STEPHEN KING

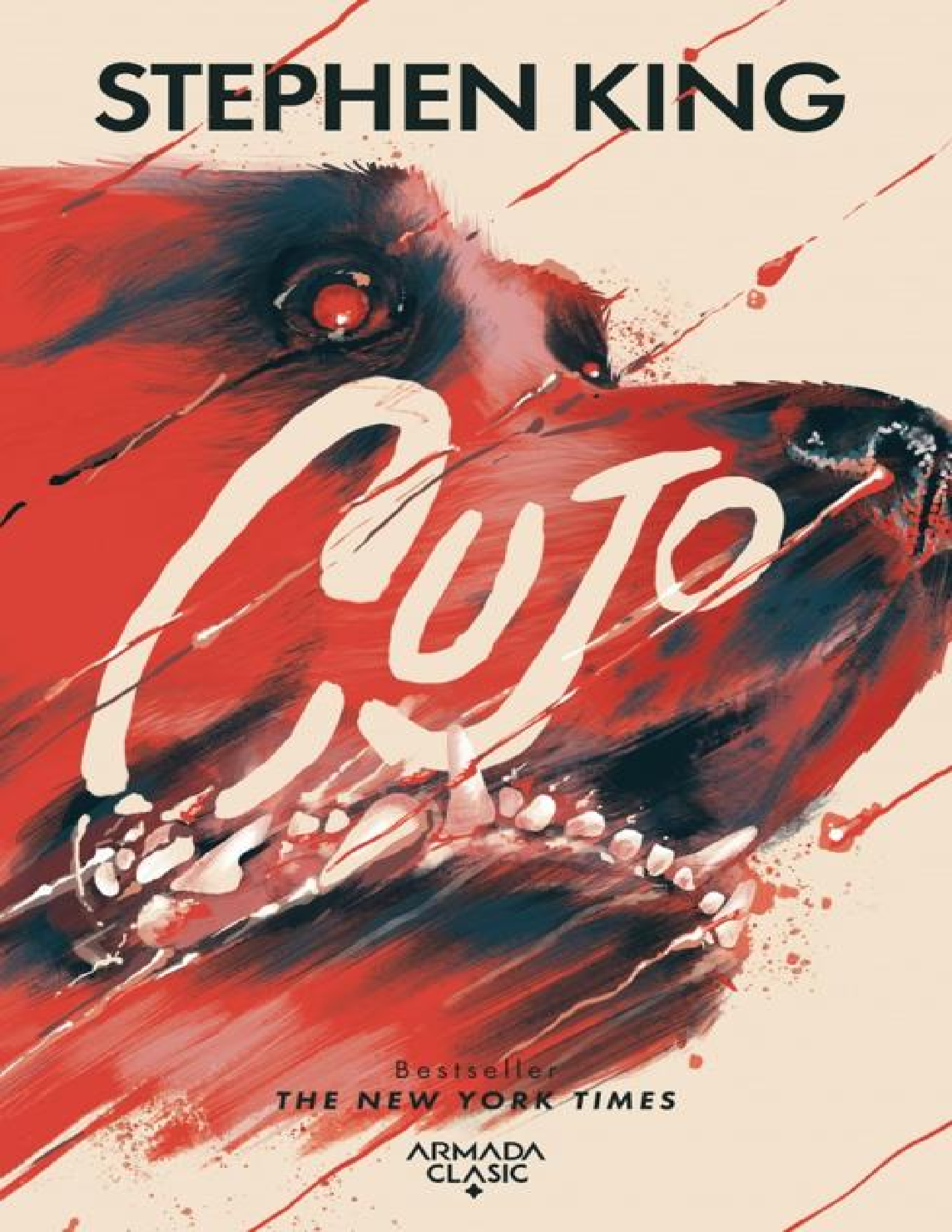

Bestseller
THE NEW YORK TIMES

ARMADA
CLASIC

ARMADA

Stephen King este autorul-fenomen a peste 60 de cărți, devenite bestselleruri internaționale. Printre cele mai recente titluri ale sale se numără *Billy Summers* (Armada, 2021), *Later* (*Mai târziu*, Armada, 2021), *The Institute* (*Institutul*, Armada, 2020), *If It Bleeds* (*Un strop de sânge,* Armada, 2022), *The Outsider* (*Străinul*, Armada, 2019), *Sleeping Beauties*, scrisă împreună cu fiul său, Owen King (*Frumoasele adormite,* Armada, 2018), și seria BILL HODGES: *Mr. Mercedes* (Nemira, 2015) – recompensat cu Edgar Award for Best Novel, *Finders Keepers* (*Ce-am găsit al meu să fie*, Nemira, 2017) și *End of Watch* (*Mort la datorie*, Nemira, 2018). Romanul său *11/22/63* (*J.F.K. 22.11.63*, Armada, 2020) a fost inclus în top 10 cele mai impor tante cărți ale anului 2011 de publicația *The New York Times Book Review* și a câști gat *Los Angeles Times Book Prize*. Cărțile sale cult – seria THE DARK TOWER (TURNUL ÎNTUNECAT, Nemira, 2019), romanele *It* (Nemira, 2018), *Pet Sematary* (*Cimitirul animalelor,* Armada, 2019) și *Doctor Sleep* (Armada, 2019) – au stat la baza unor ecranizări celebre, iar It este astăzi filmul *horror* cu cel mai mare succes de casă din toate timpurile. Stephen King a primit PEN America Literary Service Award (2018), National Medal of Arts (2014) și National Book Foundation Medal for Distinguished Contribution to American Letters (2003). Trăiește în Bangor, Maine, împreună cu soția lui, scriitoarea Tabitha King.

STEPHEN KING

Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Alunița VOICULESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Cătălina MIHAI
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Cujo / Stephen King ; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. - Bucureşti : Editura Nemira, 2022
ISBN print 978-606-43-1423-9
ISBN epub 978-606-43-1465-9
I. Toma, Ruxandra (trad.)
821.111
Stephen King
CUJO
Copyright © Stephen King, 1981
All rights reserved.
© Nemira, 2022 - pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.
Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Dedic această carte fratelui meu, David, care mă ținea de mână când traversam West Broad Street și care m-a învățat cum să fac elicoptere de jucărie din umerașe vechi. Atât de mișto mi s-a părut șmecheria asta, că le fac în continuare. Te iubesc, David.

„În privința suferinței nu s-au înșelat niciodată ei,
Vechii Artiști; cât de bine i-au înțeles
Locul în viața omului; și cum apare ea
Atunci când altcineva mănâncă, ori deschide o fereastră
Ori doar se plimbă fără rost...“
W.H. Auden, „Musée des Beaux Arts“

„Bătrânul meu Blue a murit și a murit urât,
A zguduit pământul din curtea mea din spate.
Groapa i-am săpat-o cu un hârleț din argint
Și l-am coborât în ea cu un lanț din aur,
Și numele i l-am strigat la fiecare za,
Așa ziceam: «Bravo, Blue, cățel cuminte, bravo!»“
Cântec popular vechi

„Nu, nu-i nimic în neregulă.“
Profesorul Sharp Cereal

ODATĂ CA NICIODATĂ...

…Dar nu prea demult, în orășelul Castle Rock, din Maine, trăia un monstru. În 1970, el a omorât o chelneriță pe care o chema Alma Frechette; în 1971, o femeie pe nume Pauline Toothaker și o elevă de liceu care se numea Cheryl Moody; în 1974, o fată drăguță pe nume Carol Dunbarger; în toamna lui 1975, o profesoară care se numea Etta Ringgold; iar ultima lui victimă a fost o învățătoare pe nume Mary Kate Hendrasen, pe care a ucis-o la începutul iernii din același an.

Nu era nici vârcolac, nici vampir, nici strigoi și nici vreo creatură fără nume din pădurea fermecată sau din pustietățile înzăpezite; era doar un polițist, pe care-l chema Frank Dodd și care avea probleme de natură psihică și sexuală. Un om cumsecade, pe nume John Smith, a făcut un fel de vrajă și i-a aflat numele, însă Frank Dodd s-a sinucis înainte să fie prins – și poate-i mai bine că așa a fost. Desigur că locuitorii orășelului au fost șocați, dar au răsuflat ușurați și s-au bucurat la aflarea veștii că monstrul acela care le apărea în vise era mort – slavă Domnului! Coșmarurile orașului au fost și ele îngropate odată cu Frank Dodd. Însă chiar și în această epocă educată, când atât de mulți părinți sunt conștienți de traumele psihologice pe care le pot provoca copiilor lor, cu siguranță a existat în Castle Rock un părinte – sau poate o bunică ori un bunic – care tot mai încerca să-i potolească pe cei mici zicându-le că o să vină Frank Dodd și o să-i înhațe dacă nu sunt atenți, dacă nu sunt cuminți. Și cu siguranță că atunci se așternea tăcerea în cameră, iar micuții se uitau la ferestrele întunecate și și-l imaginau pe Frank Dodd îmbrăcat cu fulgarinul din vinil negru și lucios. Frank Dodd, care strangulase... și strangulase... și strangulase...

Pândește de acolo – parcă o și aud pe mamaie cum le șoptește nepoților, în timp ce vântul șuieră pe hornul casei și pufăie în jurul capacului de la oala veche îndesată în sobă. *Pândește de acolo și, dacă nu sunteți cuminți, s-ar putea să* îl *vedeți pe geamul de la camera voastră după ce toată lumea s-a culcat, numai voi nu; poate c-o să* îi *vedeți fața rânjită în dulap când se uită pe furiș la voi în miez de noapte, sau indicatorul cu* STOP*, pe care-l ținea în mână când ajuta copilașii*

să treacă strada, iar în mâna cealaltă o să vedeți briciul cu care și-a luat viața... așa că, sssst, dragii mei... sssst... sssst.

Însă, pentru cei mai mulți, povestea se terminase. Normal că au mai avut coșmaruri și evident că au mai existat copii cărora le era teamă să adoarmă, iar casa familiei Dodd (goală acum, deoarece mama lui a făcut un accident vascular cerebral la scurt timp după aceea și a murit) a căpătat foarte repede reputația că ar fi fost bântuită și, prin urmare, a fost evitată de către toți potențialii cumpărători. Însă acestea nu au fost decât niște evenimente vremelnice – probabil efecte secundare și inevitabile ale unei serii de crime absurde.

Și a trecut timpul. Cinci ani au zburat, parcă.

Monstrul nu mai exista, monstrul era mort. Frank Dodd putrezea în coșciug. Numai că un astfel de monstru nu moare niciodată. Ajunge vârcolac sau vampir, sau strigoi, sau o creatură fără nume din pustietate. Monstrul nu moare niciodată.

Și s-a întors în Castle Rock în vara anului 1980.

Tad Trenton, în vârstă de doar patru anișori, s-a trezit puțin după miezul unei nopți din luna mai a acelui an, pentru că avea nevoie la toaletă. Pe jumătate adormit, s-a sculat din pat și s-a îndreptat clătinându-se – şi deja începând să îşi dea jos pantalonii – spre lumina albă care se zărea prin crăpătura ușii întredeschise de la baie. A făcut pipi o veșnicie, a tras apa și s-a întors în pat. S-a învelit și atunci a văzut monstrul din dulap.

Stătea ghemuit și umerii uriași i se ridicau deasupra capului lăsat în jos; ochii lui erau niște abisuri cu sclipiri de chihlimbar. O chestie pe jumătate om, pe jumătate lup. S-a uitat atent la el atunci când s-a ridicat în capul oaselor – i se făcuse de găină pielea de pe testicule, i se sculase părul în cap și parcă-i sufla crivățul prin gât. S-a uitat atent la el cu ochi sălbatici, ochi nebuni, ochi care râdeau și care-i făgăduiau o moarte înfiorătoare, chinuri care să-i smulgă urlete ce nu vor fi auzite de nimeni. Da, era ceva în dulap.

I-a auzit mârâitul înăbușit; i-a simțit mirosul dulceag, de hoit, al respirației. Tad Trenton și-a acoperit repede ochii cu palmele, a tras aer în piept și a urlat.

Din cealaltă cameră, s-a auzit un strigăt reprimat. Tatăl lui.
Tot de acolo, a venit un țipăt speriat: „Ce-a fost asta?“ Mama lui.
Pașii lor, pașii lor grăbiți. Alergau. Când au intrat, s-a uitat printre degete și l-a văzut tot acolo, tot în dulap, tot rânjindu-și colții, tot transmițându-i că nu contează dacă părinții vor veni aici, pentru că oricum vor pleca la un moment dat și, atunci când o vor face...
S-a aprins lumina. Vic și Donna Trenton au dat fuga lângă patul lui, i-au văzut chipul alb ca varul și ochii aproape ieșiți din orbite și s-au privit îngrijorați. Iar mama lui a spus – ba nu, nu a spus, ci s-a răstit:
— Ți-am zis eu că nu trebuie să mănânce atât de mult, Vic! Trei hotdogi!
Și atunci, tati s-a așezat pe marginea patului, l-a luat în brațe și l-a întrebat ce s-a întâmplat.
Tad a îndrăznit să mai arunce o privire spre ușa deschisă a dulapului.
Monstrul dispăruse. În locul acelei dihănii flămânde pe care o văzuse acolo, acum se aflau două teancuri de pături – așternuturile de iarnă pe care Donna tot nu apucase să le ducă în debaraua din pod. Astea erau puse pe scaunul pe care obișnuia să se urce Tad atunci când avea nevoie de ceva de pe raftul de sus. Iar acum, în locul acelei căpățâni în formă de triunghi, cu păr zbârlit și ușor înclinate într-o parte – de parcă i-ar fi aparținut unui animal prădător care-și măsura victima din priviri –, și-a văzut ursulețul de pluș cocoțat pe cel mai înalt maldăr de pături. Iar în locul acelor ochi chihlimbarii, cavernoși și amenințători, nu a mai zărit decât bilele drăgălașe din sticlă maro prin care Teddy al lui privea lumea.
— Ce s-a întâmplat, Tadder? l-a întrebat din nou tati.
— Un monstru! a țipat Tad. În dulap la mine!
Și a izbucnit în plâns.
S-a așezat și mami pe marginea patului; l-au strâns amândoi în brațe și au încercat să-l liniștească așa cum se pricepeau ei mai bine. Apoi a urmat ritualul practicat de mai toți părinții din întreaga lume. I-au explicat că nu există monștri; că a visat urât și atâta tot. Mami i-a spus că se mai întâmplă ca umbrele din cameră să semene cu lucrurile oribile pe care le vede câteodată în

filmele de la televizor sau în cărticelele cu benzi desenate. Și tati i-a spus că totul este în regulă, că totul este bine și că în casa lor frumoasă și curată nu există nimic ce i-ar putea face rău. Tad a dat din cap și a fost de acord, cu toate că știa că nu era deloc așa.
Tata i-a explicat că, din cauza întunericului, i s-a părut că teancurile inegale de pături seamănă cu niște umeri gheboșați, că ursulețul pus peste ele seamănă cu un cap înclinat într-o parte și că lumina de la baie s-a reflectat în ochii de sticlă ai lui Teddy, făcându-i să arate ca ai unui animal viu.
— Uită-te! i-a cerut el. Uită-te cu atenție la ce fac eu acum, Tadder.
Tata a luat cele două maldăre de pături și le-a îndesat în spatele dulapului. Tad a auzit zornăitul stins al umerașelor, care-l bârfeau pe tati în limba lor de umerașe. I s-a părut nostim și a zâmbit un pic. Mami i-a observat surâsul, a oftat ușurată și i-a zâmbit și ea.
Tati a ieșit din dulap, l-a luat pe Teddy și i l-a pus în brațe.
— Și, nu în ultimul rând, a zis tati pe un ton solemn și făcând o plecăciune care a stârnit chicoteli din partea lui Tad și a lui mami, Măria Sa, scaunul.
A închis bine ușa dulapului, după care a sprijinit scaunul de ea. Apoi s-a întors lângă patul lui Tad. Încă mai zâmbea, dar privirea îi era foarte serioasă.
— În regulă, Tad?
— Da, a răspuns el.
După care a adăugat, cu efort:
— Dar era acolo, tati. L-am văzut. Zău că l-am văzut.
— *Mintea* ta a văzut ceva, Tad, a spus tati și l-a mângâiat pe păr cu mâna lui mare și caldă. Dar tu nu ai văzut niciun monstru în dulap, nu unul adevărat. Pentru că nu există monștri, Tad. Nu în lumea reală. Monștrii există doar în povești și în căpșorul tău.
S-a uitat de la tata la mama și apoi din nou la tata – la chipurile lor, pe care le iubea atât de mult.
— Pe bune?
— Pe foarte bune, a răspuns mami. Acum ce-ar fi să te dai jos din pat și să te duci să faci pipi, voinicelul mamei?

— Am făcut. De-asta m-am trezit.
— Nu contează, a spus ea (pentru că părinții nu ne cred niciodată, nu?), fă-i pe plac lu' mami, vrei?
Așa că s-a dus din nou la baie și mama l-a privit cât a mai stors patru picături din el. Apoi i-a zâmbit și i-a zis:
— Vezi? Chiar îți *venea.*
Tad s-a resemnat și a dat din cap. S-a întors în pat. Părinții l-au învelit bine. L-au sărutat.
Dar, atunci când mama și tata s-au întors să plece din cameră, teama s-a așternut din nou asupra lui ca o pâclă rece. Ca un giulgiu duhnind a moarte iminentă. *Te rog,* a zis el în gând, dar n-a mai fost în stare să continue. N-a putut decât să repete: *Te rog te rog te rog...*
Poate că tatăl lui i-a auzit gândul, pentru că Vic s-a oprit cu mâna pe întrerupător, s-a întors cu fața la el și i-a spus încă o dată:
— Nu există monștri, Tad.
— Nu, tati, a zis Tad, pentru că, în clipa aceea, ochii tatălui său păreau întunecați și tulburați de parcă *el* ar fi avut nevoie să se convingă de asta. Nu există monștri.
Cu excepția aceluia din dulapul meu.
Lumina s-a stins.
— Noapte bună, Tad.
A auzit glasul dulce al mamei și a urlat în gând: *Ai grijă, mami, se hrănesc doar cu femei! În toate filmele le prind și le răpesc și le mănâncă! Te rog te rog te rog...*
Dar ei deja ieșiseră din cameră.
Așa că Tad Trenton, în vârstă de doar patru anișori, a stat întins în pat, încordat ca un arc. Era acoperit cu pătura până la bărbie și cu o mână îl strângea tare pe Teddy la piept; pe un perete, era un poster cu Luke Skywalker; pe altul, era o veveriță cocoțată pe un blender, iar veverița râdea veselă (DACĂ VIAȚA ÎȚI DĂ LĂMÂI, ATUNCI FĂ-ȚI O LIMONADĂ![1] zicea veverița aia rotofeie și zâmbăreață); pe al treilea perete, erau mai multe postere cu toată ceata din *Sesame Street*: Big Bird, Ernie, Oscar, Grover. Totemuri bune; magie albă. Dar

afară bătea vântul – vai, cum mai bătea! – și zbiera pe acoperiș și patina scrâșnind prin streșini. Clar că nu va mai dormi în noaptea asta.

[1] Expresie creată de scriitorul Elbert Hubbard în 1915, folosită pentru a încuraja atitudinea pozitivă în fața greutăților (n. tr.).

Încetul cu încetul, arcurile micuțe din trupul lui s-au destins, iar mușchii încordați s-au relaxat. Și mintea a început să-i alunece spre somn...

Dar chiar atunci l-a trezit un alt țipăt, venit mai de aproape decât hohotitul vântului de afară. Și iar a stat cu ochii țintă în tavan.

Balamalele de la ușa dulapului.

Schiiiiiiiiiiiirrr...

Sunetul ăla ascuțit era atât de înalt, încât doar câinii și băieții treji în miez de noapte l-ar fi putut auzi. Ușa de la dulap a început să se deschidă încet, dar sigur, centimetru cu centimetru – o gură moartă în beznă.

Monstrul era în întunericul de acolo. Monstrul ghemuit în același loc unde se ghemuise și mai devreme. I-a rânjit larg și umerii uriași i s-au înălțat deasupra capului înclinat, iar chihlimbarul ochilor i-a fost aprins de o viclenie înnăscută.

Ți-am zis eu c-o să plece, Tad, i-a șoptit monstrul. *Întotdeauna pleacă la un moment dat. Și atunci, eu pot să mă întorc. Îmi* place *să mă întorc. De tine îmi place, Tad. Cred că o să mă întorc în fiecare noapte de acum înainte și în fiecare noapte o să vin puțin mai aproape de patul tău... și încă puțin... și încă puțin... până într-o noapte când, înainte să apuci să-i strigi, o să auzi un mârâit, o să auzi un mârâit* chiar lângă tine, Tad*, și să știi că eu o să scot mârâitul ăla și o să mă reped la tine și o să te înșfac, și după aia o să te mănânc și o să ajungi în burta mea.*

Tad s-a holbat la creatura din dulap cu o fascinație îngrozită, de om drogat. I se părea... i se părea cumva cunoscută. De parcă ar mai fi văzut-o pe undeva. Iar chestia asta era cea mai nasoală – că *parcă* îi era cunoscută. Pentru că...

Pentru că sunt nebun, Tad. Și sunt aici. Am fost aici tot timpul. Pe vremuri, mă chema Frank Dodd și le-am omorât pe toate femeile alea și poate le-am și mâncat. Tot timpul am fost aici. Dau târcoale, stau cu urechile ciulite. Eu sunt monstrul, Tad, monstrul din vechime. Și tu o să fii al meu în curând, Tad. O să tot simți

cum mă apropii de tine... și mă tot apropii...
Poate creatura din dulap i-a vorbit cu vocea-i șuierătoare, ori poate era doar glasul vântului. Oricum, nu conta dacă o fi fost una sau alta. I-a ascultat cuvintele, îngrozit, aproape în pragul leșinului (însă, vai, cât de lucid); și s-a uitat apoi la mutra aia întunecată, din care doar colții rânjiți se vedeau bine și pe care parcă o știa de undeva. Normal că n-o să mai doarmă în noaptea asta; poate că n-o să mai doarmă niciodată în toată viața lui.
Însă, puțin mai târziu, pe la unu fără ceva noaptea, Tad a ațipit din nou – poate pentru că era încă foarte mic. Un somn superficial, cu vise bântuite de creaturi uriașe și acoperite cu blană, care-și rânjeau la el colții albi și îl fugăreau. L-au tot fugărit până a reușit să ajungă la adăpostul unui somn fără vise.
Apoi, vântul a purtat o conversație lungă cu streșinile. Iar pe cer s-a înălțat o coajă albă de lună primăvăratică. De undeva, de foarte departe, din vreo pajiște liniștită a nopții sau de pe vreo cărare străjuită de pini, a lătrat cu furie un câine. Doar de câteva ori a lătrat și apoi a amuțit.
Iar în dulapul lui Tad Trenton pândea ceva cu ochi de chihlimbar.
— Ai pus tu păturile înapoi? și-a întrebat Donna soțul în dimineața următoare. Stătea lângă aragaz și prăjea niște bacon. Tad era în cealaltă cameră, unde se uita la emisiunea pentru prichindei, *The New Zoo Revue,* și înfuleca dintr-un castronaș plin cu Twinkles. Cerealele Twinkles erau produse de compania Sharp, iar familia Trenton le obținea gratis.
— Ce? a întrebat Vic.
Citea atent un articol de pe pagina de sport. Originar din New York și strămutat în acest orășel de provincie, Vic reușise până acum să facă față cu succes perioadelor de pauză dintre sezoanele campionatului de baseball, perioade în care fanii înrăiți ai echipei Red Sox făceau atacuri de panică și tot felul de alte chestii nasoale de genul ăsta. Însă avea o plăcere de-a dreptul masochistă să vadă că echipa Mets începuse cu stângul noul campionat.
— Păturile. Din dulapul lui Tad. Erau la locul de dinainte. Și scaunul era la locul de dinainte și ușa era iarăși deschisă.
A scos baconul prăjit pe un șervet din hârtie și l-a adus încă sfârâind la masă.

— Tu le-ai pus înapoi pe scaun?
— Nici nu mi-a trecut prin cap, a răspuns Vic, dând pagina ziarului. Miroase în așa hal, de zici că au ținut moliile congres acolo.
— Tare nostim crezi că ești. Înseamnă că *el* le-a pus la loc.
Vic a renunțat să mai citească ziarul și s-a uitat la ea.
— Ce vrei să zici, Donna?
— Ții minte coșmarul de azi-noapte...
— Cum să uit? Am crezut că ne moare copilul. Că a făcut o criză de epilepsie sau ceva de genul ăsta.
Donna a dat din cap.
— A crezut că teancurile alea de pături sunt un fel de...
Și a ridicat din umeri.
— Baubau, a zâmbit Vic.
— Cam așa ceva. Și tu i-ai dat ursulețul și ai pus păturile în fundul dulapului. Numai că azi, când m-am dus să-i fac patul, erau iarăși pe scaun.
A râs și a adăugat un pic cam stânjenită:
— M-am uitat înăuntru și mi s-a părut că văd...
— Bravo, *acum* știu pe cine moștenește, a spus Vic, luând din nou ziarul în mână și făcându-i cu ochiul. Trei hotdogi, ce să-ți povestesc!
Mai târziu, după ce Vic plecase la serviciu, Donna l-a întrebat pe Tad de ce pusese scaunul înapoi în dulap și așezase pe el toate păturile alea, din moment ce-l speriaseră atât de tare.
Și Tad s-a uitat la ea, iar fețișoara lui drăgălașă și atât de însuflețită în mod normal părea acum prea palidă și prea circumspectă – mult prea îmbătrânită. Ținea deschisă cartea de colorat cu *Războiul Stelelor*. Ajunsese la un desen din taverna interstelară, în care îl colora pe Greedo în verde.
— Nu l-am pus eu, i-a răspuns.
— Uite ce e, Tad, dacă tu n-ai făcut-o și tati n-a făcut-o și *eu* n-am făcut-o...
— A făcut-o monstrul, a spus Tad. Monstrul din dulap.
Și s-a aplecat din nou asupra desenului său.
Donna s-a uitat la el, puțin tulburată, chiar înfricoșată. Tad al ei era un băiețel

isteț, poate cu o imaginație un pic prea bogată. Iar ce se întâmpla acum nu era de bine. Va trebui să discute cu Vic diseară. Va trebui să poarte o discuție lungă cu el despre problema asta.
— Adu-ți aminte ce ți-a zis tatăl tău, i-a spus ea acum. Că nu există monștri.
— Ziua nu există, i-a răspuns el, cu un zâmbet atât de sincer, atât de frumos.
Iar zâmbetul ăla a fermecat-o și a făcut-o să uite de griji. I-a ciufulit părul și l-a sărutat pe obraz.
Avea de gând să aibă o discuție serioasă cu Vic, numai că a venit Steve Kemp atunci când Tad era la grădiniță și ea a uitat și apoi iar a țipat Tad în noaptea aia, a țipat că monstrul era în dulapul lui, monstrul!
Ușa întredeschisă de la dulap, păturile pe scaun... Acum, Vic le-a dus la etajul al doilea și le-a îndesat în debaraua de acolo.
— Gata, le-am pus bine, Tadder, a spus Vic și și-a sărutat fiul. N-o să te mai necăjească. Culcă-te la loc și visează frumos.
Însă Tad a rămas treaz multă vreme și, chiar înainte să adoarmă, zăvorul ușii s-a tras cu un țăcănit parșiv, abia auzit, gura moartă s-a căscat în întunericul mort – acel întuneric mort în care pândea ceva cu blană și cu colți și cu gheare, ceva ce mirosea a sânge vechi și a groaznică osândă.
Bună, Tad, i-a șoptit monstrul cu vocea aceea putregăită; iar luna care se uita înăuntru pe fereastra lui Tad semăna cu ochiul alb și mijit al unui mort.
La acel sfârșit de primăvară, cea mai în vârstă persoană care trăia în Castle Rock era Evelyn Chalmers, căreia locuitorii mai vechi îi spuneau „tușa Evvie“, iar George Meara îi zicea „cotoroanța aia cu gură mare“. George Meara era poștaș și, drept urmare, trebuia să-i livreze corespondența – adică mai ales cataloage și oferte de la *Reader's Digest*, precum și pliante cu rugăciuni de la secta Cruciada lui Isus cel Veșnic – și să-i asculte monologurile interminabile. „La o singură chestie se pricepe cotoroanța aia: să spună cum o să fie vremea“, asta recunoștea mereu George atunci când era mai abțiguit și se distra cu amicii la cârciuma Tigrul Melancolic. Cretin nume pentru un bar, dar, din cauză că era singurul cu care se putea lăuda Castle Rock, probabil că nu mai puteau să-l boteze din nou.

Părerea lui George era împărtășită de toți amicii. În calitatea ei de „cel mai vârstnic locuitor din Castle Rock“, tușa Evvie fusese în ultimii doi ani fericita deținătoare a Bastonului de la *Boston Post*[2]. Înaintea ei, avusese această onoare Arnold Heebert, care devenise senil la o sută unu ani, când o simplă conversație cu el îți punea la fel de multe probleme de natură intelectuală ca atunci când încercai să discuți cu o conservă goală în care fusese mâncare pentru pisici. Și apoi, Arnie se împleticise în curtea din spate a azilului de bătrâni din Castle Acres și-și frânsese gâtul la fix douăzeci și cinci de minute după ce se scăpase în pantaloni pentru ultima oară în viață.

[2] *Boston Post Cane* – tradiție a ziarului *Boston Post*, instituită în 1909; publicația oferă bastoane elegante, din ebonită, cu mâner aurit, celor mai vârstnice persoane din statele Maine, New Hampshire, Massachusetts și Rhode Island (n. tr.).

Tușa Evvie nu era nici pe departe senilă cum fusese Arnie Heebert și nici la fel de în etate ca el, cu toate că se poate spune că era destul de bătrână, la cei nouăzeci și trei de anișori ai ei; și, oricât de mult i-ar fi plăcut să țipe la sărmanul George Meara (care se împăcase cu situația și care oricum era mahmur deseori când îi livra corespondența), nu fusese niciodată atât de fraieră încât să-și piardă casa, așa cum și-o pierduse Heebert.

Dar se pricepea la vreme. Consensul – printre locuitorii vârstnici ai orășelului, adică aceia cărora le păsa de asemenea chestii – era că tușa Evvie nu se înșela niciodată în trei privințe: săptămâna de vară când trebuie început cositul fânului, cât de dulci (sau cât de acre) vor fi afinele și cum o să fie vremea.

Într-o zi de la începutul acelui iunie, și-a târșâit picioarele până la cutia poștală de la capătul aleii, sprijinindu-se în bastonul de la *Boston Post* (baston care va ajunge la Vic Marchant atunci când o să crape scârba asta cu gură mare, și-a zis George Meara, îți urez *din tot sufletul meu* călătorie sprâncenată, Evvie) și fumând țigări marca Herbert Tareyton. A răcnit un salut către Meara – era fudulă de urechi și probabil credea că toată lumea asurzise doar din spirit de solidaritate cu ea –, după care l-a anunțat urlând că vor avea cea mai caniculară vară din ultimii treizeci de ani. Și la început, și la sfârșit – așa a răcnit, mult prea tare, Evvie, în liniștea toropită care se așternea peste orășel pe la ora unsprezece. Și la mijloc o să fie cald!

— Chiar așa? a întrebat-o George.
— *Ce zici?*
— *Am zis: „Chiar așa?“*
Asta era altă problemă cu tușa Evvie: te obliga să zbieri la fel ca ea. Puteai să-ți spargi o arteră, când făceai asta.
— Să n-apuc eu ziua de mâine dacă te mint! a strigat tușa Evvie.
Scrumul de la țigara ei a căzut pe umărul bluzei de la uniforma lui George Meara, pe care abia o luase de la curățătorie și o îmbrăcase atunci prima oară; și l-a curățat cu un oftat de resemnare. Tușa Evvie și-a vârât capul pe geamul mașinii de poștă ca să-i poată răcni chiar în ureche. Răsuflarea îi mirosea a castraveți murați.
— *Șoarecii-de-câmp ieșiră din pivnițe! Tommy Neadeau văzu niscava cerbi lângă iazu' Moosuntic, cu funde roșii la coarne, mai-nainte să apară prima prigorie! Când se topi zăpada, sub ea fu iarbă! Iarbă verde, Meara!*
— Chiar așa, Evvie? a repetat George, întrucât i se părea necesar să spună ceva. Îl luase durerea de cap.
— *Ce?*
— *CHIAR AȘA, TUȘĂ EVVIE?* a urlat George Meara, împroșcând salivă în toate părțile.
— *Aha, chiar așa cum îți zic!* a zbierat satisfăcută tușa Evvie. *Și văzui fulgere pe cer azi-noapte! Semn rău, Meara! Fulgere așa devreme-n an aduc doar prăpăd! Înseamnă c-o să moară mulți de la căldură! Tare rea vară o să fie!*
— *Trebuie să plec, tușă Evvie!* a țipat George. *Am o livrare specială pentru Stringer Beaulieu!*
Tușa Evvie și-a dat capul pe spate și a râs gâgâit către cerul de primăvară. Și a tot gâgâit până a apucat-o tusea și scrumul de la țigară i-a căzut pe capot. A scuipat chiștocul, care s-a rostogolit pe alee și a rămas fumegând acolo, lângă unul dintre pantofii de babă – negri ca un grătar și strâmți ca un corset: pantofi trainici, care să te țină o viață.
— *O livrare specială pentru Beaulieu Franțuzu'?* Păi ăla n-ar fi în stare nici numele de pe mormânt să și-l citească!

— *Trebuie să plec, tușă Evvie!* a repetat grăbit George și a pornit motorul.
— *Domnu-Dumnezeu l-a făcut prost ca noaptea pe Beaulieu Franțuzu'!* a răcnit tușa Evvie, dar acum, răcnetele ei au fost auzite doar de praful ridicat de mașina lui George Meara, care reușise să fugă de acolo.
Bătrâna a mai rămas un minut lângă cutia poștală, cu ochii la mașina de poștă. Ei nu-i adusese nicio scrisoare; nici nu mai primea așa ceva în ultima vreme. Mulți dintre cunoscuții ei care știau să scrie erau deja morți. Bănuia că în curând se va duce și ea după ei. Avea o presimțire rea în legătură cu vara aceea. O presimțire înspăimântătoare. Sigur, putea să vorbească despre șoarecii care ieșiseră mai devreme din pivnițe sau despre fulgerele de pe cerul primăverii, dar nu putea să scoată nicio vorbă despre fierbințeala pe care o simțea instalată la orizont, ghemuită precum o fiară costelivă, dar foarte puternică, cu blană râioasă și ochi roșii, în care mocnea o ură teribilă; nu putea să mărturisească nimănui despre visele ei, dogoritoare și fără umbră și secetoase; nu putea să vorbească despre diminețile când o apuca plânsul din senin și când lacrimile nu o făceau să se simtă mai ușurată, ci doar o usturau așa cum te ustură transpirația abundentă și cleioasă în toiul lui august. Simțea iz de nebunie în vântul care încă nu începuse să bată.
— Of, George Meara, ești un boșorog fără minte, a murmurat ea cu accent pronunțat de Maine, astfel încât cuvântul a avut o rezonanță deopotrivă catastrofală și ridicolă: *boșoooog.*
A pornit înapoi spre casă, sprijinindu-se în bastonul de la *Boston Post,* care-i fusese oferit în cadrul unei ceremonii desfășurate la primărie, pentru marea (și stupida) realizare de a fi izbutit să îmbătrânească. Cum să nu te miri că afurisitul ăla de ziar a dat faliment?
S-a oprit pe verandă și s-a uitat la seninul încă neîntinat al cerului de primăvară. O, îl simțea venind: ceva dogoritor. Ceva spurcat.
Cu un an înainte de vara respectivă, atunci când vechiul Jaguar al lui Vic Trenton începuse să scoată niște pocnete anormale de undeva din roata stângă de la spate, George Meara îl sfătuise să-l ducă la atelierul de reparații al lui Joe Camber, situat la marginea orașului Castle Rock.

— Are un mod mai aiurea de a face afaceri, i-a spus George lui Vic în ziua aceea, când Vic ieșise la cutia poștală. Îți zice cât o să te coste, după care face ce are de făcut și după aia îți cere fix suma pe care ți-a zis-o prima dată. Nu că-i aiurea?

Și a plecat, lăsându-l pe Vic întrebându-se dacă poștașul vorbise serios ori dacă el (Vic) tocmai fusese ținta unei mostre bizare din umorul yankeu.

Însă îl sunase pe Camber și, într-o zi de iulie (un iulie mai răcoros decât acela care avea să fie în anul următor), i-a luat pe Tad și pe Donna și s-au dus toți trei la atelierul auto de la marginea orașului. Era tare departe; a trebuit să oprească de două ori mașina ca să întrebe cum să ajungă acolo. Atunci a botezat Vic zona aceea îndepărtată din estul orașului: „Locul unde și-a înțărcat dracu' copiii."

A intrat cu Jaguarul în curtea lui Camber; acum roata din spate bocănea mai tare decât o făcuse vreodată. Tad, în vârstă de trei anișori la vremea respectivă, stătea pe genunchii Donnei Trenton și râdea cu toată gura; micuțul era mereu vesel atunci când mergea cu mașina „fără acoperiș" a lui tati, iar Donna se simțea și ea destul de bine.

În curte era un băiat de vreo opt sau nouă ani, care tot lovea o minge veche de baseball cu o bâtă și mai veche. Mingea zbura prin aer, se lovea de peretele șopronului – probabil acolo era atelierul domnului Camber, a presupus Vic –, după care se rostogolea înapoi.

— Bună, a zis băiatul. Matale ești domnu' Trenton?

— Eu sunt, a răspuns Vic.

— Stai așa, să-l chem pe tata, a spus puștiul și a intrat în șopron.

Cei trei membri ai familiei Trenton au coborât din mașină. Vic s-a dus în spate și s-a așezat pe vine lângă roata cu probleme. Nu era prea sigur că venise în locul potrivit. Poate ar fi făcut mai bine dacă și-ar fi dus mașina la doftoricit în Portland. Pentru că nimic din ce vedea acum în jur nu-i prea dădea speranțe: Camber ăsta nici măcar firmă agățată la poartă nu avea.

Profunda meditație i-a fost întreruptă de Donna, care-l striga speriată. Și apoi a auzit:

— *Dumnezeule* mare...
S-a ridicat repede și a văzut un câine uriaș ieșind din șopron. Preț de o clipă, s-a întrebat – complet absurd – dacă era chiar un câine, dacă nu cumva era o specie din alea ciudate și urâte de ponei. Dar apoi, când câinele a ieșit din umbrele șopronului, i-a văzut ochii triști și și-a dat seama că era un Saint-Bernard.
Donna se și repezise să-l ia în brațe pe Tad, după care s-a retras lângă mașină. Numai că micuțul i se zbătea în brațe și încerca să scape din strânsoarea ei.
— Mamiii... da' vreau să văd cățelu'... vreau să văd *cățeluuu'!*
Donna i-a aruncat o privire panicată lui Vic, iar el a ridicat din umeri. Adevărul este că și el se simțea cam îngrijorat. Însă atunci a ieșit puștiul din șopron, a mângâiat în treacăt câinele pe cap și s-a apropiat de Vic. Câinele a dat din codoiul ăla realmente uriaș și Tad a început să se zbată cu și mai multă forță.
— Stați liniștită, doamnă, puteți să-l lăsați jos, a îndemnat-o politicos băiatul. Lui Cujo îi plac copiii. N-o să-i facă niciun rău.
Apoi s-a întors spre Vic:
— Vine acu' și tata. Se spală pe mâini.
— În regulă, a spus Vic. Al naibii de mare câine ai, băiete. Ești sigur că n-o să ne facă probleme?
— Niciuna, a răspuns puștiul.
Dar Vic s-a tras totuşi lângă soția lui, în vreme ce fiul său (incredibil de micuț i se mai părea acum!) s-a apropiat de câine. Cujo nu s-a mișcat din loc, doar a înclinat capul într-o parte și a continuat să dea alene din coada aia imensă.
— Vic..., a început Donna.
— Nu-i nicio problemă, a încercat s-o liniștească el, zicându-și: *Așa sper.*
Câinele i se părea atât de mare, încât l-ar fi putut înghiți pe Tadder pe nemestecate.
Micuțul s-a oprit brusc, cu un aer nesigur. S-a uitat în ochii câinelui. Câinele s-a uitat în ochii lui.
— Cățel? a spus el.

— Cujo, a zis băiatul lui Camber, venind lângă el. Cujo îl cheamă.
— Cujo, a repetat Tad.
Şi atunci, câinele s-a apropiat de el şi a început să-l lingă pe faţă cu limba lui uriaşă şi plină de bale şi cu atât de multă blândeţe şi dragoste, că l-a făcut pe Tad să chicotească, deşi tot încerca să se ferească de el. S-a întors cu faţa la mami şi la tati, râzând la fel ca atunci când ei se apucau să-l gâdile. A făcut un pas spre ei, dar s-a împiedicat. A căzut şi, pe neaşteptate, câinele s-a repezit la el – imens şi acoperindu-l aproape cu totul. Iar Vic, care o ţinea pe Donna de talie, a simţit-o cum icneşte speriată. A vrut să se ducă la fiul lor... dar s-a oprit. Cujo apucase cu dinţii de spatele tricoului cu Spider-Man al lui Tad. L-a ridicat pe micuţ în picioare – o clipă, Tad chiar a semănat cu un pisoi cărat în gură de mămica lui.
Tad a dat fuga la mami şi la tati.
— Îmi place căţelu' ăsta! Mami! Tati! Îmi place căţelu' ăsta!
Puştiul lui Camber urmărea toată scena cu mâinile îndesate în buzunarele blugilor. Pe chipul lui se putea citi o voioşie moderată.
— Normal că-ţi place, e un câine frumos, a spus Vic.
Şi el era amuzat, dar inima încă-i mai bubuia în piept. O clipă chiar crezuse că namila aia de câine avea să-i muşte capul lui Tad aşa cum muşti dintr-o acadea.
— Rasa asta se cheamă Saint-Bernard, i-a explicat el lui Tad.
— Seint... Bănad! a zbierat Tad, dând fuga înapoi la Cujo, care acum stătea în fund în pragul şopronului şi semăna foarte bine cu un munte mai micuţ. Cujo! *Cuuuujooo!*
Vic a simţit-o din nou pe Donna cum se încordează alături de el.
— Vai de mine, Vic, nu crezi...
Dar Tad era din nou lângă Cujo şi îl îmbrăţişa cu entuziasmul de care doar picii de trei ani sunt capabili şi se uita atent la faţa lui. Pentru că acum, când Cujo stătea în fund (şi lovea cu coada în pietriş şi limba rozalie îi atârna într-o parte), Tad aproape că se putea uita în ochii lui (evident, dacă se ridica pe vârfuri).
— Eu cred că totul e în regulă.

Însă acum Tad își vârâse mânuța în gura imensă a câinelui și se uita în ea. Ia priviți-l pe cel mai mic stomatolog din lume! Chestia asta l-a neliniștit din nou pe Vic, dar imediat Tad s-a întors în goana mare la ei.
— Cățelu' are dinți, i-a anunțat el.
— Da, l-a aprobat Vic. Și încă mulți.
S-a întors spre puștiul lui Camber, intenționând să-l întrebe de unde-i venise ideea cu numele ăsta, dar chiar atunci a ieșit din șopron Joe Camber. Își ștergea bine mâinile cu o cârpă ca să poată da mâna cu Vic fără să-l umple de ulei.
Tare plăcut surprins a fost Vic atunci când și-a dat seama că Joe Camber știa ce face! S-a urcat în Jaguar alături de Vic și a ascultat cu atenție toate păcănelile alea enervante în timp ce au mers până la casa de la poalele dealului și înapoi la atelier.
— S-a paradit rulmentul, a pus diagnosticul Camber. Mare noroc ai avut că nu te-a lăsat de tot.
— Poți să-l repari? l-a întrebat Vic.
— Păi, da. Îl repar chiar acum, dacă nu te deranjează să aștepți vreo două ceasuri.
— În ordine, a spus Vic, aruncând o privire spre locul unde se aflau Tad și câinele.
Tad luase mingea de baseball cu care se jucase fiul lui Camber. Voia s-o arunce cât de departe era în stare (adică nu prea departe), iar Saint-Bernardul familiei Camber să i-o aducă frumușel înapoi. Era plină de bale mingea aia.
— Băiețelului meu îi place să se joace cu câinele tău.
— Cujo iubește copiii, a spus Camber. Vrei să-ți bagi mașina în șopron, domnu' Trenton?
Ei, acum o să te consulte doctorul, și-a zis vesel Vic și a băgat Jaguarul unde i s-a cerut. Reparația n-a durat decât o oră și jumătate, nu „două ceasuri", iar prețul cerut de Cambers a fost atât de rezonabil, că l-a dat pe spate.
Iar Tad tot alerga prin curte, în lumina acelei după-amiezi răcoroase și înnorate, strigând iar și iar și iar numele câinelui:
— *Cujo... Cuuujooo... aici, Cujo...*

Chiar înainte de plecare, fiul lui Camber, pe care-l chema Brett, l-a cocoțat pe Tad în spinarea câinelui și l-a ținut bine de mijloc în timp ce Cujo a tropăit ascultător, de două ori, de la un capăt la altul al curții. Când a trecut pe lângă Vic, câinele s-a uitat la el... și Vic ar fi fost în stare să jure că Saint-Bernardul râdea.

La doar trei zile după conversația răcnită dintre George Meara și tușa Evvie Chalmers, o fetiță, de exact aceeași vârstă cu Tad Trenton, s-a ridicat de la masa pe care era micul-dejun – respectiva masă aflându-se în colțul unei căsuțe curate și drăguțe din Iowa City, Iowa – și a anunțat:

— Nu mă simt bine, mămico. Parcă-mi vine să vărs.

Mama ei s-a uitat la ea, fără să pară prea surprinsă. Cu două zile înainte, fratele mai mare al lui Marcy fusese trimis acasă de la școală pentru că făcuse o formă urâtă de gastroenterită. Acum, Brock se simțea bine, dar, vreme de douăzeci și patru de ore, trupul său slobozise balastul pe la ambele capete.

— Ești sigură, scumpo? a întrebat-o mama pe Marcy.

— Aoleu..., a gemut tare Marcy și a pornit împleticindu-se către holul de la parter, ținându-se cu mâinile de burtă.

Mama a mers după ea și a văzut-o ducându-se la baie. *Of, o luăm de la capăt,* și-a spus ea. *Mare minune dacă nu mă molipsesc și eu.* A auzit-o cum vomită și a intrat și ea în baie, deja gândindu-se la ce trebuia să facă în continuare: să o hidrateze, să o oblige să stea în pat, să-i pună la îndemână olița de noapte, să-i ducă niște cărticele; poate că, atunci când se va întoarce de la școală, Brock o să vrea să mute televizorul portabil în camera ei; și...

S-a uitat spre fată și toate gândurile astea i-au zburat imediat din minte așa cum îi zboară boxerului scuipatul din gură atunci când primește un pumn zdravăn în falcă.

Vasul de toaletă în care vomitase fetița ei de patru ani era plin de sânge; marginea lui de porțelan era de asemenea împroșcată cu sânge, la fel și plăcile de faianță de pe perete.

— Mamiiii, mi-e răăăuuu...

Fetița ei s-a întors, fetița ei s-a întors, și s-a tot întors, și avea toată gura

acoperită cu sânge, și avea sânge mult pe bărbie și pe rochița albastră... peste tot doar sânge, sânge... vai de mine, Dumnezeule mare, apără-ne și păzește-ne, Isuse, Marie și Iosife, atât de mult *sânge...*

— Mamiii...

Și fetița a vomitat din nou, iar din gură i-a țâșnit o grămadă de sânge, care a împroșcat totul în jur, la fel ca o ploaie sinistră și atunci mama a strâns-o pe Marcy în brațe și a fugit de acolo cu ea, a fugit la telefonul din bucătărie ca să sune la Urgențe.

Cujo știa că era prea bătrân ca să mai alerge după iepuri.

Nu că ar fi fost *chiar atât* de bătrân, nici măcar pentru un câine. Dar, la cinci ani, se poate spune că trecuse de mult de vârsta la care era un cățeluș mic și zglobiu, iar un simplu fluturaș l-ar fi făcut să pornească într-o goană nebună prin pădurea și pajiștea din spatele casei și al șopronului. O fi avut el doar cinci ani, dar, în ani de om, asta însemna că intrase în prima etapă a vârstei mijlocii.

Azi era 16 iunie, o dimineață superbă, cu iarba încă acoperită de rouă. Se instalase deja căldura prezisă de tușa Evvie lui George Meara – acesta era cel mai canicular început de iunie după foarte mulți ani de zile. Pe la două după-amiaza, într-o astfel de zi, Cujo ar fi trebuit să stea întins în curtea plină de praf (sau în șopron, dacă îi dădea voie OMUL – și îi dădea câteodată, mai ales atunci când bea, chestie care se întâmpla cam des în ultima vreme) și să gâfâie sub soarele fierbinte. Dar acum era dimineață.

Iar iepurele, mare, cafeniu și dolofan, n-avea nici cea mai vagă idee că acolo, aproape de marginea câmpului dinspre nord, cam la un kilometru și jumătate distanță de casă, îl pândea Cujo. Pentru că vântul bătea dintr-o direcție greșită și nu putea să-l avertizeze pe Fratele Iepure[3].

[3] Br'er Rabbit, personaj șmecher din folclorul afro-americanilor din sudul Statelor Unite (n. tr.).

Cujo s-a apropiat tiptil de iepure, mai degrabă dorindu-și să se distreze cu el, decât să-l mănânce. Iepurele clefăia lipsit de griji din trifoiul abia răsărit, care avea să se coacă și să se facă maro sub soarele nemilos de peste o lună. Dacă n-ar fi ajuns decât la jumătatea drumului când l-ar fi văzut iepurele și ar fi luat-o la sănătoasa, Cujo probabil că i-ar fi urat drum bun și cale bătută. Dar ajunsese

la mai puțin de cincisprezece metri de el când a văzut capul iepurelui răsărind dintre ierburi. Cu urechile ciulite. Și a încremenit o secundă: o sculptură în formă de iepure, holbându-și circumspect ochii în toate direcțiile. Circumspect și caraghios. Apoi a dispărut.

Lătrând furios, Cujo a luat-o la fugă după el. Iepurele era foarte mic și sprinten, iar Cujo era foarte mare și mai lent; însă simplul gând că l-ar *putea* prinde i-a dat mai multă vigoare câinelui. Ba chiar a reușit să ajungă destul de aproape cât să-l atingă cu laba. Iepurele și-a schimbat brusc direcția și a luat-o la stânga. Cujo era cât pe ce să derapeze – a răscolit pământul cu ghearele și a pierdut ceva teren la început, dar apoi și-a revenit și s-a apropiat din nou. Auzindu-i lătratul gros și puternic, păsările s-au speriat și și-au luat zborul; dacă este adevărat că animalele zâmbesc, atunci se poate spune că, în acele momente, Cujo zâmbea cu toată gura. Iepurele a luat-o brusc la dreapta, după care a traversat în goana mare câmpul. Cujo nu s-a dat bătut și a alergat după el, chiar dacă îi încolțise în minte bănuiala că nu va câștiga această cursă.

Dar s-a străduit din răsputeri și tocmai ce se apropia din nou de iepure, când acesta a dispărut într-o vizuină micuță din coasta unui delușor lin. Intrarea în vizuină era acoperită de ierburi înalte, dar Cujo nu a ezitat deloc. Și-a vârât în ea corpul uriaș și roșcat, care părea acum un fel de proiectil acoperit cu blană, și s-a lăsat în seama inerției să-l ducă înăuntru... unde s-a blocat instantaneu, ca un dop în gâtul unei sticle.

De șaptesprezece ani era Joe Camber proprietarul fermei Șapte Stejari, de la numărul 1, la capătul Drumului Orășenesc, dar habar n-avea de vizuina aia. Cu siguranță că ar fi descoperit-o dacă ar fi fost fermier; numai că nu era. Nu ținea vite în șopronul mare și roșu; acolo își amenajase atelierul auto. Brett, fiul său, cutreiera adesea prin câmpurile și pădurea din spatele casei, însă nici el nu a observat vizuina, chiar dacă au existat mai multe ocazii când a fost cât pe ce să calce în ea, chestie de pe urma căreia s-ar fi ales cu glezna ruptă. În zilele senine, intrarea în vizuină semăna cu o umbră; în zilele înnorate, nici nu se mai vedea – atât de mult o acopereau ierburile alea.

John Mousam, fostul proprietar al fermei, știuse de vizuină, însă nici nu-i

trecuse prin cap să-i spună despre ea lui Joe Camber în 1963, atunci când îi vânduse proprietatea. Deși ar fi trebuit să-l avertizeze măcar în 1970, atunci când lui Joe și lui Charity (soția lui) li s-a născut copilul. Însă, la vremea respectivă, cancerul îl luase deja dintre cei vii pe bătrânul John.
Mai bine că Brett n-a dat niciodată peste groapa aia. Pe lumea asta, nimic nu-i mai fascinant pentru un puști decât o groapă în pământ, iar asta dădea într-o grotă mică din calcar. Avea vreo șase metri adâncime – nu mai mult – și ar fi fost foarte posibil ca un puști sturlubatic să se strecoare înăuntru, să alunece până la fund și după aia să nu mai poată ieși de acolo. Așa pățiseră în trecut o sumedenie de animale mici. Sigur că era ușor să te dai la vale ca pe tobogan pe peretele ăla din calcar; mult mai nasol era atunci când încercai să urci înapoi pe el. Plus că fundul era acoperit de oase – oase de marmotă, de sconcs, multe oase de veverițe și câteva de pisică de casă. De fapt, pisica fusese un motan pe nume Domnul Curățel. Aparținuse familiei Camber și dispăruse în urmă cu doi ani, iar stăpânii lui presupuseseră că ori fusese călcat de o mașină, ori fugise de acasă. Însă oasele lui erau aici, alături de scheletul unui șoarece-de-câmp măricel, pe care-l urmărise până în vizuină.
Iepurele lui Cujo se rostogolise și alunecase până la fund, iar acum tremura înfricoșat acolo, cu urechile țepene și cu nasul vibrând ca un diapazon, în vreme ce hămăielile furioase ale câinelui răsunau puternic în tot spațiul acela strâmt.
Din când în când, grota atrăsese și lilieci în străfundurile ei – dar nu mulți, pentru că era prea mică, deși tavanul ei zgrunțuros le oferea un loc perfect pentru odihnă, unde puteau atârna liniștiți, cu capul în jos, până la venirea nopții. Liliecii reprezintă alt motiv pentru care putem spune că Brett Camber fusese un copil norocos, mai cu seamă în anul acela. Pentru că acum, mamiferele acestea insectivore, de culoare cafenie, care locuiau acolo fuseseră infectate cu o tulpină foarte virulentă de rabie.
Cujo reușise să se vâre înăuntru doar până la umeri. Apoi se blocase. A dat cu îndârjire din picioarele din spate – dar tot în zadar i-a fost strădania. Sigur, ar fi putut să se dea în spate și să se extragă de acolo, dar voia cu tot dinadinsul să

pună laba pe iepurele ăla. Își dădea seama că îl încolțise și că al lui era de acum. Însă nu avea privirea prea ageră, iar trupul lui uriaș oricum împiedica lumina să intre acolo, și nici nu avea cum să știe că urma o pantă abruptă la câțiva centimetri după locul în care-și proptise picioarele din față. Simțea mirosul de umezeală și simțea mirosul de rahat de lilieci – vechi, dar și mai proaspăt... Însă cel mai important dintre toate mirosurile astea era mirosul iepurelui. Îl simțea, da... Îl simțea. Era cald și delicios și îmbietor. Poftiți la masă!
Lătratul lui a deșteptat liliecii. Și liliecii s-au speriat rău de tot. Un monstru le invadase căminul. Așa că au pornit cu toții în zbor spre ieșire. Și chirăind de mama focului. Dar sonarul cu care erau înzestrați a înregistrat un lucru extrem de ciudat și tulburător totodată: ieșirea nu mai era la locul ei. Prădătorul o ocupase cu totul.
S-au tot rotit și au plonjat prin beznă. Membranele aripilor le sunau ca un fâșâit de haine – de scutece din pânză, ar fi mai corect – atârnate afară și bătute de vânt. Sub zburătăceala liliecilor înnebuniți, iepurele s-a făcut și mai mic și a încercat să nu-și piardă optimismul.
Cujo i-a simțit pe câțiva fâlfâind peste partea aia din corpul lui (cam o treime) care reușise să intre în groapă și s-a speriat. Deloc, dar deloc nu-i plăceau nici mirosul și nici sunetele scoase de vietățile alea; deloc, dar deloc nu-i plăcea fierbințeala aia ciudată pe care o emanau. A început să latre și mai tare și a încercat să muște creaturile care se învârteau și chirăiau în jurul capului său. A reușit să prindă în fălci o aripă maro-închis. A zdrobit între colți oasele mai subțiri decât degetele de bebeluș. Liliacul s-a zbătut și l-a mușcat, sfârtecându-i pielea sensibilă de pe bot, unde i-a făcut o rană lungă și încovoiată, cam ca un semn de întrebare. Apoi a alunecat de-a rostogolul pe panta din calcar și a murit. Însă răul fusese făcut: mușcătura de animal turbat *este* mult mai gravă atunci când se află în zona capului, pentru că rabia este o boală care afectează sistemul nervos central. Iar câinii, mai vulnerabili decât stăpânii lor, oamenii, nu sunt complet protejați prin vaccinul cu virus inactivat pe care li-l fac veterinarii. Iar lui Cujo nu i se făcuse niciodată vreun vaccin antirabic.
Fără să știe toate astea, dar știind că vietatea aia invizibilă din care mușcase avea

un gust îngrozitor de scârbos, Cujo și-a zis că amărâtul ăla de iepure nu merită atâta osteneală. S-a încordat și s-a smuls cu toată puterea din groapă, provocând o mică avalanșă de pământ și pietricele. S-a scuturat bine și din blană i-au zburat iar pământ și bucățele de calcar cu miros urât. Îi picura sânge din bot. S-a așezat în fund, și-a ridicat capul spre cer și a scos un singur urlet, răgușit și necăjit.

S-au năpustit afară şi liliecii, într-un norișor cafeniu. S-au rotit buimăciți câteva secunde, în lumina intensă a soarelui de iunie, după care s-au întors în culcușul lor. Animale fără creier, care și uitaseră de invadatorul cel lătrător și acum dormeau din nou, atârnate cu capul în jos și cu aripile înfășurate în jurul corpurilor ca de șobolan, fix așa cum se îmbrobodesc babele.

Cujo a plecat de acolo. S-a oprit și s-a scuturat din nou. Și-a râcâit zadarnic botul cu laba. Deja i se închega sângele și i se formaseră niște cruste, dar îl durea. Câinii au o sensibilitate prea exagerată pentru inteligența lor, iar acum, lui Cujo îi era scârbă de el. Nu voia să se ducă acasă. Dacă se ducea, atunci unul din trinitatea lui – BĂRBATUL, FEMEIA sau BĂIATUL – ar fi observat că pățise ceva. Și era foarte posibil ca unul dintre ei să-i spună că e CÂINERĂU[4].

[4] BADDOG, în original; aici și în continuare am respectat ortografia preferată de autor (n. red.).

Prin urmare, în loc să se ducă acasă, Cujo a coborât până la pârâul care despărțea terenul familiei Camber de proprietatea lui Gary Pervier, cel mai apropiat vecin. A intrat în el și a luat-o în sus; a băut multă apă; s-a tăvălit prin apă, încercând să scape de gustul urât din gură, încercând să scape de sentimentul ăla de CÂINERĂU.

Treptat, a început să se simtă puțin mai bine. A ieșit din apă și s-a scuturat. Stropii țâșniți din blana lui au format un curcubeu efemer în văzduhul limpede.

Da, acum dispărea sentimentul ăla de CÂINERĂU, la fel și durerea de la nas. S-a îndreptat spre casă ca să-l caute pe BĂIAT. Se obișnuise să vadă în fiecare dimineață autobuzul mare și galben care-l lua pe BĂIAT și-l ducea la școală, după care-l aducea înapoi, la un moment dat după prânz; însă săptămâna asta

nu mai apăruse deloc autobuzul școlii, cu ochii ăia strălucitori și cu încărcătura lui tradițională de copii zvăpăiați. În mod obișnuit, el s-ar fi aflat în șopron, alături de BĂRBAT. Poate că a venit azi din nou autobuzul ăla galben. Poate că nu. O să afle el. Acum deja uitase de vizuină și de gustul scârbos al aripii de liliac. Acum nici nu prea îl mai durea nasul.

Cujo a luat-o la picior fără probleme prin ierburile înalte de pe câmpul dinspre nord, speriind câte o pasăre din când în când, dar neobosindu-se s-o și fugărească. Îi ajunsese cu fugăritul pe ziua de azi – și asta i-o amintea mai degrabă trupul decât mintea. Era un Saint-Bernard de cinci ani, în floarea vârstei, avea în jur de nouăzeci de kilograme și acum, în dimineața acelei zile de 16 iunie a anului 1980, se afla în faza precoce a rabiei.

La şapte zile după aceea și la distanță de cincizeci de kilometri de ferma Șapte Stejari din Castle Rock, doi bărbați s-au întâlnit într-un restaurant din centrul orașului Portland. Restaurantul se numea Submarinul Galben şi avea în meniu pizza şi o listă întreagă de sendvişuri babane (pe care doar cei viteji se pot avânta să le mănânce), inclusiv Dagwoods cu de toate, înfășurate în lipii libaneze. În spatele localului era un aparat de păcănele. Deasupra tejghelei trona un afiș care te anunța că, dacă ești în stare să mănânci două porții din alea imense, nu te mai costa nimic, le haleai pe gratis. Sub această veste excelentă, fusese adăugat avertismentul: BORĂȘTI – PLĂTEȘTI.

În mod obișnuit, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult lui Vic Trenton decât un sendviş din alea mari cu chiftele, dar avea senzația că astăzi, în locul plăcerii, se va pricopsi doar cu o arsură foarte nasoală la stomac.

— Se pare că n-avem noroc, nu? l-a întrebat el pe celălalt bărbat, care studia cu o evidentă lipsă de entuziasm șunca presată.

Celălalt bărbat se numea Roger Breakstone și, atunci când el se uita fără poftă la o mâncare, era clar că urmează un dezastru. Roger avea o sută douăzeci și cinci de kilograme și burta i se unea cu genunchii atunci când se aşeza. Odată, când Vic se prostea în pat cu Donna, ca niște copilași nebunatici în tabără, ea i-a spus că avea impresia că Roger rămăsese fără abdomen în războiul din Vietnam.

— Situația arată ca un cur, a recunoscut Roger. Nici n-o să-ți vină să crezi cât de rău arată, amice Victor.
— Și tu chiar crezi că o să rezolvăm ceva dacă ne ducem până acolo?
— Poate că nu, a spus Roger, dar precis o să pierdem contractul cu firma Sharp dacă nu ne ducem. Posibil să mai recuperăm ceva. Să îi facem să ne bage din nou în seamă.
Și a mușcat din sendviș.
— Dar o să ne facă rău dacă închidem zece zile.
— Adică acum nu ne e rău?
— Ba da, sigur că ne e. Dar încă mai avem toți banii ăia de la Book Folks pe care să-i băgăm în proprietățile de la Kennebunk Beach...
— Se poate ocupa Lisa de chestia asta.
— Eu nu-s sigur că Lisa-i în stare să se ocupe de propria viață amoroasă, darămite de banii de la Book Folks, a zis Vic. Bine, hai să presupunem că ar *putea* s-o facă, dar tranșa Yor Choice Blueberries tot nu-i rezolvată... Plus problemele cu băncile, cu Casco și cu Trust... Ca să nu mai zic că trebuie să te întâlnești cu șefulică ăla de la Asociația Agenților Imobiliari din Maine...
— Ne, ne, ne, asta-i treaba ta.
— Ba pe dracu-i a mea, a spus Vic. Fac crize ori de câte ori mă gândesc la nădragii ăia roșii și la pantofii albi. Tot îmi vine să caut prin dulapuri vreun panou dintr-alea de reclame pe care să i-l pun pe el și să-l trimit să se plimbe pe stradă.
— Asta nu contează și o știi și tu foarte bine. Niciunul nu ne oferă nici măcar o zecime din cât ne dă Sharp. Ce altceva să-ți mai zic? Știi bine că firma Sharp și puștiul ăla vor să discute cu amândoi. Deci, îți iau bilet de avion sau nu?
Pe Vic l-a luat cu fiori reci la gândul de a petrece zece zile departe de casă – cinci la Boston și cinci la New York. Vreme de șase ani lucrase împreună cu Roger la Agenția Ellison din New York. Dar acum, Vic locuia în Castle Rock. Roger și Althea Breakstone locuiau în Bridgton, un orășel învecinat, aflat la doar douăzeci și cinci de kilometri distanță.
Vic nu voia să-și mai amintească de vremurile acelea. Avea sentimentul că nu

mai fusese niciodată atât de plin de viață, că nu știuse niciodată prea bine care este menirea lui pe lume, până în momentul în care se mutase cu Donna în statul Maine. Iar acum avea senzația asta morbidă că New Yorkul îl așteptase în toți acești trei ani și că ardea de nerăbdare să-l prindă iarăși în gheare. Probabil că avionul va derapa, va ieși de pe pista de aterizare, combustibilul cu cifră octanică mare se va aprinde și vor muri cu toții în explozia și focul care vor urma. Sau vor avea un accident pe podul Triborough[5], iar taxiul lor va fi transformat într-o armonică galbenă și pătată de sânge. Sau un tâlhar nu se va mulțumi doar să-i amenințe cu pistolul, ci chiar va trage în ei. Ori va exploda o conductă de gaze și el va fi decapitat de un capac de canal care va zbura prin aer aidoma unui *frisbee* mortal, de patruzeci de kile. Ori altceva. Orașul îl va ucide, dacă se va întoarce în el.

[5] Complex de poduri din New York, care conectează cartierele Manhattan, Queens și Bronx (n. tr.).

— Rog, a zis Vic, lăsând din mână sendvișul cu chiftele după ce mușcase doar o singură dată din el, ți-a trecut vreodată prin cap că n-o să fie sfârșitul lumii dacă *pierdem* contractul cu Sharp?

— Sigur, lumea va merge mai departe, a spus Roger, turnându-și niște bere Busch într-un pahar înalt, dar oare vom merge și noi cu ea? Că eu mai am șaptișpe ani de plătit la ipoteca aia încheiată pe douăzeci și am și două fete gemene care țin morțiș să studieze la Academia Bridgton. Și tu ai o ipotecă de plătit, și tu ai un copil, plus Jaguarul ăla care o să te sece de toți banii.

— Corect, dar economia locală...

— Economia locală e de tot *rahatul!* a exclamat Roger, peste măsură de furios, trântindu-și paharul pe masă.

Cei patru clienți de la masa din apropiere – trei dintre aceștia fiind îmbrăcați cu tricouri albe, iar unul cu un tricou decolorat pe care scria DARTH VADER E HOMO – au început să aplaude.

Roger a dat nervos din mână spre ei și s-a aplecat către Vic.

— N-o să reușim dacă ne mulțumim doar să facem campanii pentru Yor Choice Blueberries și pentru agenții imobiliari din Maine. Știi asta. O s-o luăm în mână dacă pierdem contractul cu Sharp. Pe de altă parte, dacă reușim să

păstrăm măcar o parte din el în următorii doi ani, o să avem cât de cât șanse să obținem ceva bani de la Ministerul Turismului, poate chiar o să ajungem să fim trași la sorți pentru contracte mult mai bune cu statul, dacă nu uită de noi până atunci. Vorbesc despre contracte extrem de mari, Vic. Abia atunci putem să-i zicem pa-pa lui Sharp și cerealelor lui proaste și să trăim fericiți până la adânci bătrânețe. Lupul cel mare și rău o să-și facă rost de mâncare din altă parte, pentru că purcelușii ăștia au învins.
— Cu condiția să putem recupera ceva, a spus Vic. La fel de bine putem miza pe faptul că echipa Cleveland Indians va câștiga anul ăsta campionatul de baseball.
— Eu zic că ar trebui să încercăm, amice.
Vic n-a mai spus nimic. Doar a stat acolo uitându-se la sendvișul care se răcea și făcându-şi tot felul de calcule în minte. Nu era deloc corect, dar asta nu-l deranja prea tare. Ce-l deranja însă – și îl deranja rău de tot – era absurdul fără margini al întregii situații. A apărut din senin, la fel ca o tornadă ucigașă, care distruge totul în calea ei, după care dispare la fel de brusc cum a venit. Foarte posibil ca el și Roger, plus compania lor – Ad Works – să se numere printre victimele ei, indiferent ce măsuri și-ar fi luat; asta se citea clar pe chipul rotofei al lui Roger, care nu mai fusese atât de palid și atât de grav de când el și cu Althea îșI pierduseră copilul, pe Timothy. Avea doar nouă zile și murise în somn, de sindromul morții subite. Trei săptămâni mai târziu, Roger nu se mai putuse stăpâni și izbucnise în plâns. Își acoperise cu mâinile fața dolofană, într-un gest de infinită disperare, care-i frânsese inima lui Vic. Fusese o scenă îngrozitoare. Însă panica incipientă pe care o deslușea acum în ochii lui Roger nu era cu nimic mai bună.
Din când în când, în lumea reclamelor se iscau din senin tornade. O companie ca Agenția Ellison, cu o cifră de afaceri de ordinul milioanelor, le putea face față. O firmă micuță, ca Ad Works, nu reușea asta. Aveau o mulțime de contracte micuțe și unul foarte mare – cel cu Sharp –, iar acum vor vedea dacă îl vor pierde cu totul sau dacă măcar vor mai rămâne cu niște părticele din el. Nu fusese vina lor, deloc nu fusese, dar agențiile de publicitate reprezintă niște

excelenți țapi ispășitori.
Vic și Roger formaseră echipă în mod absolut firesc, după ce fuseseră colegi la Agenția Ellison, în urmă cu șase ani. Vic, înalt și slab și destul de tăcut, era perechea perfectă pentru Roger Breakstone, gras și vesel și extravertit – yin se întâlnise cu yang. Se împăcau de minune, atât în plan personal, cât și profesional. Primul lor contract fusese unul destul de puțin important: să realizeze o campanie publicitară în reviste pentru organizația caritabilă United Cerebral Palsy.
Realizaseră atunci o reclamă sobră, doar în alb și negru, în care era înfățișat un băiețel cu proteze urâte și imense la picioare, care stătea la marginea unui teren de baseball din Liga Mică. Purta o șapcă cu logoul echipei New York Mets, iar expresia de pe chipul lui – Roger a susținut întotdeauna că expresia băiatului a vândut reclama – nu era absolut deloc tristă, ci doar visătoare. Ba chiar destul de fericită. Iar textul spunea doar atât: BILLY BELLAMY NU VA JUCA NICIODATĂ BASEBALL. Și, dedesubt: BILLY SUFERĂ DE PARALIZIE CEREBRALĂ. Iar sub asta, cu litere mai mici: *Doriți să ne dați o mână de ajutor?*
Donațiile pentru persoanele bolnave de paralizie cerebrală au crescut considerabil. Ceea ce a fost foarte bine pentru organizație și foarte bine pentru Vic și Roger. Echipa Trenton-Breakstone pornise cu dreptul. Au urmat încă vreo șase campanii încununate de succes. Vic se ocupa îndeobște de concept, iar Roger, de execuția propriu-zisă.
În reclama pentru corporația Sony fusese un bărbat la costum și cravată, care ședea cu picioarele încrucișate pe banda mediană a unei superautostrăzi cu șaisprezece benzi de circulație și ținea pe genunchi un aparat mare de radio marca Sony. Pe buze avea un surâs serafic, iar textul spunea: TRUPA POLICE, ROLLING STONES, VIVALDI, MIKE WALLACE, KINGSTON TRIO, PAUL HARVEY, PATTI SMITH, JERRY FALWELL. Iar dedesubt: BINE TE-AM GĂSIT, LOS ANGELES!
Pentru compania Voit, care producea echipament de înot, au realizat o reclamă cu un bărbat în totală antiteză cu salvamarii cu mușchi pe ei din Miami.

Modelul lor, care stătea sfidător (și cam într-o rână) pe plaja aurie a unui paradis tropical, avea vreo cincizeci și ceva de ani, tatuaje, burta umflată cu bere, ditamai brațele și picioarele și o cicatrice cu aspect urât și încrețit pe o pulpă. Acest tip cu înfățișare de mercenar trecut prin multe lupte strângea în mâini o pereche de labe de scafandru de la Voit. DOMNULE, zicea textul, ÎMI CÂȘTIG PÂINEA DIN SCUFUNDĂRI, NU MĂ JOC. Mai erau și alte chestii scrise dedesubt, chestii pe care Roger le numea „de umplutură", însă cuvintele cu majuscule ar fi trebuit să atragă publicul. Vic și Roger își doriseră să scrie: NU FAC LABA, dar șefilor de la Voit nu le-a plăcut. *Mare păcat,* obișnuia să zică Vic la un pahar. *Ar fi vândut mult mai multe labe de scafandru.*
Apoi au fost contactați de Sharp.
Compania Sharp, cu sediul în Cleveland, se situa pe locul doisprezece la bursa cerealelor din America, atunci când – mai de voie, mai de nevoie – bătrânul Sharp a apelat la Agenția Ellison din New York, după mai bine de douăzeci de ani în care colaborase cu o agenție locală. Moșului îi plăcea nespus să sublinieze că firma lui fusese mai tare decât fusese Nabisco[6] înainte de Al Doilea Război Mondial. Fiului său îi plăcea nespus să sublinieze că Al Doilea Război Mondial se încheiase în urmă cu mai bine de treizeci de ani.

[6] Nabisco – companie agroalimentară din SUA, care a lansat biscuiții Oreo (n. tr.).

Contractul – cu o perioadă de probă de șase luni – le fusese încredințat lui Vic Trenton și Roger Breakstone. La finele perioadei de probă, Sharp săltase deja de pe locul al doisprezecelea până pe al nouălea pe piața producătorilor de cereale, biscuiți și alte soiuri de dulciuri. După un an, când Vic și Roger plecaseră deja de la Ellison și își făcuseră propria agenție în Maine, compania Sharp se afla pe locul șapte.
Campania dusă de cei doi fusese una acerbă și exhaustivă. Pentru compania Sharp, Vic și cu Roger îl inventaseră pe Pistolarul de Cereale, un șerif plin de ifose care trăgea, în loc de gloanțe, cu cereale: ChockaChippers, în unele spoturi, Ginger Snappies, în altele, și mai erau unele cu Oh Those Oatmeals. Spoturile publicitare se încheiau întotdeauna cu Sharp-Pistolarul cățărat pe un maldăr de biscuiți, cu armele în mâini și cu o expresie plină de regret pe chip.

„Răufăcătorii au scăpat“, anunța el milioanele de americani aproape în fiecare zi, „dar am rămas cu biscuiții. Cei mai buni biscuiți din Vest... sau din lume, cred eu.“ Și Sharp-Pistolarul mușca dintr-unul, iar fața lui sugera că omul trăia echivalentul gastronomic al primului orgasm simțit de un băiat. Apoi imaginea se estompa treptat.

Pentru checuri – șaisprezece soiuri, variind de la pandișpanul simplu la cel cu stafide și cu fructe și la cel cu brânză – au făcut o reclamă pe care Vic o numea „Spotul cu George și Gracie“. La început îi vedem pe George și pe Gracie plecând de la un dineu fastuos, unde masa geme de mâncăruri fine. Imaginea se schimbă și acum ne aflăm într-un micuț apartament friguros, cu aspect sărăcăcios și slab luminat. George stă în bucătărie, la o masă simplă, acoperită cu o pânză în carouri. Gracie scoate din frigiderul lor vechi un chec de la Sharp (nu contează de care – simplu sau cu brânză, sau cu stafide) și îl pune pe masă. Amândoi sunt încă îmbrăcați cu hainele de seară. Se privesc în ochi și își zâmbesc cu dragoste și bună înțelegere – doi oameni în perfectă armonie unul cu celălalt. Imaginea se stinge și apar doar aceste cuvinte pe un fundal negru: UNEORI, TOT CE-ȚI DOREȘTI DE LA VIAȚĂ ESTE UN CHEC SHARP. Nu se rostește absolut niciun cuvânt în tot spotul. Și le-a adus un premiu Clio[Z].

[Z] Clio Awards – concurs anual din SUA care premiază inovația și excelența creativă în publicitate și comunicare (n. tr.).

Cel cu Profesorul Sharp Cereal a fost apreciat în branșă drept „cea mai responsabilă reclamă produsă vreodată pentru programele de televiziune destinate copiilor“. La vremea respectivă, Vic și Roger au considerat-o încununarea tuturor eforturilor lor... însă acum Profesorul Sharp Cereal se întorsese să-i tortureze.

Profesorul Sharp Cereal, interpretat de un actor de compoziție în vârstă de aproape șaizeci de ani, a fost o reclamă sobră și riscant de matură într-un ocean de spoturi animate care încercau să vândă gumă de mestecat, mașinuțe, păpuși, jucării care reprezentau supereroi din filmele pentru copii... și cereale de la companiile concurente.

Spotul începea într-o sală de clasă pustie, scenă ușor de recunoscut pentru micuții telespectatori ai seriilor de desene animate difuzate în diminețile de sâmbătă: *The Bugs Bunny/Roadrunner Hour* și *The Drac Pack.* Profesorul Sharp Cereal purta costum, un pulover răscroit în jurul gâtului și o cămașă descheiată la guler. Atât ca aspect, cât și ca limbaj, părea cam sever, dar nu prea mult. Vic și Roger discutaseră cu vreo patruzeci de profesori și cu șase medici specializați în psihiatria pediatrică și descoperiseră că acesta era genul de model patern în preajma căruia majoritatea copiilor se simțeau în siguranță, deși mult prea puțini dintre ei îl aveau și acasă.

Profesorul Cereal ședea pe catedră, lăsând să se înțeleagă faptul că nu ținea prea mult la etichetă – iar micuții telespectatori puteau deduce din atitudinea lui că încă mai bătea o inimă de copil undeva, sub stofa aia cenușiu-verzuie – însă vorbea rar și pe un ton serios. Fără să ordone. Fără aere de superioritate. Fără lingușeli. Fără laude exagerate. Se adresa milioanelor de telespectatori din diminețile de sâmbătă (telespectatori micuți, îmbrăcați în tricouri, care își mâncau cu zgomot fulgii de cereale cu lapte și se uitau la desene animate), de parcă aceștia ar fi fost *oameni în toată firea.*

— Bună dimineața, copii, spunea Profesorul. Aceasta este o reclamă pentru fulgii de cereale. Vă rog să mă ascultați cu atenție. Cunosc multe lucruri despre fulgii de cereale, deoarece eu sunt Profesorul Sharp Cereal. Cerealele produse de compania Sharp, Twinkles, Cocoa Bears, Bran-16 și Sharp All-Grain Blend, sunt cele mai gustoase din America. De asemenea, aceste cereale sunt foarte sănătoase și vă fac bine.

Câteva secunde de tăcere, după care Profesorul Sharp Cereal zâmbea larg... iar atunci când el zâmbea, erai *convins* că în pieptul lui bate inima unui copil ca tine.

— Credeți-mă, pentru că știu ce vorbesc. Și mamele voastre știu. M-am gândit că ați vrea să știți și voi.

În momentul acela, în clasă intra un tânăr și îi întindea profesorului un castron cu Twinkles sau Cocoa Bears sau alt soi de cereale. Profesorul Sharp Cereal începea să mănânce cu poftă, după care se uita drept în camera de filmat, adică

drept în fiecare sufragerie din fiecare casă din țară, și spunea:
— Nu, nu-i nimic în neregulă.
Bătrânului Sharp nu-i plăcuse deloc această ultimă replică, sau ideea că ar fi *putut* să fie ceva în neregulă cu fulgii lui de cereale. Până la urmă, Vic și Roger îl făcuseră să cedeze, dar nu cu argumente raționale. Pentru că industria publicității nu avea nimic rațional în ea. Făceai adesea ce ți se părea că ar fi bine, dar nu erai în stare să pricepi *de ce* ți se părea că e bine. Atât Vic, cât și Roger aveau senzația că ultima replică a profesorului avea o forță deopotrivă simplă și uriașă. Iar venind din partea Profesorului Cereal reprezenta asigurarea supremă, protecția completă de care aveau nevoie. „Eu nu v-aș face niciodată rău" – asta sugera. Într-o lume în care părinții divorțează şi frații mai mari te bat câteodată, fără niciun motiv, de-ți sună apa-n cap, în care echipa adversă din Liga Mică punctează ca naiba după aruncarea ta greşită şi băieții buni nu învinge întotdeauna așa cum ți se arată ție la televizor, în care nu ești întotdeauna invitat la *zilele de naștere* ale colegilor – într-o lume în care atât de *multe lucruri* nu merg cum ar trebui să meargă, vor exista mereu cerealele Twinkles și Cocoa Bears și All-Grain Blend, iar ele vor avea mereu același gust delicios. Deci „nu, nu-i nimic în neregulă".
Cu puțin ajutor din partea fiului lui Sharp (Roger zicea chiar că ai fi crezut că tânărul însuși concepuse și scrisese reclama), ideea cu Profesorul Cereal a fost aprobată și a umplut până la refuz programele din diminețile de sâmbătă, plus pauzele programelor săptămânale de divertisment, seriale de desene animate sau seriale de comedie, ca *Star Blazers, U.S. of Archie, Hogan's Heroes* și *Gilligan's Island.* Vânzările de cereale marca Sharp au înregistrat creșteri mult mai mari decât restul dulciurilor produse de aceeași companie, iar Profesorul Cereal a devenit o adevărată autoritate în America. Sloganul lui, „Nu, nu-i nimic în neregulă", a prins la publicul din întreaga țară și a ajuns să însemne aproximativ același lucru cu „Stai liniștit" și „Nicio problemă".
Atunci când Vic și Roger au hotărât să pornească pe alt drum, au respectat regulile și nu i-au abordat pe niciunul dintre foștii clienți până când n-au fost în stare să demonstreze că toate legăturile lor cu Agenția Ellison au fost rupte

într-o manieră categorică – dar amiabilă. Primele șase luni în Portland au fost o perioadă înspăimântătoare și apăsătoare, atât pentru ei doi, cât și pentru familiile lor. Tad, băiețelul lui Vic și al Donnei, nu avea decât un an. Donnei îi era tare dor de New York, prin urmare era ba supărată, ba arțăgoasă, ba pur și simplu îngrozită. Roger avea un ulcer vechi – rană din războaiele publicitare purtate în Big Apple[8] – iar atunci când el și Althea și-au pierdut copilul, ulcerul a recidivat, transformându-l într-un dependent de medicamente antiacide. Althea și-a revenit oarecum, atât cât putea ea să-și revină în situația respectivă, și-a spus Vic. Însă Donna i-a atras atenția asupra faptului că paharul acela cu băutură alcoolică destul de slabă pe care obișnuia să-l bea Althea înainte de cină nu mai era unul singur, ci două înainte și trei după aia. Cele două cupluri își petrecuseră vacanțele în Maine – şi separat, şi împreună – dar nici Vic și nici Roger nu-și dăduseră atunci seama de câte „uși închise“ s-ar izbi cei veniți din alte state. Sau „venetici“, cum le place celor din Maine să zică.

[8] Big Apple – poreclă a orașului New York (n. tr.).

Și chiar că ar fi dat-o în bară, cum sublinia deseori Roger, dacă Sharp nu s-ar fi decis să le rămână client. Iar la sediul din Cleveland al companiei, punctele de vedere s-au inversat. Acum, bătrânul era cel care voia să rămână alături de Vic și de Roger, în vreme ce puștiul (deja în vârstă de patruzeci de ani) își dorea să se descotorosească de ei, susținând cu argumente destul de logice că ar fi o nebunie curată să ofere contractul unei agenții de două parale, cu sediul la aproape o mie de kilometri distanță de New York, centrul tuturor afacerilor din domeniul publicității. Nici măcar faptul că Ad Works se afiliase unei firme newyorkeze specializate în analiza de piață nu-l impresionase pe puști, așa cum nu reușise să convingă nici vreuna dintre celelalte companii pentru care făcuseră campanii publicitare în ultimii ani.

— Dacă loialitatea ar fi hârtie igienică, spunea cu amărăciune Roger, n-am mai avea cu ce să ne ștergem la fund, dragă prietene.

Dar apăruse Sharp, oferindu-le avantajul de care aveau atât de mare nevoie.

— Patruzeci de ani ne-am descurcat cu o agenție locală, a spus bătrânul Sharp, iar dacă băieții ăștia doi vor să plece din orașul ăla fără de Dumnezeu, mie mi

se pare că dau dovadă de mult bun-simț.
Și gata. Bătrânul dăduse verdictul. Puștiul și-a pus lacăt la gură. Iar în ultimii doi ani și jumătate, Pistolarul de Cereale a continuat să tragă. George și Gracie au continuat să mănânce checuri produse de Sharp în apartamentul lor sărăcăcios, iar Profesorul Sharp Cereal a continuat să le spună copiilor că nu-i nimic în neregulă. Spoturile au fost filmate de un mic studio independent din Boston, firma de marketing din New York și-a făcut foarte bine treaba și, de trei sau patru ori pe an, ori Vic, ori Roger lua avionul până la Cleveland ca să discute cu Carroll Sharp și cu puștiul lui – respectivul puști având acum tâmplele cărunte. De restul interacțiunii client-agenție se ocupau serviciul poștal și cel de telefonie fixă. Procedeul acesta era ciudat și evident destul de greoi, însă părea să funcționeze de minune.
Apoi a apărut Red Razberry Zingers.
Desigur că Vic și Roger auziseră de produsul ăsta de ceva vreme, cu toate că intrase pe piață doar cu vreo două luni în urmă, în aprilie 1980. Cele mai multe dintre cerealele Sharp aveau foarte puțin zahăr sau chiar deloc. All-Grain Blend, produsul cu care compania își făcuse intrarea în arena cerealelor „naturale“, se bucurase de destul de mult succes. Însă Red Razberry Zingers se adresa acelui segment de piață amator de dulciuri, acelor consumatori de cereale care cumpărau Count Chocula, Frankenberry, Lucky Charms și alte produse asemănătoare cu adaos de îndulcitori, aflate undeva la granița dintre cereale pentru mic-dejun şi bomboane.
La sfârșitul verii și începutul toamnei din 1979, Zingers fuseseră testate pe piața din Boise, statul Idaho, în Scranton din Pennsylvania și în Bridgton, orașul adoptiv al lui Roger, din Maine. Iar dulciurile făcute de respectiva companie se bucuraseră de mult succes. Roger i-a mărturisit lui Vic că el în ruptul capului nu și-ar lăsa gemenele nici măcar să se apropie de prostiile alea (deși fusese încântat atunci când Althea i-a zis că vociferaseră și îi ceruseră să le cumpere și lor atunci când le-au văzut expuse pe rafturile de la magazin).
— Au mai mult zahăr decât cerealele integrale și sunt atât de roșii, că te apucă și spaima.

Vic a dat din cap și i-a răspuns cu candoare, fără să știe că rostea o profeție:
— Prima dată când m-am uitat într-o cutie din aia, am crezut că-i plină de sânge.
— Deci, tu ce zici? l-a întrebat din nou Roger.
Își mâncase deja jumătate din sendviș cât timp Vic revăzuse în minte nefericitele întâmplări care-i aduseseră în această situație. Era din ce în ce mai convins că bătrânul Sharp și bătrâiorul lui copilaș se gândeau să împuște din nou mesagerul.
— Cred că ar fi bine să încercăm.
Roger l-a bătut pe umăr.
— Bravo, amice! a exclamat el. Acum, pune mâna de mănâncă.
Însă lui Vic nu-i era foame.
Fuseseră amândoi invitați la o „ședință extraordinară" în Cleveland, care urma să aibă loc la trei săptămâni după 4 Iulie – deoarece mulți dintre directorii regionali de vânzări ai companiei Sharp erau în concediu și era nevoie de destul de mult timp ca să se adune toți la un loc. Unul dintre punctele de pe ordinea de zi avea legătură cu Ad Works: „evaluarea asocierii în momentul de față", se spunea în scrisoarea pe care o primiseră. Ceea ce însemna – bănuia Vic – că puștiul se folosea de dezastrul cu Zingers ca să poată scăpa în sfârșit de ei.
Cam la trei săptămâni după lansarea la scară națională a cerealelor Red Razberry Zingers, eveniment pomenit și de Profesorul Sharp Cereal cu un soi de entuziasm sobru *(Nu, nu-i nimic în neregulă),* o mamă și-a dus copilul la camera de gardă a unui spital. Femeia era în pragul isteriei și era convinsă că fiica ei avea hemoragie internă. Fetița, care nu avea decât o virozăușoară, vomitase, iar mamei i se păruse că în voma ei era o cantitate uriașă de sânge.
Nu, nu-i nimic în neregulă.
Asta se petrecuse în Iowa City, Iowa. A doua zi au apărut încă șapte cazuri similare. În cea de-a treia zi, douăzeci și patru. În toate situațiile, părinții copiilor cu simptome de vomă sau diaree îi duseseră de urgență pe micuți la spital, sută la sută convinși că aceștia sufereau de hemoragie internă. Apoi, cazurile s-au înmulțit într-un ritm amețitor – mai întâi au fost de ordinul

sutelor, după aceea de ordinul miilor. Însă în niciunul voma și/sau diareea nu fuseseră provocate de consumarea cerealelor. Din păcate, acest fapt a fost trecut cu vederea în isteria tot mai mare care a urmat.

Nu, nu-i absolut nimic în neregulă.

Cazurile s-au extins de la vest la est. Problema era vopseaua alimentară care dădea produselor Zingers culoarea aceea roșie atât de intensă. Vopseaua în sine era inofensivă, dar și acest adevăr a fost trecut cu vederea. Se strecurase o greșeală pe undeva și, în loc să asimileze vopseaua roșie, organismul o dădea pur și simplu afară. Vopseaua aia cu defect fusese folosită la un singur lot de cereale, dar un lot foarte mare. Vic a aflat de la un doctor că, dacă s-ar face autopsia unui copil care a murit după ce a mâncat un castron cu cereale Red Razberry Zingers, s-ar descoperi că tractul lui digestiv este la fel de roșu ca lumina de la semafor care interzice traversarea străzii. Efectul era unul temporar, însă și această realitate a fost trecută cu vederea.

Roger își dorea să lupte amândoi până în ultima clipă și, dacă tot urmau să piardă, măcar s-o facă în stil mare. Propusese un maraton de ședințe cu tipii de la studioul Image-Eye din Boston, care se ocupau de realizarea spoturilor publicitare. Voia să discute personal cu Profesorul Sharp Cereal, care ajunsese să se implice atât de tare în rolul său, încât acum era distrus atât din punct de vedere psihic, cât și emoțional, în urma celor întâmplate. Voia să se ducă apoi la New York, unde să discute cu tipii de la marketing. Cel mai important aspect al acestui plan era că ar fi trebuit să petreacă aproape două săptămâni la hotelul Ritz-Carlton din Boston și la UN Plaza din New York, să stea închiși în cameră și să-și pună mințile la contribuție ca pe vremuri. Roger spera ca toată povestea asta să se materializeze într-o strategie de revenire, însoțită de o campanie care să-i lase mască pe moșul Sharp și pe feciorul lui. În loc să se ducă la Cleveland rași în cap și pregătiți pentru ghilotină, vor apărea înarmați cu planuri de luptă care să anuleze efectele produse de gogomănia celor care inventaseră cerealele Zingers. Asta, în teorie. Dar amândoi și-au dat seama că, în practică, șansele lor erau cam la fel de bune ca ale unui jucător de baseball care își propune dinainte de începerea partidei să înscrie de fiecare dată când

aruncă.
Vic avea și alte probleme. De vreo opt luni, simțea că se instalează un fel de răceală între el și soția lui. Încă o iubea, iar pe Tad aproape că îl idolatriza, însă situația degenerase de la „oarecum jenantă“ la „destul de nasolă“ și el avea sentimentul că îi așteptau lucruri – și vremuri – mult mai rele. Poate chiar în viitorul apropiat. Călătoria asta de durată, de la Boston la New York și apoi la Cleveland, petrecută fix atunci când ar fi trebuit să stea împreună acasă și – eventual – să se regăsească, nu i se părea o idee chiar atât de bună. În ultimele zile, când se uita la ea, i se părea că vede o străină pândind din spatele trăsăturilor atât de cunoscute.
Și mai era și întrebarea. Întrebarea care i se tot rostogolea prin minte în nopțile fără somn – iar asemenea nopți deveniseră din ce în ce mai dese în ultima vreme. Avea un amant? Că ei nu prea mai făceau dragoste. Se culcase cu el? Spera că nu, dar ce altceva să spere? Nu, serios? Spune adevărul, domnule Trenton, dacă nu vrei să suporți consecințele.
Nu era sigur. Nu *voia* să fie sigur. Îi era teamă că, dacă ar fi sigur, căsnicia lor ar lua sfârșit. Încă era mort după ea, nici măcar nu-i trecuse prin minte să aibă vreo aventură extraconjugală și era capabil să îi ierte foarte multe. Însă nu și să i se pună coarne în propria lui casă. Nu-ți plac coarnele alea; îți cresc din urechi și copiii râd de tine. Și...
— Ce? a spus el, ieșind din reverie. N-am auzit, Rog.
— Am zis: „Afurisitele alea de cereale roșii.“ Am încheiat citatul. Exact asta am spus.
— Mda, ai dreptate, l-a aprobat Vic. Închin un pahar în cinstea ta.
Roger și-a ridicat paharul mare, plin cu bere.
— Păi, bea!
Și Vic a băut.
Cam la o săptămână după prânzul deprimant luat de Vic și de Roger la Submarinul Galben, Gary Pervier stătea la marginea curții din fața casei sale, situate la poalele Dealului celor Șapte Stejari, pe Drumul Orășenesc 3, și bea dintr-un pahar în care își făcuse un cocktail *screwdriver* cu douăzeci și cinci la

sută esență de suc de portocale și șaptezeci și cinci la sută vodcă Popov. Ședea la umbra unui ulm, aflat în ultimul stadiu al bolii ulmului olandez[2], pe zdrențele unui șezlong comandat de la Sears, aflat și el în ultimul stadiu de viață. Bea vodcă Popov pentru că era ieftină. La ultima aprovizionare, Gary își cumpărase o mulțime de sticle din New Hampshire, unde băuturica era mai ieftină. Vodca Popov era ieftină în Maine, dar în New Hampshire ți-o vindeau aproape gratis. Uite ăla un stat american care promova lucrurile care-ți fac viața mai frumoasă – loterie cu câștiguri babane, băutură ieftină, țigări ieftine și atracții turistice, precum Satul lui Moș Crăciun și parcul de distracții „Șase pistoale“! Șezlongul i se înfipsese în gazonul neîngrijit, scobind găuri adânci în el. Casa din spate era o cocioabă cenușie, cu varul scorojit, cu acoperișul strâmb şi cu obloane pleoștite. Cu hornul înălțat într-o rână, de parcă ar fi fost un beţivan care încearcă să se ridice de pe jos. Cu țiglele desprinse de la locurile lor după ultimul mare viscol din iarna trecută, unele dintre ele atârnând și acum blegi din crengile ulmului muribund. Nu, sigur că nu-i Taj Mahal, îi plăcea lui Gary să spună, dar cui îi pasă?

[2] Boală provocată de o ciupercă și răspândită de gândacii de scoarță, identificată prima oară în 1921 în Olanda (n. tr.).

În acea zi caniculară de sfârşit de iunie, Gary era mangă de beat. Ceea ce nu era deloc neobișnuit în cazul lui. Habar n-avea cine naiba era Roger Breakstone. Habar n-avea cine naiba era Vic Trenton. Habar n-avea nici cine naiba era Donna Trenton și, chiar dacă ar fi știut-o, l-ar fi durut fix în fund dacă se regula sau nu cu altcineva în afară de bărbatu-său. Dar îi cunoștea pe cei din familia Camber și pe câinele lor, Cujo. Familia Camber locuia în vârful dealului, în capătul celălalt al Drumului Orășenesc Trei. Băuse de multe ori împreună cu Joe Camber și Gary avea acum vaga impresie că Joe Camber o luase deja pe calea alcoolismului. Își dădea seama de asta pentru că era o cale pe care o parcursese și el intens.

— Un pilangiu bătut în cap, asta e! Și pe mine mă doare fix undeva! le-a anunțat Gary pe păsările și pe bucățile de țiglă din ulmul muribund.

Și-a dat paharul peste cap. A tras un vânt. A strivit un gândac. Lumina soarelui

și umbrele i se fugăreau pe chip. O grămadă de mașini cu mațele scoase zăceau în spatele casei, acoperite aproape cu totul de ierburile înalte. Iedera de pe zidul dinspre vest înnebunise de-a binelea și crescuse ca la balamuc. Prin ea abia dacă se mai vedea un geam – dar trebuia să te uiți cu atenție – care, în zilele însorite, lucea ca un diamant jegos. În urmă cu doi ani, într-un acces de furie provocat de băutură, Gary a smuls biroul din camera de la etaj și l-a aruncat pe geamul ăla – acum nu mai ținea minte de ce o făcuse. Și nici, dacă tot o făcuse, de ce nu deschisese fereastra înainte. Normal că înlocuise el singur geamul, pentru că pe acolo ar fi intrat crivățul iarna și ar fi belit-o imediat. Însă nici nu s-a atins de birou, care a rămas în locul unde căzuse. Și cu un sertar tras, de parcă scotea limba la el.

În anul 1944, când Gary Pervier avea douăzeci de ani, cucerise de unul singur o cazemată nemțească din Franța. După această faptă de vitejie, condusese ce mai rămăsese din plutonul lui pe o distanță de cincisprezece kilometri și abia după aceea se prăbușise fără cunoștință din cauza celor șase răni de glonț căpătate în atacul asupra postului de artilerie. Drept recunoștință pentru aceste fapte eroice, primise una dintre cele mai înalte distincții ale armatei americane – Crucea pentru Merite Deosebite în Serviciul Militar[10]. În 1968, l-a convins pe Buddy Torgeson din Castle Falls să-i facă o scrumieră mică din medalia aia. Buddy căscase ochii la el – nu-i venea să creadă ce-i cerea. Gary i-a explicat că, dacă ar fi fost mai mare, l-ar fi pus să-i facă o budă, ca să se cace în ea. Buddy a povestit și altora ce se întâmplase și poate chiar asta fusese intenția lui Gary – sau poate că nu.

[10] Distinguished Service Cross, în lb. engleză (n. tr.).

În orice caz, a ajuns idolul hipioților din împrejurimi. În vara lui ’68, respectivii hipioți își petreceau vacanța în regiunea Marilor Lacuri, împreună cu părinții lor bogătani, după care, în septembrie, urmau să se întoarcă la facultățile lor, unde se pare că studiau temeinic despre Proteste, Prafuri și Pizde.

După ce Buddy Torgeson i-a transformat medalia într-o scrumieră (Buddy făcea obiecte metalice la comandă în timpul liber, atunci când nu lucra la

benzinăria Esso din Castle Falls, unde era angajat – acum benzinăriile Esso fuseseră înlocuite de Exxon, iar pe Gary Pervier tot fix undeva îl durea), o variantă a poveștii cu pricina a apărut în săptămânalul *Call,* din Castle Rock. Articolul era scris de un cretin de reporteraș din zonă, care a prezentat gestul lui Gary drept o declarație profund pacifistă. Atunci au început să apară hipioții la casa lui de pe Drumul Orășenesc 3. Cei mai mulți voiau să-i spună lui Gary că era „de milioane". Câțiva voiau să-i spună că era „un fel de personalitate". Alții voiau să-i spună că era „al naibii de tare".
Gary le-a arătat tuturor același lucru – adică pușca lui Winchester .30-.06. Gary le-a zis tuturor același lucru – adică să se care naibii de pe proprietatea lui. Din punctul lui de vedere, mucoșii ăia nu erau decât niște păcălici cu lațe lungi și cu puța bleagă, care dădeau limbi și o luau la muie și care îi iubeau pe bolșevici. I-a anunțat că-l doare fix undeva dacă le împrăștie mațele pe toată distanța dintre Castle Rock și Fryeburg. După un timp, hipioții n-au mai venit și astfel s-a încheiat toată tevatura cu Crucea pentru Merite Deosebite în Serviciul Militar.
Unul dintre gloanțele nemților îl lăsase pe Gary Pervier fără testiculul drept; un medic găsise resturi din el împrăștiate pe turul chiloților lui kaki. Celălalt ou reușise să supraviețuiască cât de cât și câteodată se mai întâmpla să i se învârtoșeze scula destul de mult. Nu că i-ar fi păsat prea mult de asta, după cum obișnuia să-i spună lui Joe Camber. Tot fix undeva îl durea dacă i se scula ori ba. Țara recunoscătoare îi oferise Crucea pentru Merite Deosebite. Medicii recunoscători de la spitalul din Paris îi semnaseră lăsarea la vatră, în februarie 1945, cu o pensie de invaliditate bunicică și scutită de toate taxele. Orașul lui de baștină (la fel de recunoscător) îi organizase o paradă de 4 Iulie, în 1945. La vremea respectivă făcuse deja douăzeci și unu de ani, avea drept de vot, începuse să îi încărunțească părul la tâmple și se simțea îngrozitor de bătrân – parcă ar fi avut șapte sute de ani, mulțumesc foarte frumos, țara mea dragă. Oficialitățile orașului (recunoscătoare şi ele) anulaseră toate impozitele pentru proprietatea Pervier. Pe termen nelimitat. Bună treabă, pentru că, altminteri, ar fi pierdut-o în vreo douăzeci de ani. Nu mai avea de unde să facă rost de

morfină, așa că o înlocuise cu băutura foarte tare, după care revenise la obiceiul lui de-o viață, adică să se sinucidă într-un mod cât mai lent și cât mai plăcut cu putință.
Acum era 1980 și el avea cincizeci și șase de ani. Era complet alb și mai afurisit decât un taur cu un par înfipt în cur. Nu suporta decât trei ființe pe lume, iar acestea erau: Joe Camber, feciorul lui, Brett, și Saint-Bernardul lui Brett, pe care-l chema Cujo.
S-a lăsat pe spate în șezlongul rablagit și mai să se dea cu cracii în sus. Apoi și-a mai turnat niște licoare din aia, într-un pahar primit pe degeaba de la un McDonald's. Pe sticla paharului era pictat un soi de animal violet. O jivină care se chema Grimace. Gary lua extrem de des masa la localul McDonald's din Castle Rock, unde încă mai găseai hamburgeri foarte ieftini. Hamburgerii erau tare buni. Dar Grimace... și Mayor McCheese... și mizerabilul ăla de clovn, de-i zice Monsieur Ronald McDonald... pe Gary Pervier îl durea fix undeva de ei.
Prin ierburile înalte din stânga lui se strecura ceva mare și roșcat. Era Cujo, într-una dintre plimbările lui prin curtea deloc îngrijită din fața casei lui Gary. Câinele l-a văzut și l-a salutat politicos, printr-un lătrat. Apoi s-a apropiat de el, dând din coadă.
— Ce faci, bă, Cujulică, pui de lele ce-mi ești? l-a salutat și Gary.
Și-a pus jos paharul cu licoarea și a început să se caute prin buzunare după biscuiței pentru cățel. Avea tot timpul câțiva la îndemână ca să-l servească pe Cujo, care lui i se părea un câine de modă veche și mult prea cuminte.
A dat peste doi biscuiți în buzunarul de la cămașă și i-a întins.
— Șezi, băiete! Acum, hai, ridică-te!
Indiferent cât de abătut sau cât de ticălos s-ar fi simțit, se bucura întotdeauna atunci când îl vedea pe câinele ăla de aproape o sută de kile stând în fund și cu labele din față ridicate, exact ca un iepuraș.
Cujo s-a ridicat în fund, iar Gary a observat o zgârietură urâtă pe botul lui. I-a aruncat biscuițeii în formă de os. Iar Cujo i-a prins fără probleme din aer. A pus unul între labele din față, după care s-a apucat să-l rontăie pe celălalt.
— Bravo, băiete. Ce cățel cuminte ești, a spus Gary, întinzând mâna să-l

mângâie pe cap. Ce cățel...
Cujo a început să mârâie. Din fundul gâtului. Un mârâit gros și parcă supărat. A ridicat ochii la Gary și în privirea lui era ceva rece și nedumerit, ceva ce i-a dat fiori bărbatului. Și-a tras repede mâna înapoi. În niciun caz nu trebuia să te pui cu un câine atât de mare cum era Cujo. În caz că nu voiai să te ștergi cu un cârlig la cur până la sfârșitul vieții.
— Ce te-a apucat, măi, băiatule? l-a întrebat Gary.
Niciodată nu-l mai auzise mârâind pe Cujo, în toți anii de când îl aveau cei din familia Camber. Sincer, nici măcar nu credea că băiatul ăsta știa să mârâie.
Cujo a mai legănat un pic din coadă, după care s-a apropiat de Gary ca să-și primească mângâierile. Clar că-i era rușine de ceea ce făcuse.
— Ei, bravo, așa mai stăm de vorbă, a zis Gary, mângâindu-l pe cap.
Fusese o săptămână al naibii de fierbinte și cică la fel avea să fie vremea și în continuare – cel puțin așa zicea George Meara, pe care-l informase tușa Evvie Chalmers. Probabil asta era. Câinii sufereau mai tare de căldură decât oamenii și aveau și ei dreptul să fie câteodată cu curu-n sus, că doar nu exista nicio lege care să le-o interzică. Dar chiar că i se păruse ciudat să-l audă pe Cujo mârâind în halul ăla. Nu l-ar fi crezut pe Joe Camber dacă i-ar fi povestit așa ceva.
— Hai, ia-ți biscuițelul, l-a îndemnat Gary.
Cujo s-a întors, s-a dus la biscuitul de pe jos, l-a luat, l-a mestecat puțin – din gură i-a curs multă salivă – și apoi l-a scuipat. I-a aruncat lui Gary o privire plină de căință.
— Refuzi potolul? a exclamat Gary, nevenindu-i să creadă. *Tu?*
Cujo a luat din nou biscuitul și l-a mâncat.
— Bravo, a zis Gary. N-o să te omoare nițică arșiță. Și nici pe mine, da' mă ustură curul ca dracu' de la păcătoșii ăia de hemoroizi. În fine, mă doare fix undeva dacă se fac cât niște mingi de golf.
Apoi a strivit un țânțar.
Cujo s-a culcat lângă șezlong, iar Gary și-a luat din nou paharul cu băutură. Mda, cam era vremea să se ducă să se „refrișeze“, cum ziceau panaramele care se lăfăiau prin cluburi.

— Ce pana mea să mai refrișez? a exclamat Gary.
A dat din mână spre acoperișul casei și amestecul lipicios de vodcă și esență de portocale i s-a prelins pe brațul sfrijit și ars de soare.
— Iete la hogeacu' ăla, mă, Cujo. Nițel mai are și se dă de-a berbeleacul. Da' știi ce? Mă doare fix undeva. Să se dărâme toată șandramaua și mie fix în paișpe o să mi se rupă. Știi asta?
Cujo a dat puțin din coadă. Nu pricepea ce spunea BĂRBATUL, dar îi era cunoscută cadența vorbelor și îl mângâia tonul lui. Discuții de genul acesta aveau loc de zece ori pe săptămână încă din... dintotdeauna, așa i se părea lui Cujo. Îl plăcea BĂRBATUL ăsta, care avea mereu ceva de mâncare pentru el. Numai că, în ultima vreme, Cujo n-avea poftă de mâncare, dar, dacă BĂRBATUL voia ca el să mănânce, atunci așa va face. După care va sta întins aici – așa cum stătea acum – și va asculta tonul lui mângâietor. Una peste alta, adevărul era că nu se simțea prea bine. Nu-l mârâise pe BĂRBAT pentru că-i era cald, ci doar pentru că nu-i era bine. Preț de o clipă – o singură clipă – parcă-i venise să-l muște pe BĂRBAT.
— Mi se pare mie sau ai intrat cu nasul în niște ciulini? a spus Gary. Ce voiai să prinzi? O veveriță? Un iepure?
Cujo a mai dat puțin din coadă. Greierii țârâiau în vegetația bogată. În spatele casei, caprifoiul creștea alandala, ademenind albinele toropite de căldura după-amiezii de vară. Viața lui Cujo ar fi trebuit să fie foarte bună, însă nu era. Pur și simplu, nu se simțea deloc bine.
— Mă doare fix undeva dacă-i cad toți dinții lu' mârlanca aia de Georgia și la fel și dac-o pățește și Ray-Gun, a zis Gary și s-a ridicat, nițeluș cam nesigur pe picioare.
Șezlongul s-a răsturnat. Dacă acum vă spuneți că pe Gary Pervier l-a durut fix undeva de șezlongul lui, să știți că aveți dreptate.
— Scuze, băiete.
A intrat în casă și și-a preparat un alt *screwdriver*. Bucătăria lui părea desprinsă dintr-un film horror: jegoasă, cu foarte multe muște care bâzâiau excitate pe deasupra sacilor cu gunoi, plină de cutii goale de conserve și sticle goale de

băutură aruncate peste tot.
Când a ieșit din nou afară, cu băutura proaspătă, Cujo plecase.
În ultima zi a lunii iunie, Donna Trenton s-a întors acasă din centru (locuitorii orașului Castle Rock obișnuiau să-i zică „strada mare“, dar bine măcar că nu dobândise încă și *această* particularitate dialectală a celor din Maine), unde-l lăsase pe Tad la tabăra de zi și cumpărase câte ceva de la piața Agway. Îi era cumplit de cald și era obosită, iar atunci când a văzut camioneta lui Steve Kamp – un Ford Econoline rablagit și cu peisaje din deșert urâte și prost făcute pe laturi – au apucat-o brusc toți dracii.
De fapt, furia clocotise la foc mic în ea întreaga zi. La micul-dejun, Vic îi spusese despre călătoria pe care urma s-o facă, iar atunci când ea s-a supărat pentru că avea să rămână singură cu Tad vreme de zece zile sau două săptămâni, sau Dumnezeu știe cât, el îi explicase foarte clar ce anume era în joc. Și o speriase, iar ei nu-i plăcea să fie speriată. Până în dimineața asta, luase în glumă afacerea Red Razberry Zingers – o glumă bună, dar făcută pe socoteala lui Vic și a lui Roger. Nici prin cap nu-i trecuse că o chestie atât de ridicolă ar fi putut să aibă consecințe atât de grave.
După aceea, Tad începuse să facă nazuri și să spună că nu voia să se mai ducă în tabăra aia, pentru că vinerea trecută îl îmbrâncise un băiat mai mare. Pe băiatul mai mare îl chema Stanley Dobson și lui Tad îi era teamă că Stanley Dobson avea să-i dea din nou un brânci astăzi. Plânsese și se agățase de ea atunci când îl dusese pe terenul American Legion, unde era tabăra, și fusese nevoită să-i desclești cu forța, unul câte unul, degetele de pe bluza ei, ceea ce o făcuse să se simtă mai degrabă ca o gardiancă nazistă decât ca o mămică iubitoare: *Te duci la tabărăn de zi,* ja? Ja, mein *mama!* Erau momente când Tad i se părea atât de *mic* pentru vârsta lui, atât de *vulnerabil!* Dar nu se zicea că toți copiii ar trebui să fie precoce și descurcăreți? Avea pete de ciocolată pe bluză de la degetele lui. Pete care o duceau cu gândul la amprentele murdare de sânge pe care le vedeai uneori în revistele cu povestiri polițiste de doi bani.
Colac peste pupăză, mașina ei – un Pinto – începuse să dea rateuri pe drumul dinspre piață spre casă. Se smucea și râgâia, de parcă ar fi suferit de o criză de

sughițuri auto. Se mai potolise după un timp, dar ce s-a întâmplat o dată se mai poate întâmpla din nou și...
...și, bomboana de pe colivă, uite-l acum şi pe Steve Kemp!
— Puii mei, a mormăit ea, și-a luat sacoșa și s-a dat jos din mașină.
Era o femeie de douăzeci și nouă de ani, drăguță, înaltă, cu păr negru și ochi cenușii.
Reușise cumva să arate destul de bine, în ciuda caniculei neîndurătoare, deși simțea cum i s-au lipit de piele și bluza (cu amprentele lui Tad), și șortul gri.
A urcat repede treptele și a intrat în casă pe ușa din față. Steve stătea în sufragerie, pe fotoliul lui Vic. Și bea una dintre berile lui Vic. Fuma o țigară – probabil a lui personală. Televizorul era deschis și pe ecran se desfășurau în culori suferințele cumplite ale protagoniștilor serialului *General Hospital*.
— A sosit prințesa, a spus Steve, cu zâmbetul acela pieziș, care ei i se păruse în trecut atât de fermecător și atât de seducător și, totodată, atât de periculos. Credeam că nu mai ai de gând să vii...
— Vreau să pleci imediat de aici, nemernicule, l-a anunțat ea, fără să ridice tonul.
Și a intrat în bucătărie. A pus sacoșa pe blat și a început să scoată cumpărăturile din ea. Nici nu ținea minte când mai fusese în halul ăsta de nervoasă, atât de furioasă, că i se pusese un nod tare dureros în stomac. Poate atunci când avusese una dintre certurile acelea nesfârșite cu mama ei. Poate atunci când fusese trimisă la internat. Iar când Steve a venit din spate și a cuprins-o de mijlocul dezgolit cu brațele lui bronzate, a reacționat fără să se gândească: i-a tras una cu cotul în burtă. Nu s-a calmat deloc atunci când și-a dat seama că el îi anticipase riposta. Tipul ăsta juca tenis, iar burta lui parcă era un zid de piatră, acoperit cu cauciuc dur.
S-a întors și s-a uitat la fața aia bărboasă și rânjită. Donna avea un metru optzeci și era cu doi, trei centimetri mai înaltă decât Vic atunci când purta tocuri, dar Steve avea aproape unu nouăzeci și cinci.
— N-ai auzit ce-am spus? Vreau să *pleci* de aici!
— Nu, serios? Da' de ce? a întrebat-o el. Micuțul e plecat de-acasă. Acum înșiră

mărgele, ori învață să brodeze, ori trage cu săgetuța lui mititică în mărul de pe capul amărâților care îi supraveghează... sau ce mai fac ei acolo... iar soțiorul dă în brânci la slujbă... A venit vremea ca frumușica *hausfrau* din Castle Rock și poetul și talentatul jucător de tenis să și-o tragă în așa un fel încât să se audă pretutindeni sunetele armonioase ale împreunării lor.
— Ți-am văzut mașina parcată în față, a zis Donna. De ce nu ți-ai pus pe ea și un afiș cu O FUT PE DONNA TRENTON sau altă chestie inteligentă de genul ăsta?
— Am toate motivele să parchez în față, a continuat să rânjească Steve. Am măsuța aia de toaletă în spate. Complet despuiată de tot lacul scorojit. Despuiată exact așa cum mi-aș dori să fii și tu acum, scumpo.
— Pune-o pe verandă. Mă ocup eu de ea. Îți scriu imediat un cec.
Zâmbetul bărbatului s-a ofilit un pic. Pentru prima dată de când venise aici, tot șarmul ăla de suprafață s-a scorojit la fel ca lacul de pe măsuță și acum Donna a văzut adevărata persoană ascunsă sub el. O persoană care nu-i plăcea absolut deloc, un bărbat care o înspăimânta atunci când se gândea la relația dintre ei. Îl mințise pe Vic, îl înșelase și se culcase cu Steve Kemp. Își dorea ca sentimentele ei de acum să fie simple și normale, ca un fel de însănătoșire după o gripă urâtă, cu febră mare. Sau să fie ca un fel de regăsire a ei, cea de dinainte – partenera lui Vic. Atunci când înlăturai toată spoiala, adevărul crud și extrem de simplu era acesta: Steve Kemp – poet publicat, tapițer și restaurator itinerant de mobilier, jucător amator (și destul de bunicel) de tenis, excelent amant pentru după-amiezile lungi și plictisitoare – nu era decât un rahat cu ochi.
— Vorbești serios? s-a mirat el.
— Ai dreptate, nicio femeie de pe lumea asta nu l-ar putea respinge pe superbul și sensibilul Steven Kemp, a spus ea. Probabil că-i un banc. Numai că nu este. Deci uite ce vreau eu să faci, superbule și sensibilule Steven Kemp: pune măsuța pe verandă, ia-ți cecul și cară-te naibii de aici.
— Nu vorbi așa cu mine, Donna.
I-a pus mâna pe sân și a strâns. A durut-o. Acum se simțea și un pic speriată,

nu doar furioasă. (Dar, oare, nu fusese tot timpul puțin speriată? Oare spaima nu făcuse și ea parte din toate senzațiile alea josnice și vulgare?)
L-a lovit peste mână.
— Nu te lua de mine, Donna.
Iar acum nu mai zâmbea absolut deloc.
— E mult prea cald.
— *Eu?* Mă iau de *tine?* Erai aici când am venit.
Acum era și mai furioasă, pentru că își dăduse seama că-i era frică de el. Avea o barbă deasă și neagră care-i ajungea până la pomeți și a realizat deodată că, deși îi văzuse de aproape penisul – ba chiar îl luase în gură –, nu-l văzuse niciodată cum arăta cu adevărat la față.
— Adică tu zici, a început el, că te-a mâncat undeva și acum, că te-ai scărpinat, drum bun și n-am cuvinte! Corect? De ce să-ți pese de *sentimentele* mele?
— Îmi sufli în nas, a spus ea și l-a împins într-o parte ca să poată băga laptele în frigider.
Steve Kemp nu se aștepta la asta. Așa că gestul ei l-a luat prin surprindere și chiar a fost cât pe ce să se împiedice în propriile picioare. Fruntea îi era acum brăzdată de riduri și deasupra pomeților îi apăruseră niște pete de un roșu foarte urât. Donna îl mai văzuse așa pe terenurile de tenis din spatele Academiei Bridgton. Atunci când rata o lovitură foarte ușoară. Fusese de câteva ori la meciurile lui – printre care și unul de doar două seturi, în care a șters pe jos fără probleme cu soțul ei rămas fără suflu – și, în puținele ocazii când pierduse, reacția lui o făcuse să-și pună întrebări serioase cu privire la relația în care intrase cu atâta inconștiență. Steve Kemp publicase poezii în vreo douăzeci de revistuțe obscure, plus o carte – *Goana după apus* – tipărită de o firmă insignifiantă din Baton Rouge, care se chema „Tipografia de deasupra garajului". Terminase universitatea din Drew, New Jersey; avea păreri extrem de ferme despre arta modernă, despre următorul referendum pe teme nucleare din Maine, despre filmele lui Andy Warhol și îl apucau toți dracii pe terenul de tenis atunci când făcea o dublă greșeală, exact la fel cum îl apucau și pe Tad când i se spunea că s-a făcut ora de culcare.

Acum a venit după ea, a apucat-o de umăr și a întors-o brutal cu fața către el. Donnei i-a căzut din mână cutia și tot laptele s-a revărsat pe jos.
— Uite ce-ai făcut! a exclamat Donna. Bună treabă, șmechere!
— Ascultă la mine, n-am să te las să mă calci în picioare. Nu știi...
— *Cară-te de-aici!* i-a zbierat ea în față, stropindu-l cu scuipat pe obraji și frunte. *Ce să fac ca să te conving? Să-ți fac un desen? Nu ești binevenit aici! Du-te și fericește altă femeie!*
— Curvă proastă ce ești, crezi că-i bine să exciți un bărbat și după aia să-l lași baltă?
Tonul îi era aspru, chipul i se urâțise. Și n-a vrut să-i dea drumul.
— Ia și măsuța aia cu tine. Arunc-o la groapa de gunoi. Mie nu-mi mai trebuie!
S-a smuls din strânsoarea lui și a luat cârpa de vase de pe robinetul de la chiuvetă. Îi tremurau mâinile, o ustura stomacul și o apucase și durerea de cap. Avea impresia că foarte curând o să-i vină și să vomite.
S-a lăsat în patru labe și a început să șteargă laptele vărsat.
— Da, da, da, a continuat el. Crezi că ești mare și tare, nu? Când ți-a devenit fofoloanca atât de nobilă? Că-ți plăcea la nebunie ce făceam noi. Țipai și trăgeai de mine că mai vrei.
— Bine măcar că ți-a trecut prin cap să vorbești la trecut, asule, i-a replicat, dar fără să se uite la el.
Îi cădea părul în ochi și asta îi convenea. Nu-și dorea ca el să vadă cât de palidă devenise. Avea sentimentul că o îmbrâncise cineva în mijlocul unui coșmar. Avea sentimentul că, dacă s-ar fi privit acum în oglindă, ar fi văzut o vrăjitoare hidoasă și pusă pe rele.
— Pleacă, Steve. Nu vreau să-ți mai spun încă o dată.
— Și dacă nu vreau să plec? Ce-o să faci? O să-l chemi pe șeriful Bannerman? Sigur că o să-l chemi. Și o să-i zici: „Bună, George, la telefon Doamna Nevestică a Marelui Om de Afaceri. Tipul cu care mi-am înșelat bărbatul nu vrea să plece. Vrei să fii amabil și să vii ca să-l arestezi?“ Asta o să-i spui?
Spaima i-a strâns și mai tare inima în ghearele ei. Înainte să se mărite cu Vic,

Donna fusese bibliotecară la școlile publice din Westchester, iar cea mai mare angoasă o avea atunci când trebuia să le ceară copiilor pentru a treia oară – și cât de tare putea – să fie amabili și să tacă *imediat.* Iar ei o ascultau atunci – în fine, o ascultau măcar atât cât să nu o enerveze mai mult –, dar dacă nu o făceau? Ăsta era coșmarul care o bântuia. Dacă refuzau categoric să tacă? Ce-i rămânea de făcut în cazul acesta? Întrebarea o înspăimânta. O înspăimânta și faptul că își punea o asemenea întrebare în miez de noapte. Se temuse să ridice tonul și o făcuse doar atunci când i se păruse absolut necesar. Pentru că, în momentul acela, lumea civilizată și politicoasă pur și simplu înceta să mai existe. În momentul acela, toate mizeriile vieții ieșeau la suprafață. Pentru că, dacă nu voiau să te asculte atunci când le vorbeai pe un ton foarte ridicat, nu-ți mai rămânea decât să urli.

Teama de acum era la fel. Singurul răspuns pe care i-l putea da bărbatului din fața ei era că va începe să urle dacă se va apropia de ea. Dar oare chiar ar face-o?

— Pleacă, i-a spus ea pe un ton mai scăzut. Te rog. S-a terminat.

— Și dacă eu nu vreau să se termine? Și dacă eu mă hotărăsc să te violez chiar aici, pe jos, în laptele ăla vărsat?

S-a uitat la el printre șuvițele care-i atârnau în ochi. Încă mai era palidă, iar ochii îi erau prea mari pe albul obrajilor.

— Atunci va trebui să te aștepți să-ți opun rezistență. Și te asigur că n-am să ezit câtuși de puțin dacă voi avea ocazia să-ți smulg coaiele sau să-ți scot un ochi.

O fracțiune de secundă, chiar înainte să-i împietrească fața, Steve Kemp i s-a părut nesigur pe sine. Știa că Donna avea reflexe rapide și că era într-o formă foarte bună. Sigur, o învingea la tenis, dar după mult efort și transpirație. Probabil că nu va păți nimic nici la ouă și nici la ochi, dar era foarte posibil să-i facă niște zgârieturi adânci pe obraji. Problema care se punea acum era cât de departe voia el să meargă. Donna simțea un miros greu și neplăcut în aerul din bucătărie, o duhoare ca de mlaștină, și și-a dat seama consternată că era amestecul dintre spaima ei și furia lui. Emoții care le ieșeau prin toți porii.

— Duc măsuța înapoi la atelier, a anunțat-o el. Ce-ar fi să-l trimiți pe

bărbătușul tău s-o ridice de-acolo, Donna? Cu ocazia asta, vom putea sta și noi de vorbă. Despre despuiere.
Și a plecat, trântind atât de tare ușa dintre sufragerie și verandă, că nu a lipsit mult să-i spargă geamul. După câteva secunde, s-a auzit grohăitul motorului de la camionetă. Grohăitul s-a transformat într-un tors aspru, apoi într-un chiot viguros, când l-a băgat în viteză. A plecat în scrâșnet de roți.
Donna a șters încet restul de lapte, ridicându-se din când în când la chiuveta din inox și storcându-și cârpa și uitându-se cum se preling stropii de lapte în scurgere. Tremura toată – și din cauza șocului, dar și pentru că se simțea ușurată. Abia dacă auzise când o amenințase Steve că îi va povesti totul lui Vic. Pentru că se tot gândea la evenimentele care duseseră la scena aceea atât de urâtă.
Credea cu toată sinceritatea că alunecarea ei în păcatul relației extraconjugale cu Steve Kemp fusese aproape un accident. Ca atunci când răbufnește apa dintr-un canal subteran. După părerea ei, un astfel de canal trecea pe dedesubtul peluzelor bine îngrijite ale majorității căsniciilor americane.
Nu-și dorise să se mute în Maine și fusese de-a dreptul îngrozită atunci când Vic îi ceruse asta. Deși își petrecuseră destule concedii aici (și era posibil ca respectivele concedii să fi avut legătură cu propunerea lui), Donna considera că statul acesta nu era decât un loc fără mulți oameni, dar cu multe păduri. Un loc unde, iarna, stratul de zăpadă era înalt de șase metri, iar puținii oameni de aici erau realmente izolați. O înspăimânta simplul gând că și-ar putea duce copilașul într-un asemenea mediu ostil. Își imagina – și de una singură, dar și cu voce tare în fața lui Vic – cum ar fi fost să izbucnească din senin un viscol năprasnic, care să-i blocheze pe el în Portland și pe ea în Castle Rock. Se gândea – și îi mărturisea lui Vic ce gândea – cum ar fi fost dacă ar fi rămas izolați în mijlocul acelei pustietăți, iar Tad ar fi înghițit niște pastile sau s-ar fi ars la mașina de gătit, sau Dumnezeu mai știe ce. Dar era posibil ca o parte a împotrivirii ei să se fi datorat încăpățânării de a renunța la entuziasmul și agitația New Yorkului.
Ei, acum ar fi bine s-o recunoască – motivul cel mai serios al ei nu avusese

nicio legătură cu toate astea. Motivul ei cel mai serios era certitudinea că noua companie (Ad Works) nu va reuși să intre pe piață și atunci vor fi nevoiți să se întoarcă, rușinați și cu coada între picioare, la fosta companie. Nu se întâmplase tragedia asta, pentru că Vic și Roger munciseră pe brânci. Însă asta însemnase și că ea fusese lăsată singură cu un copil mic și cu prea mult timp liber.

Putea să-și numere prietenii buni din întreaga viață pe degetele unei singure mâini. Credea cu tărie că orice prieten pe care și-l făcea îi va rămâne alături până la capăt, cu orice preț. Însă niciodată nu reușise să se împrietenească cu cineva repede sau ușor. Cochetase cu ideea de a-și lua serviciu – atestatul din New York era valabil și în Maine; nu ar fi trebuit decât să completeze niște formulare. După care s-ar fi putut duce în audiență la persoana care se ocupa de angajările la școlile din stat și să-i ceară să o treacă pe lista scurtă la liceul din Castle Rock. Dar și-a dat seama cât de ridicolă era dorința asta și a renunțat la ea imediat după ce a făcut niște calcule pe calculatorul ei de buzunar. Benzina și onorariul bonelor ar fi înghițit aproape toți cei douăzeci și opt de dolari pe care i-ar fi putut câștiga zilnic (și asta, în cel mai fericit caz).

Am devenit una dintre Minunatele Casnice ale Americii, despre care se vorbește în cărți și seriale, își dăduse ea seama cu multă tristețe, într-o zi din iarna trecută, pe când se uita cum cădea lapovița pe geamurile de iarnă de la verandă. Stau acasă; la prânz îi dau lui Tad supă de la conservă și cârnăciori cu fasole sau sendvișuri cu pâine prăjită și brânză; văd crâmpeie de viață prin ochii Lisei din *În vârtejul vieții*[11] și ai lui Mike din *Tânăr și neliniștit*[12]. Câteodată ne mai prostim și ne uităm la *Roata norocului*[13]. Evident că Donna se mai putea duce în vizită și la Joanie Welsh, care avea o fetiță cam de aceeași vârstă cu Tad. Numai că Joanie o făcea să nu se simtă în largul ei. Era cu trei ani mai mare decât ea și cu vreo cinci kilograme mai grasă. Nu părea absolut deloc deranjată de kilogramele astea în plus. Zicea că așa o plăcea și mai mult soțul ei, că i se părea și mai apetisantă. Joanie se declara foarte mulțumită cu viața din Castle Rock.

[11] *As the World Turns* – cel mai longeviv serial american, difuzat între 1956-2010 (n. tr.).

[12] *The Young and the Restless* – serial american, difuzat și în România, cu începere din 1996 (n. tr.).

[13] *Wheel of Fortune* – emisiune concurs (n. tr.).

Puțin câte puțin, tot rahatul ăsta s-a adunat în canal. A început să se ia de Vic din motive insignifiante, încercând (în mod subliminal, desigur) să minimalizeze problemele grave, deoarece erau greu de definit și mai greu de pus în cuvinte. Probleme cum ar fi pierderea și frica și îmbătrânirea. Probleme ca singurătatea și apoi ca spaima de singurătate. Probleme ca lacrimile pe care începeai să le verși aiurea atunci când auzeai la radio un cântec care-ți aducea aminte de anii liceului. Probleme cum ar fi invidia față de Vic, pentru că viața lui era o luptă continuă, o luptă de a construi ceva. El era acel cavaler rătăcitor cu blazonul familiei pe scut. În vreme ce viața ei se rezuma doar la casa aceasta, unde trebuia să aibă grijă de Tad și să-l distreze atunci când avea toane și să-i asculte toate flecărelile și să-i dea de mâncare. Parcă își trăia viața în tranşee. Prea mult din viața ei se rezuma doar la *a aștepta* și *a asculta.*

Și, în tot acest timp, crezuse că lucrurile vor deveni mai ușoare atunci când Tad avea să mai crească; atunci când a văzut că asta nu se întâmpla, a cuprins-o un soi de groază. În ultimul an, îl dusese câte trei dimineți pe săptămână la grădinița „Jack și Jill[14]“; iar în timpul verii, câte cinci după-amiezi pe săptămână, la tabăra de joacă. Când el era plecat, casa i se părea surprinzător de goală. Ușile stăteau căscate de mirare pentru că Tad nu mai era în pragul lor; scara se plictisea singură, fără Tad așezat pe o treaptă a ei, îmbrăcat în pantalonii de pijama pentru somnul de după-masă, uitându-se cu ochi mari la pozele dintr-o carte.

[14] Personajele unei poezioare din folclorul copiilor (n. tr.).

Ușile erau guri, scările erau gâturi. Camerele goale au devenit capcane.

Așa că Donna spăla podele care n-aveau nevoie să fie spălate. Donna se uita la seriale siropoase. Donna se gândea la Steve Kemp, cu care cochetase puțin începând din toamna trecută, când acesta apăruse în oraș, cu plăcuțe de Virginia la camionetă, și își deschisese un mic atelier unde recondiționa mobilă. Donna se trezea că stătea în fața televizorului fără să știe la ce film se uita, pentru că se tot gândea la contrastul dintre bronzul pielii lui și albul

tenișilor sau la felul în care i se mișca fundul ferm atunci când mergea mai repede. În cele din urmă, a trecut la fapte. Iar astăzi...

Și-a simțit stomacul în gât și a dat fuga la baie, cu mâna la gură, cu ochii holbați. A reușit să ajungă acolo în ultima clipă și a vomitat tot din ea. S-a uitat la mizeria pe care o făcuse, a gemut și a vomitat din nou.

Când i s-a mai liniștit stomacul (dar au început din nou să-i tremure picioarele – pe de o parte pierzi, pe de alta, câştigi), s-a privit în oglinda din baie. Lumina rece a tubului de neon nu o avantaja absolut deloc. Pielea îi era prea albă, ochii i se înroșiseră. Părul i se lipise de cap și semăna acum cu o bonetă urâtă. A înțeles că așa va arăta la bătrânețe, dar cel mai oribil gând pe care l-a avut a fost acela că, dacă Steve Kemp ar mai fi fost acolo, probabil că ar fi făcut dragoste cu el și l-ar fi lăsat să o țină în brațe și s-o sărute și să-i spună că nu trebuie să-i fie teamă, pentru că timpul nu este decât un mit, iar moartea este doar un vis și totul este în regulă.

Sunetul pe care l-a scos, un suspin urlat, cu siguranță că nu putea să fi ieșit din ea. Era sunetul unei femei cu mințile duse.

Și-a lăsat capul în jos și a început să plângă.

Charity Camber stătea pe marginea patului pe care-l împărțea cu soțul ei, Joe, și se uita la obiectul pe care-l avea în mână. Tocmai ce se întorsese de la magazin, același la care se ducea frecvent și Donna Trenton. Acum, Charity își simțea mâinile și picioarele amorțite și reci, de parcă se plimbase prea mult timp cu snowmobilul condus de Joe. Dar mâine era 1 iulie și snowmobilul era pus bine la locul lui din fundul magaziei, acoperit frumos cu prelata.

Nu se poate. E o greșeală pe undeva.

Însă nu era niciuna. Verificase de vreo șase ori și nu era nicio greșeală.

Păi, lucruri din astea se mai întâmplă, nu?

Da, sigur. Se întâmplă *altora.* Dar și *ei?*

Îl auzea pe Joe bocănind la ceva în atelier – zgomote ascuțite și răsunătoare, care își croiau drum prin după-amiaza toridă ca un ciocan printr-o foaie subțire de metal. O pauză, apoi mai slab:

— Rahat!

Ciocanul a mai lovit o dată și a urmat o pauză mai lungă. După care soțul ei a răcnit:
— *Brett!*
Se crispa întotdeauna când el îl chema pe băiatul lor pe un ton atât de ridicat. Brett își iubea foarte mult tatăl, însă Charity nu putuse niciodată să-și dea seama care erau sentimentele lui Joe față de fiul lui. Oribil gând, dar adevărat. Odată, cam cu vreo doi ani în urmă, Charity avusese un coșmar îngrozitor, pe care nu credea că-l va uita vreodată. A visat că soțul ei implântase o furcă în pieptul lui Brett. Dinții lungi ai uneltei îi intraseră prin față și ieșiseră prin spate, ridicându-i tricoul și făcându-l să semene cu un cort. *Măgaru' ăsta mic n-a venit când l-am strigat,* i-a explicat soțul din vis; și atunci ea s-a trezit speriată, alături de soțul ei din viața reală, care își dormea somnul de bețiv, doar cu boxerii pe el. Lumina lunii intra prin fereastră și ajungea până la patul pe care stătea și acum – o lumină rece și nepăsătoare, care i-a arătat cât de speriat poți ajunge și cum frica este un monstru cu colți galbeni, inventat de un Dumnezeu furios și trimis printre muritori ca să-i mănânce pe cei nechibzuiți și pe inadaptați. Joe o lovise și pe ea de câteva ori în decursul căsniciei lor, iar ea se învățase minte. N-o fi fost vreun geniu, dar nici vreo *proastă* nu crescuse maică-sa. Acum făcea ce-i spunea Joe să facă și îl contrazicea extrem de rar. Credea că la fel făcea și Brett. Dar tot își făcea griji pentru băiat uneori.
S-a ridicat, s-a dus la geam și și-a văzut băiatul traversând curtea în fugă și intrând în magazie. Cujo se ținea după el, aparent abătut și toropit de căldură.
Încet:
— Ține asta, Brett.
Și mai încet:
— Bine, tati.
Au reînceput loviturile de ciocan, zgomotele acelea care-i perforau timpanele: *Boc! Boc! Boc!* Parcă-l și vedea pe Brett cum ține ceva peste altceva – poate o daltă pe un lagăr blocat sau o pană pe un lacăt. Iar soțul ei, cu un Pall Mall atârnat în colțul gurii cu buze subțiri, neobișnuite cu zâmbetul, și cu mânecile de la tricou suflecate, lovea cu un ciocan de două kile și ceva. Și, dacă mai era și

beat... și nu nimerea ținta...
I se părea că aude deja urletul de durere scos de Brett atunci când ciocanul îi zdrobea mâna. Și-a încrucișat brațele la piept și s-a încruntat, încercând să-și alunge din minte și sunetul, și imaginile înfiorătoare.
A privit din nou la obiectul din mână și s-a întrebat dacă putea să-l folosească cumva. Cel mai mult și mai mult își dorea să meargă în vizită la sora ei, Holly, care locuia în Connecticut. N-o mai văzuse de șase ani, din vara lui 1974 – și ținea bine minte asta pentru că vara aceea fusese una foarte proastă pentru ea, mai puțin weekendul când se dusese la Holly. Anul 1974 fusese cel în care reîncepuseră tulburările de somn ale lui Brett – insomnie, coșmaruri și, din ce în ce mai frecvent, episoade de somnambulism. În același an, a început și Joe să bea mult. În cele din urmă, au dispărut și insomniile, și stările de somnambulism ale lui Brett. Dar nu și patima pentru băutură a lui Joe.
Brett avea patru ani la vremea respectivă; acum avea zece și nici nu și-o mai amintea pe mătușa Holly, care se căsătorise acum șase ani. Avea un băiețel, căruia îi dăduse numele soțului său, și o fetiță. Charity nu-i văzuse niciodată; erau propriii nepoți și ea nu-i văzuse decât în pozele pe care i le trimitea din când în când Holly alături de scrisori.
Îi fusese teamă să-i ceară lui Joe să meargă cu toții până în Connecticut. Soțul ei se săturase s-o tot audă vorbind numai despre asta și Charity se temea că, dacă îl va mai ruga o dată, ar fi putut să o bată. Trecuseră aproape șaisprezece luni de când îl întrebase ultima oară dacă n-ar fi bine să-și ia o vacanță scurtă și să se ducă până acolo. Din păcate, Joe, fiul doamnei Camber și soțul lui Charity, nu se dădea deloc în vânt după călătorii. Se simțea foarte bine în Castle Rock. O dată pe an, se ducea la vânătoare de căprioare în nord, lângă lacul Moosehead, împreună cu bețivanul ăla bătrân, Gary Pervier, și alți câțiva amici de-ai lor. Anul trecut, în noiembrie, a vrut să-l ia și pe Brett. Dar ea a pus piciorul în prag și *nu a cedat*, în pofida bombănelilor lui Joe și a privirilor rănite ale lui Brett. Nu voia să-și lase copilul vreme de două săptămâni în compania acelor mitocani, de la care nu ar fi auzit decât vorbe obscene și bancuri despre sex și ar fi văzut în ce fel de animale hidoase se pot transforma

bărbații atunci când beau fără contenire vreme de mai multe zile sau săptămâni. Plus că toți aveau la ei arme încărcate. Plus că toți băteau cărările pustii ale pădurilor. Arme pline de gloanțe, mârlani plini de băutură – condiții tocmai bune pentru ca cineva s-o pățească la un moment dat, cu toate pălăriile și vestele lor fosforescente de culoare portocalie. Deci, nu, Brett nu se va duce cu ei. Nu fiul ei.

Ciocanul izbea ritmic și tare în metal. S-a oprit. Lui Charity i-a mai venit inima la loc. Apoi ciocanul și-a reînceput treaba.

Își imagina că, mai devreme sau mai târziu, Brett tot se va duce cu ei. Iar atunci îl va pierde definitiv. Va deveni unul de-ai lor și, din momentul acela, nu va mai fi pentru el decât un fel de servitoare care ținea casa curată. Da, cu siguranță că va veni și ziua aceea, o știa prea bine și suferea din cauza asta. Dar măcar reușise să o amâne cu încă un an.

Și anul ăsta? Anul ăsta ce-o să fie? O să mai fie în stare să-l țină pe Brett acasă cu ea în luna noiembrie? Probabil că nu. Orice ar fi să se întâmple, ar fi mai bine – nu perfect, dar mai bine – dacă ar putea să-l ducă înainte până în Connecticut. Să-l ducă până acolo și să-i arate cum...

... cum...

Of, dar spune-o odată, recunoaște asta măcar față de tine însăți!

(cum trăiesc oamenii cumsecade)

Bine ar fi ca Joe să-i lase să se ducă singuri acolo... dar n-avea niciun rost să-și facă iluzii din astea. Joe se putea duce unde voiau mușchii lui – fie singur, fie cu bețivii ăia care-i erau amici. Dar ea nu avea voie, nici măcar dacă-l lua și pe Brett. Aceasta era una dintre regulile de căpetenie ale căsniciei lor. Însă nu se putea abține și tot se gândea cât de bine i-ar fi fără Joe – fără să-l vadă mereu îndopându-se cu bere în bucătăria lui Holly, fără să-l vadă cum se uită critic la Jim, soțul ei, cu ochii ăia căprui și plini de aroganță. I-ar fi mai bine să nu-l audă la fiecare câteva minute întrebând-o când o să plece (naibii!) acasă, până când va ajunge să-i enerveze și pe Holly și pe Jim și îi va face să-și dorească și ei ca vizita să se scurteze...

Ea și cu Brett.

Doar ei doi.

Ar putea să meargă cu autobuzul.
Și și-a zis: în noiembrie, Joe a vrut să-l ia pe Brett la vânătoare.
Și și-a zis: oare aș putea face un târg cu el?
A luat-o cu frig, de parcă toate oasele i s-ar fi umplut cu fibră de sticlă. Oare ar fi de *acord* cu o asemenea învoială? Adică să-l lase pe Joe să-l ia pe Brett cu el la toamnă la vânătoarea aia de lângă lacul Moosehead, dacă Joe era de acord să-i lase să se ducă la Stradford (adică în alt stat, statul Connecticut) cu autobuzul? Avea suficienți bani – acum avea suficienți –, însă nu banii erau problema. Joe i-ar fi luat și nu i-ar mai fi văzut niciodată. Cu excepția cazului în care ea dădea acum dovadă de multă șiretenie. De multă... șiretenie.
Și mintea i-a luat-o la fugă. Bocănelile de afară s-au oprit. L-a văzut pe Brett ieșind din magazie și alergând prin curte. Și s-a simțit vag recunoscătoare. Avea ea o presimțire că, dacă băiatul ar păți ceva, precis asta s-ar întâmpla în locul ăla întunecat, cu podeaua acoperită de ulei vechi și rumeguș.
Da, exista o soluție. *Trebuia* să existe o soluție.
Cu condiția ca ea să accepte să riște.
În mâini strângea un bilet de loterie. Îl răsucea pe toate părțile în vreme ce se uita pe fereastră și se gândea.
Steve Kemp s-a întors la atelierul său într-o stare de furie frenetică. Atelierul se afla la marginea dinspre vest a orașului Castle Rock, pe Route 11. Îl închiriase de la un fermier care avea proprietăți și acolo, și în Bridgton, orașul învecinat. Fermierul cu pricina nu era doar un fraier; era un superfraier.
Cea mai mare parte a atelierului era ocupată de vana în care se îndepărta lacul mobilierului, o cadă din tablă ondulată, care părea atât de mare cât să fierbi în ea o întreagă congregație de misionari deodată. În jurul ei, răspândite ca sateliții mici în jurul unei planete imense, își așezase obiectele de care se ocupa: birouri, mese de toaletă, bufete, biblioteci, mese. Aerul mirosea a emailuri și a lacuri, mirosea a substanțele cu care scorojea mobila, mirosea a ulei de in.
Avea un schimb de haine într-o geantă de umăr cu sigla companiei aeriene Trans World Airlines; intenționase să se schimbe după ce ar fi făcut amor cu farfuza aia plină de ifose. Acum, a aruncat geanta până-n capătul celălalt al

atelierului. S-a izbit de perete și a căzut pe o măsuță de toaletă. S-a dus până la ea și i-a tras una de nu s-a văzut. S-a ferit să nu-l atingă și geanta a lovit tavanul, după care a căzut pe o parte, ca o veveriță moartă. Apoi, Steve Kemp a stat pur și simplu în mijlocul atelierului. A stat fără să se miște, a respirat adânc și a inhalat putorile de acolo, privind cu ochi goi la cele trei scaune pe care promisese că le va tapița până la sfârșitul săptămânii. Își ținea degetele mari vârâte în centură. Celelalte degete erau încleștate. Buza de jos îi era răsfrântă. Semăna cu un puști îmbufnat după ce l-au certat părinții.

— Curvă *ordinară!* a murmurat el și s-a dus după geanta de umăr.

A vrut să-i tragă un șut, dar s-a răzgândit și a luat-o de jos. A traversat atelierul și a intrat în casa cu trei camere lipită de el. În casă era și mai cald. A naibii caniculă de iulie! Ți se înfigea în cap. Bucătăria era plină de vase murdare. Mușteleo se roteau bâzâind în jurul unui sac de gunoi din plastic verde, umplut cu cutii goale de conserve de macaroane cu carne și de pește. În sufragerie trona un televizor mare și vechi, alb-negru, marca Zenith, pe care-l salvase de la groapa de gunoi. Un motan tărcat, imens și castrat, pe care-l chema Bernie Carbo, dormea pe el, dus.

De scris se ocupa în dormitor. Patul pliant nu era făcut, iar așternuturile erau apretate de la spermă. Pentru că Steve Kemp se masturba la greu, indiferent de cât de des se regula pe bune (iar în ultimele două săptămâni nu mai avusese deloc parte de așa ceva). Credea că masturbarea era un semn al creativității. În fața patului se afla biroul. Pe el era o mașină de scris mare și demodată, marca Underwood. Într-o parte și alta a ei se aflau teancuri de manuscrise. Alte manuscrise, unele în cutii, altele legate cu benzi de elastic, erau îngrămădite într-un colț. Scria mult și se muta mereu dintr-un loc în altul, iar cel mai important bagaj pe care-l avea erau aceste scrieri – majoritatea poezii, câteva povestiri, o piesă suprarealistă în care personajele rosteau doar nouă cuvinte în total și un roman pe care-l abordase din șase unghiuri diferite, dar nu era mulțumit de niciunul. Trecuseră cinci ani de când locuise suficient de mult într-un loc ca să își despacheteze toate lucrurile.

Anul trecut, în decembrie, în timp ce se bărbierea, văzuse primele fire albe pe

obraz. Iar această descoperire îl azvârlise în cea mai neagră depresie și așa rămăsese multe săptămâni. De atunci încoace nu se mai atinsese de lama de ras, de parcă bărbieritul zilnic i-ar fi albit barba. Avea treizeci și opt de ani. Refuza cu obstinație să creadă că ar fi atât de bătrân, dar uneori gândul acesta i se strecura pe neașteptate în minte și îl lua prin surprindere. Îl îngrozea că ar putea să fie în halul ăsta de bătrân – adică să împlinească patruzeci de ani peste mai puțin de șapte sute de zile. Credea cu sinceritate că patruzeci de ani era o vârstă doar pentru alți oameni, nu și pentru el.

Scârba ordinară, își repeta el iar și iar. *Scârba ordinară*.

De când avusese prima relație sexuală, în anul al treilea de liceu, cu o suplinitoare de limba franceză – o tânără puțin tulburată, destul de drăguță, blândă și cu un aer neajutorat –, părăsise zeci de femei; însă el fusese părăsit de doar două sau trei ori. Se pricepea de minune să anticipeze momentul când partenera voia să-i dea papucii și i-o lua înainte. Era un mecanism de autoapărare, la fel cum îi pasezi vecinului regina de pică în jocul de Hearts. Trebuia să o faci cât încă puteai scăpa de ea, ori erai terminat. O măsură de siguranță. Așa nu te mai gândeai la vârstă. Își dăduse seama că Donna se cam răcise față de el, dar îi lăsase impresia că era o femeie care putea fi foarte ușor manipulată – cel puțin un timp – printr-o combinație de factori psihologici și sexuali. Prin frică, dacă era s-o spună pe-aia dreaptă. Însă nu mersese așa cum își imaginase el, iar acum se simțea jignit și rănit și furios, de parcă ar fi fost biciuit până la sânge.

S-a dezbrăcat, și-a aruncat pe birou portofelul și mărunțișul, a intrat în baie, a făcut un duș. Parcă s-a simțit un pic mai bine după asta. S-a îmbrăcat cu perechea de jeanși și cămașa din doc bleu-pal pe care le-a scos din geanta de umăr. Și-a adunat monedele, le-a vârât în buzunarul din față și s-a oprit, privind lung la portofelul din piele. Căzuseră din el câteva cărți de vizită. Așa se întâmpla mereu, pentru că erau prea multe.

Steve Kemp avea obiceiul să strângă tot felul de lucruri în portofelul acela. Mai ales cărți de vizită. Erau bune ca semne de carte, iar spațiul alb de pe spate era perfect ca să noteze o adresă, vreo indicație sau un număr de telefon. Uneori

lua chiar două sau trei de la câte un magazin de instalații sanitare sau de la vreun agent de asigurări care îl acosta pe drum. Iar Steve îi zâmbea larg (și nesincer) agentului și îi cerea cartea de vizită, promițându-i că avea să ia cât de curând legătura cu el.

Odată, după ce se regulase tare și cu spor cu Donna, a observat pe televizor o carte de vizită a bărbatului ei. Donna era la baie – făcea duș sau altceva. A luat cartea aia de vizită. Fără vreun motiv anume. Doar pentru că așa făcea el, colecționa astfel de obiecte.

Acum a deschis portofelul și a căutat-o printre toate celelalte – cărți de vizită de la agenții companiei de asigurări Prudential, din Virginia; de la agenții imobiliari din Colorado; plus multe altele. O clipă chiar a crezut că pierduse cartea de vizită a Bărbățelului celui Chipeș, însă s-a liniștit când a văzut că alunecase între două bancnote de un dolar. A scos-o de acolo și s-a uitat la ea. O carte de vizită albă, scrisă cu litere albastre, mici și elegante – iată-l pe Domnul Afacerist de Succes. Carte de vizită simplă, dar impresionantă. Deloc țipătoare.

roger breakstone ad works victor trenton
congress street 1633
telex: ADWORKS portland, maine 04001 tel (207) 799-8600

Steve a tras o foaie dintr-un top ieftin de hârtii pentru șapirograf[15] și a făcut loc pe birou. A aruncat o privire scurtă la mașina de scris. Nu. Caracterele fiecărei mașini de scris erau la fel de distinctive ca amprentele. Un „a“ mic și strâmb i-a pus capac criminalului, domnule inspector. Juraților au deliberat doar cât și-au băut ceaiul.

[15] Aparat vechi de multiplicat texte sau desene (n. tr.).

Normal că asta nu va fi o problemă de competența poliției, în niciun caz, sub nicio formă, dar l-a apucat brusc prudența. Hârtie ieftină, disponibilă la orice papetărie, scrisă de mână, nu la mașină.

A luat un pix din cana de cafea din colțul biroului și a scris cu litere mari, de tipar:

BUNĂ, VIC.

AI O NEVASTĂ TARE DRĂGUȚĂ.
MI-A PLĂCUT LA NEBUNIE S-O FUT PÂNĂ NU MAI ȘTIA DE EA.
S-a întrerupt și s-a lovit ușor cu pixul peste dinți. Începea să se simtă bine. Stăpân pe situație. Firește, Donna era o femeie frumoasă și exista posibilitatea ca Trenton să ignore ce scrisese până aici. Că vorbele nu costă nimic și un timbru de scrisoare e mai ieftin decât o cafea. Dar era ceva... mereu era ceva care să convingă. Oare ce?
Și a zâmbit; iar când zâmbea așa, i se lumina tot chipul și atunci era lesne de înțeles de ce nu avusese niciodată probleme cu femeile, începând cu seara aceea petrecută împreună cu ușor tulburata și drăguța suplinitoare de franceză.
Așa că a scris:
ȚIE CU CE ȚI SE PARE CĂ SEAMĂNĂ
ALUNIȚA AIA PE CARE O ARE DEASUPRA PĂRULUI PUBIAN?
MIE MI SE PARE CĂ ADUCE CU UN SEMN DE ÎNTREBARE.
TU AI ÎNTREBĂRI?
Suficient. *Ce e prea mult strică,* spunea mereu mama lui. A găsit un plic și a pus biletul înăuntru. S-a mai gândit puțin și a pus acolo și cartea de vizită. Apoi a scris pe plic, tot cu litere de tipar, adresa de la biroul lui Vic. S-a mai gândit puțin și s-a hotărât să dea dovadă de ceva compasiune față de amărâtul ăla încornorat, așa că a adăugat și PERSONAL sub adresă.
A proptit scrisoarea pe pervaz și s-a sprijinit de spătarul scaunului. Da, acum chiar că se simțea foarte bine. Iar diseară va fi în stare să scrie. Precis.
Un camion cu plăcuțe de înmatriculare din alt stat a oprit în fața casei. De fapt, era o furgonetă cu un bufet mare de bucătărie pe platforma din spate. Un chilipir luat de la vreun târg de vechituri. Bravo lor!
Steve Kemp a ieșit din casă. Se bucura că le va lua banii proprietarilor acelui bufet, dar se cam îndoia că va avea vreme să se ocupe de el. Era cazul să schimbe decorul imediat ce va pune scrisoarea aia la poștă. Însă nu-l va schimba de tot, cel puțin o vreme. Simțea că își este dator să mai rămână un pic prin zonă. Doar atât cât să-i mai facă o vizită Mimozicii cu Ifose... evident, atunci când va putea fi sigur că Bărbățelul cel Chipeș nu era acasă. Steve jucase

tenis cu tipul ăla și își dăduse seama că nu era mare lucru de capul lui – un amărât slăbănog și cu ochelari cu lentile groase, cu o lovitură de rever ca vai de steaua ei –, dar n-aveai de unde să știi când îi sărea bâzdâcul Bărbățelului Chipeș și se putea deda la acte antisociale. Erau pe lumea asta mulți Bărbăței Chipeși care țineau arme în casă. Așa că va trebui să inspecteze cu multă atenție locul înainte să treacă pe acolo. O singură vizită va face, după care va încheia definitiv acest capitol al vieții sale. Poate o să se ducă în Ohio și o să rămână acolo o vreme. Sau în Pennsylvania. Sau în Taos, New Mexico. Însă, aidoma farsorului care a pus praf de pușcă în țigara cuiva, voia neapărat să mai rămână în preajmă (evident, cu multă prudență și la distanță) ca s-o vadă cum explodează.

Șoferul furgonetei și soția lui se uitau pe geamul atelierului ca să vadă dacă el era acolo. Așa că Steve Kemp a ieșit din casă, cu mâinile în buzunarele jeanșilor și cu un zâmbet larg pe buze. Femeia i-a zâmbit și ea imediat.

— Bună ziua, oameni buni, cu ce vă pot fi de folos? i-a întrebat el, propunându-și să expedieze scrisoarea de îndată ce avea să scape de clienții ăștia nedoriți.

În aceeași seară, pe când soarele apunea roșu și mare și fierbinte, Vic Trenton, cu mânecile cămăşii legate în jurul brâului, studia motorul automobilului Pinto al soției sale. Donna stătea lângă el și părea foarte tânără și foarte pură în șortul alb și bluza în carouri, fără mâneci. Era în picioarele goale. Tad, doar în slip, mergea ca nebunul cu tricicleta încoace și încolo pe alee, jucând probabil un fel de joc al minții în care Ponch și Jon, din *Polițiști de belea*[16], își măsurau forțele cu Darth Vader.

[16] *CHIPs* – serial american, de la sfârșitul anilor ’70 (n. tr.).

— Bea-ți ceaiul înainte să se topească gheața, i-a spus Donna lui Vic.

— Îhî.

Paharul cu ceai era pe marginea compartimentului motorului. Vic a sorbit din el de două ori, l-a pus la loc fără să se uite și paharul a căzut – fix în mâna soției sale.

— Ia te uită! a exclamat Vic. Bravo!

Donna a zâmbit.
— Știu când ești cu mintea în altă parte, atâta tot. Uite. Nu s-a vărsat deloc.
S-au privit în ochi o secundă – o secundă foarte *fericită*, așa și-a zis Vic. Poate își imagina el sau poate așa își dorea să fie, dar parcă în ultima vreme fuseseră tot mai multe secunde din acestea. Și mai puține cuvinte tăioase. Mai puține tăceri înghețate sau – iar astea erau cele mai rele – indiferente. Nu cunoștea cauza, dar era extrem de recunoscător.
— Ai fi făcut carieră în baseball, puștioaico, i-a spus el.
— Deci, domnu' antrenor, ce are mașina mea?
Îi scosese filtrul și îl pusese pe alee. În urmă cu câteva momente, Tad dăduse cu ochii de el, îl ocolise cu grijă și constatase cu un ton sigur și neutru:
— N-am mai văzut vreun *frisbee* ca ăsta.
Vic s-a aplecat din nou peste motor și a atins de mai multe ori carburatorul cu vârful șurubelniței.
— Acolo-i problema. Cred că s-a înțepenit supapa cu ac.
— Cât de rău e?
— Nu cine știe ce, i-a răspuns el, dar se poate bloca de tot tocmai când ești pe drum. Supapa aia reglează fluxul de benzină în carburator și ți-e clar că nu poți să mergi fără benzină. E un fel de lege fundamentală, iubito.
— Taaatiii! Vrei să mă dai în leagăn?
— Sigur! Imediat!
— Bine! O să fiu în spate!
Și Tad a pornit spre spatele casei, unde se aflau leagănele pe care i le instalase Vic cu o vară în urmă, lubrifiindu-se la greu cu gin tonic, luându-se după niște scheme și trebăluind după cină în zilele de lucru și în diminețile din weekenduri, cu tranzistorul alături, din care zbierau crainicii meciurilor disputate de echipa de baseball Boston Red Sox. Tad, care avea atunci trei anișori, stătea serios pe acoperișul pivniței sau pe treptele din spate, cu bărbia sprijinită în mâini; uneori îi mai aducea câte ceva, dar, în general, doar stătea acolo și se uita la el, fără să scoată o vorbă. Asta fusese vara trecută. O vară frumoasă și nu atât de fioros de caldă cum era cea de acum. I se păruse atunci

că Donna începea să se acomodeze și să-și dea seama că Maine, Castle Rock şi Ad Works ar putea să-i facă fericiți pe toți.
Apoi a venit perioada aceea ciudată și urâtă, iar partea cea mai neplăcută era sentimentul aproape metafizic – și de care nu putea scăpa – că lucrurile stăteau cu mult mai rău decât își imagina el. Obiectele din casă nu mai păreau așezate chiar la locurile lor, de parcă niște mâini străine le mutau de colo colo. Îi intrase în cap și ideea trăsnită – dar oare chiar trăsnită *era?* – că Donna schimba mult prea des așternuturile, pentru că erau întotdeauna curate. Și, într-o noapte, și-a amintit pe nepusă masă de întrebarea aia dintr-o poveste veche, întrebare care avea implicații extrem de greu de suportat pentru el: *Cine s-a culcat în patul meu?*
Acum parcă situația se mai detensionase. Dacă nu i-ar fi stat mintea doar la nebunia aia cu Razberry Zingers și la afurisitul ăla de drum pe care trebuia să-l facă, ar fi zis că și vara aceasta ar fi putut să fie una destul de bună. Posibil chiar așa o să fie până la urmă. Mai și câștigi câteodată în viață. Nu toate speranțele sunt în zadar. Credea asta, deși credința nu-i fusese pusă niciodată la încercare la modul cel mai serios.
— Tad! a strigat Donna, iar puștiul s-a oprit imediat, în scrâșnet de roți. Du-ți tricicleta în garaj.
— Ma-*miii!*
— Niciun mami. Du-o acum, *monsieur*.
— *Mosio,* a repetat Tad, râzându-și în pumni. Da' tu nu ți-ai pus mașina în garaj, mami.
— Pentru că mi-o repară tati.
— Da, da'...
— Ascult-o pe mama, Tadder, a intervenit Vic, luând filtrul de jos. Termin aici imediat.
Tad s-a urcat pe tricicletă și s-a dus în garaj. Dar nu fără să scoată un țipăt ascuțit și tânguitor, ce imita sirena unei ambulanțe.
— De ce pui filtrul la loc? a întrebat Donna. Nu-l repari?
— E o treabă de mare precizie, a răspuns Vic. Și eu n-am sculele necesare.

Chiar dacă le-aș avea, probabil că n-aș reuși decât să-l stric mai rău.
— La dracu', a bombănit supărată Donna și a dat cu piciorul într-un cauciuc. Nu ți se pare că lucruri din astea se întâmplă doar după ce se termină perioada de garanție?
Automobilul Pinto avea la bord puțin peste 32.000 de kilometri. Abia peste șase luni terminau de plătit ratele și abia atunci avea să fie de drept al lor.
— Și asta-i ca un fel de lege națională, a zis Vic.
A pus filtrul înapoi la locul lui și a strâns piulița-fluture.
— Cred c-o s-o duc la atelierul ăla auto din South Paris cât timp stă Tad în tabăra de zi. Dar tot va trebui să-mi închiriez o altă mașină, pentru că tu o să fii plecat. O să reușesc să ajung cu ea până în South Paris?
— Sigur. Dar de ce să bați drumul până acolo? Du-o la atelierul lui Joe Camber. E la doar unșpe kilometri distanță de noi și tipul face treabă bună. Mai ții minte cum a fost cu rulmentul de la roata Jaguarului? L-a scos cu un scripete făcut din bucăți de stâlp de telefon și mi-a cerut doar zece dolari. Dacă m-aș fi dus la atelierul auto din Portland, m-ar fi lăsat în fundul gol.
— Tipul ăla m-a făcut să mă simt cam stânjenită, a spus Donna. Pe lângă faptul că era aproape beat.
— Cum adică „stânjenită"?
— S-a uitat prea insistent la mine.
Vic a început să râdă.
— Oricine te vede se uită insistent la tine, iubito.
— Mulțumesc frumos, a spus Donna. Pe femeie n-o deranjează neapărat atunci când se uită câte un bărbat mai lung la ea. Chestia aia cu dezbrăcatul din priviri stânjenește.
Acum s-a întrerupt – iar lui asta i s-a părut destul de ciudat – și și-a ferit ochii, prefăcându-se că admiră lumina roșie a soarelui neîndurător de la apus. Apoi s-a uitat din nou la el.
— Sunt bărbați care-ți dau senzația că în capul lor se proiectează mereu doar filmul cu *Răpirea sabinelor* și că tu joci... în rolul principal.
Vic a avut iarăși impresia aceea stranie și neplăcută că ea s-ar fi referit la mai

multe lucruri în același timp. Numai că în seara asta nu voia să intre în amănunte, nu acum, când în sfârșit reușise cât de cât să iasă din starea aia de tot rahatul care-l apăsase în ultima vreme.
— Cred că-i complet inofensiv, scumpo. Are nevastă, are copil...
— Da, probabil ai dreptate.
Dar și-a încrucișat brațele peste sâni și și-a prins coatele în palme – gest tipic pentru ea atunci când se simțea stingherită.
— Uite cum facem, a spus Vic. Sâmbătă o să-ți duc eu mașina la el și o las acolo, dacă așa o să-mi zică, bine? Deși sunt aproape convins că o să se apuce imediat de ea. O să beau vreo două beri cu el și o să-i mângâi câinele. Mai ții minte Saint-Bernardul?
Donna a zâmbit larg.
— Țin minte și cum îl cheamă. A fost cât pe ce să-l dărâme pe Tad de cât l-a lins. Mai știi?
Vic a dat din cap.
— Și tot restul după-amiezii, Tad s-a ținut după el și l-a tot chemat: *Cuuujoo... aici, Cuuujooo!*
Și au început amândoi să râdă.
— Câteodată mi se pare că-s atât de proastă! a spus Donna. Dacă aș ști să folosesc schimbătorul manual de viteze, aș putea să merg cu Jaguarul cât ești tu plecat.
— Mai bine că nu știi. Jaguarul ăla face fițe. Trebuie să-i vorbești și să-l iei cu binișorul.
Vic a trântit capota de la Pinto.
— *Oooofff! PROSTOVAN CE EȘTI!* a gemut Donna. Paharul cu ceai! Era înăuntru!
El a făcut o mutră atât de surprinsă și de comică, încât pe ea a apucat-o râsul în hohote. Imediat a început și el să râdă. Și au râs, au tot râs, au râs atât de tare, că au fost nevoiți la un moment dat să se agațe unul de altul, ca doi bețivi făcuți mangă. Tad a venit repede de după casă, dorind să vadă ce se petrece. A încremenit și a căscat ochii la ei. În cele din urmă, convins că părinții lui n-au

pățit nimic grav, deși acum se purtau ca doi sonați, a început și el să râdă. Aproximativ în acelaşi timp și la vreo doar trei kilometri distanță, Steve Kemp îşi punea scrisorica la poștă.
Mai târziu, pe când se însera și parcă se mai domolise puțin căldura, iar primii licurici începuseră să brodeze văzduhul din curte, Vic s-a apucat să-și dea fiul în leagăn.
— Mai sus, tati! Și mai suuuus!
— Ai să te dai peste cap dacă te împing și mai sus, puștiule.
— Măcar o dată, tati! O dată!
Vic a împins cu toată puterea leagănul, propulsându-l spre cerul unde apăreau deja primele stele; după care a luat-o la goană pe sub el, ca să ajungă în cealaltă parte și să-l prindă. Cu capul dat pe spate și cu părul zbârlit, Tad zbiera de bucurie.
— *Uraaa,* tati! Încă o dată!
Și Vic a repetat mișcarea, acum din față. Iar Tad s-a avântat în zbor prin seara fierbinte și liniștită. Tușa Evvie Chalmers locuia alături de ei, iar țipetele de bucurie și de panică ale lui Tad au fost ultimele sunete pe care le-a auzit înainte de moarte. I-a cedat inima – pe nepusă masă (și aproape fără pic de durere) s-a spart unul dintre pereții subțiri ca foaia de hârtie în timp ce tușa ședea pe scaunul din bucătărie, având într-o parte o cană cu cafea și în cealaltă un pachet cu țigări tari, marca Herbert Tareyton. S-a sprijinit de spătar, i s-a întunecat vederea și a auzit de undeva niște țipete de copil care, preț de o clipă, i s-au părut țipete de bucurie. Dar pe măsură ce se stingea – fără chinuri, de parcă ar fi fost condusă de o mână binevoitoare spre tărâmul cel veșnic – a avut senzația că erau țipete de teamă și de durere chinuitoare. Apoi s-a stins, iar nepoata ei, Abby, avea s-o descopere în ziua următoare, lângă cafeaua la fel de rece ca și ea, lângă țigara transformată într-un tub subțire de scrum. Proteza de jos îi atârna din gura zbârcită, aidoma unei tăvițe pline cu dinți din plastic.
Chiar înainte de ora lui de culcare, Tad a stat cu tatăl său pe veranda din spatele casei. Vic a băut bere. Tad a băut lapte.
— Tati?

— Da?
— N-aș vrea să pleci săptămâna viitoare.
— O să mă întorc.
— Da, dar...
Tad stătea cu ochii în jos, încercând din greu să-și stăpânească lacrimile. Vic l-a luat de după ceafă.
— Dar ce, barosane?
— Cine o să mai zică vorbele alea care-l gonesc pe monstru din dulapul meu? Mami nu le știe! Numai tu le știi!
Şi lacrimile i s-au revărsat peste obraji.
— Asta-i problema? l-a întrebat Vic.
„Vorbele De Gonit Monstrul“ – inițial, Vic le botezase „Descântec Împotriva Monstrului“, însă Tad nu putea încă să pronunțe cuvântul ăla, așa că l-a făcut mai pe înțelesul lui – fuseseră inventate cam pe la sfârșitul primăverii, când Tad a început să fie chinuit de vise urâte și de teama de întuneric. Repeta necontenit că era ceva în dulapul lui și că, în unele nopți, ușa de la dulap se deschidea singură și el vedea monstrul înăuntru, monstrul ăla cu ochi galbeni, care voia neapărat să-l mănânce. Donna crezuse că era vorba despre un efect întârziat al cărții *Regele tuturor sălbăticiunilor*[17] a lui Maurice Sendak. Vic discutase cu Roger (însă nu și cu Donna) și se întrebase dacă nu cumva Tad auzise de pe undeva cine știe ce informații trunchiate despre crimele în serie petrecute în Castle Rock și acum credea că asasinul – devenit un fel de baubau al orașului – trăia și se ascundea în dulapul lui. Roger spusese că era foarte posibil; *orice* era posibil în cazul copiilor.

[17] Carte ilustrată pentru copii, scrisă și ilustrată de către Maurice Sendak, în care sunt desenate animale sălbatice cu ochi galbeni (n. tr.).

Iar Donna începuse și ea să se cam sperie după vreo două săptămâni; într-o dimineață, chiar i-a spus lui Vic, râzând uşor nervos, că i se părea că lucrurile din dulapul lui Tad nu mai erau la locurile lor. Păi le-a mutat Tad, îi răspunsese Vic. Nu, nu înțelegi, i-a zis Donna. Nu mai intră acolo, Vic... deloc, deloc. Îi e prea frică. Și mai adăugase că și ei i se părea că simte un miros ciudat și urât în

dulap după nopțile în care micuțul avea coșmarul ăla și se trezea și începea să țipe. De parcă acolo fusese încuiat un animal. Tulburat, Vic intrase în dulap și adulmecase aerul de acolo. Deja începuse să i se formeze în minte ideea că poate Tad suferea de somnambulism; poate faptul că intra în dulap și urina acolo făcea parte dintr-un ciclu ciudat de somn. Însă el nu simțise decât mirosul de naftalină. Dulapul era lung de vreo doi metri și jumătate, cu o latură din perete și cealaltă din șipci. Însă era îngust, ca un vagon de tren. În spatele lui nu se ascundea niciun baubau, iar Vic nu a ieșit pe partea cealaltă tocmai în Narnia. S-a pomenit cu niște pânze de păianjen în păr, atâta tot.
La început, ca să contracareze spaimele nocturne ale lui Tad, Donna propusese o abordare pe care o numise: „gânduri de adus vise bune". Apoi a propus rugăciunea. La prima variantă, Tad a răspuns că monstrul din dulap i-a furat gândurile care aduc vise bune; la a doua, a zis că rugăciunile n-aveau niciun rost, din moment ce Dumnezeu nu crede în monștri. Atunci Donna și-a ieșit din sărite – poate și pentru că o speriase și pe ea dulapul lui Tad. Odată, în timp ce punea pe umerașe niște cămăși de-ale micuțului, ușa s-a închis încet în spatele ei, lăsând-o în întuneric, și s-a chinuit cu disperare vreo patruzeci de secunde foarte lungi să-și găsească drumul și să iasă de acoolo. Plus că simțise un miros ciudat înăuntru – un miros fierbinte și înăbușitor și puternic. Un miros urât și unsuros. Îi amintea puțin de felul în care îi mirosea transpirația lui Steve Kemp după ce făceau dragoste. A încheiat atunci discuția zicându-i pe un ton tăios lui Tad că, de vreme ce *nu existau* monștri, atunci să pună mâna să-și scoată aiureala asta din cap, să-și strângă ursulețul în brațe și să se culce.
Vic ori înțelegea mai bine situația, ori își amintea mai clar de momentele din propria copilărie când, în toiul nopții, ușa dulapului se transforma într-o gură căscată spre un loc din care se auzeau foșnete stranii, un loc în care hainele atârnate pe umerașe deveneau uneori cadavre spânzurate. Își amintea vag de umbrele pe care le putea face pe perete lumina felinarului de afară, în timpul acelor patru ore nesfârșite care urmau după miezul nopții; și își amintea și scârțâitul pe care poate că-l făcea mobila, sau poate – doar *poate* – îl făcea o creatură monstruoasă care se târa către el.

Atunci, Vic venise cu soluția pe care o botezase „Descântec Împotriva Monstrului“ sau, pe înțelesul unui puști de patru ani, care nu le prea avea cu semantica, „Vorbele De Gonit Monstrul“. Oricum i-ar fi zis, nu era nici mai mult, nici mai puțin, decât un fel de incantație primitivă care să țină răul departe. O născocise într-o zi, în pauza de prânz, și chiar a avut efect, spre marea ușurare (dar și invidie) a Donnei, care dăduse greș și cu abordarea psihologică, și cu toate sfaturile citite în cărțile despre cum să fii un părinte bun, și cu atitudinea severă. Așezat pe marginea patului lui Tad, Vic îi recita descântecul în fiecare seară toridă, la fel cum rostește preotul o binecuvântare, în vreme ce micuțul, doar în chiloței, stătea întins și acoperit cu un singur cearșaf.

— Dar crezi că o să-l ajute chestia asta pe termen lung? îl întrebase Donna. Tonul ei era deopotrivă amuzat și iritat. Asta se întâmplase pe la jumătatea lui mai, când starea de tensiune dintre ei ajunsese la cote înalte.

— Oamenii din publicitate nu gândesc pe termen lung, îi răspunsese Vic. Îi interesează doar o rezolvare rapidă, cât mai rapidă. Și eu chiar mă pricep la ce fac.

Iar acum Tad i-a spus, ștergându-și rușinat și dezgustat lacrimile de pe obraji:

— Daa! Asta-i problema, că n-o să mai zică nimeni vorbele alea de gonit monstrul. *Asta* e!

— Ascultă la mine, i-a zis Vic. Am scris vorbele. Așa pot să le spun cum trebuie în fiecare seară. O să le copiez pe o foaie mare de hârtie, pe care o s-o fixez în piuneze pe perete. Și o să ți le citească mami cât o să fiu eu plecat.

— Da? Vrei?

— Sigur. Așa ți-am promis.

— N-o să uiți?

— Nici vorbă, voinicule. Mă ocup chiar în seara asta.

Tad a întins brațele către tatăl său și Vic l-a îmbrățișat strâns.

În seara aceea, după ce Tad adormise, Vic a intrat tiptil în camera lui și a prins în piuneze foaia, chiar alături de calendarul cu eroi Marvel, unde puștiul precis avea să o vadă. Iar pe foaie scria, cu litere mari și frumoase:

VORBELE DE GONIT MONSTRUL

Pentru Tad

Nu aveți voie în camera asta, monștrilor!

N-aveți ce căuta aici.

N-aveți nicio treabă sub patul lui Tad!

Oricum, n-ați încăpea acolo.

N-aveți nicio treabă în dulapul lui Tad!

Nici acolo n-ați încăpea.

N-aveți nicio treabă în fața ferestrei lui Tad!

Nu aveți de ce să vă țineți.

Accesul strict interzis vampirilor și vârcolacilor și tuturor creaturilor cu colți.

Nici voi n-aveți nicio treabă aici.

În noaptea asta*, nimeni n-o să-l atingă pe Tad, nimeni n-o să-i facă rău lui Tad.*

Auziți, monștrilor? N-aveți ce căuta aici.

Vic s-a uitat lung la foaia de hârtie, propunându-și ca, înainte de plecare, să-i mai amintească de cel puțin două ori Donnei să-i citească lui Tad în fiecare seară ce era scris acolo. Trebuia s-o facă să priceapă cât de importante erau pentru cel mic „Vorbele De Gonit Monstrul".

Când să plece, s-a uitat spre dulap. Ușa era puțin întredeschisă. A închis-o bine și a ieșit.

Cândva, cu mult mai târziu în aceeași seară, ușa s-a deschis din nou. Fulgere îndepărtate brăzdau sporadic cerul nopții, desenând umbre stranii înăuntru. Însă Tad nu s-a trezit.

În ziua următoare, la șapte și un sfert dimineața, Steve Kemp a ieșit cu furgoneta pe Route 11. A făcut tot drumul până la Route 302. Apoi, urma să o ia la stânga și să se îndrepte spre sud-est, traversând statul ca să ajungă la Portland. Intenția lui era să se cazeze o perioadă la căminul YMCA[18] de acolo.

[18] *Young Men's Christian Association* – Asociația Tinerilor Creștini (n. tr.).

Pe bordul furgonetei era un teanc de plicuri – însă nu scrise de mână și cu litere de tipar, ci la mașina de scris. Mașină care se afla acum în spate, alături de restul lucrurilor sale. Nu durase decât o oră și jumătate ca să-și strângă toate

catrafusele din „operațiunea Castle Rock“. Îl luase și pe motanul Bernie Carbo, care moțăia acum în cutia lui lângă portiera din spate. Steve Kemp și Bernie Carbo nu aveau bagaje multe.
Plicurile fuseseră scrise în mod profesionist. Cei șaisprezece ani de creativitate literară îl transformaseră într-un excelent dactilograf, chiar dacă nu și într-un scriitor de succes. A oprit lângă aceeași cutie poștală de unde expediase cu o seară în urmă și anonima destinată lui Vic Trenton și a băgat scrisorile în ea. Nu l-ar fi deranjat absolut deloc să plece de-acolo fără să plătească chiria pe atelier și casă, dacă ar fi intenționat să părăsească statul Maine; însă, pentru că nu se ducea decât până la Portland, i se părea mai prudent să procedeze conform legii. De data aceasta, își putea permite să nu se mai zgârcească: în ascunzătoarea micuță din spatele torpedoului avea mai mult de șase sute de dolari.
Pe lângă cecul cu chiria datorată, a returnat și avansurile primite de la câțiva clienți. Fiecare cec era însoțit de un bilet politicos, în care spunea că regretă orice neplăcere creată, dar tocmai a aflat că mama i s-a îmbolnăvit foarte grav și pe nepusă masă (orice american adevărat se lăsa fraierit de poveștile astea cu mămica). Clienții își puteau ridica piesele de mobilier de la atelier – găseau cheia în colțul din dreapta al poliței de deasupra ușii și erau rugați să fie amabili să o lase în același loc după ce își recuperau obiectul. Vă mulțumesc pentru înțelegere, vă mulțumesc foarte mult, la-la-la și li-li-li și alte rahaturi de genul ăsta. Normal că toți clienții se vor supăra, dar nu într-atât încât să facă vreun scandal.
Steve a vârât toate plicurile în cutia poștală. S-a simțit cuprins de sentimentul satisfacției că se pusese la adăpost. A pornit spre Portland, cântând „Sugaree“ împreună cu trupa Grateful Dead. A mărit viteza până la nouăzeci de kilometri la oră, sperând să nu fie prea aglomerată șoseaua și să ajungă mai devreme în Portland, ca să poată închiria și un teren la clubul de tenis. Una peste alta, zău dacă nu era o zi bună. Dacă Marele Om de Afaceri nu primise încă bomba anonimă pe care i-o expediase, precis c-o va primi în cursul zilei. Excelent, și-a zis Steve și a izbucnit în râs.

La ora șapte și jumătate, în timp ce Steve Kemp era cu mintea la tenis, iar Vic Trenton se gândea să-l sune pe Joe Camber și să-i spună despre Fordul Pinto al soției sale, Charity Camber îi pregătea micul-dejun fiului ei. Joe plecase cu o jumătate de oră în urmă la Lewiston, unde spera să găsească un parbriz de Camaro din ’72, la vreunul dintre cimitirele de mașini ale orașului sau prin vreo prăvălie care vindea piese auto uzate. Drumul acesta al lui se potrivea de minune cu planurile lui Charity, planuri concepute îndelung și în detaliu.
A pus în fața lui Brett farfuria cu ouă și bacon, după care s-a așezat pe scaun alături de el. Brett a ridicat ușor uimit ochii din cartea pe care o citea. În mod obișnuit, după ce-i făcea micul-dejun, mama lui se apuca de treburi. Iar dacă îți venea să vorbești cu ea înainte să-și fi băut a doua cană cu cafea, era în stare să se răstească la tine cât să-ți treacă tot cheful de vorbă.
— Pot să discut ceva cu tine, Brett?
Uimirea aia ușoară de mai devreme s-a transformat brusc în ceva ce semăna cu un fel de consternare. S-a uitat la ea și a văzut ceva cu totul neobișnuit pentru firea taciturnă și calmă și rezervată a mamei sale. Era extrem de tulburată. Așa că a închis cartea și i-a răspuns:
— Sigur, mamă.
— Ai vrea...
Și-a dres vocea și a luat-o de la capăt:
— Ce-ai zice dacă am merge în Stratford, în Connecticut, ca să le facem o vizită mătușii Holly și unchiului Jim? Și verișorilor tăi?
Brett a zâmbit cu toată gura. În toată viața lui, nu ieșise decât de două ori din statul Maine, ultima dată de curând, atunci când se dusese cu tatăl lui până la Portsmouth, New Hampshire. Fuseseră la o licitație de mașini vechi, de unde Joe achiziționase un Ford din ’58, cu motor Hemi.
— Normal că da! a exclamat el. Când?
— Mă gândeam să plecăm luni, a spus ea. După weekendul de 4 Iulie. O să lipsim o săptămână. Te deranjează?
— *Nuuuu!* Dar parcă tata avea o groază de treabă săptămâna viitoare. Probabil că a...

— Încă nu i-am spus tatei.
Zâmbetul lui Brett s-a făcut fărâme. A luat o bucățică de bacon și a mușcat din ea.
— Eu știu că i-a promis lui Richie Simms c-o să-i repare motorul de la tractorul ăla International Harvester. Și domnul Miller, de la școala noastră, voia să-i aducă Fordul pentru că i s-a rupt transmisia. Și...
— Mă gândeam să mergem doar noi doi, a zis Charity. Cu autobuzul Greyhound din Portland.
Brett părea cam neîncrezător. Afară, dincolo de ușa cu plasă, Cujo a urcat încet de tot treptele și s-a prăbușit gemând pe scândurile verandei din spate. S-a uitat înăuntru la BĂIAT și la FEMEIE. Avea ochii triști și înroșiți. Acum se simțea foarte rău, chiar foarte, foarte rău.
— Ce naiba, mamă, zău că nu știu dacă-i...
— Nu mai spune „naiba". E o înjurătură.
— Iartă-mă.
— Tu ai *vrea* să mergi? Dacă-ți dă voie tata?
— Normal că da! Da' chiar crezi c-o să ne dea voie?
— Poate, i-a răspuns Charity privind cufundată în gânduri pe geamul de deasupra chiuvetei.
— Cât de departe e Stratford, mamă?
— Cred că e la vreo cinci sute șaizeci de kilometri distanță de noi.
— Naiba să... adică, măi, frate, e un drum lung! E...
— Brett.
S-a uitat cu atenție la ea. În tonul și pe chipul mamei sale reapăruse încordarea aceea ciudată de mai devreme. Îngrijorarea aceea de mai devreme.
— Da, mamă?
— Știi cumva de ce ar avea nevoie tatăl tău la atelier? Ceva ce își dorește să aibă?
Și parcă atunci a apărut un licăr în ochii lui Brett.
— Păi, are mereu nevoie de chei reglabile... și vrea să găsească pe undeva o menghină nouă cu articulație... și i-ar fi de mare folos o mască nouă de sudor,

că asta veche are geamul crăpat... și...
— Nu, nu. Mă refer la ceva foarte important. La ceva foarte scump.
Brett s-a gândit puțin, după care a zâmbit.
— Păi, și-ar dori să aibă un scripete Jörgen, din ăla nou cu lanț. Ca să scoată motorul din rabla lui Richie Simms cum scoți raha... foarte ușor, am vrut să zic.
S-a aprins la față și s-a grăbit să continue.
— Dar n-ai cum să-i cumperi așa ceva, mamă. Te-ar costa și pielea de pe tine.
„Costă și pielea de pe tine" – altă expresie a lui Joe pentru „foarte scump". Nu putea s-o sufere.
— Cât?
— Păi, în catalog scrie o mie șapte sute de dolari, dar cred că tata ar putea să și-l ia la reducere, la preț de angro, de la domnul Belasco, din Portland. Zice că lu' domnu' Belasco i-e frică de el.
— Și ție asta ți se pare corect? l-a întrebat ea cu asprime.
Brett s-a ofilit în scaun, puțin înspăimântat de severitatea ei. Nu mai ținea minte când se mai purtase mama lui așa. Până și Cujo, tolănit afară pe verandă, ciulise un pic urechile.
— Ei? Ți se pare?
— Nu, mamă, i-a răspuns el.
Însă Charity era cumplit de tristă, pentru că își dădea seama că fiul ei o mințea. Dacă reușeai să convingi (prin amenințări) pe cineva să-ți vândă ceva la preț redus înseamnă că făceai o afacere frumușică. Și simțise admirația din tonul lui Brett, chiar dacă puștiul nu-și dăduse seama de ea. *Își dorește să semene cu tac-su. Crede că tăticutul lui face bine atunci când sperie lumea. Doamne, Dumnezeule!*
— Nu înseamnă că ești deștept dacă poți să sperii lumea, a spus Charity. N-ai nevoie decât de o voce puternică și un temperament ciufut. Nu-i nicio deșteptăciune aici.
A coborât tonul și a dat din mână.
— Haide, mănâncă-ți ouăle. Nu vreau să țip la tine. Probabil că-s nervoasă din

cauza căldurii.
Brett a reînceput să mănânce, însă încet și cu grijă și uitându-se la ea din când în când. Pășea pe un teren minat în dimineața asta.
— Mă întreb cât ar fi prețul ăla de angro? O mie trei sute? Doar o mie?
— Habar n-am, mamă.
— Oare Belasco ăsta ar fi de acord să scadă prețul?
— Păi, eu zic că da. Dacă am avea banii ăia.
Charity ținea mâna în buzunarul de la capot. Acolo avea biletul de loterie. Numărul verde de pe el – 76 – și numărul roșu – 434 – erau cele extrase de Comisia Loteriei Statului Maine cu două săptămâni în urmă. Le verificase de zece ori, neputând să creadă că era adevărat. Biletul costase cincizeci de cenți – asta fusese toată investiția ei – și își cumpăra câte unul în fiecare săptămână încă din 1975, când se înființase loteria. De această dată, câștigase cinci mii de dolari. Încă nu-și încasase câștigul, dar nici nu se dezlipise de biletul ăla de când aflase ce noroc a dat peste ea.
— Îi avem, a spus acum.
Brett a căscat ochii la ea.
La ora zece și un sfert, Vic a plecat de la agenția Ad Works și s-a dus alături, la barul Bentley, ca să-și bea cafeaua de dimineață, pentru că nu suporta zeama aia chioară de la birou. Până acum scrisese reclame pentru ouăle de fermă Decoster. Și nu-i fusese deloc ușor. Nu-i plăceau ouăle încă din copilărie, când mama lui îl obliga să mănânce câte unul de patru ori pe săptămână. Deocamdată, cea mai bună idee care-i venise era: DRAGOSTEA DE OU ESTE... DINTR-O BUCATĂ. Cam nasol. Chestia cu „dintr-o bucată“ îl făcuse să se gândească la o poză trucată cu un ou care să aibă un fermoar în jurul lui. Imagine nu prea rea, dar ce anume voia să semnifice? Încă nu-și dăduse seama. *Ar trebui să mă consult cu Tadder,* și-a zis el, când chelnerița i-a adus cafeaua și brioșa cu afine. Lui Tad îi plăceau ouăle.
Evident că nu se simțea deprimat din cauza reclamei pentru ouăle de fermă. Ci pentru că trebuia să lipsească douăsprezece zile de acasă. În fine, asta era situația și trebuia s-o facă. Roger izbutise să-l convingă. Se vor duce acolo și vor

da tot ce au ei mai bun.
Vic îl iubea aproape ca pe un frate pe simpaticul și guralivul Roger. Și știa bine că ar fi fost mai mult decât bucuros să vină cu el la cafea și să-i facă creierii țambal cu toată vorbăria lui. Dar, de această dată, Vic avea nevoie să fie singur. Ca să poată gândi în liniște. De luni încolo vor petrece aproape două săptămâni împreună și fără doar și poate că vor fi momente când se vor călca pe nervi. Oricum, două săptămâni erau o perioadă destul de lungă, fie și pentru niște frați de cruce așa ca ei.
Gândurile i-au fugit din nou către fiascoul cu Red Razberry Zingers și el le-a lăsat, știind că, uneori, o recapitulare la calm, fie ea și superficială, a unei situații grave te poate ajuta să priveşti lucrurile dintr-o nouă perspectivă, dintr-un alt unghi – cel puțin, așa stăteau lucrurile pentru el.
Se întâmplase ceva destul de rău, iar produsele Zingers fuseseră retrase de pe piață. Ceva destul de rău, dar nu ceva îngrozitor. Nu semăna cu povestea aia cu ciupercile la conservă; nu murise și nu se îmbolnăvise nimeni, iar consumatorii au înțeles că până și o firmă mare mai poate da chix din când în când. Uite ce a pățit McDonald's din cauza paharelor promoționale, în urmă cu doi sau trei ani. S-a descoperit că vopseaua de pe ele conținea un nivel inadmisibil de mare de plumb. Paharele au fost retrase urgent de pe piață și au intrat în debaraua uitării, alături de alte asemenea obiecte, cum erau figurina Speedy Alka-Seltzer și, preferata lui Vic, reclama cu aluzii porno Big Dick Chewing Gum.
Paharele alea reprezentaseră o lovitură pentru corporația McDonald's, însă nimeni nu-l acuzase pe Ronald McDonald că ar fi vrut să-și otrăvească clientela preadolescentă. De fapt, nici pe Profesorul Sharp Cereal nu-l acuzase nimeni, cu toate că mai mulți actori de comedie, de la Bob Hope și până la Steve Martin, s-au luat de el cu fiecare ocazie, iar Johnny Carson dedicase afacerii Red Razberry Zingers un monolog întreg dintre cele cu care îşi începea emisiunea *The Tonight Show,* evident presărat cu o mulțime de cuvinte aluzive şi cu dublu sens. Se înțelege de la sine că și Profesorul Sharp Cereal fusese izgonit de pe micul ecran. Se înțelege de la sine și că actorul care-l interpreta pe Profesor era negru de furie din cauză că picase el țap ispășitor.

Să știi că ar fi putut să *ne fie și mai rău,* spusese Roger după ce unda de șoc inițială se mai redusese ca intensitate și nu mai aveau parte de trei ori pe zi de convorbirile telefonice interurbane cu conducerea companiei din Cleveland.
Cum adică? îl întrebase Vic.
Păi, răspunsese Roger cu o mină extrem de serioasă, *am fi putut să lucrăm la contractul Bon Vivant Vichysoisse*[19].

[19] Supă cremă de praz comercializată de firma Bon Vivant din New Jersey, în care s-a descoperit toxina bacilului botulinic, în 1973 (n. tr.).

— Mai doriți cafea, domnule?
Vic a ridicat privirea spre chelneriță. Inițial a vrut să refuze, dar s-a răzgândit și a dat din cap.
— Doar o jumătate de ceașcă, te rog.
Femeia i-a turnat-o și a plecat. Vic s-a apucat să amestece cu linguriță în ea, dar fără să bea.
Bine măcar că alerta medicală fusese de scurtă durată, pentru că mulți doctori au început aproape imediat să vorbească la televizor și în ziare, spunând cu toții că vopseaua aceea era absolut inofensivă. Se mai întâmplase un asemenea lucru și înainte, când însoțitorilor de bord ai unei companii aeriene li se decolorase pielea și căpătase nuanțe portocalii, fapt care s-a dovedit ulterior a fi fost doar transferul culorii de la vestele de salvare pe care le arătau pasagerilor înainte de decolare. Cu niște ani mai devreme, vopseaua alimentară de la o anumită marcă de cârnăciori provocase consumatorilor cam aceleași simptome ca Red Razberry Zingers.
Avocații bătrânului Sharp dăduseră în judecată producătorul vopselei și îi ceruseră daune de multe milioane de dolari, însă procesul avea să treneze vreo trei ani, probabil, după care urma să se ajungă la o înțelegere în afara tribunalului. Însă nu asta conta: procesul era ocazia perfectă pentru a aduce la cunoștință publicului larg că greșeala – greșeala *cu efecte de foarte scurtă durată,* greșeala *complet inofensivă* – nu aparținuse companiei Sharp.
Cu toate acestea, acțiunile Sharp căzuseră brusc și foarte mult la Bursa din New York. Iar de atunci încoace nu reușiseră să recupereze decât jumătate din

valoarea pierdută inițial. Și vânzările de fulgi de cereale înregistraseră o scădere bruscă atunci când Zingers își arătase mutra de un roșu înșelător, dar își reveniseră aproape complet după aceea. Ba chiar All-Grain Blend se vindea mai bine decât înainte.

Deci, nu era nimic în neregulă aici, nu?

O, ba da. Era. Și încă mult.

Profesorul Sharp Cereal nu era în regulă. Sărmanul om nu va mai putea să se bucure niciodată de succesul de dinainte. După ce a trecut spaima, au început râsetele; iar Profesorul, cu fizionomia lui gravă și cu sala lui de clasă, ajunsese bătaia de joc a tuturor.

George Carlin, în numărul lui de pe scena clubului de noapte:

— Mda, e o lume nebună. O lume nebună-nebună.

Își apleacă o clipă capul peste microfon, de parcă ar fi căzut pe gânduri. Apoi și-l ridică.

— Oamenii lui Reagan își înșiră minciunile de campanie la televizor, da? Rușii ne-o iau înainte în cursa înarmărilor. Rușii produc rachete balistice cu miile, da? Așa că Jimmy[20] se duce la televizor ca să își facă reclamă și zice: „Dragi compatrioți, ziua în care rușii ne-o vor lua înainte în cursa înarmărilor va fi și ziua în care copiii americani vor face caca roșu."

[20] Jimmy Carter – președinte al SUA (1977–1981) (n. tr.).

Hohote de râs din public.

— Așa că Ronnie[21] îi dă telefon lui Jimmy și îl întreabă: „Domnule președinte, ce-a mâncat Amy[22] la micul-dejun?"

[21] Ronald Reagan – președinte al SUA (1981–1989) (n. tr.).

[22] Amy Lynn Carter – fiica lui Jimmy Carter (n. tr.).

Publicul se tăvălește pe jos de râs. Carlin face o pauză. Poanta *adevărată* abia acum urmează și o spune pe un ton scăzut și insinuant:

— Nuuuu... nu-i nimic în neregulă.

Publicul izbucnește în urlete de aprobare și aplaudă furtunos. Carlin clatină cu tristețe din cap.

— Caca roșu, măi, oameni buni. Aoleu. Ia gândiți-vă puțin.

Aceasta era problema. George Carlin era problema. Bob Hope era problema. Johnny Carson era problema. Steve Martin era problema. Oricare măscărici de mahala era problema.

Și mai gândiți-vă și la asta: acțiunile Sharp au scăzut cu nouă puncte și nu au urcat înapoi decât patru și jumătate. Acționarii urmau să facă scandal și să ceară capul cuiva. Și ia să vedem noi... al cui cap să li-l dăm? A cui a fost ideea genială cu Profesorul Sharp Cereal? Nu credeți că tipii ăștia sunt cei mai indicați? Nu mai contează că Profesorul Sharp Cereal ne-a făcut reclamă timp de patru ani înainte să se petreacă dezastrul cu Zingers. Nu mai contează că, atunci când intrase pe scenă Profesorul Sharp Cereal (împreună cu complicii lui – George, Gracie și Pistolarul de Cereale), acțiunile Sharp se aflaseră mai jos cu trei puncte și un sfert de locul unde erau acum.

Nu contează nimic din toate astea. De un singur lucru trebuie să țineți seamă: și anume că simplul *anunț public* în lumea afacerilor conform căruia Ad Works pierduse contractul cu compania Sharp – atât și nimic mai mult – ar fi putut duce la creșterea valorii acțiunilor cu un punct și jumătate, dacă nu chiar cu două. Iar atunci când ar fi fost demarată o altă campanie publicitară, investitorii ar fi considerat acest fapt drept un semn că firma trecuse în sfârșit peste vechile probleme, iar acțiunile ar fi putut să crească treptat cu încă un punct.

Firește, își zicea acum Vic, amestecându-și îndulcitorul în cafea, asta-i o simplă teorie. Și chiar dacă teoria se dovedea a fi adevărată, atât el, cât și Roger erau de părere că un câștig pe termen scurt pentru Sharp ar fi fost anihilat în caz că ar fi dat greș o eventuală nouă campanie publicitară, concepută în mare grabă de oameni care nu cunoșteau compania asta așa cum o cunoșteau el și cu Roger și ceilalți competitori de pe piața cerealelor pentru micul-dejun.

Dintr-odată, i-a venit în minte această nouă abordare, această nouă idee. Nechemată și în mod cu totul neașteptat. Tocmai își ducea ceașca la gură și i s-a oprit mâna la jumătatea drumului. A făcut ochii mari. Și a văzut cu ochii minții doi bărbați – poate el și cu Roger, poate moșul Sharp și cu fiul lui bătrâior – care aruncă pământ într-un mormânt. Și dau repede la lopată. Un

felinar pâlpâie intermitent în vântul nopții. Plouă mocnit. Acești ciocli corporatiști aruncă priviri furișe în spatele lor. Este o înmormântare nocturnă, o acțiune secretă săvârșită în întuneric. Îl îngroapă în taină pe Profesorul Sharp Cereal. *Asta nu-i în regulă.*

— Nu-i în regulă, a murmurat el.

Normal că nu era. Pentru că, dacă-l îngropau la miez de noapte, nu va mai putea spune niciodată ce trebuia să spună: că îi părea foarte, foarte rău.

Vic și-a scos pixul din buzunarul interior al sacoului, a luat un șervețel din suport și a scris repede:

Profesorul Sharp Cereal trebuie să-și ceară scuze.

A citit ce scrisese. Literele parcă se măreau și făceau scame când tușul de la pix intra în materialul șervețelului. A adăugat dedesubt:

Înhumare decentă.

Și mai jos:

LA LUMINA ZILEI.

Tot nu prea știa ce înseamnă asta; era mai degrabă o metaforă decât ceva practic, dar așa îi veneau lui ideile cele mai bune. Și avea potențial ce scrisese el pe șervețelul ăla. Era convins.

Cujo zăcea în semiîntuneric, pe podeaua garajului. Era foarte cald înăuntru, dar și mai cald era afară... iar lumina de acolo era mult prea puternică. Niciodată nu mai fusese așa; de fapt, nici măcar nu observase până acum intensitatea luminii. Dar o observa acum. Pe Cujo îl durea capul. Pe Cujo îl dureau toți mușchii. Pe Cujo îl dureau ochii de la lumina puternică. Lui Cujo îi era cumplit de cald. Și încă-l mai durea botul unde îl zgâriase liliacul.

Îl durea și supura.

BĂRBATUL plecase undeva. La scurt timp după aia, plecaseră BĂIATUL și FEMEIA și îl lăsaseră singur. BĂIATUL îi pusese lui Cujo mâncare într-o strachină și Cujo mâncase puțin. Mâncarea nu-l făcea să se simtă mai bine, mâncarea îl făcea să se simtă mai rău, așa că a renunțat să mai mănânce.

Acum se auzea mârâitul unui camion care intra pe poteca din fața casei. Cujo s-a ridicat și s-a dus la ușa magaziei, știind deja că venea cineva străin.

Cunoștea zgomotul făcut de camionul BĂRBATULUI și de mașina familiei. A stat în prag, cu capul scos în lumina puternică a soarelui care îi ardea ochii. Camionul străin a dat cu spatele și apoi a oprit. Din cabină au coborât doi bărbați și s-au dus în spate. Unul dintre ei a deschis portiera culisantă. Pe Cujo îl dureau urechile de la huruitul puternic. A scheunat și s-a retras în semiîntuneric, unde parcă se simțea puțin mai bine.

Camionul era de la firma Mașini-Unelte Portland. Cu trei ore în urmă, Charity Camber și fiul ei, încă uluit de tot ce se întâmpla, se duseseră la sediul de pe Brighton Avenue, unde ea scrisese un cec pentru un scripete nou Jörgen – al cărui preț de angro s-a dovedit a fi 1.241,71 dolari, cu tot cu taxe. Înainte să meargă la Mașini-Unelte Portland, Charity intrase în magazinul de băuturi alcoolice de pe Congress Street, unde a completat cererea de revendicare a câștigului de la loterie. I-a interzis lui Brett să o însoțească înăuntru, așa că băiatul a rămas pe trotuar, cu mâinile în buzunare.

Vânzătorul i-a spus lui Charity că avea să primească prin poștă un cec din partea comisiei de validare a câștigurilor. Peste cât timp? Cel mult două săptămâni. Din câștig i se vor deduce taxele, adică aproximativ opt sute de dolari – sumă bazată pe declarația ei referitoare la venitul anual al lui Joe. Deducerea prealabilă a taxelor nu a supărat-o absolut deloc pe Charity. Și-a ținut răsuflarea până când vânzătorul i-a confruntat numerele de pe bilet cu cele din dosarul lui, pentru că tot nu era în stare să creadă că putea avea un asemenea noroc. După aceea, vânzătorul a dat din cap, a felicitat-o, ba chiar l-a chemat din birou pe șeful de tură, ca să facă cunoștință cu ea. Însă nimic din toate astea nu contau pentru Charity. Conta doar faptul că acum putea să respire din nou și că nu mai trebuia să păzească biletul ăla ca pe ochii din cap. Biletul revenise la matcă, la Comisia Loteriei. *Va Primi Prin Poștă Cecul* – ce propoziție minunată, mistică, talismanică!

Însă tot a simțit un fel de junghi atunci când a văzut cum biletul – cam mototolit și umed de la transpirația ei provocată mai degrabă de stres decât de canicula – era atașat formularului pe care îl completase. Zeița Fortuna o alesese pe *ea*. Pentru prima oară în viață, poate chiar pentru singura oară în viață,

norocul trăsese un pic draperia aia groasă care-i acoperea traiul zilnic și îi arătase lumea strălucitoare și frumoasă din cealaltă parte. Charity era o femeie înzestrată cu simțul realității și își dădea seama că își detesta soțul nu doar un pic, ci destul de mult; și mai știa că îi era teamă de el nu doar un pic, ci destul de mult; dar era convinsă şi că vor îmbătrâni împreună, și că el va muri la un moment dat și o va lăsa pe cap cu toate datoriile lui și poate – iar lucrul ăsta nu prea voia să-l recunoască nici în adâncul sufletului, dar acum era de-a dreptul înspăimântată de el! – cu un fiu dezmățat.

Dacă numele ei ar fi fost scos din urna uriașă la Marea Extragere care avea loc doar de două ori pe an, dacă ar fi câștigat astfel de zece ori mai mult decât cei cinci mii de dolari, poate că s-ar fi gândit să tragă draperia aia urâtă până la capăt, să-și ia fiul de mână și să plece împreună spre lumea care exista dincolo de casa de pe Drumul Orășenesc numărul 3, dincolo de atelierul auto al lui Camber – „Specialitatea noastră sunt mărcile străine“ – și dincolo de Castle Rock. Poate că l-ar fi dus pe Brett în Connecticut, cu intenția foarte clară de a-și întreba sora cât ar putea să coste un apartament mic în Stratford.

Însă draperia aia doar se mișcase puțin. Numai atât. Abia dacă o zărise, o fracțiune de secundă, pe zeița Fortuna – care i s-a părut la fel de minunată și de misterioasă și de stranie ca o zână micuță și luminoasă, care dansează pe sub ciuperci în lumina înrourată a zorilor... O singură dată a văzut-o și nu o va mai vedea niciodată. Din cauza asta a simțit un junghi atunci când s-a despărțit de biletul acela. Și acum a înțeles că va cumpăra în fiecare săptămână câte un bilet de loterie. Și că o va face până la sfârșitul vieții. Dar a mai înțeles și că nu va mai câștiga niciodată mai mult de doi dolari.

Nu contează. Calul de dar nu se caută la dinți. Nu faci asta dacă ai ceva minte în cap.

Apoi s-au dus la Mașini-Unelte Portland, iar ea a scris cecul pentru scripetele cel nou, spunându-și că va trebui neapărat să se oprească la bancă pe drumul înapoi ca să transfere o sumă suficientă din contul de economii în cel curent ca să-i fie acceptat acest cec. După cincisprezece ani, ea și cu Joe nu aveau decât puțin peste patru mii de dolari în contul de economii. Suficient cât să acopere

cam trei sferturi dintre datoriile lor scadente –, dar fără ipoteca pe fermă. Evident că nu avea niciun drept să nu se gândească la ipotecă, însă o făcea mereu. Nu era în stare decât să se gândească la fiecare rată ipotecară în parte. Însă acum puteau lua cât voiau din contul de economii, pentru că acolo va intra (peste cel mult două săptămâni) cecul de la Comisia Loteriei. Nu pierdeau decât dobânda pe alea două săptămâni.
Lewis Belsaco, tipul de la Mașini-Unelte Portland, i-a promis că-i va livra scripetele acasă chiar în aceeași după-amiază și s-a ținut de cuvânt.
Joe Magruder și Ronnie DuBay au coborât podeaua camionului, ca să poată scoate de acolo scripetele.
— Comandă cam mare, parcă nenea Joe Camber nu făcea din astea, a constatat Ronnie.
Magruder a dat din cap.
— Nevastă-sa a zis că să-l băgăm în magazie. Acolo are atelierul. Ține-l bine, Ronnie. E al dracu' de greu.
Joe Magruder a apucat scripetele dintr-o parte. Ronnie l-a apucat din cealaltă. Apoi, gâfâind și gemând, cei doi l-au cărat, sau mai degrabă l-au târât până în magazie.
— Hai să-l lăsăm un pic jos, a icnit Ronnie. Nici nu văd pe unde dracu' merg. Stai nițel să ne obișnuim cu întunericul, ca să nu cădem în nas.
Au pus scripetele jos. S-a auzit o bufnitură. După ce stătuse un timp în lumina intensă a după-amiezii de afară, Joe se simțea acum aproape orb. Abia dacă putea să deslușească niște contururi vagi – o mașină urcată pe cricuri, o masă de lucru, parcă și niște grinzi care urcau spre pod.
— Chestia asta ar trebui..., a început Ronnie și s-a oprit brusc.
Din bezna de dincolo de mașina pe cricuri se auzea un mârâit gros și dogit. Ronnie a simțit cum sudoarea de pe el se face lipicioasă. Și cum i se ridică firicelele de păr de pe ceafă.
— Aoleu, frate! Auzi? a șoptit Magruder.
Ronnie s-a uitat la Joe. Și ochii lui Joe erau mari și speriați.
— Aud.

Era un sunet la fel de cavernos ca acela scos de un motor puternic atunci când merge în gol. Ronnie știa că doar un câine foarte mare putea scoate un asemenea mârâit. Iar atunci când îl scotea, trebuia să-ți fie clar că nu era deloc de glumă. Nu văzuse nicio plăcuță cu ATENȚIE, CÂINE RĂU când veniseră, dar se mai întâmpla ca țopârlanii care stăteau pe coclauri să nu pună așa ceva în fața curților lor. Un singur lucru își dorea. Și-l dorea din tot sufletul și se ruga la Dumnezeu să fie legat în lanț câinele care mârâia în halul ăsta.
— Auzi, Joe? Tu ai mai fost aici?
— O singură dată. E un Saint-Bernard. Cât o casă de mare. Dar n-a mai făcut așa înainte.
Și lui Joe i s-a pus un nod în gât. Iar lui Ronnie i s-a uscat gura.
— Dumnezeule mare! Uită-te acolo, Ronnie.
Ochii lui Ronnie începuseră să se acomodeze cât de cât cu întunericul și s-a chiorât în partea de unde se auzea mârâitul, iar acolo a văzut o formă fantomatică, aproape supranaturală. Știa că nu-i bine să-i arăți unui câine rău că ți-e frică de el – câinii îți simt teama care-ți iese prin pori. Însă tot s-a cutremurat de spaimă. Nu se putea stăpâni. Câinele ăsta era un monstru. Stătea în fundul magaziei, în spatele mașinii pe cricuri. Da, clar că era un Saint-Bernard; cu tot întunericul de acolo, n-aveai cum să nu-i recunoști blana groasă, cu pete roșcate. Nu aveai cum să nu-l vezi cât de mare era. Stătea cu capul aplecat, în poziție de atac. Se uita la ei cu o ură infinită – o ură care venea din străfundurile lui.
Și nu era în lanț.
— Dă-te încet înapoi, a spus Joe. În niciun caz să n-o iei la fugă.
Au început să se retragă și, în același timp, câinele a început să avanseze. Mergea cam țeapăn, cam țanțoș – și niciun câine nu merge așa, și-a zis Ronnie. Părea *plin de el.* Câinele ăla nu era pus pe șotii. Avea motorul pornit și era gata de treabă. Nu a ridicat capul. Nu și-a modificat mârâitul. Făcea câte un pas înainte la fiecare pas pe care ei îl făceau înapoi.
Din punctul de vedere al lui Joe Magruder, cel mai nasol moment a fost ăla când au ieșit iarăși la lumina arzătoare a soarelui. Pentru că l-a orbit, l-a

dezorientat. Nu mai vedea câinele. Dacă se repezea chiar acum la el...
A bâjbâit în spate și a dat de portiera camionului. S-a urcat repede în el.
Și Ronnie DuBay a făcut același lucru. A ajuns la portiera din dreapta și s-a chinuit o secundă cumplit de lungă s-o deschidă. A tras de mâner. Dar portiera n-a vrut să se deschidă și el auzea tot mai aproape mârâitul ăla gros, atât de asemănător cu un motor care merge în gol –, însă un motor Evinrude de optzeci de cai putere. Până la urmă, a nimerit cu degetul în buton, portiera s-a deschis, iar el s-a urcat gâfâind în cabină.
S-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut câinele stând nemișcat în ușa deschisă a magaziei. Apoi s-a uitat în cealaltă parte, la Joe, care stătea la volan și schița un zâmbet rușinat. I-a zâmbit și Ronnie, dar zâmbetul lui era mai degrabă speriat.
— Un câine, atâta tot, a zis Ronnie.
— Da. Știi ce se zice: *Câinele care latră nu mușcă*.
— Așa e. Hai să ne întoarcem și să mai aranjăm nițel scripetele ăla.
— Du-te dracu', a replicat Joe.
— Doar dacă-mi arăți drumul.
Și au început să râdă. Ronnie i-a oferit o țigară.
— N-ar fi cazul să ne cărăm de-aici?
— Așa te vreau, frate, a spus Joe și a pornit motorul.
Pe la jumătatea drumului spre Portland, Ronnie a șoptit, parcă mai degrabă pentru sine:
— Câinele ăla are ceva.
Joe conducea camionul cu cotul stâng scos pe geam. Acum s-a uitat la Ronnie.
— M-am speriat și nu mi-e rușine să recunosc. Mă cac pe mine în situații din astea, când nu-i nimeni acasă și pe câini îi apucă damblaua. Îmi vine să le trag una în coaie stăpânilor, știi? Adică, dacă ești bou și ai un câine rău și nu-l ții în lanț, atunci asta meriți, da? *Fiara aia...* L-ai văzut cât de mare era? Pun pariu că nenorocitul ăla avea o sută de kile.
— Poate ar fi bine să-i dăm telefon lui Joe Camber, a spus Ronnie. Să-i zicem ce-am pățit. Poate se repede la el și-l mușcă și-l lasă fără o mână. Ce zici?

— Ce-a făcut Joe Camber pentru tine vreodată? a rânjit Joe Magruder.
Ronnie a căzut pe gânduri, apoi a dat din cap.
— Ai dreptate, nu mi-o suge așa cum mi-o sugi tu.
— Ultima oară, mie mi-a supt-o nevastă-ta. Nici ea nu se descurcă prea rău.
— Du-te-n mă-ta, homălăule!
Și iarăși au izbucnit în râs. Nu l-a sunat nimeni pe Joe Camber. Când au ajuns înapoi la Mașini-Unelte Portland, ziua de lucru aproape se încheiase. Și urma perioada când îi durea în fund de toate cele. Au notat în registru unde au fost și ce-au făcut. Asta a durat cam cincisprezece minute. Belasco a ieșit la ei și i-a întrebat dacă Joe Camber fusese acasă și dacă îi predaseră scripetele. Ronnie DuBay a răspuns că sigur că da. Belasco, o jigodie de primă clasă, s-a mulțumit cu răspunsul ăsta și a plecat. Joe Magruder i-a urat lui Ronnie un weekend frumos și un 4 Iulie al naibii de bun. Ronnie i-a spus că vrea să se vâre în așternut și să stea acolo până duminică. Au plecat de la lucru.
Niciunul dintre cei doi nu s-a mai gândit la Cujo până când nu au citit despre el în ziar.
Vic și-a petrecut cea mai mare parte a acelei după-amiezi de dinaintea weekendului împreună cu Roger, trecând în revistă toate amănuntele călătoriei lor de afaceri. Roger era aproape paranoic în privința detaliilor. Luase biletele de avion și făcuse rezervările la hotel prin intermediul unei agenții. Cursa spre Boston decola de pe aeroportul din Portland luni, la 7:10. Vic a spus că vine la 5:30 cu Jaguarul și îl ia pe Roger de acasă. I se părea mult prea devreme, dar îl cunoștea bine pe Roger și îi știa ideile fixe. Au discutat în termeni generali despre călătorie, evitând în mod conștient să intre în chestiuni specifice legate de întâlnirile cu conducerea companiei Sharp. Vic și-a ținut pentru el ideea care-i venise în pauza de cafea, iar șervețelul îl pusese la loc sigur, în buzunarul sacoului sport. Roger avea să fie mai receptiv atunci când se vor afla departe de casă.
Vic s-a decis să plece mai devreme de la birou, dar mai întâi voia să-și verifice corespondența. Lisa, secretara lor, plecase deja, pentru că voia să-și înceapă mai repede weekendul de sărbătoare. La naiba, indiferent dacă era sau nu

sărbătoare, nu mai găseai pe nicăieri o secretară care să rămână vinerea la serviciu până la ora cinci. Lui Vic i se părea că acesta era alt semn al declinului în care se afla civilizația apuseană, de multă vreme. Probabil că, fix în momentul acesta, Lisa – o tânără de douăzeci și unu de ani, frumoasă și aproape complet lipsită de sâni – intra în traficul aglomerat de pe autostradă, îndreptându-se spre sud, spre Old Orchard, sau spre Hamptons, îmbrăcată în blugi strâmți și o bluziță fără spate. *Te duci să te zbânțui la discotecă, măi, Lisa,* și-a zis Vic, cu un zâmbet.

Pe biroul lui nu era decât o singură scrisoare nedeschisă.

S-a uitat curios la ea, observând mai întâi cuvântul PERSONAL scris sub adresă. Apoi a văzut că adresa fusese scrisă cu litere de tipar.

A luat plicul și l-a învârtit în mâini, iar în starea lui de mulțumire ușor obosită s-a strecurat un vag sentiment de neliniște. Undeva, în subconștientul lui, încolțise dorința de a rupe scrisoarea în două, în patru, în opt, după care să arunce toate bucățelele alea la coș.

Însă a desfăcut plicul și a scos din el o singură foaie de hârtie.

Și aceasta era scrisă cu litere de tipar.

Mesajul simplu – doar șase propoziții – l-a izbit ca un glonț tras drept în inimă. I s-au înmuiat picioarele și s-a prăbușit pe scaun. A scos un geamăt stins, așa cum face un om care a rămas brusc fără aer. În primele momente, mintea i s-a umplut cu paraziți și n-a înțeles – n-a putut să înțeleagă – absolut nimic. Dacă ar fi intrat Roger în birou chiar atunci, probabil și-ar fi imaginat că Vic suferea un infarct. Într-un fel, chiar așa și era. Se făcuse alb ca varul la față. Rămăsese cu gura căscată. Sub ochi îi apăruseră cearcăne vinețiii.

A citit din nou mesajul.

Și l-a mai citit o dată.

La început, privirea i-a fost atrasă de prima întrebare:

ȚIE CU CE ȚI SE PARE CĂ SEAMĂNĂ
ALUNIȚA AIA PE CARE O ARE DEASUPRA
PĂRULUI PUBIAN?

E o greșeală, și-a spus el năucit. *Doar eu știu despre asta, nimeni altcineva... mă*

rog, mai știe și maică-sa. Și taică-su. Și imediat l-au înțepat în suflet primele schije din bomba geloziei: *Până și costumul de baie o acoperă… Slipul ăla foarte, foarte mic…*

Și-a trecut nervos o mână prin păr. A lăsat jos foaia de hârtie și și-a trecut ambele mâini prin păr. Încă mai avea în piept senzația aia de lovitură puternică, senzația că prin inimă îi trece aer acum, nu sânge. Se simțea speriat și îndurerat și dezorientat. Însă, dintre toate astea trei, sentimentul principal, emoția predominantă, era o spaimă înfiorătoare.

Scrisoarea se uita cu ură la el și îi striga:

MI-A PLĂCUT LA NEBUNIE S-O FUT PÂNĂ NU MAI ȘTIA DE EA.

Acum ochii i s-au fixat pe rândul ăsta și nu mai voiau să se dezlipească de acolo. Se auzea zumzăit de avion pe cerul de dincolo de fereastră – probabil un avion care decolase de pe pista aeroportului și acum lua altitudine și se îndepărta și se îndrepta către cine știe unde, și el nu era în stare decât să-și repete în minte: MI-A PLĂCUT LA NEBUNIE S-O FUT PÂNĂ NU MAI ȘTIA DE EA. *Neîndurătoare cuvinte, atât de crude!* Da, domnule, și, da, doamnă, da, chiar așa. Ca atunci când te înjunghie cineva cu un cuțit bont. S-O FUT PÂNĂ NU MAI ȘTIA DE EA – ce imagine zugrăveau aceste cuvinte! Nimic elegant la ele. Era ca atunci când te împroșca cineva în ochi cu acid de baterie.

A încercat să gândească coerent și

(MI-A PLĂCUT LA NEBUNIE)

pur și simplu nu a putut

(S-O FUT PÂNĂ NU MAI ȘTIA DE EA)

s-o facă.

Apoi privirea i-a coborât la ultimul rând și pe acesta l-a citit iar și iar și iar, de parcă ar fi încercat să-și îndese în minte semnificația acelei întrebări. Însă îl împiedica spaima aia cumplită.

TU AI ÎNTREBĂRI?

Da. Avea. Dintr-odată, avea o groază de întrebări, tot felul de întrebări. Singura problemă era că parcă nu voia să afle răspunsul la niciuna din ele.

Acum i-a venit alt gând. Dacă Roger nu plecase încă acasă? Avea obiceiul să bage capul în biroul lui înainte de plecare, dacă vedea lumina aprinsă înăuntru. Iar în seara asta, înainte de călătoria de afaceri, cu atât mai mult. Gândul ăsta l-a panicat pe Vic și a scos la suprafață o amintire absolut stupidă: toate dățile când, adolescent fiind, se masturba în baie, incapabil să se stăpânească, dar îngrozit că ar fi putut să știe cineva ce făcea el acolo. Dacă Roger intra tocmai acum în biroul lui, precis avea să-şi dea seama că se petrecea ceva. Ceva nasol. Și Vic nu voia asta. S-a ridicat de pe scaun și s-a dus la fereastra lui de la etajul cinci, care dădea spre parcarea clădirii de birouri. N-a mai văzut automobilul galben, marca Honda Civic, al lui Roger. Plecase acasă.

Vic s-a detașat o secundă de problemele personale și a tras cu urechea. Birourile firmei Ad Works erau cufundate în tăcere. În acea tăcere rezonantă care pare a fi o caracteristică singulară a companiilor la finalul zilei de lucru. Nu-l auzea deloc pe bătrânul domn Steigmeyer, paznicul, tropăind pe coridoare. Va trebui să semneze de plecare. Va trebui să...

Un *sunet.* În primul moment nici nu și-a dat seama ce era. Apoi și-a dat. Era un scheunat. Așa cum face un câine pe care-l calci tare pe lăbuță. Continua să se uite pe fereastră și i s-a părut că imaginea mașinilor din parcare se dublează, apoi se triplează, ca atunci când te uiți la ceva printre lacrimi.

De ce oare nu putea să se enerveze? De ce mama naibii trebuia să se simtă în halul ăsta de *speriat*?

Și atunci i-a venit în minte o vorbă foarte veche. Îmbrobodit, și-a zis el. *Am fost îmbrobodit.*

Scheunatul ăla stins nu se mai oprea. A încercat să și-l blocheze în gât, dar zadarnic. Și-a lăsat capul în jos și s-a apucat de masca de la calorifer, care-i ajungea până la brâu. Și a strâns-o până l-au durut degetele. A strâns-o până când metalul a început să scârțâie și să protesteze.

Oare de când nu a mai plâns? Sigur, a plâns în noaptea în care s-a născut Tad, dar acela a fost un plâns de ușurare. A plâns când i-a murit tatăl, după trei zile de luptă acerbă pentru viață în urma unui infarct miocardic acut – da, acele lacrimi, vărsate la șaptesprezece ani, semănau foarte mult cu acestea: îi ardeau

ochii și nu voiau să iasă. Parcă ar fi sângerat în loc să plângă. Însă la șaptesprezece ani îți este mai ușor să plângi și îți este mai ușor să sângerezi. La șaptesprezece ani, încă te mai aștepți să ai parte și de una, și de alta.
A încetat să mai scâncească. I s-a părut că nu mai are niciun scâncet în el. Dar imediat a scos un vaiet înăbușit, un sunet discordant și oscilant. Și, auzindu-l, și-a zis: *Eu am fost? Doamne, Dumnezeule, din mine a ieșit sunetul ăla?*
Acum au început să-i curgă lacrimile pe obraji. Și s-a mai auzit un sunet discordant, și încă unul. S-a ținut bine de masca de la calorifer și a plâns în hohote.
Patruzeci de minute mai târziu, stătea în parcul Deering Oaks. Sunase acasă și o anunțase pe Donna că avea să întârzie. Ea a vrut să-l întrebe de ce și de ce îi vorbea pe un ton atât de ciudat. Vic i-a spus că avea să ajungă înainte să se întunece. I-a spus să-și vadă de treburi și să-i dea de mâncare lui Tad. După aceea a închis, iar ea n-a mai putut să-l întrebe nimic.
Acum stătea în parcul ăsta.
Lacrimile îi alungaseră mare parte din spaimă. Nu-i mai rămăsese decât un rest amărât de furie. Dar o furie hâdă. Acesta era următorul strat din compoziția intimă a sufletului său. Însă nu „furie“ era cel mai potrivit cuvânt. Era turbat. Era furibund. De parcă l-ar fi înțepat ceva. O parte din el își dădea seama că ar fi fost periculos pentru el să se ducă acasă acum… periculos pentru toți trei. Însă atât de bine s-ar simți dacă și-ar putea alina supărarea făcând pe altcineva să sufere! Ar fi simțit (trebuie să recunoaştem) o bucurie complet irațională dacă i-ar trage un pumn în fața aia a ei de soție necredincioasă.
Stătea pe o băncuță lângă iazul cu rațe. În cealaltă parte avea loc un joc energic de aruncare a *frisbee*-ului. A observat că toate cele patru fete – și doi dintre băieți – erau pe patine cu rotile. În vara asta erau în vogă patinele cu rotile. A văzut o tânără îmbrăcată cu o bustieră fără bretele, care împingea un cărucior cu covrigei, alune și sucuri la cutie. Chipul îi era blând și proaspăt și inocent. Unul dintre tipii care se jucau alături i-a aruncat discul; fata l-a prins cu multă îndemânare și l-a aruncat înapoi. În anii ’60 – și-a zis Vic – ar fi locuit la țară și ar fi învățat să îndepărteze insectele dăunătoare din culturile de roșii.

Acum probabil că beneficia de drepturi depline din partea Administrației Afacerilor Mici[23].

[23] Small Business Administration – agenție guvernamentală din SUA care acordă sprijin micilor întreprinzători (n. tr.).

Obișnuia să vină aici cu Roger, în pauza de prânz. Asta se petrecea în primul lor an. Apoi, Roger a băgat de seamă că, deși iazul era tare drăguț, se simțea în preajma lui un miros slab, dar inconfundabil de putregai... iar căsuța din mijlocul lui nu era zugrăvită cu var, ci cu rahat de pescăruși. Câteva săptămâni după aceea, Vic a observat un șobolan pe jumătate descompus care plutea printre prezervativele și ambalajele de gumă de mestecat aruncate la marginea iazului. Nu au mai trecut pe acolo de atunci.

Frisbee-ul de un roșu aprins zbura pe sub cerul albastru.

Îi tot revenea în minte imaginea care-i provocase furia. Nu era în stare să o alunge. Era la fel de dură cum fuseseră cuvintele folosite de anonimul care îi trimisese scrisoarea, dar nu putea să scape de ea. Îi vedea făcând amor în dormitorul lui și al Donnei. Îi vedea cum se regulează pe patul lui și al Donnei. Ce vedea el în acest film care-i rula în minte era la fel de explicit ca oricare dintre filmele pentru adulți care se dădeau la cinematograful de pe Congress Street. Donna gemea, cu pielea lucind de transpirație, frumoasă. Toți mușchii îi erau încordați. Avea privirea aceea flămândă care-i era caracteristică în momentele când partida de sex era foarte bună. Culoarea ochilor ei era puțin mai închisă. Vic îi cunoștea această expresie, îi cunoștea aceste poziții, cunoștea sunetele pe care le scotea. Crezuse – își imaginase – că numai el le cunoaște. Nici măcar mama și tatăl ei nu aveau de unde să le știe.

Apoi se gândea la penisul bărbatului – la pula lui – care intra în ea. *M-am urcat în șa* – expresia asta i-a venit din senin și îi tot răsuna aiurea în minte, refuzând să-l lase în pace. Îi vedea cum se regulează pe un cântec al lui Gene Autry[24]: *M-am urcat din nou în șa, acolo unde prietenii sunt prieteni...*

[24] Gene Autry (1907-1998) – cântăreț și actor, proeclit „Cowboyul cântăreț“ (n. tr.).

Toate imaginile și sunetele astea îl înspăimântau. Îl scandalizau. Îl înfuriau *la culme.*

Frisbee-ul s-a înălțat spre cer și a coborât. Vic i-a urmărit traiectoria.
Da, bănuise ceva. Dar a bănui nu-i tot una cu a şti ceva; măcar atâta lucru a învățat acum. Ar putea să scrie o lucrare despre diferența dintre bănuială și certitudine. Iar cruzimea fără margini a acestei descoperiri era faptul că începuse să creadă că toate suspiciunile lui erau neîntemeiate. Și chiar dacă nu ar fi fost, ce nu știi nu are cum să-ți facă rău. Corect, nu? Dacă un om traversează pe întuneric o încăpere cu o groapă mare și adâncă în mijloc și trece pe la doar câțiva centimetri de ea, nu trebuie să știe că fusese cât pe ce să cadă. Nu este cazul să intre în panică. Mai ales dacă luminile sunt stinse.
Dar el nu a căzut. El a fost îmbrâncit în groapa aia. Iar întrebarea era: ce are de gând să facă acum? Partea aceea furioasă din el, partea aceea rănită și jignită și care zbiera de durere, nu era deloc dispusă să dea dovadă de „maturitate“ și să admită faptul că în multe căsnicii existau momente când unul dintre parteneri călca strâmb. Poate chiar amândoi, nu doar unul singur. Dracu' să-i ia pe ăia de la *Penthouse*[25] cu toate sfaturile lor despre variație, sau cum naiba îi zic – despre *soția mea* discutăm noi aici, ea s-a regulat cu altcineva

[25] *Penthouse* – revistă pentru bărbați, apărută în Marea Britanie în 1965 și care se vinde în SUA din 1969 (n. tr.).

(acolo unde prietenii sunt prieteni)
atunci când eu eram plecat, atunci când Tad nu era acasă...
Imaginile i se derulau din nou prin fața ochilor: așternuturi mototolite, trupuri încordate, gemete ușoare. O sumedenie de expresii urâte şi de termeni obsceni i se îngrămădeau în minte, așa cum se înghesuie tâmpiții să caște gura la un accident grav: *futai, floci, dă-i la buci, m-am slobozit, pune-te capră, o să bag ratonul la veveriță, trage-o pe făcăleț, hai să ne babardim, am făcut bulbuci...*
În nevasta mea! a zbierat gândul lui Vic. Se simțea în agonie și își încleștase pumnii. *În nevasta mea!*
Dar partea aceea furioasă și rănită a lui și-a dat seama – cam în silă, dar și-a dat seama până la urmă – că nu poate să se ducă acasă și s-o ia la bătaie pe Donna. Ar putea să-l ia pe Tad, însă, și s-o părăsească. Fără să-i asculte explicațiile. Numai să îndrăznească să-l împiedice, dacă are curaj. Nu credea că ar face-o.

Să-l ia pe Tad, să se ducă la un motel și să contacteze un avocat. Să taie toate legăturile cu ea și să nu mai privească în urmă.
Dar, dacă-l lua pe Tad și îl ducea la un motel, micuțul nu s-ar fi speriat, oare? Nu i-ar fi cerut să-i spună ce se întâmplă? Sigur, nu avea decât patru ani, dar era destul de mare ca să-și dea seama că era vorba despre ceva foarte grav și foarte rău. Plus că mai era și problema cu călătoria de afaceri – Boston, New York, Cleveland. Lui Vic nu-i mai păsa acum câtuși de puțin de chestia asta; din punctul lui de vedere, moșul Sharp și cu fiu-su se puteau duce la dracu' și să se întoarcă de-acolo când i-o chema el. Numai că nu era singur în afacerea asta. Avea un asociat. Iar asociatul lui avea soție și doi copii. Chiar și acum, când suferea atât de tare, Vic înțelegea că avea măcar obligația să facă act de prezență și să dea impresia că se străduiește și el să salveze contractul Sharp – ceea ce ar fi echivalat cu salvarea firmei Ad Works.
Și mai era încă o întrebare, dar una pe care nu prea voia să și-o pună: de ce anume voia să-l ia pe Tad și să plece fără să asculte și versiunea Donnei? Pentru că infidelitatea ei ar fi avut un impact negativ asupra fiului lor? Nu, nu din cauza asta. Voia să procedeze astfel pentru că își dădea seama că cea mai bună metodă de a-i face rău Donnei, de a o face să sufere profund (profund cum suferea el acum), era prin Tad. Dar oare voia el să-și transforme fiul în echivalentul emoțional al unui ciomag sau al unui baros? Nu, nu voia.
Altă întrebare!
Scrisoarea. Trebuia să se gândească puțin și la scrisoare. Nu doar la ce scria acolo, nu doar la cele șase propoziții pline cu acid de baterie; trebuia să se gândească la *expedierea* acestei scrisori. Cineva tocmai omorâse găina care îi făcea ouă de aur. De ce îi trimisese amantul Donnei scrisoarea asta?
Pentru că găina nu mai voia să facă ouă – evident. Iar necunoscutul care-i trimisese scrisoarea era turbat de furie.
Oare Donna îi dăduse papucii?
A încercat să găsească altă explicație și nu a putut. Dacă-i îndepărtai înțelesul șocant, oare mărturisirea MI-A PLĂCUT LA NEBUNIE S-O FUT PÂNĂ NU MAI ȘTIA DE EA nu semăna cumva cu stratagema din *Câinele*

grădinarului[26]? Adică, dacă eu nu mai am voie să mănânc, mă piș pe mâncare, ca să n-o mai mănânce nimeni? Absurd, desigur, dar cât de multă satisfacție îți aduce! Iar atmosfera nouă și mai destinsă de acasă se potrivea de minune cu această nouă interpretare. Ușurarea emanată de Donna era aproape concretă. Îl dăduse afară din viața ei pe necunoscut, iar necunoscutul se răzbunase pe soțul ei, trimițându-i scrisoarea anonimă.

[26] *Câinele grădinarului* – piesă de teatru, scrisă de Lope de Vega în 1618 (n. tr.).

Ultima întrebare: conta asta în vreun fel?

A scos iarăși foaia de hârtie din buzunar și a învârtit-o în mâini, dar fără s-o despăturească. S-a uitat la zborul *frisbee*-ului pe cer și s-a întrebat ce mama naibii o să facă.

— Ce Dumnezeu e ăsta? a întrebat Joe Camber.

A rostit rar cuvintele, aproape fără nicio inflexiune. Stătea în prag și se uita la soția lui. Charity îi punea masa. Ea și Brett mâncaseră deja. Joe venise cu camionul plin cu tot felul de nimicuri, voise să-l bage în atelier și atunci văzuse ce-l aștepta acolo.

— Un scripete, a răspuns ea.

Îl trimisese pe Brett să se joace cu prietenul lui, Dave Bergeron, până la cină. Nu voia să fie prin preajmă dacă lucrurile nu mergeau așa cum spera ea.

— Mi-a zis Brett că-ți doreai unul. Un scripete Jörgen, așa mi-a zis.

Joe a traversat încăperea. Era un bărbat slab, dar vânjos, cu un nas mare și ascuțit și un mers calm, dar sprinten. Acum își dăduse pe spate pălăria din fetru verde și i se vedea începutul de chelie. Plus pata de ulei de pe frunte. Răsuflarea îi putea a bere. Avea ochii albaștri și mici și foarte severi. Era un bărbat căruia nu-i plăceau surprizele.

— Explică-mi, Charity, a îndemnat-o el.

— Stai jos. Ți se răcește mâncarea.

Mâna i s-a mișcat mai iute decât un fulger. Degetele lui puternice au înșfăcat-o de braț.

— Spune-mi ce dracu' ai făcut, Charity.

— Stai jos și mănâncă, i-a zis ea pe un ton calm, și am să-ți spun.

Joe s-a așezat la masă și ea i-a adus farfuria pe care era un mușchi de vită.
— Da' de când ne permitem noi să mâncăm ca milionarii? a întrebat-o el. Mi se pare că ai cam multe explicații de dat.
Charity i-a adus cafeaua și cartofii copți.
— Nu-ți trebuie scripetele ăla?
— N-am zis că nu-mi trebuie. Dar în niciun caz nu-mi dă mâna să-l iau.
A început să mănânce, însă fără să-și ia ochii de la ea. Charity știa că acum nu avea s-o lovească. Asta era șansa ei, pentru că nu era încă prea beat. Dacă voia s-o bată, avea să o facă atunci când se va întoarce de la Gary Pervier, cu vodca-n nas și rănit în orgoliul de mascul feroce.
Charity s-a așezat vizavi de el și l-a anunțat:
— Am câștigat la loterie.
Joe s-a oprit o clipă din mestecat, apoi a început din nou. Și-a vârât în gură o bucată mare de friptură.
— Sigur că da, a zis el. Și mâine, bătrânu' Cujo o să se cace o grămadă de parale din aur.
A arătat cu furculița spre câinele care umbla agitat încoace și încolo pe verandă. Brett nu-l lua cu el acasă la Dave Bergeron, pentru că părinții lui creșteau iepuri și iepurii îl înnebuneau pe Cujo.
Charity a scos din buzunarul de la șorț copia cererii de revendicare a premiului și i-a întins-o lui Joe.
Camber a netezit hârtia cu degetele scurte și groase și s-a uitat foarte bine la ea. Ochii i s-au oprit asupra sumei.
— Cinci..., a început el, dar a închis imediat gura.
Charity se uita cu atenție la el, fără să spună nimic. Joe Camber nu a zâmbit. Nu s-a ridicat de pe scaun ca să o îmbrățișeze și să o sărute. Atunci și-a zis cu amărăciune că, pentru un om cu mintea lui, un asemenea noroc nu putea decât să însemne că urma un mare necaz.
În cele din urmă, a ridicat ochii spre ea.
— Ai câștigat cinci mii de dolari?
— Din care s-au scăzut taxele.

— De cât timp joci la loterie?
— Cumpăr câte un bilet de cincizeci de cenți în fiecare săptămână... și nu care cumva să îndrăznești să-mi faci scandal pe chestia asta, Joe Camber. Că eu nu mă iau de tine când cumperi toată berea aia.
— Ia vezi cum vorbești cu mine, Charity, a spus el, privind-o fără să clipească, cu ochii ăia de un albastru intens. Ia ai tu grijă ce spui, dacă nu vrei s-o iei pe coajă.
S-a apucat din nou să-și mănânce friptura, iar Charity s-a mai relaxat puțin – chit că nu-l lăsase să vadă cât de speriată fusese. Vârâse pentru prima oară în viață mâna în gura tigrului și tigrul nu o mușcase. Cel puțin, nu încă.
— Toți banii ăștia? Când o să-i căpătăm?
— Cecul o să ajungă în două săptămâni sau puțin mai repede. Am cumpărat scripetele din banii pe care-i avem în contul de economii. Formularul de revendicare este aur pur. Așa a spus agentul.
— Te-ai dus tu și ai cumpărat chestia asta?
— L-am întrebat pe Brett ce crede el că ți-ai dori cel mai mult. E un cadou.
— Mulțam.
A continuat să mănânce.
— Eu ți-am făcut un cadou, a spus ea. Acum îmi faci și tu unul, Joe. Bine?
Joe a continuat să mănânce și a continuat s-o țintuiască cu privirea. Nu a spus nimic. Ochii lui erau complet lipsiți de orice expresie. Hăpăia cu pălăria încă pe cap, încă dată puțin pe spate.
Charity i-a vorbit rar și apăsat, știind bine că ar face o greșeală dacă s-ar grăbi:
— Vreau să plec o săptămână de acasă. Cu Brett. Să ne ducem în Connecticut, la Holly și la Jim.
— Nu, a zis el, continuând să mănânce.
— Am putea să luăm autobuzul. O să stăm la ei. Așadar, nu ne va costa mare lucru. O să mai rămână mulți bani. Din banii ăia la care nu ne așteptam. N-ar costa decât o treime din prețul scripetelui. Am dat telefon la firma de autobuze și m-am interesat cât costă un drum dus și întors.
— Nu. Am nevoie de Brett. Trebuie să mă ajute la treabă.

Cuprinsă de o furie infinită, Charity și-a frânt degetele sub masă. Însă chipul i-a rămas calm și senin.
— Te descurci foarte bine și fără el atunci când merge la școală.
— Am zis nu, Charity, a repetat el.
Iar ea a văzut limpede că îi plăcea s-o refuze. Pentru că știa cât de mult își dorea să plece. Cât de îndelung plănuise călătoria asta. Îl bucura suferința ei.
S-a ridicat de pe scaun și s-a dus la chiuvetă, dar nu pentru că ar fi avut vreo treabă acolo, ci pentru că avea nevoie de puțin timp ca să se calmeze. Din imensitatea cerului, luceafărul se uita la ea prin geamul bucătăriei. A dat drumul la apă. Porțelanul chiuvetei căpătase o nuanță gălbuie. Apa de aici era dură, la fel ca Joe.
A închis-o.
Poate că Joe Camber se simțea puțin dezamăgit, poate nu-i convenea că ea cedase atât de ușor, așa că a continuat:
— Băiatul ăsta trebuie să-nvețe să fie serios și responsabil. N-o să-i strice să stea în vara asta acasă și să mă ajute, în loc să dea fuga tot timpul la Dave Bergeron ăla.
— Eu l-am trimis.
— *Tu?* De ce?
— Pentru că m-am gândit că așa o să fie, a răspuns ea, întorcându-se cu fața. Dar lui i-am zis că ai să fii de acord, că o să te convingă scripetele și banii să fii de acord.
— Dacă aveai mai multă minte, nu-i mai înșirai minciuni băiatului, a spus Joe. Sper ca data viitoare să te gândești de două ori înainte să te apuci să dai din meliță.
Și a întins mâna după pâine, zâmbind larg cu gura plină de mâncare.
— Vino și tu cu noi, dacă vrei.
— Sigur. O să-i zic lu' Richie Simms să-și pună pofta-n cui, că n-o să să mai aibă cu ce să-și strângă prima recoltă. Și, în afară de asta, de ce aș vrea eu să bat tot drumul până acolo ca să-i văd pe ăia doi? Că i-am mai văzut și, din câte-mi povestești tu, am ajuns să cred că-s niște proști cu nasu' pe sus. Ție-ți place de

ei doar pen'că ai vrea să fii și tu la fel de fandosită.
Vorbea din ce în ce mai tare. A început să scuipe mâncare în toate părțile. O înspăimânta atunci când se purta așa și obișnuia să cedeze. De cele mai multe ori. Însă nu și în seara asta.
— Dar cel mai mult și mai mult ai vrea să iasă și fiu-tu un fandosit ca ei. Așa cred eu. Ți-ar plăcea să-l întorci împotriva mea. Greșesc cumva?
— De ce nu-i spui niciodată pe nume?
— Ia termină tu acum cu prostiile astea, Charity, a spus Joe, uitându-se urât la ea.
Îi apăruseră niște pete roșii pe obraji și pe frunte.
— Ia vezi tu să nu mă superi.

— Ba nu, a zis ea. Nu vreau să termin.
Atât de surprins a fost Joe Camber, că a scăpat furculița din mână.
— *Ce?* Ce ai spus?
Charity s-a apropiat de el, permițându-și luxul de a se simți cuprinsă de furie pentru prima oară de când se căsătoriseră. Însă furia aceasta clocotea în interiorul ei, arzând-o ca acidul sulfuric. Simțea cum o mistuie pe dinăuntru. Nu cuteza să țipe. Cu siguranță că s-ar fi terminat totul dacă ar fi țipat. Așa că s-a străduit să vorbească pe un ton scăzut.
— Da, asta crezi tu despre sora mea și despre soțul ei. Firește că asta crezi. Uită-te la tine cum stai cu pălăria pe cap și mănânci cu mâinile alea jegoase. Nu vrei ca fiul tău să meargă acolo și să vadă cum trăiesc alți oameni. Așa cum nici eu nu vreau să vadă cum vă purtați tu și cu amicii tăi atunci când sunteți doar între voi. Din cauza asta n-am vrut să-l las la vânătoare cu tine în noiembrie.
S-a oprit, iar Joe Camber stătea acolo și se holba la ea. În mână avea o jumătate de felie de pâine și bărbia îi era murdară de zeama de la friptură. Charity a înțeles că era consternat auzind-o cum vorbea cu el și că doar asta îl împiedica să se repeadă (deocamdată) la ea.
— Așa că îți propun un târg, a continuat Charity. Ți-am luat scripetele și sunt dispusă să-ți dau și restul de bani. Cele mai multe neveste n-ar face asta. Dar, dacă tot nu ești de acord, dacă tot te mai încăpățânezi să fii nerecunoscător, îți mai fac un hatâr. Îl lași să vină cu mine la Connecticut și eu o să-l las cu tine la Moosehead când va începe sezonul de vânătoare.
Acum o luase cu fiori reci și o înțepa tot corpul, de parcă tocmai se oferise să facă un pact cu diavolul.
— Ar trebui să te bat cu cureaua, a spus el, pe un ton îngândurat.
Îi vorbea de parcă ar fi fost o copiliță care nu pricepuse o relație foarte simplă dintre cauză și efect.
— O să-l iau cu mine la vânătoare dacă vreau și atunci când vreau. Nu știi deja asta? E *fiul* meu. Pentru numele lui Dumnezeu. *Dacă* vreau, *când* vreau.
A și zâmbit un pic, îi plăcea cum sunau cuvintele astea.

— Acum ai înțeles?
L-a privit drept în ochi.
— Nu. N-o să-l iei.
Joe a sărit de pe scaun și l-a răsturnat.
— Situația asta o să înceteze, a spus ea. O să-i pun eu capăt.
A vrut să facă un pas în spate, ca să se ferească de el. Dar și această reacție a ei ar fi pus un fel de capăt. O singură mișcare greșită, un singur semn de teamă și s-ar năpusti asupra ei.
Joe își desfăcea cureaua.
— O să te bat, Charity, a anunțat-o el, cu regret, parcă.
— O să-i pun capăt în orice fel pot. O să mă duc la școală și o să anunț că Brett lipsește nemotivat. O să mă duc la domnul șerif Bannerman și o să-l anunț că a fost răpit. Dar mai ales... o să am grijă să nu-și dorească să meargă cu tine.
Joe și-a tras cureaua dintre găici și a ținut-o cu catarama în jos, legănând-o ca pe o pendulă.
— Poți să-l duci acolo cu toate animalele alea bețive care-ți sunt prieteni înainte să facă cinșpe ani doar dacă îi dau eu voie, a spus Charity. Bate-mă cu cureaua cât de mult și de tare vrei tu, Joe Camber. Nu poți să schimbi nimic.
— Chiar așa?
— Stau în fața ta și îți spun că așa este.
Dintr-odată, parcă Joe nici nu mai era în cameră cu ea. Privea în gol, cu un aer meditativ. Îl mai văzuse așa și în alte dăți. Însemna că tocmai îi venise o idee, ceva nou, ceva ce trebuia pus cumva în ecuație. Charity se ruga să fie ceva în avantajul ei. Niciodată nu i se mai împotrivise atât de tare și era speriată.
Camber a zâmbit.
— Da' ce năbădăioasă te-ai mai făcut!
Charity nu a spus nimic.
Joe a început să-și pună cureaua la loc. Încă mai zâmbea, încă mai privea în gol.
— Crezi că poți să te și fuți ca muierile alea nărăvașe? Alea din filme?

Tot nimic nu a spus Charity. Nu știa ce să creadă.
— Și dacă eu zic că poate să meargă, ce-o să-mi mai ceri după aia? Luna de pe cer?
— Ce vrei să zici?
— Zic că bine, a răspuns el. Plecați. Doar voi doi.
A traversat camera cu mersul lui sprinten și ea s-a gândit cu groază cât de repede ar fi putut ajunge la ea cu doar un minut în urmă, cât de fulgerător ar fi lovit-o cu cureaua. Și cine să-l fi oprit? Ce făcea bărbatul cu nevasta lui – sau ce-i făcea nevestei lui – era treaba lui personală. Ea n-ar fi putut să facă nimic, n-ar fi putut să spună nimic. Din cauza lui Brett. Din cauza mândriei ei.
I-a pus mâna pe umăr. Apoi a coborât-o până pe sân. L-a strâns.
— Haide, mi s-a sculat.
— Brett...
— Nu se întoarce mai devreme de nouă. Haide. Ți-am zis că vă dau voie să vă duceți. Măcar ai putea să-mi mulțumești, nu?
N-a fost în stare să oprească inepția colosală care i-a ieșit din gură:
— Scoate-ți pălăria.
Joe Camber a aruncat-o nepăsător în cealaltă parte a bucătăriei. Continua să zâmbească. Avea dinții destul de galbeni. Cei doi din față erau falși.
— Dacă am fi avut acum banii ăia, ne-am fi futut pe un maldăr de verzișori, a spus el. Am văzut eu asta într-un film.
A dus-o la etaj, iar ea se tot aștepta să se poarte urât, să-i facă cine știe ce lucruri scârboase. Dar se înșela. Partida de sex a fost la fel ca de obicei: rapidă și dură, fără însă ca Joe să-i facă vreun rău în mod intenționat. Și, în seara aceea, probabil pentru doar a zecea sau a unsprezecea oară de când erau căsătoriți, Charity a avut orgasm. A închis ochii și s-a lăsat în voia simțurilor. Îi simțea vârful bărbiei înfipt în creștet. Și-a înăbușit strigătul de plăcere. Pentru că Joe ar fi intrat la bănuieli dacă ar fi auzit-o. Nu era sigură dacă el știa că uneori mai simt și femeile ce simt bărbații mereu la sfârșit.
La puțină vreme după asta (când mai era încă o oră până să se întoarcă Brett de la familia Bergeron), Joe a plecat – evident, fără să-i spună unde. Ea a presupus

că s-a dus câteva case mai încolo, la Gary Pervier, ca să se îmbete. A rămas întinsă în pat și s-a întrebat dacă tot ce făcuse și tot ce promisese merita un asemenea preț. I-a venit să plângă, dar a reușit să se stăpânească. A rămas țeapănă în pat, cu lacrimile arzându-i ochii. Chiar înainte să apară Brett (a cărui venire i-a fost anunțată de lătratul lui Cujo și de trântitul ușii din plasă), a răsărit luna, în toată splendoarea ei argintie și indiferentă. *Lunii nu-i pasă,* și-a zis Charity, însă gândul acesta nu a alinat-o absolut deloc.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Donna.

Avea un ton fără viață, un ton cumva înfrânt. Stăteau amândoi în sufragerie. Vic nu ajunsese acasă până când nu se apropiase ora de culcare a lui Tad, iar de atunci trecuseră deja treizeci de minute. Micuțul dormea acum în camera lui de la etaj, cu „Vorbele De Gonit Monstrul" pe perete și cu ușa de la dulap bine închisă.

Vic s-a ridicat și s-a dus la fereastra dincolo de care nu se mai vedea decât întunericul acum. *Știe,* și-a zis el posomorât. *Poate nu chiar în detaliu, dar își cam dă seama cum stau lucrurile.* Pe tot drumul până acasă încercase să se hotărască dacă să-i spună ce aflase, să spargă buba, să încerce să se împace cu tot puroiul ăla... sau dacă să îngroape totul și atât. Rupsese scrisoarea când plecase din parcul Deering Oaks și aruncase bucățile pe geamul mașinii atunci când mergea pe Route 302. *Uite-l pe nesimțitul de Trenton,* și-a zis el, *uite-l cum aruncă gunoiul la întâmplare.* Iar acum nu mai avea ce face. Vedea chipul palid al Donnei reflectat în fereastra întunecată – un cerc alb în lumina galbenă a lămpilor.

S-a întors cu fața la ea, neavând nici cea mai mică idee despre ce urma să spună.

Știe, își zicea Donna.

Deja nu mai era un gând nou, pentru că ultimele trei ore fuseseră cele mai lungi din viața ei. Își dăduse seama că știa după tonul pe care-l avusese atunci când a sunat-o și a anunțat-o că avea să întârzie. În primul moment, fusese cuprinsă de panică – de panica aceea brută pe care o simte o pasăre care se zbate în garajul unde a fost încuiată din greșeală. Gândul ei avusese și o

reprezentare grafică – îi era scris în minte cu litere cursive și urmat de semne de exclamație colorate și mari și multe, ca în cărțile de benzi desenate: *Știe! Știe! ȘTIE!!!* Ca prin ceață, o ceață a spaimei, reușise să-i dea de mâncare lui Tad. Tot încerca să se gândească în mod logic la ce ar fi urmat să se întâmple, dar nu putea. *O să spăl mai târziu vasele,* și-a zis ea. *Și după aia o să le șterg. Și după aia o să le pun la locul lor. Și după aia o să-i citesc o poveste lui Tad. Și după aia o să plec unde o să văd cu ochii.*

Apoi, panica fusese înlocuită de sentimentul de vinovăție. Apoi, groaza luase locul sentimentului de vinovăție. Iar apoi, în mintea ei se instalase un fel de apatie fatalistă, ca și cum anumite circuite emoționale se decuplaseră pe tăcute. Apatia aceea avea chiar și o tentă de ușurare. I s-a aflat secretul. Se întreba doar dacă i-l dezvăluise Steve sau dacă se prinsese Vic de unul singur. Presupunea că Steve fusese, dar asta nu mai avea nicio importanță. Se mai simțea ușurată și pentru că Tad dormea bușteан la el în cameră. Însă nu putea să nu se întrebe în ce fel de familie avea să se trezească de dimineață. Iar gândul acesta a adus-o înapoi, la panica inițială. Îi era rău, îi era greață, era dezorientată.

Vic s-a întors cu fața la ea și i-a zis:

— Azi am primit o scrisoare. O scrisoare nesemnată.

N-a putut să termine ce avea de spus. A traversat din nou sufrageria. Se vedea bine cât de agitat era. Iar Donna s-a gândit deodată că soțul ei era un bărbat foarte chipeș, păcat că încărunțea atât de devreme. Existau și tineri cărora le stătea bine să fie grizonanți, dar Vic va arăta doar îmbătrânit înainte de vreme și...

...și de ce naiba se gândea ea acum la *părul* lui? Nu din cauza *părului* trebuia să-și facă probleme, nu?

Foarte încet și auzindu-și tremurul din voce, Donna a spus tot ce era important de spus, scuipând cuvintele așa cum faci când nu poți înghiți o doctorie prea amară:

— Steve Kemp. Tipul care ți-a restaurat biroul. De cinci ori. Niciodată în patul nostru, Vic. Niciodată.

Vic a întins mâna către pachetul de țigări Winston de pe măsuța de lângă

canapea și l-a lovit, răsturnându-l pe jos. Apoi l-a ridicat, și-a scos o țigară și a aprins-o. Îi tremurau mâinile îngrozitor de tare. Nu s-au uitat unul la altul. *E de rău,* și-a spus Donna. *N-ar trebui să ne ferim să ne uităm unul la altul.* Însă nu putea să fie tocmai ea cea care să dea tonul. Pentru că îi era frică și îi era rușine. Lui îi era doar frică.

— De ce?

— Mai are vreo importanță?

— Pentru mine are. Are mare importanță. Doar dacă nu cumva vrei să mă părăsești. Dacă asta vrei, atunci ai dreptate. Nu contează. Sunt furios la culme, Donna. Și încerc să nu mă... să nu mă las pradă furiei. Pentru că, dacă este să ne spunem adevărul, atunci acum trebuie s-o facem. Vrei să mă părăsești?

— Vic. Uită-te la mine.

Și s-a uitat, dar cu foarte mare efort. Poate că era furios la culme, așa cum spusese, dar ea nu a văzut în privirea lui decât o combinație de spaimă și de nefericire. Pe neașteptate, ca trezită la realitate de un pumn în gură, și-a dat seama cât de aproape era el de un gest suprem, de un gest irevocabil. Agenția nu mergea bine, era în pragul falimentului, iar acum, colac peste pupăză, tot în pragul falimentului era și căsnicia lui. Și atunci a năpădit-o o căldură stranie pentru bărbatul acesta, pe care îl detestase uneori și de care – cel puțin în ultimele trei ore – se temuse. A avut un soi de revelație. Cel mai mult și mai mult își dorea ca el să țină minte mereu furia din momentele acestea și nu... nu sentimentele pe care i le citea ea pe chip.

— Nu vreau să te părăsesc, i-a răspuns ea. Te iubesc. Cred că în săptămânile din urmă mi-am dat din nou seama de asta.

O clipă, Vic a părut ușurat. S-a întors la fereastră, după care s-a dus la canapea. S-a așezat și s-a uitat la ea.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Revelația de mai devreme s-a topit într-o mânie mocnită. *De ce* era întrebare de bărbat. Iar originea ei se afla în conceptul ăla al masculinității înrădăcinat în mintea oricărui mascul inteligent de la sfârșitul secolului al XX-lea. *Trebuie neapărat să știu de ce ai făcut-o.* De parcă ea ar fi fost o mașină cu o valvă

stricată, care se tot hurduca ori zdrăngănea din toate încheieturile; sau un robot dintr-ăștia noi, cu mecanismul defect, care îți aducea friptură la micul-dejun și omletă la cină. Poate că pe femei nu misoginismul le scoate din sărite, și-a spus ea, ci mai degrabă această căutare absurdă și tipic masculină a eficienței.
— Nu știu dacă pot să explic. Mă tem că o să sune stupid și meschin și vulgar.
— Încearcă. Ai făcut-o din cauză că...
Și-a dres glasul, și-a imaginat că-și scuipă în palme (iarăși afurisita aia de *eficiență)*, după care a spus lucrurilor pe nume:
— Nu te satisfăceam? Ăsta a fost motivul?
— Nu, a răspuns ea.
— Atunci, de ce? a întrebat-o el, fără să mai înțeleagă nimic. *De ce,* pentru numele Lui Dumnezeu?
Bine... tu ai vrut-o.
— De frică, a zis ea. Mai ales de frică, așa cred.
— Frică?
— Când Tad a început să meargă la grădiniță, nu mi-a mai rămas nimic care să mă apere de frică. Tad era un fel de... cum îi zice... zgomot alb. Sunetul ăla pe care-l scoate televizorul când nu recepționează un anumit post.
— Dar nu mergea mult la grădiniță, a întrerupt-o Vic.
Iar ea și-a dat seama imediat că era pe punctul de a se înfuria, era pe punctul de a o acuza că voia să dea vina pe Tad pentru tot ce făcuse *ea*. Iar atunci când el se înfuria, se spuneau anumite lucruri care ar fi trebuit trecute sub tăcere – cel puțin deocamdată. Anumite lucruri cărora ar fi fost nevoită să le facă față și altele pe care ea le-ar fi adus în discuție pentru că nu ar fi fost în stare să se abțină. Iar situația ar escalada. Relația dintre ei era acum ca un bibelou de porțelan, mic și foarte fragil, pe care l-ar arunca de la unul la altul. Ar fi putut să-l scape oricând pe jos.
— Asta a fost o parte a problemei, a zis ea. Că nu stătea mult la grădiniță. Încă mai era cu mine cea mai mare parte a zilei, dar atunci când nu era... simțeam diferența...
S-a uitat la el.

— Liniștea părea foarte puternică. Asurzitoare. Și atunci, am început să mă sperii. La anul o să meargă la grădiniță. Și o să lipsească zilnic câte o jumătate de zi, nu doar de trei ori pe săptămână. Și vor fi toate orele alea lungi, pe care va trebui să mi le umplu cumva. Și m-am speriat pur și simplu.
— Așa că te-ai gândit să-ți ocupi o parte din timpul ăsta regulându-te cu cineva? a întrebat-o el cu amărăciune.
Vorbele astea au durut-o, dar a continuat cu îndârjire, explicând cât de bine putea și fără să ridice tonul. El voise să știe. Ea îl va lămuri.
— N-am vrut să fiu în Comitetul Bibliotecii și n-am vrut să fac parte din Comitetul Spitalului și să mă ocup de strângeri de fonduri sau să fac voluntariat la cantinele săracilor și să mă asigur că nu toată lumea aduce acolo același fel de mâncare la cina de sâmbătă seară. N-am vrut să văd mereu aceleași mutre triste și deprimante și să ascult iar și iar aceleași bârfe despre oamenii din orășelul ăsta. Nu vreau să-mi ascut ghearele cu reputația altora.
Cuvintele se revărsau cu forță din ea. Nici dacă ar fi vrut n-ar fi putut să le oprească.
— N-am vrut să vând Tupperware și n-am vrut să vând nici Amway și n-am vrut să organizez ceaiuri la care să vând produse Stanley şi nu simt nevoia să mă înscriu în programul ăla de monitorizare a greutății, Weight Watchers. Tu...
S-a întrerupt o fracțiune de secundă, dându-și seama ce urma să spună, simțind cât de grav era ce urma să spună.
— Tu nu ştii cum e să-ți simți sufletul gol, Vic. Nu-ți imagina că ai și ști. Ești bărbat, iar bărbații *se luptă.* Bărbații se luptă și femeile fac curățenie. Când ești femeie, ștergi praful în camerele pustii și câteodată asculți vântul de afară. Însă uneori ai senzația că vântul bate înăuntru, înțelegi ce spun? Și atunci pui un disc, Bob Seger[27], sau J.J. Cale[28], sau altul, dar *tot* mai auzi vântul și atunci încep să-ți vină tot felul de gânduri, tot felul de idei, deloc plăcute, dar îți vin. Așa că te apuci să speli ambele closete și mai speli și chiuvetele și, într-o bună zi, ești într-o prăvălie unde se vând tot felul de nimicuri vechi din ceramică și îți aduci aminte că mama ta a avut un raft plin cu obiecte din astea și că *mătușile* tale au avut și ele rafturi cu figurine din astea ieftine și că *bunica* ta a

avut casa plină de ele.

[27] Bob Sager – cântăreț și compozitor de muzică rock (n. tr.).

[28] J.J. Cale (1938-2013) – chitarist și compozitor de jazz (n. tr.).

Vic o privea cu atenție și pe chip i se citea o perplexitate atât de sinceră, că pe Donna a apucat-o disperarea.

— Despre *sentimente* vorbesc eu acum, nu despre bibelouri!

— Bine, dar de ce...

— Păi, asta fac! Îți *explic* de ce! Îți spun că am ajuns să stau o grămadă de vreme în fața oglinzii ca să văd cum îmi îmbătrânește fața și nimeni n-o să mă mai confunde vreodată cu vreo adolescentă și n-o să-mi ceară actul de identitate atunci când o să-mi comand ceva de băut într-un bar. M-am speriat pentru că nu mai sunt tânără. Tad merge la grădiniță și asta înseamnă că apoi o să se ducă la școală și după aia la *liceu...*

— Vrei să-mi zici că ți-ai luat amant pentru că te simțeai *bătrână?*

Se uita uluit la ea și îl iubea pentru privirea lui, pentru că probabil și *asta* fusese o parte a problemei; lui Steve Kemp i se păruse atrăgătoare și normal că se simțise flatată, de aceea o amuzase flirtul la început. Însă nici vorbă să fi fost cea mai importantă parte a problemei.

I-a luat mâinile într-ale ei, l-a privit drept în ochi și i-a spus la modul cel mai serios cu putință, gândindu-se – *fiind convinsă* – că nu va mai vorbi niciodată cu atâta seriozitate (sau sinceritate) cu vreun alt bărbat:

— Este vorba despre mult mai mult. Este vorba despre faptul că la început abia aștepți să te faci om mare, dar nu știi că atunci va trebui să te împaci cu puțin. Este vorba despre faptul că opțiunile tale se restrâng aproape zilnic. Pentru oricare femeie... Ba nu, pentru *mine,* că despre mine e vorba, aceasta este o realitate greu de suportat. Sunt soție și asta-i foarte bine. Dar tu ești toată ziua plecat la birou și, chiar atunci când ești acasă, tot cu mintea la serviciu ești. Sunt și mamă și asta-i foarte bine. Dar parcă din an în an sunt tot mai puțin mama lui Tad; pentru că, în fiecare an, lumea îmi mai răpește câte o bucățică din el. Bărbații... bărbații știu foarte bine ce sunt. Și-au format deja imaginea. Nu reușesc niciodată să se ridice la înălțimea idealurilor lor, iar chestia asta îi

zdrobește și poate că ăsta-i motivul pentru care atât de mulți bărbați mor de inimă rea înainte de vreme. Însă ei cam știu ce înseamnă să fii adult. Au o oarecare idee despre cum este să ai treizeci de ani sau patruzeci, sau cincizeci. Și ei nu aud vântul ăla; sau, dacă-l aud, găsesc pe undeva o lance și se luptă cu el, închipuindu-și că-i cine știe ce moară de vânt sau alt rahat pe care trebuie neapărat să-l doboare. Dar ce face femeia, ce am făcut *eu*, este să fugă de bătrânețe... de înaintarea în vârstă. M-am speriat de liniștea din casă atunci când Tad era plecat. Să știi că, odată (iar asta chiar că-i o nebunie!) eram în camera lui ca să-i schimb patul și am început din senin să mă gândesc la prietenele mele din liceu. Am început să mă întreb ce-au mai făcut, unde au ajuns. Parcă eram într-un fel de transă... Și atunci s-a deschis brusc ușa de la dulap și... și eu am zbierat și am fugit de acolo. Nu știu de ce... de fapt, știu. O clipă, mi-am imaginat că Joan Brady o să iasă din dulapul băiatului meu și că n-o să mai aibă cap și că hainele ei o să fie mânjite cu sânge și că o să-mi spună: „Am murit la nouăsprezece ani într-un accident de mașină, pe când mă întorceam de la pizzerie și chiar că nu-mi pasă."

— Isuse, Donna! a exclamat Vic.

— M-am speriat, atâta tot. M-am speriat când m-am uitat la flecușteţele alea din ceramică sau când mă gândeam să fac un curs de olărit sau să mă duc la yoga, sau ceva de genul ăsta. Iar trecutul este unicul loc unde te poți ascunde de viitor. Așa că... așa că am început să flirtez cu el.

A lăsat ochii în jos și și-a acoperit fața cu mâinile. Cuvintele i se auzeau înăbușit, însă tot mai erau inteligibile.

— M-am distrat. Parcă eram din nou în facultate. A fost ca un vis. Un vis prostesc. Parcă el era zgomotul ăla alb. Și a acoperit sunetul vântului. Flirtatul a fost drăguț și amuzant. Sexul... deloc. Da, am avut orgasme, dar nu m-am simțit bine. Nu pot să explic de ce. Nu pot să spun decât că tot pe tine te iubeam în tot timpul ăla și că înțelegeam că fug de realitate...

Acum și-a ridicat ochii la el. Plângea.

— Și el fuge de realitate. Și-a făcut o carieră din asta. E poet... sau cel puțin așa își spune. Numai că eu n-am priceput absolut nimic din tot ce mi-a arătat. Este

un nomad, un vagabond, care își imaginează că încă mai este în facultate și că protestează împotriva Războiului din Vietnam. Cred că ăsta a fost motivul pentru care tocmai pe el l-am ales. Acum știi tot. Ți-am spus o poveste urâtă, dar este povestea mea.
— Aș vrea să-l snopesc în bătaie, a zis Vic. Poate m-aș simți nițel mai bine dacă i-aș da sângele pe nas.
Donna a schițat un surâs.
— A plecat. După cină, când tu încă nu ajunseseși acasă, l-am dus pe Tad la o înghețată. Și am văzut afișul cu DE ÎNCHIRIAT în geamul atelierului. Ți-am zis că-i un vagabond.
— Nu era pic de poezie în scrisoarea aia, a spus Vic.
S-a uitat în treacăt la ea, după care și-a coborât privirea. Ea i-a atins ușor obrazul cu degetele și el s-a ferit un pic. Iar asta a durut-o mai mult decât orice altceva, a durut-o mai mult decât ar fi crezut că o s-o doară. Și au copleșit-o iarăși sentimentele de vinovăție și de teamă, au năvălit peste ea ca un val mare care anunță sfârșitul lumii. Însă acum nu mai plângea. Și nici nu credea că o să mai aibă lacrimi, mult timp de acum încolo. Rana din sufletul ei și trauma provocată de acest șoc erau mult prea mari.
— Vic, a spus ea. Iartă-mă. Îmi pare rău ca te-am făcut să suferi.
— Când ai rupt relația?
I-a povestit despre ziua când l-a găsit acasă, dar fără să-i pomenească de cât de tare s-a speriat la gândul că Steve chiar ar fi fost în stare s-o violeze.
— Înseamnă că scrisoarea aia a fost un fel de răzbunare.
Donna și-a împins la o parte părul căzut pe frunte și a dat din cap. Era pământie la față și sub ochi avea pete vineții.
— Cred că da.
— Hai să mergem sus, a spus el. E târziu. Suntem amândoi obosiți.
— Vrei să faci dragoste cu mine?
Vic a clătinat încet din cap.
— Nu în seara asta.
— Bine.

S-au dus până la scară. Înainte să urce, Donna l-a întrebat:
— Și ce urmează acum, Vic?
El a clătinat din nou din cap.
— Chiar nu știu.
— Vrei să scriu pe tablă de cinci sute de ori „Promit să nu mai fac niciodată“ și să nu mai ies în pauză? Vrei să divorțăm? Trebuie să mai vorbim vreodată despre asta? Ce vrei să facem?
Nu *credea* că era isterică, ci doar obosită. Numai că vocea îi era mult prea stridentă, mult prea ascuțită. Și nu-i plăcea deloc cum suna și nici nu avusese intenția să vorbească așa. Rușinea – da, rușinea – era partea cea mai rea, rușinea că fusese descoperită și rușinea de a vedea cum îl rănise mărturisirea ei. Și îl ura și se ura și pe ea la fel de mult pentru că simțea rușinea asta colosală, pentru că nu credea deloc că ea ar fi fost răspunzătoare pentru toate împrejurările care duseseră la decizia finală – presupunând că fusese o decizie în adevăratul sens al cuvântului.
— Ar trebui să o rezolvăm împreună, a spus el. Treaba asta...
Însă Donna și-a dat seama că nu ei i se adresa. Dar o privea cu un soi de implorare mută în ochi.
— A fost singurul, da?
Iar aceasta a fost întrebarea de neiertat, întrebarea pe care nu avea dreptul să i-o pună. A luat-o la fugă pe scări, ca să nu se apuce să strige la el și să spună tot ce avea pe suflet, pentru că acuzațiile reciproce şi învinovățirile stupide nu ar fi rezolvat nimic, doar ar fi mânjit toată sinceritatea aia șubredă din discuția lor de până acum.
Nici Vic și nici Donna nu au dormit prea mult în noaptea aceea. Iar Vic nici nu și-a mai adus aminte că ar fi trebuit să-l sune pe Joe Camber să-l întrebe dacă putea repara Fordul Pinto Runabout al soției sale.
Cât despre Joe Camber, acesta ședea pe unul dintre șezlongurile rablagite din curtea părăginită a lui Gary Pervier. Stăteau amândoi la lumina stelelor și beau martini cu vodcă din pahare promoționale de la McDonald's. Prin întuneric sclipeau licuricii, iar grămezile de caprifoi de pe gardul lui Gary umpleau aerul

fierbinte al nopții cu un miros dulceag și greu.
În mod normal, Cujo ar fi alergat după licurici și ar mai fi lătrat din când în când și i-ar fi amuzat teribil pe cei doi. Însă acum stătea culcat între ei, cu botul pe labe. Bărbații își imaginau că dormea, însă nu era așa. Pur și simplu zăcea acolo, îndurând durerile din oase și bâzâitul din cap. Nu mai înțelegea ce va urma în viața lui simplă de câine; ceva stătea acum în calea instinctelor lui. Când dormea, avea vise de o intensitate neobișnuită și neplăcută. Într-unul dintre ele, îl atacase pe BĂIAT; îi sfârtecase beregata și apoi îi scosese mațele aburinde. Atunci se trezise brusc, tremurând și scheunând.
Îi era în permanență sete, dar începuse deja să cam evite să bea din castronul lui; iar atunci când totuși o făcea, apa avea gust de pilitură metalică. Ori de câte ori bea apă, îl dureau dinții. Când bea apă, îl dureau ochii. Iar acum stătea întins pe iarbă, fără să-i mai pese de licurici sau de orice altceva. Glasurile BĂRBAȚILOR erau doar niște hodorogeli care veneau de deasupra lui. Și nu însemnau aproape nimic pentru el în comparație cu suferința lui tot mai mare.
— Boston! a chicotit Gary Pervier. *Boston!* Ce dracu' cauți în Boston și de ce ai tu impresia că mi-aș permite să viu cu tine? Până nu-mi încasez pensia, nu cred că am destui bani ca să merg tocmai până-acolo.
— Du-te-n aia a mea, că te scalzi în lovele, i-a replicat Joe, care se cam îmbătase. Nu tre' decât să sapi un picuț sub saltea.
— Acolo nu-s decât ploșnițe, a chicotit din nou Gary. Mișună pe peste tot și pe mine mă doare fix undeva. Să-ți mai pun niște tărie?
Joe și-a întins paharul. Gary ținea lângă șezlong sticlele și shakerul. A preparat băutura pe întuneric, cu mișcările experimentate, sigure și rapide ale bețivului cronic.
— Boston! a exclamat el din nou, dându-i lui Joe paharul.
Și a adăugat pe un ton mucalit:
— Bag de seamă că vrei să-ți cam faci de cap, Joey.
Gary era singurul om din Castle Rock – poate chiar din întreaga lume – care putea să-i zică „Joey" și să nu se aleagă cu un ochi învinețit.
— Vrei să te destrăbălezi un pic, nu? Că până acum nu mergeai mai departe de

Portsmouth.
— Ba am mai fost la Boston, o dată sau de două ori, a zis Joe. Fii atent cum vorbești, perversule, dacă nu vrei să-mi pun câinele pe tine.
— N-ai fi în stare să asmuți câinele ăsta nici pe un negrotei care zbiară din rărunchi și are câte un briceag în fiecare mână, a spus Gary, aplecându-se și ciufulindu-i blana lui Cujo. Și nevastă-ta ce zice de chestia asta?
— Nu știe că ne ducem. Nu tre' să știe.
— Zău?
— Zău. Pleacă cu băiatul în Connecticut, în vizită la soră-sa și la cretinu' ăla pe care l-a luat de bărbat. O să lipsească o săptămână de-acasă. A câștigat la loterie. Ți-o zic de-a dreptul, nu mă ascund. Oricum o să-i auzi numele la radio, când o să citească listele. Scrie asta în formularul ăla de-a trebuit să-l semneze.
— A câștigat la loterie, zici?
— Cinci miișoare.
Gary a fluierat surprins. Cujo a ciulit neliniștit urechile.
Joe i-a povestit lui Gary ce-i spusese Charity în seara aia, omițând cearta și asumându-și meritul de a fi venit el cu ideea acelei învoieli: adică băiatul se duce cu ea la Connecticut o săptămână și se duce cu el la Moosehead tot o săptămână, dar la toamnă.
— Și vrei să te duci la Boston și să cheltuiești o parte din profit, javră ce ești, a zis Gary.
L-a bătut pe umăr pe Joe și a început să râdă.
— Bă, frate, chiar că ești nostim.
— Și de ce să n-o fac? Tu mai ții minte ultima oară când am avut parte de o zi liberă, doar pentru mine? Că eu nu mai știu. Nu-mi aduc aminte. Oricum, n-am mult de lucru săptămâna asta. M-am gândit că o zi jumate o să-mi ajungă să scot motorul din tractorul ăla al lu' Richie și să-i fac valva și ce mai trebuie, da' acum, că am scripetele ăla, toată treaba n-o să-mi ia mai mult de patru ceasuri. O să-i zic să mi-l aducă mâine și o să i-l fac mâine după-masă. Mai am încă o chestie cu o curea de transmisie, dar e pentru un profesor de la școala

primară. Pot s-o amân. Și mai am câțiva clienți tot cu nimicuri din astea. O să le dau telefon și o să le zic că mi-am luat și eu niște zile de odihnă.
— Și ce vrei tu să faci în Orașul Fasolei[29]?

[29] *Beantown* – poreclă a orașului Boston, datorată unui fel de mâncare tradițional de aici (n. tr.).

— Păi, poate să mă duc la un meci pe Fenway, să-i văd pe tâmpiții ăia de la Red Sox. Să mă duc pe Washington Street[30]...

[30] Stradă din centrul orașului Boston, plină cu restaurante și bordeluri (n. tr.).

— În zona de luptă! Știam eu! a izbucnit Gary în hohote de râs și a început să se bată peste picioare. Să vezi ceva filme porno și dacă ai de la cine să iei nițică gonoree!
— Nu m-aș distra prea bine dacă m-aș duce singur.
— Ce să zic? Poate aș veni și eu dacă-mi dai niște bănuți până iau pensia.
— Îți dau, sigur că da, a spus Joe.
O fi fost Gary un bețiv, dar își plătea întotdeauna datoriile.
— Cred că de vreo patru ani n-am mai atins o femeie, a murmurat Gary pe un ton visător. Mi-am pierdut în Franța mare parte din uzina de spermă. Ce-a mai rămas din ea ba funcționează, ba nu funcționează. Ar fi drăguț să știu că mai am ceva sânge în dânsa.
— Îhî, a mormăit Joe.
Deja i se împleticea limba în gură și îi țiuiau urechile.
— Da' nu uita de meci. Știi când am fost ultima oară pe Fenway?
— Nu.
— În o miie-nouă-suute-șaij-opt, a zis Joe, aplecându-se și lovind în brațul lui Gary la fiecare silabă, ca să o accentueze.
Firește că și-a vărsat băutura făcând treaba asta.
— Înainte să se nască fiu-meu. Au jucat cu ăia din Detroit, cu Tigers, și au pierdut cu șase la patru de cretini ce sunt. Norm Cash a înscris în repriza a opta.
— Când vrei să pleci?
— M-am gândit că luni după-masă, pe la trei. Nevastă-mea și băiatu' o să plece de dimineață. O să-i duc la stația de autobuz din Portland. Înseamnă că în

restul zilei pot să mă ocup de ce mi-a mai rămas din treburi.
— Te duci cu mașina sau cu camionul?
— Mașina.
Ochii lui Gary s-au umezit și au căpătat o privire visătoare.
— Pileală, baseball și muieri, a zis el, îndreptându-se brusc de spate. Mă doare fix undeva dacă nu mă bag și eu.
— Adică vrei să vii?
— Da-da-da.
Joe a scos un chiot cam veștejit și au început amândoi să râdă. Niciunul nu l-a observat pe Cujo, care ridicase capul auzindu-i și care acum mârâia foarte încet.
Zorii zilei de luni aveau nuanțe perlate și cenușii; atât de deasă era ceața, că Brett Camber nici nu mai vedea de la geam stejarul din curte, iar stejarul ăla era la mai puțin de treizeci de metri distanță de casă.
În jurul lui domnea o liniște deplină, toată lumea dormea. Însă el nu mai avea somn. Pleca într-o călătorie și vibra tot de încântare și nerăbdare. Plecau doar el și cu mama lui. Era convins că avea să fie o călătorie bună și, în adâncul sufletului, undeva în subconștient, se bucura nespus că nu-i însoțea și tatăl lui. Va fi liber să se poarte cum vrea, să fie el însuși; nu va mai fi obligat să se ridice la înălțimea cine știe cărui bizar ideal de masculinitate pe care știa că tatăl său îl atinsese, dar pe care el nici măcar nu-l pricepea. Se simțea bine – incredibil de bine și incredibil de plin de viață. Îi părea rău de tot restul oamenilor, de pe tot mapamondul, care nu plecau în călătorie în dimineața asta cețoasă și frumoasă – devenită şi ea o zi caniculară imediat ce se va fi risipit ceața. Voia să stea lângă geam în autobuz, ca să admire fiecare kilometru din călătoria fantastică – pentru el – de la capul de linie al autobuzelor Greyhound de pe Spring Street și până la Stratford. Azi-noapte abia dacă reușise să aţipească și uite-l acum în picioare, când încă nici cinci nu era ceasul... dar ar fi explodat dacă ar mai fi rămas în pat. Sau poate nu chiar... dar, oricum, ar fi fost nasol.
Făcând cât mai puțin zgomot posibil, și-a pus jeanșii și tricoul cu sigla echipei Castle Rock Cougars, o pereche de șosete albe și tenișii. A coborât la parter și

și-a făcut un castronaș cu Cocoa Bears și lapte. A încercat să mănânce încet, convins că se auzea în toată casa ronțăitul cerealelor pe care îl auzea el în cap. De la etaj a răsunat mormăitul tatălui său, apoi zgomotul făcut de acesta când s-a întors pe cealaltă parte în patul dublu pe care îl împărțea cu mama. Au scârțâit arcurile. Lui Brett i-au înțepenit fălcile. S-a gândit câteva secunde, după care a ieșit pe veranda din spate cu al doilea castron cu Cocoa Bears, având grijă să nu trântească ușa din plasă.

Aromele verii se simțeau mult mai bine în ceața deasă, iar aerul era deja cald. Se vedea soarele la răsărit, deasupra pinilor de la capătul islazului. Era mic și argintiu, la fel ca luna plină. Umezeala era aproape palpabilă, grea și mută. Ceața avea să se risipească pe la opt sau pe la nouă, dar umezeala va rămâne. Însă acum, Brett vedea o lume albă și misterioasă, care-l umplea de o bucurie stranie: mirosul puternic al ierbii care va fi cosită peste o săptămână, mirosul bălegarului, mirosul trandafirilor îngrijiți de mama lui. Simțea chiar și mireasma vagă a caprifoiului, care acoperea din ce în ce mai mult gardul de la marginea proprietății lui Gary Pervier – îngropându-l sub un morman de vrejuri lipicioase și hrăpărețe.

Și-a pus la o parte castronul cu cereale și a pornit pe ghicite înspre magazie. Când a ajuns pe la jumătatea drumului, s-a uitat în spate și a văzut că din casă nu mai rămăsese decât un contur vag. După alți câțiva pași, nu a mai văzut-o deloc. Era singur acolo, în pâcla albă – singur cu soarele minuscul și argintiu care se uita la el. Simțea miros de praf, de mucegai, de caprifoi, de trandafiri. Și atunci, a început mârâitul.

I s-a urcat instantaneu inima în gât și i s-au încordat toți mușchii în noduri dureroase. A făcut un pas înapoi. Primul lui gând speriat, gând de copil care s-a pomenit pe nepusă masă într-o poveste, a fost: *E un lup.* Și s-a uitat disperat în jur. Însă în jur nu era decât ceața albă și groasă.

Ceață din care a apărut Cujo.

Brett a început să scoată niște scâncete sugrumate. Câinele cu care crescuse, câinele docil și simpatic pe care Joe îl înhămase la săniuță cu niște curele făcute în atelier și care-l trăsese prin toată curtea, în timp ce Brett, de doar cinci ani la

vremea respectivă, țipase și râsese fericit; câinele care stătea răbdător în fiecare după-amiază lângă cutia poștală din fața casei, indiferent de vreme, și îl aștepta să vină cu autobuzul de la școală... câinele acela abia dacă mai semăna cu creatura plină de noroi și cu blana încâlcită care se ivea acum încet din ceturile dimineții. Ochii mari și triști ai Saint-Bernardului erau roșii și mohorâți și aveau o privire tâmpă – ochi de porc mai degrabă, nu de câine. Blana îi era acoperită cu un noroi maro-verzui, de parcă se rostogolise în mocirla de la poalele pajiștii. Rânjetul hidos și batjocoritor care-i încrețea botul l-a făcut pe Brett să paralizeze de spaimă. Parcă nici să respire nu mai putea.
Bale albe și groase picurau încet dintre colții lui Cujo.
— Cujo? a reușit să șoptească Brett. Cuje?
Cujo s-a uitat la BĂIAT, dar fără să-l mai recunoască. Fără să-i recunoască trăsăturile și nici tentele hainelor (câinii nu disting spectrul de culori la fel ca oamenii) și nici mirosul. Ce vedea el acum era un monstru pe două picioare. Cujo era bolnav și toate lucrurile din jur i se păreau monstruoase. Îi răsuna în minte gândul că trebuia să omoare pe cineva. Simțea nevoia să muște și să sfâșie și să sfârtece. Se și vedea repezindu-se la BĂIAT, trântindu-l la pământ, smulgându-i carnea de pe oase, bându-i sângele cât încă mai pulsa odată cu ultimele bătăi de inimă.
Dar atunci creatura aceea monstruoasă a vorbit, iar Cujo a recunoscut vocea. Era BĂIATUL, BĂIATUL!!! Și BĂIATUL nu-i făcuse niciodată niciun rău. Pe vremuri, îl iubea pe BĂIAT și și-ar fi dat chiar și viața pentru el, dacă ar fi fost nevoie. Rămăseseră în sufletul lui destule urme ale acelui sentiment ca să se mai poată împotrivi impulsului care-i cerea să-l omoare, până când acesta s-a încețoșat la fel ca lumea din jur. Și s-a făcut bucăți și s-a vărsat în torentul clocotitor al bolii lui.
— Cujo? Ce-ai pățit băiete?
Ultimele vestigii ale câinelui care fusese Cujo înainte de întâlnirea cu liliacul au făcut stânga împrejur, iar câinele suferind și periculos a fost obligat să capituleze pentru o ultimă oară și s-a întors și el. Cujo a plecat împleticindu-se și a dispărut în ceață. Îi curgeau balele pe pământ. A pornit într-o fugă greoaie

și stângace, sperând că așa va reuși să scape de boală, însă aceasta a alergat alături de el, bâzâind și gemând și urlând și făcându-l să fiarbă de ură și de dorința de a ucide. Cu ochii dați peste cap, a început să se rostogolească prin ierburile înalte de timoftică și să le muște.
Întreaga lume se transformase într-un ocean învolburat de mirosuri. Își dorea să meargă pe urma fiecăruia până la sursă și să o sfâșie.
Cujo a început din nou să mârâie. A reușit să se ridice în picioare. S-a cufundat mai adânc în ceața care abia acum începuse să se mai risipească. Un câine uriaș, de aproape o sută de kilograme, învăluit în pâcla albă a dimineții.
După ce Cujo a dispărut în ceață, Brett a rămas în curte mai mult de cincisprezece minute, neștiind ce să facă. Cujo era bolnav. Poate că mâncase niște otravă pentru șobolani sau altceva. Sigur, Brett auzise de turbare și, dacă ar fi văzut vreodată o veveriță sau o vulpe sau un porc-spinos manifestând aceleași simptome, probabil că și-ar fi dat seama că despre asta era vorba. Însă nici nu i-a trecut prin minte că tocmai câinele lui ar putea să aibă boala aia îngrozitoare care afectează creierul și sistemul nervos. Otravă de șobolani, da, asta părea a fi cea mai plauzibilă explicație.
Ar trebui să-i spună tatei. Și tata ar chema veterinarul. Sau poate ar face el singur ceva, așa cum făcuse în urmă cu doi ani, când scosese singur cu penseta țepii de porc-spinos din botul lui Cujo, unul câte unul și cu mare grijă ca nu cumva să-i rupă, pentru că ar fi făcut puroi sub piele. Da, va trebui să-i spună tatei. Și tata va rezolva problema, ca atunci când dragul de Cuje avusese întâlnirea aia nasoală cu Nenea Spinosul.
Dar cum rămâne cu plecarea?
N-avea nevoie să-i spună nimeni că mama obținuse încuviințarea tatei pentru călătoria asta printr-o stratagemă disperată sau prin noroc, sau prin amândouă. La fel ca majoritatea copiilor, și Brett simțea tensiunile dintre părinții lui și cunoștea felul în care valul emoțiilor se revărsa dintr-o zi în alta, la fel cum un ghid turistic cu experiență cunoaște meandrele unui râu de munte. Fusese o victorie obținută la limită și, chiar dacă tatăl lui fusese de acord, Brett simțea că învoiala dintre părinții lui fusese făcută într-o atmosferă încordată și neplăcută.

Până când nu-i ducea tata cu mașina în stația de autobuz și-i lăsa acolo, călătoria nu era deloc ceva sigur. Dacă-i spunea acum despre Cujo, oare nu ar folosi boala câinelui drept pretext ca să-i țină acasă?
Stătea nemișcat în curte și se gândea. Se afla într-un impas emoțional și rațional pentru prima oară în viața lui. După o vreme, a pornit să-l caute pe Cujo în spatele magaziei. L-a chemat în șoaptă. Părinții lui încă mai dormeau și el știa cât de tare se propagă sunetele prin ceață. Nu l-a găsit pe Cujo nicăieri... și i-a convenit asta.
Alarma ceasului a început să bâzâie la cinci fără un sfert. Vic s-a sculat, a oprit-o și s-a împleticit până la baie, înjurându-l în gând pe Roger Breakstone, care nu se simțea bine dacă ajungea la aeroport cu doar douăzeci de minute înainte de decolare, așa cum fac toți pasagerii normali la cap. Nu și Roger. Pentru că Roger era un tip prăpăstios. După mintea lui, oricând ar fi putut să facă pană de cauciuc sau să dea peste un ambuteiaj, sau să plouă torențial și să se inunde autostrada, sau să aibă loc un cutremur. Și cum ar fi dacă extratereștrilor le-ar veni să aterizeze chiar pe pista de pe care trebuia să decoleze avionul lor?
A făcut duș, s-a bărbierit, și-a înghițit vitaminele și s-a întors în dormitor ca să se îmbrace. Patul dublu era gol și el a suspinat la vederea lui. Weekendul care abia se încheiase nu fusese unul prea plăcut pentru el și Donna... De fapt, ar putea recunoaște cu toată sinceritatea că nu și-ar mai dori niciodată vreun weekend ca ăsta. S-au purtat amândoi normal și frumos – de dragul lui Tad –, însă Vic a avut în permanență senzația că participă la o mascaradă. Nu-i plăcea deloc să-și supravegheze mușchii feței și să și-i forțeze să zâmbească.
S-au culcat tot în același pat dar, pentru prima oară, acesta i s-a părut prea mic. Au dormit fiecare pe o parte, iar cearșaful apretat dintre ei a devenit un fel de zonă-tampon. N-a dormit aproape deloc nici în noaptea de vineri și nici în cea de sâmbătă, conștient în cel mai dezgustător mod cu putință de toate mișcările Donnei, de foșnetele pe care le scotea cămașa ei de noapte. Și se întreba dacă nici ea nu putea să doarmă și dacă stătea trează în întuneric, pe jumătatea care-i aparținea din pustiul care se instalase între ei.
În ultima noapte, cea de duminică, au încercat să se ocupe cumva de spațiul

acela gol din mijlocul patului. Partea cu sexul fusese oarecum reușită, chiar dacă un pic cam ezitantă (niciunul nu țipase la final, deşi Vic fusese convins, nu ştia nici el de ce, că avea să o facă măcar unul dintre ei). Însă nu era sigur că treaba pe care o făcuseră s-ar fi putut numi dragoste cu adevărat.
Și-a pus costumul de vară, din stofă subțire și gri – la fel de gri ca lumina zorilor de afară – și și-a luat cele două valize. Una era mult mai grea decât cealaltă. În ea se aflau majoritatea dosarelor Sharp Cereals. Se ocupase Roger să le multiplice.
Donna era la bucătărie. Făcea gofre. Ceainicul era pe foc și tocmai ce începuse să pufăie. Donna își pusese halatul lui vechi din bumbac albastru. Era buhăită la față, de parcă somnul, în loc s-o odihnească, îi trăsese un pumn de o lăsase lată.
— Mai decolează avioanele pe vremea asta? l-a întrebat ea.
— O să se împrăștie ceața. Deja se vede soarele.
I l-a arătat pe geam și a sărutat-o în fugă pe ceafă.
— Nu era cazul să te scoli și tu.
— Nicio problemă.
A ridicat capacul metalic de la aparatul de făcut gofre și a răsturnat cu multă pricepere una pe o farfurie. I-a întins-o.
— Aș vrea să nu pleci, i-a spus ea în șoaptă. Nu acum. Nu după noaptea trecută.
— Dar n-a fost chiar atât de rău, nu?
— N-a fost ca înainte, a zis Donna.
Și a schițat un surâs amar și enigmatic, care a dispărut într-o fracțiune de secundă. A bătut cu telul aluatul pentru gofre, l-a turnat cu polonicul în aparatul din metal și i-a pus capacul greu. *Ffffâssss.* A turnat apă clocotită peste două pliculețe cu ceai și a pus cănile pe masă – pe o cană scria VIC, pe cealaltă DONNA.
— Mănâncă-ți gofra. Avem și gem de fragi, dacă ai poftă.
Vic a luat borcanul cu gem și s-a așezat la masă. Și-a întins niște unt pe gofră și s-a uitat la el cum se topește în adânciturile pătrățoase. Exact așa făcea în

copilărie. Gemul era de la firma Smucker. Îi plăceau gemurile de la firma Smucker, așa că și-a pus din belșug. Mâncarea din fața lui arăta absolut minunat. Numai că lui nu-i era foame.
— O să te culci cu vreo femeie în Boston sau în New York? l-a întrebat ea pe neașteptate, întorcându-se cu spatele la el. Ca să fim chit? Ca să-mi plătești cu aceeași monedă?
Vic a tresărit ușor – poate s-a și aprins puțin la față. Se bucura că stătea cu spatele la el, pentru că nu-și dorea absolut deloc să vadă expresia care-i apăruse pe chip. Și pe care se străduise din greu să și-o mascheze până acum. Nu că ar fi fost furios; îi trecuse prin minte să-i dea băiatului de la hotel care-i căra bagajele zece dolari în loc de doar unul și după aia să-i pună anumite întrebări despre niște locuri mai deocheate și mai discrete. Știa că așa mai făcea uneori și Roger.
— O să fiu prea ocupat pentru chestii din astea.
— Cum zice reclama aia? „E mereu loc pentru ceva mai bun."
— Vrei să mă enervezi, Donna? Sau ce?
— Nu. Mănâncă liniștit. Trebuie să pui benzină în motor.
Și-a luat gofra și s-a așezat și ea la masă. Dar nu a uns-o cu unt. Nu i-a pus decât un strop de sirop de arțar, atâta tot. Iar Vic și-a spus: *Cât de bine ne cunoaștem unul pe celălalt!*
— La ce oră trebuie să-l iei pe Roger? l-a întrebat Donna.
— După niște negocieri foarte dure am stabilit că la șase.
Ea a zâmbit din nou. Însă zâmbetul acesta era cald și drăgăstos.
— Chiar ia în serios treaba aia cu cine se scoală de dimineață departe ajunge, nu?
— Cam așa ceva. Mă și mir că n-a sunat până acum ca să se asigure că m-am trezit.
Chiar atunci s-a auzit țârâitul telefonului.
S-au uitat unul la altul și, după câteva secunde de tăcere, câteva secunde în care parc-au meditat, au izbucnit amândoi în râs. Acela a fost un moment deosebit, cu siguranță mai bun decât circumspecta partidă de sex pe întuneric din urmă

cu o seară. Vic a observat acum cât de frumoși erau ochii Donnei, cât de luminoși. Și la fel de cenușii precum ceața dimineții de afară.
— Răspunde repede, să nu-l trezească pe Tadder, l-a îndemnat ea.
A răspuns. Evident că Roger era. Vic l-a asigurat că s-a trezit, s-a îmbrăcat și este într-o dispoziție combativă. O să-l ia de acasă la șase fix. A închis telefonul și s-a întrebat dacă îi va spune lui Roger despre Donna și Steve Kemp. Probabil că nu. Nu pentru că Roger i-ar da un sfat prost; în general, sfaturile lui Roger erau bune. Însă, chiar dacă i-ar promite că nu îi va povesti lui Althea, cu siguranță ar face-o. Și cam bănuia el că Althea nu va putea rezista tentației de a împărtăși bârfa asta savuroasă cucoanelor cu care juca bridge. Iar acum s-a simțit din nou deprimat pentru simplul fapt că acorda problemei o atât de mare importanță. De parcă, dacă încercau să o rezolve ei singuri, ar fi însemnat că îi îngropau cadavrul noaptea, ca niște criminali.
— Dragul de Roger, a zis el, așezându-se din nou la masă.
A încercat să zâmbească, dar nu i-a mai ieșit. Dispăruse toată naturalețea de mai devreme.
— O să încapă în Jaguar și bagajele tale, și cele ale lui Roger?
— Sigur. E musai. Althea are nevoie de mașină și tu... *rahat!* Am uitat să-l sun pe Joe Camber și să-i spun de Fordul Pinto.
— Ai avut altele pe cap, a zis ea, cu o ușoară ironie în ton. Nu-i nimic. N-o să-l trimit azi pe Tad la locul de joacă. Oricum, mi se pare că are nasul cam înfundat, probabil face guturai. Aș vrea să-l țin acasă tot restul verii, dacă ești și tu de acord. Fac tâmpenii când e plecat.
Vocea îi era înecată de lacrimi și el n-a știut ce să spună sau cum să-i răspundă, ci doar s-a uitat neputincios la ea. Donna a scos un șervețel de hârtie, și-a suflat nasul, și-a șters ochii.
— Faci cum crezi, a zis el, tulburat. Cum crezi tu că e mai bine.
Și a început să vorbească repede, ca să depășească momentul.
— Dar nu uita să-l suni pe Camber. E mereu la atelier și nu cred că treaba la mașina ta i-ar lua mai mult de douăzeci de minute. Chiar dacă ar trebui să-i pună un alt carbu...

— O să te gândești când o să fii plecat? l-a întrebat ea. La ce o să facem de acum înainte? Noi doi?
— Da, a răspuns Vic.
— Bine. Și eu am să mă gândesc. Mai vrei o gofră?
— Nu. Mulțumesc.
Întreaga discuție devenea bizară. Și, dintr-odată, și-a dorit să plece mai repede. Dintr-odată, călătoria asta de afaceri i se părea extrem de necesară și extrem de oportună. Îl va ajuta să se îndepărteze de problemă. A simțit un fior de nerăbdare. Vedea cu ochii minții cum avionul companiei Delta străpunge ceața și ajunge în seninul cerului.
— Îmi dai și mie o gofră, mami?
Au tresărit amândoi și s-au uitat în jur. Pe hol apăruse Tad, în salopeta lui de pijama galbenă, ținându-și de o ureche coiotul din pluș și având păturica roșie în jurul umerilor. Semăna cu un indian micuț și adormit.
— Cred că pot să-ți fac și ție una, a zis Donna.
Era mirată, pentru că Tad nu obișnuia să se trezească atât de devreme.
— Te-a deșteptat telefonul, Tad? l-a întrebat Vic.
Micuțul a clătinat din cap.
— Am vrut eu să mă scol de dimineața ca să-ți zic la revedere, tati. Chiar trebuie să pleci?
— O să mă întorc repede.
— Ba tot mult o să fie, a bombănit Tad supărat. Am făcut un cerc pe calendar la ziua când o să vii înapoi. Mi-a arătat mama care e aia. O să fac câte un semn la fiecare zi până atunci și mami mi-a mai zis că o să-mi spună ea „Vorbele De Gonit Monstrul“ atunci când mă culc.
— Păi, înseamnă că totul e în regulă, da?
— O să-mi dai telefon?
— O dată la fiecare două seri.
— Ba în fiecare seară, a insistat puștiul.
S-a cățărat pe genunchii lui Vic și și-a pus coiotul din pluș lângă farfuria lui. După care s-a apucat să rontăie dintr-o felie de pâine prăjită.

— În *fiecare* seară, tati.
— N-o să pot în fiecare seară, a spus Vic, gândindu-se la programul de ocnaș pe care i-l prezentase Roger în ziua de vineri, chiar înainte să primească anonima.
— De ce nu?
— Pentru că...
— Pentru că nenea Roger este un șef foarte sever, a intervenit Donna, punând pe masă gofra pentru Tad. Acum treci la locul tău și mănâncă. Ia-ți și jucăria. Tati o să ne sune mâine-seară din Boston și o să ne povestească tot ce a făcut.
Tad s-a dus la locul lui din capătul mesei. Acolo era un suport din mușama pe care scria TAD.
— O să-mi aduci o jucărie?
— Poate. Dacă o să fii cuminte. Și poate că o să te sun și diseară ca să știi că am ajuns cu bine la Boston.
— Super.
Vic se uita fascinat la cât de mult sirop de arțar își turna micuțul peste gofră. Parcă voia să facă un mic ocean în farfurioara lui.
— Ce fel de jucărie mi-aduci?
— O să văd eu, a răspuns Vic.
Se tot uita la el cum își mânca gofra și și-a adus brusc aminte că lui Tad îi plăceau ouăle. Indiferent dacă erau făcute omletă, ochiuri prăjite în ulei sau gătie în apă, sau fierte, Tad le înfuleca mereu cu mare poftă.
— Auzi, Tad?
— Ce-i, tati?
— Dacă tu ai vrea să faci oamenii să cumpere ouă, ce le-ai zice?
Tad s-a gândit foarte puțin, după care a răspuns:
— Le-aș zice că ouăle sunt bune la gust.
Privirea lui Vic s-a întâlnit din nou cu cea a soției sale și au avut amândoi aceeași reacție pe care o avuseseră mai devreme, când sunase telefonul.
Numai că acum râsul lor a fost unul telepatic.
Și-au luat la revedere pe un ton mai relaxat. Doar Tad a plâns, pentru că el încă

nu înțelegea prea bine cât de scurt este în realitate viitorul.
— O să te gândești? l-a întrebat din nou Donna, chiar când se urca în Jaguar.
— Da.
Însă pe drumul spre Bridgton, de unde trebuia să-l ia pe Roger, s-a gândit doar la acele două momente de comunicare aproape perfectă între ei. Două într-o singură dimineață – deloc rău. Ca să ajungi la așa ceva nu era nevoie decât de opt sau nouă ani petrecuți împreună – cam un sfert din toți anii petrecuți deja de fiecare pe pământ. Și a început să se mai gândească la cât de ridicolă era noțiunea de comunicare interumană – de ce tragedie colosală și absurdă era nevoie ca să ajungi cât de cât aici. Trebuia să fii foarte atent atunci când investeai timp și sentimente în acest proces de comunicare. Da, și la asta o să se gândească. Avuseseră o comunicare bună și, cu toate că acum unele canale erau închise, blocate de cine știe cât de multe mizerii (iar unele dintre mizeriile alea era posibil să doară încă), altele erau deschise și păreau a funcționa satisfăcător. Trebuia să se gândească foarte bine – dar poate că nu la toate aspectele deodată. Pentru că mintea omului cam are obiceiul să exagereze evenimentele neplăcute. A dat drumul radioului și și-a mutat gândurile către sărmanul Profesor Sharp Cereal.
La ora opt fără zece, Joe Camber a oprit în fața stației din Portland a autobuzelor Greyhound. Ceața se ridicase, iar ceasul digital de pe clădirea care adăpostea birourile Casco Bank and Trust anunța că erau deja 23 de grade. A condus până acolo cu pălăria bine îndesată pe cap, pregătit să se înfurie pe oricine ar fi avut neobrăzarea să-i taie drumul. Nu putea să sufere condusul prin oraș. Atunci când avea să se ducă la Boston cu Gary, intenționa să parcheze mașina într-un loc sigur și s-o lase acolo până se întorceau acasă. Puteau să meargă foarte bine cu metroul, dacă erau în stare să-i descifreze traseul și stațiile, sau, dacă nu, o să meargă pe jos.
Charity era îmbrăcată cu cel mai bun costum al ei, compus din sacou și pantaloni – de un verde stins – și cu o bluză din bumbac alb, cu jabou. Își pusese și cerceii, iar chestia asta îl cam surprinsese pe Brett, pentru că nu mai ținea minte când își mai văzuse mama să poarte cercei în afară de zilele când se

ducea la biserică.
Brett o prinsese singură la etaj, după ce-i servise lui Joe cerealele de la micul-dejun. Joe nu vorbise prea mult, a mârâit monosilabic la orice întrebare i se punea, după care a dat drumul la radio pe postul de sport, ca să pună capăt oricărei conversații. Și Brett, și Charity se temeau ca nu cumva această tăcere a lui să prevestească vreo izbucnire nervoasă, însoțită de refuzul categoric de a-i mai lăsa să plece.
Charity își pusese pantalonii și tocmai își îmbrăca bluza. Brett a observat că purta un sutien de culoarea piersicii și s-a mirat și acum. Nu crezuse că mama lui ar fi avut lenjerie de vreo altă culoare în afară de alb.
— Mamă, a spus el speriat.
S-a întors repede cu fața la el – parcă ar fi vrut să-l *atace*.
— Ți-a zis ceva?
— Nu... nu. De Cujo e vorba.
— Cujo? Ce-i cu Cujo?
— E bolnav.
— Cum adică bolnav?
Și Brett i-a povestit cum mânca el pe verandă al doilea castron de Cocoa Bears, i-a spus cum s-a dus să se plimbe prin ceața din curte și cum a apărut dintr-odată Cujo, și cât de roșii și de sălbatici erau ochii lui, și cum îi curgeau bale multe și înspumate din bot.
— Și nu mergea normal, a încheiat Brett. Se clătina, știi? Cred că ar trebui să-i zic lui tati.
— *Ba nu-i zici nimic!* s-a răstit mama la el și l-a apucat atât de tare de umeri, că l-a durut. În niciun caz să nu faci așa ceva!
Brett s-a holbat uluit la ea. Uluit și înspăimântat. Charity și-a mai slăbit strânsoarea și a vorbit pe un ton mai calm.
— Te-ai speriat doar pentru că a apărut din ceață atunci când nu te așteptai la asta, a continuat ea. Probabil n-are nimic grav. Bine?
Brett și-a căutat cuvintele cu care s-o facă să înțeleagă cât de rău arăta Cujo și cum, preț de o secundă, lui i se păruse că ar fi vrut să-l atace. Dar nu le-a găsit.

Poate că *nu* a vrut să le găsească.
— N-o fi decât o chestie trecătoare, a continuat Charity. L-o fi stropit vreun sconcs...
— Nu mirosea a sco...
— ...sau poate a fugărit vreo veveriță sau vreun iepure. Poate chiar s-a dus după vreun elan până în mlaștină. Sau o fi mâncat niște urzici.
— Probabil, a murmurat Brett, deși nu prea credea.
— Îți dai seama că taică-tu ar profita de asta, a zis Charity. Parcă-l și aud: „Zici că-i bolnav? Păi, e câinele tău, Brett. Tu să ai grijă de el. Eu am prea multă treabă ca să mă mai ocup și de potaia ta."
Brett a dat cu tristețe din cap. Exact așa gândea și el, mai cu seamă după ce-și văzuse tatăl atât de necomunicativ și preocupat la micul-dejun, în vreme ce crainicii de la postul de sport umpleau bucătăria cu răcnetele lor.
— Dacă-l lași în plata lui, fii convins că o să-l vadă taică-tău și o să aibă grijă de el, a mai spus Charity. Îl iubește pe Cujo aproape la fel de mult ca tine, deși n-o să recunoască asta în vecii vecilor. Dacă o să vadă că are ceva, o să-l ducă la veterinarul din South Paris.
— Da, cred că ar face-o.
Vorbele mamei sale i se păreau pline de logică, însă tot nu-i convenea situația. Charity s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz.
— Crede-mă! Uite, o să-i dăm un telefon diseară, dacă vrei. Ce zici? Și când o să vorbești cu el să-l întrebi așa, ca din întâmplare: „Îi dai de mâncare lui Cujo, tati?" Și atunci o să-ți spună dacă e ceva cu el.
— Da, bine, a spus Brett.
I-a zâmbit cu recunoștință mamei sale, iar mama i-a zâmbit și ea, ușurată că scăpase de pericol. Însă, în mod extrem de perfid, problema cu Cujo le adusese altă grijă pe cap pe perioada aparent interminabilă cât Joe (tot fără să scoată vreun cuvânt) și-a tras mașina în fața verandei și a încărcat în ea toate cele patru valize ale lor (în unul dintre ele Charity ascunsese toate cele șase albume cu poze pe care le avea). Era vorba despre teama ca nu cumva Cujo să apară brusc în curte înainte de a reuși ei să plece și să-l lase pe capul lui Joe Camber.

Însă Cujo nu a apărut.
Acum Joe a deschis partea din spate a Fordului Country Squire și i-a dat lui Brett cele două valize mai mici, iar pe cele două mai mari le-a luat el.
— Măi, femeie, atâtea boarfe ți-ai luat cu tine, că mă întreb dacă nu cumva vrei să te cari până la Reno ca să divorțezi de mine, în loc să te duci la sor-ta din Connecticut, așa cum mi-ai zis.
Charity și Brett au zâmbit cam stingheriți. Li se părea că Joe Camber voia să facă o glumă, însă nu puteai niciodată să știi ce avea în cap.
— N-ai tu norocul ăsta, a încercat să glumească Charity.
— Să nu spui că nu ți-am zis, atâta tot. O să te caut și o să te găsesc și o să te târăsc înapoi cu scripetele ăla nou, a replicat el, dar fără să zâmbească.
Își dăduse pălăria verde pe ceafă.
— O să ai grijă de maică-ta, băiete?
Brett a dat din cap.
— Așa să faci, a aprobat Joe, măsurându-l din priviri. Ce mare te-ai făcut! Presupun că nu vrei să-l pupi pe bătrânul tău tată.
— Ba vreau, tati, a spus Brett.
Și-a îmbrățișat tatăl și l-a sărutat pe obrazul neras, cu miros înțepător de la transpirație și de la vodca băută cu o seară în urmă. Se simțea surprins și copleșit de dragostea pentru tatăl său, sentiment care mai ieșea și acum la suprafață, mai ales când se aștepta mai puțin (însă cu mult mai rar în ultimii doi sau trei ani, iar mama lui nu știa asta și nici nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus). Era un fel de dragoste care nu avea nicio legătură cu comportamentul lui Joe Camber față de el sau față de mama sa; era un atașament animalic, fiziologic, de care nu va scăpa niciodată; un fenomen cu multe semnificații iluzorii, din acelea care te urmăresc întreaga viață: mirosul fumului de țigară, reflexia în oglindă a lamei duble de ras, pantalonii aruncați pe spătarul scaunului, anumite înjurături.
Și tatăl său l-a strâns în brațe, după care s-a întors spre Charity. I-a ridicat puțin bărbia cu degetul. Din spatele clădirii scunde din cărămidă, unde era platforma de îmbarcare, a început să se audă un motor de autobuz. Un huruit

gros și gutural, zgomot de motor diesel.
— Distracție plăcută, i-a urat el.
Cu un gest aproape mânios, Charity și-a șters repede lacrimile care-i umpleau ochii.
— Bine, a răspuns ea.
Iar expresia aceea severă, închisă și rezervată a reapărut brusc pe chipul lui Joe. Așa cum coboară viziera de la coiful unui cavaler. Redevenise mojicul pe care-l cunoșteau cu toții.
— Hai să ducem valizele astea, băiete! Ați pus plumb într-una sau ce? Fereaaaască sfântu'!
Joe a rămas cu ei cât timp au fost înregistrate bagajele, a studiat atent fiecare tichet și nu a observat privirea plină de amuzament amabil a hamalului. Apoi s-a uitat la el cum încarcă valizele într-un căruț, le duce la autobuz și le vârâ în burta lui. Când s-a terminat operațiunea asta, s-a întors cu fața la Brett.
— Vino să facem câțiva pași împreună, i-a spus el.
Charity s-a uitat în urma lor. S-a așezat pe una dintre băncile din metal, și-a deschis poșeta, și-a scos o batistă și a început s-o răsucească între degete. Da, îl credea în stare să se prefacă și să-i ureze distracție plăcută, după care să încerce să-l convingă pe Brett să se întoarcă acasă cu el.
Când au ajuns pe trotuar, Joe a spus:
— Vreau să-ți dau două sfaturi, băiete. Probabil că n-ai să ții seama de niciunul dintre ele, că așa sunt copiii, dar cred că asta nu i-a împiedicat niciodată pe tații lor să le dea povețe în continuare. Uite care-i primul sfat: tipu' ăla pe care o să-l cunoști și pe care îl cheamă Jim e un netrebnic. Te las să te duci acolo pentru că ai zece ani și ești destul de mare ca să faci diferența dintre un rahat și un trandafir. Uită-te atent la el și ai să-ți dai și singur seama. Toată ziua nu face decât să șadă cu curu' pe scaun într-un birou și să frece niște hârtii de colo-colo. Jumătate din problemele lumii ăsteia se trag din cauza ălora ca el, pentru că nu mai au creierii conectați cu mâinile.
În obrajii lui Joe apăruseră niște pete roșiatice.
— E un rahat cu ochi. Uită-te bine la el și ai să-mi dai dreptate.

— Așa am să fac, a spus Brett, cu glas stins, dar calm.
Joe Camber a schițat un zâmbet.
— Al doilea sfat e să nu-ți iei mâna de pe portofel.
— Dar n-am niciun ban...
Camber i-a întins o bancnotă mototolită de cinci dolari.
— Ba da, acum ai. Nu-i cheltui pe toți dintr-odată. Banii nu fac casă bună cu proștii.
— Bine. Mulțumesc!
— Drum bun, i-a urat Camber, dar fără să-i mai ceară alt sărut.
— La revedere, tati.
Brett a rămas pe trotuar și l-a urmărit cu privirea pe Joe, care s-a urcat în mașină și a plecat. A fost ultima dată când și-a văzut tatăl în viață.
În aceeași dimineață, la opt și un sfert, Gary Pervier a ieșit împleticindu-se din casă, având pe el doar chiloții pătați de urină. S-a dus lângă gard și a făcut pipi pe caprifoi. Într-un mod diabolic, tot spera că, într-o bună zi, o să i se spurce urina de la atâta băutură și o să distrugă plantele alea blestemate. Numai că ziua aia încă nu venise.
— Văleeeu, capu*' meu!* a zbierat el, ținându-se cu mâna liberă de tâmplă, pe când uda caprifoiul care-i pusese stăpânire pe gard.
Avea ochii plini de vinișoare roșii. Inima îi zdrăngănea și îi vâjâia în piept mai ceva decât o pompă veche și rablagită prin care acum trecea mai mult aer decât apă. Tocmai când şi-a terminat de golit vezica, l-a apucat o crampă la stomac – avea tot mai des crampe în ultimul timp –, s-a aplecat de șale din cauza durerii și a slobozit o bășină prelungă, răsunătoare și foarte împuțită.
S-a întors ca să intre în casă și atunci a auzit mârâitul. Gros și puternic, sunetul ăsta venea chiar din locul unde curtea lui plină de bălării se contopea cu fâneața.
S-a răsucit repede în direcția aia, uitând cu totul de durerea de cap, uitând cu totul de crampe. De multă vreme nu-și mai amintise de frontul din Franța, dar uite că acum parcă retrăia unele din momentele de acolo. Pe neașteptate, mintea lui a început să strige: *Nemții! Nemții! La pământ!*

Însă nu erau nemții. Din ierburile înalte a apărut Cujo.
— Hei, băiete, de ce te-a apucat mârâi..., a început să spună Gary și i-a rămas în gât ultimul cuvânt.
Ultima dată văzuse un câine turbat în urmă cu douăzeci de ani, dar nu uitase cum arăta. Se întâmplase la o benzinărie Amoco, situată la est de Machias. Trecuse pe acolo la întoarcerea dintr-o excursie cu cortul în apropiere de Eastport. Era pe la mijlocul anilor ’50 și el mergea cu o motocicletă marca Indian, pe care o avea de ceva vreme. Un câine galben a apărut ca o fantomă de după latura benzinăriei. Gâfâia și bălea și i se vedeau coastele. Se vedea cum i se umfla pieptul când încerca să respire. Din bot îi picura necontenit salivă albă și vâscoasă. Își rostogolea frenetic ochii în toate direcțiile. Pe picioarele din spate avea urme uscate de rahat. Se clătina, nu mergea normal, de parcă vreun om rău la suflet îi deschisese cu forța botul și i-l umpluse cu whisky ieftin.
— Văleleu! Ia uite-l acolo! a exclamat tipul de la benzinărie.
A lăsat repede din mâini cheia franceză și s-a repezit în biroașul lui mizer de lângă pompe. A ieșit imediat afară ținând în mâinile noduroase și mânjite de ulei o pușcă Winchester, de calibru .30-30 S-a dus pe culoarul dintre pompe, s-a lăsat într-un genunchi și a început să tragă. Primul foc a fost mai jos și i-a retezat câinelui unul dintre picioarele din spate, făcând să țâșnească sângele în toate părțile. Privindu-l acum pe Cujo, Gary își amintea că acel câine galben nici nu s-a clintit. Se uita absent în jur, de parcă nu pricepea ce i se întâmplă. Al doilea foc al benzinarului l-a sfârtecat aproape la jumătate. Niște bucăți din câinele ăla s-au izbit de una dintre pompe și au umplut-o de sânge. Chiar atunci au apărut încă trei tipi, înghesuiți în cabina unei camionete Dodge din 1940. Toți trei înarmați. Indivizii ăștia au tras alte opt sau nouă gloanțe în câinele deja mort. După o oră, pe când benzinarul tocmai termina de înlocuit farul de la motocicleta lui Gary, și-a făcut apariția și tipa de la Controlul Animalelor, într-un Studebaker fără portieră pe partea dreaptă. Și-a pus mănușile lungi din cauciuc și a tăiat ce mai rămăsese din capul câinelui galben ca să trimită bucata aia la analiză.
Cujo arăta mult mai vioi decât câinele ăla galben de demult, însă celelalte

manifestări erau exact aceleași. *Nu-i încă foarte bolnav,* și-a zis Gary. *Asta înseamnă că-i și mai periculos. Dumnezeule mare, e musai să ajung la pușcă...*
A început să se retragă.
— Ei, Cujo... ce cățel cuminte ești, ce băiat cuminte, ce cățeluș...
Cujo stătea la marginea curții, cu capul uriaș lăsat în jos, cu ochii acoperiți cu un fel de ceață roșie. Și mârâia. Mârâia urât de tot.
— Fii cuminte, băiete...
Vorbele care ieșeau din gura BĂRBATULUI nu aveau niciun înțeles pentru Cujo. Nu erau decât niște sunete fără noimă, la fel ca ale vântului. Tot ce conta pentru el era *mirosul* emanat de BĂRBAT. Miros aţâţător și rânced și puternic. Îl scotea din minți și i se părea insuportabil. A înțeles atunci că BĂRBATUL îl îmbolnăvise. Așa că s-a repezit la el. Iar mârâitul gros și înfundat din piept s-a trasformat într-un urlet de furie.
Gary a văzut cum câinele se repede la el. A făcut stânga-mprejur și a luat-o la fugă. O singură mușcătură, o singură zgârietură i-ar fi putut aduce moartea. A alergat spre verandă și spre adăpostul pe care i-l oferea casa. Numai că băuse prea mult, petrecuse prea multe ierni lângă sobă și prea multe nopți lungi de vară tolănit în șezlong. Îl auzea pe Cujo apropiindu-se de el și a urmat fracțiunea aia de secundă când nu a mai auzit nimic și a înțeles că masivul Saint-Bernard făcuse un salt.
Când a ajuns la prima treaptă a verandei (o treaptă oricum crăpată și nu prea sigură), a fost izbit de cele o sută de kilograme ale câinelui. A căzut lat și fără suflare, ca lovit de o locomotivă. Câinele a vrut să-l apuce de ceafă. Gary a încercat să se ridice în picioare. Numai că nu putea. Câinele ăla stătea grămadă peste el. Îl sufoca blana lui deasă de pe burtă. Gary a zbierat.
Cujo l-a mușcat de umăr. L-a mușcat tare. Colții lui i-au intrat prin piele și apoi au început să-i rupă tendoanele la fel cum rupi niște sârme subțiri. Și mârâia în continuare. Sângele țâșnea. Gary îl simțea cum îi curge în șuvoaie calde pe brațul uscățiv. A reușit să se întoarcă și a început să dea cu pumnii în câine. Cujo s-a retras un pic, iar Gary a putut să se mai cațere trei trepte de-a bușilea. Apoi, Cujo l-a atacat din nou.

Gary a dat cu picioarele în el. Cujo s-a ferit, s-a prefăcut că-l atacă din cealaltă parte, după care a tăbărât peste el, mârâind și cu gura căscată ca să-l muște cât mai tare. Dintre fălci îi zburau bale înspumate, iar Gary îi simțea mirosul respirației. Miros de putregai – acru şi rânced. Gary a reușit să tragă un pumn în maxilarul inferior al lui Cujo. A avut noroc că l-a nimerit. Însă șocul loviturii i-a zguduit tot brațul până la umărul sfâșiat.
Cujo a dat un pic înapoi.
Gary s-a uitat la el. Pieptul uscățiv și fără păr al lui Gary se mișca repede, în ritmul respirației. Se făcuse pământiu la față. Din rană îi țâșneau valuri de sânge peste treptele coșcovite ale verandei.
— Hai, vino, afurisitule, a spus el. Haide, atacă-mă, mă doare fix undeva.
Și a urlat:
— *Auzi ce-ți zic? Mă doare fix undeva!*
Însă Cujo a mai făcut un pas în spate.
Vorbele nu aveau nicio noimă pentru el, însă acum BĂRBATUL nu mai emana miros de frică. Iar Cujo nu mai era sigur că voia să-l atace. Îi era rău, îi era îngrozitor de rău, iar lumea întreagă se transformase într-un talmeș-balmeș de senzații necunoscute...
Gary a reușit să se ridice în picioare. A urcat cu spatele ultimele două trepte. Tot cu spatele a mers și până la ușa din plasă. A pipăit după clanță. Îl ardea atât de tare umărul de parcă i-ar fi turnat cineva benzină sub piele. Un gând a început să-i zbiere în cap: *Turbare! Am făcut turbare!*
Nu contează. O să se gândească mai târziu la asta. Acum avea altă treabă mai importantă. Își ținea pușca în debaraua din hol. Bine că Charity și Brett Camber plecaseră de acasă. Se îndurase Domnul de ei.
A dat de clanță și a deschis ușa. A stat tot timpul cu ochii la Cujo până a intrat și a închis ușa din plasă. Apoi l-a copleșit un val imens de ușurare. I s-au înmuiat genunchii. Lumea din jur a început să se încețoșeze. Ca să-și revină, și-a scos limba și a mușcat-o tare. Nu era momentul să leșine ca o domnișorică. Eventual o s-o facă și pe asta, dar după ce o să omoare câinele. Fusese cât pe ce s-o pățească adineauri; chiar crezuse că avea s-o mierlească.

S-a întors și s-a îndreptat spre debaraua din hol. Și chiar atunci, Cujo s-a izbit de ușa din plasă și a spart-o în partea de jos. Își dezvelise colții într-un fel de rânjet batjocoritor și lătra înăbușit.
Gary a zbierat din nou și s-a răsucit chiar în momentul în care Cujo a făcut un nou salt, împingându-l înapoi pe hol. S-a împleticit dintr-o parte în alta, izbindu-se de pereți, încercând din răsputeri să nu-și piardă echilibrul. Pentru o clipă, ai fi putut spune aproape că valsau. Apoi Gary, care avea cu vreo douăzeci de kilograme mai puțin decât câinele, a căzut. Și-a dat seama ca prin vis că botul lui Cujo era sub bărbia lui; și-a dat seama ca prin vis de cât de fierbinte și de uscat era nasul lui Cujo. A încercat să-și ridice mâinile, spunându-și că trebuie să-și vâre degetele în ochii lui Cujo. Dar chiar în clipa aceea Cujo i-a sfârtecat beregata. Gary a urlat, iar câinele a continuat să-l muște, a continuat să-l sfâșie. Gary a simțit sânge cald pe obraji și și-a zis: *Dumnezeule, e sângele meu!* A încercat să-l izbească în piept pe Cujo, însă nu mai avea deloc putere și loviturile lui au fost în van. În cele din urmă, mâinile i-au căzut pe lângă trup. Și atunci a simțit un miros slab, grețos de dulce – miros de caprifoi.
— Ce vezi acolo?
Brett s-a întors puțin spre mama lui. Dar nu complet, pentru că nu voia să piardă din ochi peisajul care se derula prin fața geamului, nici măcar pentru o secundă. Autobuzul plecase la drum de aproape o oră. Traversaseră Million Dollar Bridge ca să ajungă în South Portland (Brett se holbase fascinat la cele două cargoboturi vechi și ruginite și murdare din port), intraseră pe autostrada care mergea către sud și acum se apropiau de hotarul statului New Hampshire.
— De toate, a răspuns el. Tu ce vezi, mamă?
Charity i-a răspuns în gând: *Doar fața ta reflectată în geam – dar foarte slab. Asta văd.*
Iar cu glas tare:
— Cred că văd lumea. Văd cum se desfășoară lumea prin fața ochilor noștri.
— Auzi, mamă? Mi-aș dori să mergem cu autobuzul ăsta până în California. Ca să văd toate lucrurile alea despre care învăț la orele de geografie.
Ea a râs și i-a ciufulit părul.

— La un moment dat ai să te saturi de toate peisajele astea, Brett.
— Ba nu. N-am să mă satur.
Probabil că nu, și-a zis ea, simțindu-se dintr-odată și tristă, și bătrână. Sâmbătă de dimineață, când o sunase pe Holly ca s-o întrebe dacă puteau veni în vizită, Holly fusese foarte bucuroasă, iar bucuria ei o făcuse pe Charity să se simtă tânără. Ciudat cum bucuria propriului fiu, euforia lui aproape palpabilă o făcea acum să se simtă bătrână. Și totuși...
Oare ce fel de viață va avea? s-a întrebat ea, examinându-i reflexia fantomatică, suprapusă peste peisajul în mișcare ca un efect fotografic. Era inteligent, mai inteligent decât ea și mult mai inteligent decât Joe. Ar trebui să meargă la facultate, însă știa prea bine că, atunci când va ajunge la liceu, Joe îl va constrânge să se înscrie la cursurile de mecanici auto, ca să-l poată ajuta și mai bine la atelier. În urmă cu zece ani, nu ar fi reușit să o facă: consilierii de la școală nu i-ar fi *permis* unui băiat atât de isteț cum era Brett să-și aleagă doar asemenea cursuri de meserii manuale. Dar se temea că acum ar fi posibil, pentru că trăiau vremuri în care copiii erau încurajați să facă alegeri personale, fără ca școala să se mai implice în decizia lor.
Iar asta o speria. Odinioară, reușise să se liniștească spunându-și că mai era mult timp, foarte mult timp până ca Brett să intre la liceu, la școala *adevărată.* Pentru că școala generală nu era decât o joacă pentru un băiat care învăța atât de repede și de ușor cum o făcea el. Dar, odată cu liceul, venea și problema alegerilor irevocabile. Iar ușile se închideau definitiv, cu un pocnet mic, pe care nu-l auzeai atunci, dar care avea să-ți bântuie visele în anii care urmau.
Și-a cuprins coatele în palme și s-a cutremurat, fără să-și facă iluzii că ar fi fost din cauză că aerul condiționat din autobuz era dat prea tare.
Brett avea să meargă la liceu peste patru ani.
S-a înfiorat din nou și s-a pomenit regretând că a câștigat la loterie sau că n-a pierdut biletul. Trecuse doar o oră de când plecaseră, dar era pentru prima oară când se afla departe de Joe de când se căsătorise cu el, la sfârșitul lui 1966. Nu-și dăduse seama că perspectiva aceasta avea să o ia prin surprindere, să o năucească și să o înverşuneze în halul ăsta. Ia imaginați-vă: femeia și băiatul

sunt eliberați din temnița castelului... dar există o șmecherie. Au niște cârlige mari prinse de spate, iar prin cârligele alea trec niște benzi invizibile, din cauciuc rezistent. Înainte să ajungă prea departe, abracadabra! Sunt trași înapoi și băgați iar în temniță pentru alți paișpe ani!
A scos un suspin gâtuit.
— Ai zis ceva, mamă?
— Nu. Mi-am dres glasul.
S-a înfiorat a treia oară, iar acum i s-a făcut și pielea de găină pe brațe. Și-a amintit un vers de la una din orele de literatură engleză din liceu (voise să meargă și la facultate, dar tatăl ei sărise în sus de furie când o auzise – își închipuia cumva că au *bani?* –, iar mama se prăpădise de râs – un râs amabil și plin de milă). Era dintr-o poezie a lui Dylan Thomas[31] și nu și-l aducea aminte pe tot, dar parcă zicea ceva despre cum treci în viață prin toate anotimpurile nefaste ale iubirii.

[31] De fapt, e vorba despre poemul „My father moved through dooms of love", de E.E. Cummings (n. tr.).

La momentul respectiv, versul acela i se păruse straniu și derutant, dar acum credea că a ajuns să îl înțeleagă. Cum altfel să numești banda aia invizibilă de cauciuc dacă nu iubire? Oare avea de gând să se amăgească din nou singură și să spună că nu-l mai iubea pe bărbatul cu care se căsătorise? Că rămăsese cu el doar din obligație sau de dragul fiului lor (asta *da* ironie amară: dacă l-ar părăsi vreodată, tocmai de dragul fiului lor ar face-o)? Că nu a satisfăcut-o niciodată în pat? Că nu era capabil, uneori chiar în cele mai neașteptate momente (cum a fost acela din stația de autobuz) să fie tandru cu ea?
Și totuși... și totuși...
Brett se uita fermecat pe geam. Fără să-și ia ochii de la priveliște a întrebat-o:
— Crezi că e bine Cujo, mamă?
— Sunt convinsă că da, i-a răspuns ea, cufundată în propriile-i gânduri.
Pentru prima oară, își punea acum problema divorțului, la modul concret. Oare cum ar putea să se întrețină singură, pe ea și pe Brett? Cum ar putea să se descurce într-o situație atât de imposibil de imaginat (*aproape* imposibil de

imaginat)? Dacă nu se întorceau din călătoria asta, atunci Joe va veni să-i caute, așa cum o amenințase subtil în Portland, înainte de plecarea autobuzului? Sau va hotărî s-o lase pe ea să-și facă de cap, dar va încerca să-l ia înapoi pe Brett... prin orice fel de mijloace?

A început să analizeze și să cântărească în minte avantajele și dezavantajele diverselor variante. Și s-a gândit brusc că poate distanțarea asta nu era chiar ceva rău. Deși ei i se părea cam dureroasă. Însă precis că îi va fi de folos.

Autobuzul Greyhound a intrat în New Hampshire și și-a continuat drumul spre sud.

Avionul Boeing 727 al companiei Delta s-a înălțat abrupt spre cer, s-a rotit o dată peste Castle Rock – Vic se uita întotdeauna pe geam, dorind să-și identifice casa de lângă Castle Lake și Route 117, întotdeauna fără succes –, după care a pornit spre coastă. Zborul până la aeroportul Logan din Boston dura doar douăzeci de minute.

Donna era acolo, la vreo cinci mii cinci sute de metri sub el. Și Tadder tot acolo era. Și l-a cuprins din senin o depresie amestecată cu un soi de presimțire sumbră că nu avea să meargă, că erau de-a dreptul nebuni dacă-și închipuiau că avea să meargă. Atunci când ți se dărâmă casa, trebuie să-ți construiești una nouă. Nu ai cum s-o mai legi la loc, cu lipici.

A apărut stewardesa. El și cu Roger zburau la clasa întâi („Măcar să ne bucurăm de asta cât mai putem, frate", îi spusese Roger miercurea trecută, când făcuse rezervările, „nu toată lumea poate să meargă la azilul săracilor în stil mare") și nu erau decât patru sau cinci pasageri acolo, majoritatea cu nasul în ziarele de dimineață – la fel ca Roger.

— Doriți să vă aduc ceva? l-a întrebat pe Roger tânăra cu zâmbetul acela profesionist și vag insinuant care părea a spune că fusese extrem de încântată să se trezească la cinci şi jumătate dimineața ca să facă drumul de la Bangor până la Portland și la Boston și la New York și la Atlanta.

Roger a dat nepăsător din cap, iar tânăra și-a îndreptat zâmbetul ăla artificial spre Vic.

— Dar dumneavoastră, domnule? Poate ceva dulce? Un suc de portocale?

— Poți să-mi aduci un *screwdriver*? a întrebat-o Vic, făcându-l pe Roger să-și ridice capul dintre paginile ziarului.
Zâmbetul stewardesei a rămas la fel de senin; nu era ceva neobişnuit pentru ea să i se ceară alcool înainte de nouă dimineața.
— Vă pot prepara unul, a spus, dar va trebui să-l beți foarte repede. Vom ajunge imediat la Boston.
— O să mă grăbesc, a asigurat-o Vic pe un ton solemn, iar fata i-a zâmbit și mai frumos, după care s-a întors în chicinetă, cu mers elegant și superbă în uniforma ei de un albastru-pal.
— Ce dracu' ai? l-a întrebat Roger.
— Ce vrei să zici?
— Știi ce vreau să zic. Nu te-am mai văzut niciodată să bei înainte de amiază. Nici măcar o bere. De obicei, începi pe la cinci după-masa.
— Lansez vaporul la apă.
— Care vapor?
— *Titanicul,* a răspuns Vic.
Roger s-a încruntat.
— Nu crezi că-i o glumă proastă?
De fapt, chiar credea. Roger merita niște explicații, însă în dimineața asta, când încă mai simțea depresia acoperindu-l ca o pătură jegoasă și împuțită, nu s-a putut gândi la un răspuns mai bun. Bine că măcar a reușit să schițeze un zâmbet ofilit. Însă Roger a continuat să se încrunte la el.
— Uite, a spus Vic. Am o idee în legătură cu necazul ăsta cu Zingers. O să fie al naibii de greu să-i convingem pe moșul Sharp și pe fiu-său, dar s-ar putea să țină.
Roger părea ușurat. Așa funcționau ei: Vic era omul cu ideile brute, Roger era cel care le dădea formă și le implementa. Lucrau mereu în echipă atunci când era vorba de redarea acestor idei prin reclame și prezentări în fața clienților.
— Ce idee?
— Mai lasă-mă puțin, a răspuns Vic. Până diseară. Și după aia o s-o testăm...
— ...și o să vedem pe cine prindem cu nădragii în vine, a rânjit larg Roger,

deschizându-și din nou ziarul la pagina financiară. În regulă. Dar neapărat să mi-o zici diseară. Săptămâna trecută, acțiunile Sharp au crescut iar cu alți doișpe cenți jumate. Știai chestia asta?
— Super, a murmurat Vic.
S-a uitat din nou pe geam. Ceața se risipise acum; ziua era perfect limpede și luminoasă. Plajele de la Kennebunk și Ogunquit și York alcătuiau o priveliște panoramică, numai bună pentru o ilustrată – oceanul de culoarea cobaltului, nisipul kaki şi apoi peisajul statului Maine, cu dealuri domoale, câmpuri întinse și pâlcuri dese de brazi care se întindeau până departe, în zare. Superb. Iar tabloul acesta i-a accentuat și mai mult depresia.
Dacă o să-mi vină să plâng, mai bine mă duc naibii la budă, și-a zis el, strângând din dinți. Șase propoziții scrise pe o bucățică de hârtie ieftină îl aduseseră în halul ăsta. Viața omului era îngrozitor de fragilă, la fel ca ouăle alea de Paște frumos vopsite pe dinafară, dar goale pe dinăuntru. Nu mai demult de săptămâna trecută, se gândise să-l ia pe Tad și să plece de acasă. Acum se întreba dacă la întoarcere îi va mai găsi acolo pe Donna și pe cel mic. Oare era posibil ca Donna să ia copilul și să plece, poate să se ducă la mama ei, în Poconos?
Normal că era. Donna putea foarte bine să ajungă la concluzia că o despărțire de doar zece zile nu ar fi fost suficientă nici pentru el și nici pentru ea. Poate una de șase luni ar fi fost mai bună. Iar acum îl avea și pe Tad. Cum se zicea pe vremuri? „Posesia reprezintă nouă zecimi din dreptul de proprietate“, nu?
Și poate, i-a țâșnit în minte o voce insinuantă, *poate știe unde s-a dus Kemp. Poate o să se hotărască să se ducă după el. Să încerce să rămână cu el, măcar o vreme. Să-și regăsească împreună fericirea pe care au trăit-o.*
Uite, ăsta gând optimist într-o dimineață de luni! și-a zis el tulburat la culme. Iar gândul nu voia să-i dea pace. Nu de tot.
A reușit să-şi scurgă şi ultima picătură din cocktail înainte de aterizarea pe aeroportul Logan. S-a ales cu arsuri nasoale la stomac, care știa că aveau să-l țină toată dimineața – și, chiar dacă băga în el un flacon întreg de medicamente antiacide, arsurile alea tot aveau să îl chinuiască, la fel cum îl

chinuia și gândul că Donna l-ar putea părăsi pentru Steve Kemp. Dar parcă nu se mai simțea la fel de abătut ca înainte. Măcar pentru asta, și tot a meritat să bea atât de devreme.
Poate.
Joe Camber s-a uitat cu o oarecare uimire la podeaua atelierului de sub masa pe care era instalată menghina lui cea mare. Și-a tras pe frunte pălăria de fetru verde, s-a mai holbat puțin la ce era acolo, după care și-a vârât degetele între dinți și a fluierat tare.
— *Cujo! Unde ești, băiete! Vino-ncoace! Cujo!*
A mai fluierat o dată, apoi s-a aplecat, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Câinele va veni, nu se îndoia de asta. Cujo nu pleca niciodată prea departe. Dar ce va face cu ce vedea el aici?
Câinele făcuse caca pe podeaua atelierului. Și nu mai făcuse niciodată așa ceva, nici măcar când era mic. Sigur, stropise un picuț în jur, așa cum fac toți cățelușii, și distrusese într-un hal fără de hal una sau două perne de scaun, dar niciodată nu se mai întâmplase una ca asta. I-a trecut prin minte că poate alt câine îi mânjise atelierul, dar i se părea imposibil. Din câte știa el, Cujo era cel mai mare câine din Castle Rock. Câinii mari mănâncă mult și câinii mari se cacă mult. Mizeria asta de aici nu avea cum să fie făcută de vreun caniș sau de vreun beagle. Joe s-a întrebat dacă nu cumva câinele își dăduse seama că Charity și cu Brett plecaseră. Dacă da, poate așa voia el să arate ce părere avea despre asta. Joe auzise că se mai întâmplă și asemenea chestii.
Acceptase câinele în schimbul plății pentru o lucrare făcută în 1975. Clientul era un tip chior de un ochi, pe care-l chema Roy Crowell și care locuia pe drumul către Fryeburg. Crowell ăsta prefera să muncească în pădurile din zonă, deși toată lumea știa cât de bine se pricepea la câini – să-i crească și să-i dreseze. Ar fi putut să câștige frumușel dacă și-ar fi făcut o „fermă de câini“, cum se cheamă afacerile astea în New England, numai că nu avea o fire prea plăcută și alunga mulți potențiali clienți cu temperamentul lui taciturn și morocănos.
— Îmi trebuie un motor nou la camion, îi spusese Crowell lui Joe în primăvara aceea.

— Îhî, a zis Joe.
— Am motorul, dar n-am bani să te plătesc ca să mi-l pui. Mi-s lefter.
Stăteau amândoi în pragul atelierului lui Joe, mestecând fire de iarbă. Brett, de doar cinci ani atunci, se tot prostea prin curte, în vreme ce Charity punea rufele la uscat.
— Păcat, Ray, ce să zic, i-a răspuns Joe. Da' eu nu muncesc pe gratis. Asta nu-i o firmă de caritate.
— Tocmai ce-a fătat coana Beasley, a zis Ray.
Coana Beasley era o cățea Saint-Bernard.
— Sunt căței de rasă pură. Tu-mi faci treaba și eu te las să-ți alegi un pui. Ce zici? O să ieşi tu în câştig la treaba asta, dar eu degeaba tai lemne dacă n-am camion în care să le car.
— Nu-mi trebe niciun câine, a zis Joe. În niciun caz, unu' mare ca ăia. Afurisiții ăștia de Saint-Bernarzi nu fac decât să mănânce tot timpul. Mașini de înfulecat, asta sunt.
— Ție nu-ți trebe niciun câine, a spus Ray, cu ochii la Brett, care acum ședea în iarbă și se uita la mama lui. Da' mie mi se pare că puștiul tău s-ar bucura dacă ar avea unul.
Joe a vrut să zică ceva, dar s-a răzgândit imediat. Nu folosea prezervative și nici Charity nu folosea alte mijloace de protecție, însă Brett era singurul lor copil și îl avuseseră destul de târziu. Uneori, atunci când se uita la el, Joe se întreba: „Oare se simte singur?" Poate că se simțea. Și poate că Ray Crowell avea dreptate. Se apropia ziua lui Brett. Ce-ar fi să-i dea un cățeluș drept cadou?
— O să mă mai gândesc, a spus el.
— Nu prea mult, i-a zis Ray cu arțag. Să știi că pot să mă duc în North Conway, la Vin Callahan. Și el e priceput, Camber. Poate chiar mai priceput decât tine.
— Poate că e, a răspuns netulburat Joe.
Deloc, dar deloc nu-l intimida temperamentul irascibil al lui Ray Crowell.
Pe la finalul aceleiași săptămâni, șeful de la prăvălia Shop'n Save a venit la Joe cu Fordul lui Thunderbird, care avea oarece probleme cu transmisia. Nimic

grav, dar managerul ăla, pe care-l chema Donovan, s-a tot fâțâit în jurul mașinii și a făcut atâta tam-tam, de ziceai că era o mămicuță cu copilașul bolnav. În tot timpul ăsta, Joe i-a schimbat lichidul de transmisie și a strâns racordurile. Mașina era în stare bună, chit că fusese fabricată în 1960. În timp ce lucra și-l tot auzea pe Donovan văitându-se că nevastă-sa îl tot bătea la cap s-o vândă, lui Joe i-a venit brusc o idee.

— Aș vrea să-i iau băiatului meu un câine, i-a zis el lui Donovan, în timp ce cobora mașina de pe cricuri.

— Da? l-a întrebat Donovan, pe un ton politicos, dar deloc interesat.

— Îhî. Un Saint-Bernard. Acu-i doar un cățeluș, da' o să mănânce mult când o să mai crească. Și mă gândesc că am putea să cădem la învoială. Dacă mi-ai garanta că-mi lași din preț la boabele alea de câini, parcă Gaines Meal le zice, sau Ralston Purina, sau ce vindeți voi acolo, îți promit și eu că o să-ți fac revizie la mașină atunci când vrei. Fără bani.

Donovan se arătase încântat de propunere și au bătut palma. Apoi, Joe l-a sunat pe Ray Crowell și i-a spus că s-a hotărât să ia cățelul, dacă oferta încă mai era valabilă. Crowell a zis că era și, de ziua lui Brett, Joe și-a uimit și fiul și nevasta atunci când a pus în brațele băiatului un cățeluș neastâmpărat și vesel.

— Mulțumesc, tati, mulțumesc, mulțumesc! strigase Brett, îmbrățișându-și tatăl și pupându-l pe obraji de multe ori.

— Bine, a zis Joe. Dar tu singur va trebui să ai grijă de el, Brett. Că-i câinele tău, nu al meu. Dacă o să văd că face pipi sau caca unde nu trebuie, o să-l duc în spate și o să-l împușc fără să-mi pară rău.

— O să am grijă, tati... pe cuvânt!

Și se ținuse de cuvânt (într-o oarecare măsură). Iar, atunci când uita, Charity sau Joe curățau în urma câinelui, fără să spună nimic. Iar Joe și-a dat seama cu uimire că-i era imposibil să fie indiferent față de Cujo, îi era imposibil să nu-l placă; pe măsură ce a crescut (și creștea al naibii de repede, ajungând exact o mașină de înfulecat, așa cum prorocise Joe), a devenit membru în toată regula al familiei Camber. Era un câine bun și credincios.

Se obișnuise repede să-și facă mereu nevoile afară... și acum, uite ce s-a

întâmplat. Joe s-a întors și s-a uitat în jur. Era încruntat și își vârâse în buzunare pumnii încleștați. Nici urmă de Cujo pe nicăieri.
A ieșit în pragul magaziei și a fluierat din nou. Probabil că afurisitul ăla de câine se dusese la pârâul din vale ca să se mai răcorească și el. Nu că l-ar fi învinuit pentru asta. Părea să fie deja 30 de grade la umbră. Însă câinele se va întoarce curând acasă, iar atunci Joe îl va apuca de ceafă și îi va vârî botul în mizeria pe care o făcuse. Nu și-ar fi dorit să se poarte așa, dacă ăsta fusese doar modul lui Cujo de a spune că-i era dor de Charity și de Brett. Însă nu trebuie să-ți lași câinele nepedepsit atunci când...
Și atunci i-a venit alt gând. S-a plesnit cu palma peste frunte. Cine naiba o să-i dea de mâncare lui Cujo când el va pleca la Boston cu Gary?
Probabil că ar putea să umple cu boabe Graines Meal toată troaca aia veche din spatele atelierului – aveau cam o tonă de hrană din asta uscată în pivniță –, dar o să se umezească acolo în caz de ploaie. Iar dacă ar fi lăsat toată mâncarea aia în casă sau în magazie, Cujo ar fi halit-o și s-ar fi căcat înăuntru. Pentru că era un mâncău de nu s-a mai pomenit. Ar fi mâncat jumate în prima zi, apoi ailaltă jumate în ziua a doua, după care ar fi bântuit ca nebunul prin zonă, până când ar fi venit Joe acasă.
— La dracu', a bombănit el.
Și câinele tot nu apărea. Știa că Joe aflase ce porcărie făcuse și îi era rușine. Probabil. Cujo era un câine deștept și își dădea seama (sau bănuia) că nimic nu-i putea justifica gestul.
Joe a pus mâna pe o lopată și a strâns mizeria. A vărsat acolo mult detergent industrial, pe care-l ținea la îndemână ca să spele podeaua atelierului, și l-a limpezit aruncând peste el o găleată plină cu apă luată de la cișmeaua din spate. După ce a terminat, și-a luat carnețelul cu spiră în care-și nota lucrările planificate și s-a uitat în el. Rezolvase problema de la tractorul lui Richie – scripetele ăla scosese motorul cât ai bate din palme. Amânase treaba cu cureaua de transmisie, fără nicio problemă; fusese treabă ușoară cu profesorul, exact așa cum se și așteptase. Mai avea încă vreo șase lucrări planificate, dar toate minore.

A intrat în casă (niciodată nu se sinchisise să-și instaleze un telefon în atelier – porcii ăia îți iau și pielea de pe tine pentru o linie telefonică suplimentară, așa îi spusese el lui Charity) și a început să-și sune clienții și să-i anunțe că pleacă pentru câteva zile din oraș, cu treburi. O să le rezolve problemele imediat ce se întoarce, nu e cazul să apeleze la altcineva. Iar dacă vreunul dintre ei nu mai avea răbdare și voia să-și schimbe numaidecât cureaua de ventilator sau furtunul de radiator, atunci să-l pupe undeva.

După ce a terminat cu telefoanele, s-a întors în atelier. Mai avea încă două chestii de făcut: să schimbe uleiul și să regleze etrierul de la o mașină al cărei proprietar îi promisese că va veni să și-o ia înainte de prânz. S-a apucat de treabă, gândindu-se cât de multă liniște era acum în jur, de când plecaseră Charity și Brett... și Cujo. În mod normal, uriașul Saint-Bernard ar fi stat tolănit la umbra de lângă ușa atelierului, gâfâind de căldură cu limba atârnată într-o parte, și s-ar fi uitat la Joe cum lucrează. Joe vorbea câteodată cu el, iar Cujo părea să-l asculte cu foarte mare atenție.

Am fost părăsit, și-a zis el, cam supărat. *Toți trei m-au părăsit.* A aruncat o privire spre locul unde făcuse Cujo mizeria și a clătinat din cap cu un aer scârbit și mirat. Mai încolo o să-l sune pe perversul ăla bătrân de Gary. Poate știe el pe cineva – vreun puști din vecini – care să vină să-i dea de haleală lui Cujo vreo două sau trei zile.

Și-a spus că așa va face și a dat drumul radioului, pe postul WOXO, din Norway. A reglat volumul aproape la maxim, dar nu a fost atent decât la știri și la comentariile sportive –, însă oricum alunga liniștea din jur. Nu se mai simțea atât de singur. S-a apucat de treabă. Și nu a auzit telefonul sunând în casă.

Pe la nouă dimineața, Tad Trenton se juca liniștit cu mașinuțele la el în cameră. În cei patru ani de viață, adunase peste treizeci de jucării din astea – avea o colecție impresionantă, de la jucărioarele din plastic, de șaptezeci și nouă de cenți, pe care i le lua câteodată tatăl lui de la drogheria din Bridgton de unde-și cumpăra revista *Time* în serile de miercuri (trebuia să ai mare grijă când te jucai cu ele, pentru că erau MADE ÎN TAIWAN și se dezmembrau imediat) și până la vedeta parcului auto, un buldozer Tonka, mare și galben, care-i ajungea până

la genunchi atunci când stătea în picioare.
Avea și diferite „personaje“ pe care să le vâre în cabinele camioanelor. Unele erau niște păpușele cu capetele foarte rotunde, pe care le avea de când fusese bebe. Altele erau soldați. Destul de multe erau figurine din *Războiul stelelor* – Luke, Han Solo, Darth Vader, un războinic de pe planeta Bespin și Greedo, preferatul lui Tad. Doar Greedo avea onoarea de a conduce buldozerul Tonka. Câteodată, refăcea scene din *Dukes of Hazzard* sau din *B.J. and the Bear*[32]; câteodată se juca de-a „Hoții și Vardiștii“ (mami și tati îl duseseră la cinematograf să vadă *White Lightning* și *White Line Fever*[33], iar lui îi plăcuseră *nemaipomenit* de mult). Alteori se juca un joc inventat chiar de el. Jocul ăsta se chema „Accident cu zece camioane“.

[32] Seriale de comedie din anii 1970–1980 (n. tr.).

[33] Filme de acțiune din anii 1970 (n. tr.).

Însă jocul pe care-l juca cel mai des – jocul pe care-l juca acum – nu avea niciun nume. Își scotea camioanele și „șoferii“ din cele două cutii cu jucării și alinia în diagonală mașinile cu figurinele înăuntru, de parcă ar fi staționat toate pieziș pe o stradă pe care doar el putea s-o vadă. Apoi le împingea până în cealaltă parte a camerei – dar pe rând și foarte încet – și le alinia din nou acolo, bară la bară de data aceasta. Câteodată repeta figura și de zece sau cincisprezece ori într-o oră, fără să obosească sau să se plictisească.
Atât pe Vic, cât și pe Donna, i-a neliniștit un pic jocul ăsta al lui. Era ușor deranjant să-ți vezi copilul repetând iar și iar aceleași gesturi, într-o manieră aproape ritualică. Și unul, și celălalt l-au întrebat în diferite ocazii ce-i plăcea la chestia aia, numai că Tad nu cunoștea suficiente cuvinte ca să le poată explica. *Dukes of Hazzard,* „Hoții și Vardiștii“ și „Accidentul cu zece camioane“ erau jocuri simple – poc-buf și gata. Jocul acela fără nume era liniștit, era pașnic și domol și disciplinat. *Dacă* ar fi știut cum să spună, le-ar fi zis părinților că acesta era modul lui de a murmura *Ommm* și de a-și deschide astfel porțile spre meditație și reflecție.
Iar acum, jucând acest joc fără nume, Tad se tot gândea că se întâmplase ceva rău.

S-a uitat instinctiv la ușa dulapului, dar nu aia era problema. Ușa era încuiată și nu se mai deschisese niciodată de când cu „Vorbele De Gonit Monstrul“. Nu, răul era în altă parte.
Nu știa ce anume era și nu credea că voia să știe. Dar, la fel ca Brett Camber, și Tad se pricepea deja să descifreze vârtejurile din râul emoțiilor netraduse în cuvinte dintre mama și tatăl lui. Pentru că pe râul acela plutea el. În ultimul timp, avea senzația că sub suprafața apei apăruseră contracurenți sau bancuri de nisip, poate chiar capcane de care nu-ți dădeai seama din prima. Vâltori, poate. Sau o cascadă. Orice era posibil.
Lucrurile nu mergeau bine între mama și tatăl lui.
Și-a dat seama de asta din felul cum se priveau. Din felul cum își vorbeau. Din ce se putea sesiza din gândurile lor. Din ce se observa pe chipurile lor, dar, mai ales, din ce *NU* se observa pe chipurile lor.
A terminat de transformat șirul diagonal de camionașe dintr-o parte a camerei într-un rând bară la bară în cealaltă parte. Apoi s-a ridicat de pe jos și s-a dus la fereastră. Îl cam dureau genunchii, pentru că se jucase destul de mult timp „jocul fără nume“. Mama punea niște rufe la uscat în curtea din spate. Cu o jumătate de oră înainte de asta, îl sunase pe nenea ăla care putea să-i repare mașina, dar nu-l găsise acasă. A tot stat la telefon, așteptând să-i răspundă cineva, după care s-a enervat și a trântit receptorul în furcă. Iar mama lui nu se prea enerva din cauza unor chestii din astea atât de neînsemnate.
În timp ce Tad o privea, Donna a terminat de întins și ultimele două cearșafuri. S-a uitat la ele… și parcă i s-au gârbovit umerii. S-a dus apoi lângă mărul din spatele frânghiilor de rufe, iar Tad și-a dat seama din poziția ei – cu picioarele depărtate, bărbia în piept, umerii tremurând ușor – că plângea. A mai privit-o o vreme, după care s-a întors fără chef la camionașele lui. Avea un fel de gol în piept. Îi era deja dor de tatăl lui, foarte tare îi era dor de el, însă ceea ce tocmai văzuse îl afecta și mai rău.
A împins încet și pe rând camioanele în cealaltă parte a camerei, rearanjându-le în linia oblică de la început. S-a întrerupt o dată, când a auzit trântindu-se ușa din plasă. Se gândea că mama avea să îl strige, dar nu l-a strigat. I-a auzit apoi

pașii prin bucătărie, apoi scârțâitul fotoliului ei preferat din sufragerie. Însemna că se așezase pe el. Numai că nu a dat drumul televizorului. Și Tad s-a gândit cum stătea mama lui acolo, cum doar... *stă și nu face nimic...* dar imediat și-a alungat gândul ăsta din minte.
A terminat de aliniat camionașele. În cabina buldozerului se afla Greedo, cel mai tare dintre toți. Iar Greedo se uita la ușa dulapului, cu ochii lui rotunzi și negri și inexpresivi. Și mari – da, și mari erau ochii lui Greedo, de parcă ar fi văzut ceva acolo, ceva atât de înspăimântător, că s-a speriat, ceva atât de cumplit, ceva atât de *oribil,* ceva care urma să vină...
Tad s-a uitat și el speriat la ușa dulapului. Era bine închisă.
Dar se plictisise de „jocul fără nume". A pus camionașele înapoi în cutia cu jucării și le-a trântit cât a putut el de tare, ca să facă zgomot și mama să știe că se pregătea să coboare ca să se uite la episodul din *Gunsmoke*[34] care se dădea atunci la televizor. A pornit spre ușă, dar s-a oprit după câțiva pași și s-a uitat fascinat la „Vorbele De Gonit Monstrul".

[34] Serial western din anii 1970 (n. tr.).

Nu aveți voie în camera asta, monștrilor
N-aveți ce căuta aici.
Le știa pe dinafară. Se simțea bine când se uita la ele, când le repeta, când vedea scrisul tăticului lui.
În noaptea asta *nimeni n-o să-l atingă pe Tad, nimeni n-o să-i facă rău lui Tad. Auziți, monștrilor? N-aveți ce căuta aici.*
Sub imboldul momentului, a tras de piuneza care ținea foaia de hârtie fixată de perete. Cu gesturi respectuoase, a dat jos „Vorbele De Gonit Monstrul". A împăturit hârtia și a pus-o bine în buzunarul din spate al pantalonilor. După care, simțindu-se bine și liniștit pentru prima oară în ziua aceea, a coborât scara în fuga mare, ca să-i vadă pe șeriful Dillon și pe Festus.
La douăsprezece fără zece apăruse și ultimul client să-și ia mașina. Îi dăduse banii, pe care Joe îi îndesase în portofelul lui vechi și murdar, propunându-și să țină minte că trebuia să se ducă la banca din Norway ca să mai scoată încă cinci sute de dolari înainte de a porni la drum cu Gary.

Și și-a adus aminte de Cujo și de faptul că nu găsise încă pe nimeni care să-i dea de mâncare. S-a urcat în furgoneta Ford și a coborât dealul până acasă la Gary. A parcat în față. A început să urce treptele verandei și atunci i-a rămas în gât salutul pe care intenționa să-l rostească. A dat înapoi și s-a aplecat să se uite pe trepte.

Era sânge acolo.

Joe l-a atins cu degetele. Era vâscos, dar nu se uscase de tot. S-a îndreptat de spate. Era puțin îngrijorat, dar nu prea tare. Poate că Gary se îmbătase și căzuse cu paharul în mână. Îngrijorarea reală l-a cuprins atunci când a văzut că era spartă ușa din plasă.

— Gary?

Niciun răspuns. Și s-a întrebat dacă nu cumva apăruse cineva care-i purta pică lui Gary și se răzbunase. Sau poate vreun turist îi ceruse să-l îndrume unde naiba voia să se ducă și Gary nu-și alesese bine omul pe care să-l trimită la dracu'.

A urcat treptele. Pe scândurile verandei erau alte pete de sânge.

— Gary? a strigat el din nou.

Și dintr-odată i-a părut rău că nu-și luase pușca de acasă. Dar, chiar dacă îl bătuse cineva pe Gary, îi spărsese nasul ori îi scosese câțiva dintre puținii dinți pe care-i mai avea în gură perversul ăla bătrân, persoana respectivă plecase demult, pentru că, în afară de camioneta ruginită a lui Joe, în curte nu mai era decât Chryslerul alb din '66 al lui Gary. Și nu aveai cum s-o iei pe jos, pentru că Gary Pervier locuia la unșpe kilometri de oraș și la trei de Maple Sugar Road care ducea înapoi la Route 117.

Cel mai probabil s-a tăiat singur, de beat ce era, și-a zis Joe. *Dar sper din suflet să-și fi tăiat doar un deget, nu beregata.*

A deschis ușa din plasă. S-a auzit scârțâit strident de balamale neunse.

— Gary?

Tot niciun răspuns. Înăuntru era un miros dulceag și grețos care nu-i plăcea deloc; în primul moment a crezut că de la caprifoi venea mirosul ăla. În stânga era scara care ducea la etaj. În față era holișorul care dădea în bucătărie și la

mijlocul căruia era ușa de la sufragerie.
Pe podeaua holului era ceva, dar, din cauza întunericului de acolo, Joe nu-și dădea seama ce anume. Parcă o măsuță răsturnată sau cam așa ceva... Dar, din câte știa Joe, în holul de la intrare nu fusese niciodată niciun fel de mobilă. Doar șezlongurile și le băga Gary acolo atunci când ploua, însă nu mai plouase de două săptămâni. Iar șezlongurile erau la locurile lor de afară. Lângă gardul cu caprifoi.
Numai că mirosul ăla nu era de caprifoi. Era de sânge. De mult sânge. Iar chestia aia din hol nu era o măsuță răsturnată.
Joe s-a îndreptat repede spre forma aia neclară. Îi bubuia inima în urechi. S-a așezat în genunchi acolo și din gât i-a ieșit un chirăit înfundat. Brusc, aerul din jur i se părea prea fierbinte și prea sufocant. Parcă-l sugruma. Și-a acoperit gura cu palma și s-a întors cu spatele la Gary. Cineva îl omorâse. Cineva îl...
A făcut un efort de voință și s-a uitat din nou. Gary zăcea într-o baltă de sânge. Propriul lui sânge. Se holba cu ochi orbi la tavan. Gâtul îi fusese sfâșiat. Ba nu, nu sfâșiat, Dumnezeule mare! Parcă cineva i-l *sfârtecase.*
De data aceasta, nu a mai încercat să-și rețină voma. De data aceasta, i-a dat drumul pur și simplu și a început să scoată icnete deznădăjduite. Complet aiurea, s-a gândit cu un fel de invidie copilărească la Charity. Păi da, Charity avea parte de excursia *ei*, iar el a rămas cu buzele umflate. El n-o să mai plece nicăieri, pentru că un nenorocit nebun la cap își imaginase că-i Jack Spintecătorul și i-o trăsese rău de tot lui Gary Pervier și...
...și trebuia să cheme poliția. Să facă abstracție de tot ce era aici. Să facă abstracție de ochii orbi și holbați ai bătrânului pervers, care priveau fix la umbrele de pe tavan; și de mirosul ăla să facă abstracție – de mirosul ăla ca de cupru al sângelui, amestecat cu izul scârbos de dulce al caprifoiului.
S-a ridicat în picioare și a mers împleticindu-se până în bucătărie. Scotea niște gemete gâtuite, pe care nici nu și le auzea. Telefonul era instalat pe perete. Neapărat trebuia să sune la poliție – la poliția statului, la șeriful Bannerman, la oricine, dar să sune...
S-a oprit în prag. Și parcă i-au ieșit ochii din orbite, atât de tare s-a holbat.

Acolo era un ditamai rahatul de câine... iar după mărimea lui, și-a dat seama cui aparținea.
— Cujo, a șoptit el. Dumnezeule mare, a turbat Cujo!
I s-a părut că aude un zgomot în spate și s-a răsucit fulgerător. I s-a făcut părul măciucă. Însă în hol nu era decât Gary – Gary, care tocmai seara trecută îi spusese că Joe n-ar putea să-l asmută pe Cujo nici măcar asupra unui negrotei care zbiară din rărunchi; Gary, care zăcea aici cu beregata sfârtecată atât de adânc, că i se vedea șira spinării.
N-avea rost să riște. A luat-o la fugă înapoi pe hol, alunecând în sângele lui Gary şi lăsând o urmă prelungă în spate. A gemut din nou, dar s-a simțit puțin mai bine după ce a închis ușa grea, din interior.
S-a întors în bucătărie, ocolind cât a putut de bine cadavrul lui Gary. S-a uitat înăuntru, pregătit să închidă repede și ușa asta dacă se întâmpla să fie Cujo înăuntru. Și din nou l-au cuprins regretele că nu-și luase pușca la el.
Bucătăria era goală. Nu se mișca nimic acolo, în afară de perdelele jegoase, care se ondulau alene în adierile de vânt intrate prin geamurile deschise. Puțea a sticle goale de vodcă. Nasol miros, dar oricum mai plăcut decât... decât mirosul celălalt. Razele de soare desenau tipare regulate pe linoleumul decolorat și cu umflături. Pe perete era telefonul – odinioară alb, dar acum mânjit de unsoare de la mâinile de bețiv care-l atinseseră în toți anii ăștia și cu plasticul crăpat din cauză că același bețiv se împleticise și căzuse peste el.
Joe a intrat și a închis bine ușa în urma lui. S-a dus la cele două geamuri deschise și s-a uitat afară, în curtea din spate. N-a văzut acolo decât hoiturile ruginite ale celor două mașini pe care Gary le avusese înaintea Chryslerului. Însă, oricum, a închis bine și geamurile.
S-a dus apoi la telefon. Era al naibii de cald în bucătărie și el transpira la greu. Cartea de telefoane atârna alături, agățată de o sfoară. Cam cu un an în urmă, Gary o găurise cu un burghiu luat de la Joe, ca să vâre sfoara aia prin ea. Era mangă rău în momentele alea și insista să anunțe la fiecare câteva secunde că îl durea fix undeva.
Joe a luat cartea de telefon, dar a scăpat-o imediat dintre degete. Cartea s-a

izbit de perete. Joe își simțea mâinile prea grele. În gură avea gustul infect de vomă. A luat din nou cartea și a deschis-o cu o mișcare violentă, care aproape că i-a rupt coperta. Ar fi putut să formeze 555-1212 (numărul de la informații), dar era atât de șocat, că nici nu i-a trecut prin minte.
Sunetele pe care le scotea (gâfâielile, bubuielile inimii și foșnetul paginilor cărții) au acoperit un alt sunet – un sunet mai slab, care venea din spate: scârțâitul ușii de la pivniță. Cujo o deschidea încet, împingând-o cu botul. După ce-l omorâse pe Gary Pervier, Cujo coborâse în pivniță. Lumina din bucătărie era prea puternică, orbitoare. Ușa de la pivniță fusese întredeschisă, iar el coborâse cu pași spasmodici până în bezna răcoroasă și primitoare. Apoi adormise lângă vechiul cufăr militar al lui Gary, iar vântul intrat pe geamurile din bucătărie mai apropiase ușa. Însă vântul nu fusese atât de puternic încât s-o închidă de tot.
Iar acum gemetele, icnetele de vomă ale lui Joe, zgomotul pașilor lui pe hol, trântitul ușii de la intrare – toate acestea îl treziseră. Simțea din nou durerea aceea înfiorătoare. Durerea și furia aceea mocnită și nestăpânită. Stătea cu capul aplecat. Ochii i se făcuseră aproape stacojii. Blana lui deasă și roșcată era mânjită cu sânge și noroi uscat. Din bot i se prelingeau bale groase și limba începuse să i se umfle.
Joe găsise secțiunea cu numerele de telefon din Castle Rock. A mers în jos pe pagină cu degetul (care-i tremura îngrozitor de tare) până a ajuns la rubrica de SERVICII PUBLICE CASTLE ROCK. Acolo era numărul de la biroul șerifului. A vrut să îl formeze, dar chiar atunci a auzit mârâitul gros al lui Cujo. Joe Camber a simțit că îl părăsiseră toți nervii din corp. Cartea de telefon i-a căzut din mână și s-a izbit iarăși de perete. S-a întors foarte încet spre locul de unde se auzea mârâitul ăla fioros. Și l-a văzut pe Cujo în pragul pivniței.
— Ce cățel cuminte, a murmurat el răgușit.
I-a curs saliva pe bărbie. Și-a udat nădragii. Iar acel miros acru, de amoniac, l-a lovit pe Cujo în nas ca un pumn. A țâșnit. Joe s-a ferit, mișcându-se ca pe picioroange. Totuși a reușit, iar câinele s-a izbit de perete atât de tare, că a făcut o gaură în tapet și bucătăria s-a umplut de var înecăcios. Acum, câinele nu mai

mârâia. Acum scoatea niște sunete mai urâte și mai stridente și mai sălbatice decât orice lătrat de câine de pe lumea asta.
Joe a mers cu spatele până la ușă. S-a împiedicat de un scaun. A dat disperat din mâini, încercând să-și recapete echilibrul. Și poate și l-ar fi recăpătat în câteva secunde, dar Cujo l-a atacat din nou – o mașină ucigașă, o armă mortală, cu șuvoaie de bale zburându-i dintre fălci. Emana o duhoare reavănă și mocirloasă.
— *Nu te apropia de mine!* a zbierat Joe Camber.
Și-a adus aminte de Gary. Și și-a acoperit beregata cu o mână, în vreme ce cu cealaltă încerca să apuce câinele. Cujo s-a dat înapoi pe moment, dar tot încercând să muște și cu colții gălbui înșirați ca șipcile unui gard dezgolit într-un rânjet larg și sinistru. Apoi a atacat din nou.
Iar de data asta, ținta au fost testiculele lui Joe Camber.
— Ei, copilu', vrei să vii cu mine la cumpărături? Și după aia să mâncăm o pizza?
Tad a sărit în picioare.
— Normal că da!
— Haide.
Donna avea deja geanta pe umăr și era îmbrăcată în blugi și o bluză bleu. Lui Tad i se părea extrem de drăguță. S-a simțit ușurat că nu i se vedea pe obraji nicio urmă de lacrimi, pentru că și *pe el* îl bușea plânsul atunci când plângea ea. Știa că numai bebelușii făceau asta, dar nu se putea stăpâni.
Mama lui tocmai se urca la volan, când Tad și-a amintit că mașina ei era stricată.
— Mami?
— Ce e? Hai, urcă-te.
Dar nu s-a urcat.
— Dacă face poc-poc?
— Poc...?
Donna s-a uitat nedumerită la el. Asta, în prima clipă. Apoi pe chip i-a apărut o expresie exasperată, din care Tad a înțeles că mama lui uitase complet că

mașina era stricată. Iar el îi adusese aminte de asta și acum ea era din nou supărată. Oare din vina mașinii sau din vina lui? Nu știa, dar sentimentul de vină care-l rodea pe dinăuntru îi zicea că numai el era cauza supărării ei. Apoi trăsăturile Donnei s-au îmblânzit și i-a zâmbit din colțul gurii, zâmbet pe care-l păstra doar pentru el. Iar Tad s-a simțit mai bine.
— Ne ducem doar până în oraș, Tadder. Dacă ne lasă baltă mașinuța asta bătrână, o să aruncăm doi dolari pe unicul taxi din Castle Rock și o să ne întoarcem acasă cu el. Bine?
— Aha. Bine.
S-a urcat în Pinto și a izbutit să închidă singur portiera. Donna se uita atentă la el, pregătită să-i sară în ajutor. Tad a presupus că își amintea de Crăciunul din urmă cu un an, când își prinsese piciorul în portieră și fusese obligat să poarte un bandaj elastic vreme de aproape o lună. Însă atunci era bebe mic, iar acum era ditamai băiatul de patru ani. Știa că așa este, pentru că așa îi spusese tati. Și i-a zâmbit Donnei, ca să-i arate că fusese floare la ureche. I-a zâmbit și ea.
— Ai închis-o bine?
— Foarte bine, i-a răspuns Tad.
Însă ea tot a redeschis-o și a trântit-o din nou, pentru că mămicile nu te cred decât atunci când le zici că s-a întâmplat ceva rău – de pildă, că ai vărsat pe jos punga cu zahăr atunci când te-ai întins după untul de arahide sau că ai spart o fereastră atunci când ai vrut să arunci o piatră peste garaj.
— Pune-ți centura, i-a zis Donna, urcând la volan. Când o apucă damblalele pe supapa aia cu ac, sau ce-o fi, mașina se hurducă rău de tot.
Puțin cam speriat, Tad și-a fixat centura de siguranță. Spera din suflet să nu aibă un accident ca ăla din jocul lui cu zece camioane. Dar cel mai mult și mai mult spera să nu o apuce iarăși plânsul pe mami.
— Sunt flapsurile coborâte? a întrebat ea, prefăcându-se că-și aranjează ochelarii invizibili de aviator.
— Sunt, a confirmat Tad hlizindu-se.
Ăsta era jocul lor.
— Pista e liberă pentru decolare?

— Liberă.
— Atunci, să pornim.
A răsucit cheia în contact și a dat cu spatele până pe stradă. După câteva secunde, erau pe drumul spre oraș. S-au relaxat amândoi cam după un kilometru și jumătate. Până atunci, Donna șezuse țeapănă la volan, iar Tad șezuse la fel pe scaunul din dreapta ei. Însă Fordul Pinto mergea atât de lin și frumos, de puteai să crezi că abia ieri ieșise din fabrică.
S-au dus la băcănia Agway, de unde Donna a cumpărat alimente de patruzeci de dolari, cât să le ajungă în cele zece zile cât avea să lipsească Vic. Tad a bătut-o la cap să-i ia și o cutie cu prăjiturele Twinkies și ar fi vrut și cereale Cocoa Bears, dacă l-ar fi lăsat Donna. Li se livrau cu regularitate cereale Sharp, însă acum le terminaseră. A fost o excursie plină de lucruri de făcut, însă pe când stătea la coadă la casă (cu Tad așezat în scăunelul pentru copii al căruciorului de cumpărături şi bâțâindu-şi picioarele), Donna tot a avut ceva vreme să reflecteze cu amărăciune la cât de scumpe erau în zilele alea trei amărâte de sacoșe cu mâncare. Gândul ăsta nu era doar deprimant, ci și înfricoșător. Și de aici a ajuns să se gândească la cumplita posibilitate – *probabilitate*, i-a șoptit mintea ei – ca Vic și Roger să piardă contractul Sharp și, în consecință, să se aleagă praful de agenția lor. Atunci cu ce ar mai cumpăra de mâncare?
S-a uitat la o femeie corpolentă, cu un fund de dimensiuni apreciabile sugrumat în niște pantaloni strâmți, de culoarea fructului de avocado. Femeia cu pricina și-a scos din poșetă un teanc de tichete de ajutor social. Apoi a văzut-o pe casieră cum își dădea ochii peste cap spre colega ei de la casa alăturată și a simțit cum panica îi înhăța inima cu colți ascuțiți ca de șobolan. Nu puteau ajunge și ei în situația asta, nu? Normal că nu. Dacă o fi și-o fi, se vor întoarce la New York și vor...
Nu-i plăcea direcția în care i-o luaseră gândurile și a alungat repede toate presimțirile astea pesimiste, înainte să se transforme în vreo avalanșă care s-o îngroape într-o altă depresie. Data viitoare nu va mai trebui să cumpere cafea; așa ar economisi trei dolari.
A împins căruciorul cu Tad și cumpărăturile până la mașină, a pus sacoșele în

spate și pe Tad pe scaunul din dreapta, a rămas puțin ca să audă că a închis bine portiera, dorindu-și să o închidă ea, dar înțelegând că fiul ei își dorea să o facă singur. Chestie de băieți mari. Cât pe ce să facă un infarct în decembrie, când Tad își prinsese piciorul în ușa de la mașină. Dumnezeule, cât de tare a *urlat!* A luat-o cu leșin atunci... dar era Vic acasă și el se repezise afară doar în halatul de baie și a fugit desculț prin bălțile de zloată de pe alee. Iar ea i-a permis să preia controlul, pentru că știa să se descurce în asemenea cazuri de urgență, iar ea era doar o balegă bleagă. Vic îi controlase piciorul lui Tad, să afle dacă era rupt sau nu, după care se îmbrăcase în mare viteză și-l dusese la camera de gardă de la spitalul din Bridgton.

După ce a pus bine și sacoșele cu cumpărături, și pe Tad, s-a urcat la volan și a pornit motorul de la Pinto. *Uite acuși-acuși o să mă lase baltă,* și-a zis ea. Însă i-a dus cuminte până la Mario's, care oferea o pizza delicioasă, plină cu atât de multe calorii cât să faci colăcei până să te ridici de la masă. A reușit să parcheze lângă un alt autoturism, la doar cincizeci de centimetri de trotuar. A coborât și l-a luat cu ea pe Tad. Acum se simțea mai bine decât se simțise toată ziua. Poate că Vic se înșelase; poate că fusese vorba doar despre o benzină mai proastă sau despre cine știe ce dop în conducta rezervorului, care acum ieșise. Nu-și dorea să se ducă la atelierul lui Joe Camber. Era la dracu-n praznic (Vic glumea relaxat despre asta, zicând că era unde s-a agățat harta-n cui – dar evident că el își permitea să glumească așa, că doar era *bărbat)*, plus că Joe Camber o cam intimidase atunci când l-a cunoscut. Era mârlanul tipic de la țară, care mârâia (nu vorbea) și se uita urât la tine. Iar câinele ăla... cum îl chema? Ceva mai spaniol. Cujo, așa îi zicea stăpânul. Poreclă pe care o avusese și William Wolfe, conducătorul SLA[35], cu toate că Donna nu putea să creadă că Joe Camber îi pusese intenționat Saint-Bernardului său numele unui extremist care se ocupase cu spargerea băncilor și răpirea moștenitoarelor tinere. Se îndoia că Joe Camber auzise vreodată de Armata Simbioneză de Eliberare. Câinele i se păruse destul de prietenos, dar tot se alarmase când îl văzuse pe Tad mângâind monstrul – la fel cum se alarma când îl vedea cum închide singur portiera. Cujo era atât de mare, că i-ar fi putut înghiți băiatul pe nemestecate.

[35] Symbionese Liberation Army – organizație americană de extremă stânga, activă în perioada 1973–1975 și considerată a fi fost o grupare teroristă (n. tr.).

I-a comandat lui Tad un sendviș cald cu pastramă, pentru că micuțul ei nu se prea dădea în vânt după pizza – *Asta precis nu de la mine a moștenit-o,* și-a zis ea –, iar pentru ea a luat o pizza cu salam și ceapă și două straturi de brânză. Au mâncat la una dintre mesele care dădeau la stradă. *O să-mi pută atât de tare gura, că până și un cal ar leșina dacă ar mirosi-o,* și-a zis ea, după care și-a dat seama că nu conta. Reușise să-și alunge atât soțul, cât și pe tipul care o tot vizitase în ultimele șase săptămâni.

Iar gândul acesta i-a declanșat din nou depresia. Și din nou a alungat-o... dar eforturile astea cam începuseră s-o obosească.

Mai aveau foarte puțin până acasă și la radio cânta Bruce Springsteen, când pe Pinto l-au apucat din nou sughițurile.

Mai întâi s-a zgâlțâit un pic. Apoi a urmat o hurducătură mai serioasă. Donna a apăsat ușor pedala de accelerație; câteodată avea efect.

— Mami? a exclamat speriat Tad.

— Totul e în regulă, Tad, i-a spus ea.

Însă nu era deloc așa. Fordul Pinto a început să se zguduie din toate încheieturile, făcându-i să se balanseze tare pe scaune – atât de tare, că le intrau centurile în burtă. Motorul bătea și urla. Una dintre sacoșe a căzut de la locul ei și tot conținutul i s-a vărsat pe jos. Donna a auzit zgomot de sticlă spartă.

— *Rablă împuțită ce ești!* a zbierat ea, cuprinsă de o furie fără margini.

Deja își vedea casa, puțin mai jos de culmea colinei. Aproape și totuși atât de departe. Parcă își râdea de ea. Nu credea că mașina avea să-i mai ducă până acolo.

Înspăimântat și de strigătul ei, dar și de zguduiturile Fordului Pinto, Tad a început să plângă, sporindu-i astfel neliniștea și supărarea și furia.

— *Taci!* a răcnit acum Donna. *Pentru numele Lui Dumnezeu, taci odată din gură, Tad!*

Însă Tad a început să plângă și mai tare și a dus mâna la buzunarul de la spate, unde pusese „Vorbele De Gonit Monstrul“. S-a simțit puțin mai bine după ce

a atins hârtia împăturită. Nu mult, doar un pic.
Donna și-a dat seama că trebuia să tragă pe dreapta și să oprească; n-avea încotro. A condus încet spre marginea drumului. O să aducă din casă cărucior lui Tad și o să pună cumpărăturile în el. După aceea se va gândi ce să facă cu mașina. Poate...
Chiar atunci când roțile din dreapta au ajuns pe pietrișul de pe margine, motorul a dat două rateuri, după care hurducăturile au dispărut, la fel cum făcuseră și în alte dăți. Imediat, Donna a pornit cu viteză spre străduța lor, a intrat pe aleea din fața casei, a tras frâna de urgență, a oprit motorul, și-a pus capul pe volan și a început să plângă și ea.
— Mami? a șoptit nefericit Tad.
A vrut să-i spună și *Nu mai plânge,* dar nu mai avea voce și nu putea decât să-și miște buzele, de parcă ar fi amuțit brusc de la laringită. Așa că doar și-a privit mama, dorindu-și să o mângâie, dar neștiind cum s-o facă. Chestia cu mângâiatul era treaba lui tati, nu a lui; și s-a pomenit dintr-odată că îi poartă pică tatălui său pentru că nu era acum alături de ei. Profunzimea acestui sentiment l-a șocat și l-a speriat deopotrivă. Și, fără niciun motiv concret, a văzut cu ochii minții cum se deschide ușa de la dulapul lui și cum se revarsă afară bezna cu miros urât și înțepător.
În cele din urmă, Donna și-a ridicat capul. Avea fața umflată de plâns. A scos o batistă din geantă și și-a șters ochii.
— Iartă-mă, dragul meu. Nu la tine țipam. Țipam la... la *nenorocita* asta de mașină.
Și a dat cu pumnul în volan. Tare.
— Au!
Și-a dus mâna la gură și a râs puțin. Însă nu era un râs vesel.
— Cred că tot a făcut poc-poc, a zis încruntat Tad.
— Cred că ai dreptate, a spus ea și i s-a făcut brusc dor de Vic. Haide să ducem cumpărăturile înăuntru. Bine că am apucat să ne luăm de mâncare, Cisco[36].

[36] Cisco – personajul principal din *The Cisco Kid*, serial western pentru copii, produs în anii 1950 (n. tr.).

— Așa e, Pancho[37], a zis Tad. Mă duc să-mi iau căruciorul.

[37] Pancho – personaj din *The Cisco Kid*, prietenul lui Cisco (n. tr.).

L-a adus, iar Donna a pus sacoșele în el, după ce a adunat din mașină cumpărăturile împrăștiate. Se spărsese o sticlă de ketchup. Când e să ai baftă, o ai până la capăt, nu? Jumătate din sosul ăla de la Heinz se vărsase pe mocheta bleu care acoperea zona pentru bagaje din spatele banchetei. Parcă își făcuse cineva harachiri acolo, așa arăta. O să spele locul cu detergent, dar tot se va vedea pata. Chiar dacă avea să folosească o soluție specială de curățat covoare, tot se va vedea.

Ea trăgea de cărucior, iar Tad îl împingea. Au intrat în casă pe ușa laterală, care dădea în bucătărie. Donna a luat sacoșele și tocmai se gândea dacă să pună cumpărăturile la locurile lor sau să se ducă să spele ketchupul înainte de a se impregna prea tare în mochetă, când a sunat telefonul. Tad s-a repezit la el ca un sprinter când aude focul de pistol ce dă startul cursei. Se pricepea deja să răspundă la telefon.

— Alo? Cine sună, vă rog?

A ascultat, a zâmbit, după care i-a întins receptorul Donnei.

Normal că-i tare băftoasă astăzi! Precis e cineva care vrea să vorbească două ore despre nimic. Așa că l-a întrebat pe Tad:

— Știi cine e, scumpule?

— Sigur, a răspuns micuțul. Tati.

Donnei a început să-i bată inima și mai repede. A luat receptorul și a spus:

— Alo? Vic?

— Bună, Donna.

Da, el era, însă tonul îi părea atât de distant… atât de *prudent.* Iar asta i-a provocat o senzație de slăbiciune cumplită. Fix de așa ceva avea acum nevoie!

— Te simți bine? l-a întrebat ea.

— Da.

— Credeam că ai să suni mai târziu. *Dacă* aveai de gând să o faci…

— Ne-am dus direct la studioul Image-Eye. Ei au făcut toate spoturile cu Profesorul Sharp Cereal. Și ce crezi? Nu mai găsesc înregistrările cu afurisitele

alea de reclame! Roger își smulge părul din cap.
— Da, a zis ea, dând din cap. Nu suportă să nu se țină de program.
— Asta-i puțin spus, a oftat Vic. Așa că m-am gândit, cât timp îi așteptăm să le caute, să...
Și nu și-a mai terminat fraza, iar disperarea și tristețea Donnei – senzația aceea de *naufragiu* – sentimente atât de neplăcute, însă atât de infantile și pasive, s-au transformat toate într-o spaimă mult mai activă. Pentru că Vic nu-și lăsa *niciodat*ă propozițiile neterminate, nici măcar când atenția îi era distrasă de ceva ce se întâmpla în jurul lui, la celălalt capăt al firului. Donna și-a amintit cum arătase el joi seară, atât de zdrobit, atât de aproape de limită.
— Te *simți* bine, Vic?
Și-a sesizat panica din voce și și-a dat seama că și el o auzise; chiar și Tad a ridicat ochii din cartea de colorat cu care se tolănise pe pardoseala din hol. Se uita cu mare atenție la ea și parcă îi apăruse o dungă micuță între sprâncene.
— Mda, a răspuns Vic. Voiam să-ți zic că m-am gândit să vă sun acum, cât cotrobăie băieții ăștia pe aici. Posibil să nu mai am timp diseară. Ce face Tad?
— Bine.
Donna i-a zâmbit lui Tad și i-a făcut cu ochiul. Băiețelul i-a zâmbit și el, iar fruntea i s-a netezit la loc. Apoi s-a apucat din nou de colorat. *Mi se pare obosit, așa că n-am de gând să-l mai încarc și eu cu toată porcăria aia cu mașina,* și-a spus ea. Dar imediat a deschis gura și i-a povestit.
Vorbind, și-a auzit tonul plângăcios și s-a străduit din răsputeri să-l alunge cumva. Pentru Dumnezeu, de ce îi spunea toate astea? De ce? Că doar îl auzea cât de dărâmat era, iar ea îl înnebunea cu carburatorul de la Pinto și cu sticla de ketchup.
— Mda, de la supapa aia e problema, a zis Vic.
Acum chiar părea mai vioi. Mai puțin ofilit. Poate din cauză că era vorba despre o chestiune minoră în comparație cu problemele cărora trebuiau acum să le facă față.
— N-a putut Camber să se ocupe azi de mașina ta?
— L-am sunat, dar nu mi-a răspuns. Probabil nu era acasă.

— Sau poate era, a zis Vic. N-are telefon în atelier. De obicei soția sau băiatul îi transmit mesajele. Or fi fost plecați undeva.
— Poate și el e plecat...
— Evident, dar mă cam îndoiesc, draga mea. Dacă ar exista oameni care să prindă rădăcini într-un loc, să știi că Joe Camber ar fi primul.
— Și atunci? Să risc și să mă duc până acolo? l-a întrebat Donna, dar fără prea multă siguranță.
Se tot gândea la câți kilometri trebuia să parcurgă prin pustietatea care înconjura Route 117 și Maple Sugar Road... asta, doar până ajungeai pe strada lui Camber, care era atât de departe și atât de puțin importantă, că nici măcar nume nu avea. Iar dacă pe supapa aia o apucau iar damblalele într-un loc pe unde nu trecea nici țipenie de om, cum s-ar fi descurcat ea acolo?
— Nu, mai bine nu, a spus Vic. Probabil că-i acolo... dar, dacă ai neapărată nevoie de el, precis ar fi plecat. E o situație fără ieșire, un cerc vicios.
Acum părea deprimat.
— Și ce să fac?
— Sună-i pe ăia de la reprezentanța Ford și spune-le că ai nevoie să te tracteze cineva.
— Dar...
— Niciun „dar“, trebuie neapărat să-i chemi. Dacă o să încerci să conduci ăia treizeci și cinci de kilometri până la South Paris, precis că motorul o să te lase în drum. Dar, dacă îi suni și le explici situația, posibil să-ți dea o mașină de schimb pe perioada reparației. Dacă nu cumva o să insiste să-ți închirieze una.
— Să-mi închirieze... Dar, Vic, nu costă prea mult?
— Ba da, i-a răspuns el.
Și din nou Donna și-a spus că era nedrept să-l împovăreze tocmai acum cu toate astea. Probabil se gândea că ea nu era în stare de nimic... doar să se culce cu restauratorul de mobilă. Și-o merita. Alte lacrimi sărate și fierbinți i-au înțepat ochii – pe jumătate de furie, pe jumătate de milă pentru ea însăși.
— Am să văd ce pot să fac, a zis ea, încercând cu disperare să vorbească pe un ton normal și vag indiferent.

Stătea cu cotul proptit în perete și cu mâna la ochi.
— Nu-ți face griji.
— Păi, oricum mi-aș... stai puțin, uite-l pe Roger. A făcut un tărăboi de nu s-a văzut, dar au găsit înregistrările. Vrei să mi-l mai dai un pic pe Tad la telefon?
Și-a pus frână tuturor întrebărilor apocaliptice care i se buluceau la gură. Era totul în regulă între ei? Credea el că va fi vreodată totul în regulă între ei? O puteau lua de la început? Însă era prea târziu. Nu mai avea timp. Bătuse câmpii despre mașină. Vacă proastă, curvă cretină.
— Sigur, i-a răspuns ea acum. O să-ți zică la revedere și din partea mea. Stai, Vic... încă ceva.
— Ce?
— Te iubesc.
Și a adăugat iute, înainte să-i audă răspunsul:
— Ți-l dau pe Tad.
I-a întins receptorul atât de repede, că aproape l-a lovit cu el în tâmplă. Apoi a traversat holul până la veranda din față. S-a împiedicat de un taburet și l-a răsturnat. Din cauza lacrimilor, nu mai vedea limpede.
A stat acolo și s-a uitat la Road 117, ținându-și coatele în palme, străduindu-se din răsputeri să se controleze – *controlează-te naibii odată, controlează-te!* – și uluită de cât de tare poți să suferi atunci când nu ai nicio rană fizică.
De undeva, din spate, se auzea vocea lui Tad, care-i povestea lui Vic că se duseseră la Mario's, unde mami și-a luat pizza aia cu multă grăsime și că mașina mersese bine până aproape de casă. Apoi i-a spus că îl iubește. După care s-a auzit zgomotul stins al receptorului pus în furcă. Și gata.
Controlează-te!!!
Într-un final glorios, parcă a reușit cât de cât. S-a întors în bucătărie și a început să pună cumpărăturile la locurile lor.
În aceeași după-amiază, la trei și un sfert, Charity Camber a coborât din autobuzul Greyhound. Brett venea în urma ei. Charity își frământa nervoasă bareta de la geantă. O apucase din senin teama irațională că nu o va mai recunoaște pe Holly. Că nu va mai recunoaște chipul propriei surori, pe care l-a

păstrat în minte în toți acești ani așa cum păstrezi o fotografie într-un album („Mezina care s-a măritat bine“) și nu va mai vedea decât un loc gol acolo unde ar fi trebuit să se afle poza aia.
— O vezi? a întrebat-o Brett, venind lângă ea.
Și el se uita cu mare atenție în jur, la toți oamenii din stația Stradford. Doar cu atenție, atâta tot. Nu cu teamă.
— Lasă-mă să mă uit! s-a răstit Charity. O fi la cafeneaua de acolo sau...
— Charity?
S-a întors și a dat cu ochii de Holly. Au năpădit-o amintirile, numai că acum amintirile acelea erau ca niște poze de foarte de mult ale femeii care stătea lângă sala de jocuri mecanice. Primul gând al lui Charity a fost că Holly purta *ochelari* – ce nostim! Acestui gând i-a urmat șocul: Holly avea riduri! Nu multe, dar n-aveai cum să nu le vezi. Iar al treilea gând nu a fost chiar un gând. A fost o imagine, la fel de clară și de înduioșătoare ca o fotografie în tonuri de sepia: Holly sărind în iazul moșului Seltzer, doar cu chiloțeii pe ea, cu părul prins în codițe și ținându-se de nări cu arătătorul și degetul mare de la mâna stângă, ca să o facă să râdă pe sora mai mare. *Pe vremea aia nu purta ochelari,* și-a zis Charity şi a simțit durerea venind şi strângându-i inima.
În stânga și în dreapta lui Holly erau doi copii, care se uitau cu sfială la ea și la Brett: un băiat de vreo cinci ani și o fetiță de vreo doi ani și jumătate. Umflătura din pantalonașii fetiței dădea în vileag scutecul de dedesubt. Alături era și căruciorul ei.
— Bună, Holly, a spus Charity, cu o voce atât de stinsă, că abia dacă și-a auzit-o.
Ridurile erau mici. Și curbate în sus, adică erau riduri „bune“ – așa le zicea mama lor. Holly purta o rochie albastru-închis, care părea destul de scumpă. Iar pandantivul de la gât era fie un gablonz, fie un smarald foarte mic.
A urmat o clipă de tăcere, când timpul parcă a stat în loc. Atunci Charity a simțit cum i se umple inima de o bucurie atât de sălbatică, desăvârșită, o bucurie care a făcut-o să priceapă că nu mai conta absolut deloc cât şi ce o costase drumul până aici. Pentru că acum era *liberă,* fiul ei era liber. Iar aceasta

era sora ei, iar copiii aceștia erau rudele ei în carne și oase, nu doar niște poze. Râzând și plângând în același timp, cele două femei s-au apropiat una de alta; mai ezitant la început, apoi foarte repede. S-au îmbrățișat. Brett nu s-a mișcat de la locul lui. Fetița, probabil puțin speriată, s-a dus lângă mama ei și a apucat-o strâns de tivul rochiei, poate ca s-o împiedice să-și ia zborul împreună cu tanti aia străină.

Băiatul s-a uitat lung la Brett, după care s-a apropiat de el. Purta blugi și un tricou pe care scria doar atât: PĂZEA!

— Tu ești verișorul meu, Brett, a spus puștiul.

— Da.

— Pe mine mă cheamă Jim. Așa îl cheamă și pe tati.

— Da.

— Tu ești din Maine, a continuat Jim.

În spatele lui, Charity și Holly vorbeau repede, întrerupându-se una pe alta la fiecare câteva cuvinte și râzând de graba lor de a-și povesti totul chiar acolo, în stația murdară de autobuz, la sud de Milford și la nord de Bridgeport.

— Mda, din Maine, a zis Brett.

— Ai zece ani.

— Da.

— Eu am cinci.

— Pe bune?

— Da. Da' pot să te caftesc. *Ka-whud!*

Și l-a lovit pe Brett în burtă, făcându-l să se îndoaie de durere.

Brett a scos o exclamație de surpriză:

— Aaa!

Au exclamat și ambele femei. Apoi Holly a strigat pe un ton consternat, dar parcă și puțin resemnat:

— *Jimmy!*

Brett s-a îndreptat încet și și-a văzut mama privindu-l lung, fără să spună nimic, așteptându-i reacția.

— Mda, poți să mă caftești oricând vrei, a spus el și a zâmbit.

Deci, acum totul era în regulă. A văzut pe chipul mamei că totul era în regulă și s-a bucurat.
Pe la trei și jumătate, Donna s-a decis să cheme o bonă care să stea cu Tad, iar ea să încerce să-și ducă mașina la atelierul lui Camber. Îl mai sunase și tot nu-i răspunsese nimeni, dar se gândise că, dacă Joe Camber nu era atunci în atelier, probabil se va întoarce curând acasă, poate chiar atunci când va ajunge și ea acolo... bine, presupunând că *va reuși* să ajungă până acolo. Vic îi spusese cu o săptămână în urmă că probabil îi va împrumuta Camber vreo rablă, dacă reparația la Pinto avea să dureze mai mult de o zi. Iar acesta a fost argumentul care a convins-o. Însă n-ar fi bine să-l ia pe Tad cu ea. Dacă pe Pinto iar îl apucau nebunelile pe drumul ăla lăturalnic, va fi nevoită să facă autostopul, era OK pentru ea să facă autostopul, dar nu voia să treacă și Tad prin așa ceva.
Tad, oricum, avea cu totul alte gânduri.
Imediat după ce vorbise cu tati, se dusese în camera lui și se tolănise pe pat cu un teanc de cărticele pentru copii. A ațipit după doar cincisprezece minute și a avut un vis care părea absolut normal, dar care avea o forță ciudată, aproape înspăimântătoare. În acest vis, vedea un băiat mare care arunca în sus o minge de baseball lipită cu bandă adezivă și încerca s-o lovească cu bâta. A ratat de două ori, de trei ori, de patru. La a cincea încercare, a reușit s-o lovească, iar bâta, de asemenea lipită cu bandă, s-a spart la mâner. Băiatul a rămas doar cu mânerul în mână (din el fâlfâia banda adezivă de culoare neagră), apoi s-a aplecat și a luat de pe jos și restul bâtei. S-a uitat la ea, a clătinat dezgustat din cap și a aruncat-o în bălăriile de pe marginea drumului. Apoi s-a întors cu fața și Tad a avut un șoc – provocat parțial de spaimă și parțial de încântare – văzând că băiatul acela era chiar el însuși, la zece sau unsprezece ani. Da, el era. Precis el era.
Apoi, băiatul a dispărut și totul s-a făcut cenușiu. Iar în cenușiul acela se auzeau două sunete: zăngănit de lanțuri de leagăn... și măcăit stins de rațe. Sunetele astea și cenușiul din jur au adus cu ele spaima că nu mai putea respira, că se sufoca. *Iar din ceața aceea groasă ieșea un bărbat... un bărbat îmbrăcat cu un fulgarin negru și lucios și care ținea într-o mână un indicator pe care scria*

STOP. I-a zâmbit larg. Ochii lui străluceau ca niște monede de argint. A ridicat o mână spre Tad, care a văzut îngrozit că nu era o mână, ci scheletul *unei mâini; iar fața acoperită de gluga fulgarinului nu era o față, ci un* craniu. *Era...*
S-a trezit brusc. Era scăldat în sudoare, însă nu numai din cauza căldurii înăbușitoare din cameră. S-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se în coate și respirând greu.
Scârț.
Se deschidea ușa de la dulap. Și Tad a văzut ceva înăuntru, dar n-a stat să se uite mai bine, ci a rupt-o la fugă spre ușa care dădea în hol. Sigur, fusese doar o fracțiune de secundă, dar suficient cât să-și dea seama că nu era bărbatul cu fulgarinul negru și lucios, bărbatul pe care-l chema Frank Dodd, bărbatul care le omorâse pe toate doamnele alea. Nu, nu era el. Altceva era. Ceva cu ochi roșii ca apusurile însângerate.
Însă nu-i putea spune toate astea mamei. Așa că trebuia să scape cumva de Debbie, bona.
Nu voia să fie lăsat cu Debbie, Debbie se purta urât cu el, dădea mereu pick-upul tare etc. etc. Când niciunul dintre argumentele astea nu au convins-o pe mama, el a insinuat că Debbie s-ar putea să-l împuște. Iar atunci când Donna nu s-a putut abține și a chicotit la ideea că Debbie Gehringer, o fetiță de doar cincisprezece ani, și mioapă pe deasupra, ar putea să împuște pe cineva, Tad a apelat la șantaj: a izbucnit în lacrimi amare și a fugit în sufragerie. Trebuia neapărat să o facă să înțeleagă cumva că Debbie Gehringer n-o să aibă destulă putere ca să țină închis monstrul în dulap – că, dacă ea nu se întorcea până la lăsarea întunericului, monstrul ar fi putut să iasă de acolo. Poate că monstrul era bărbatul cu fulgarinul negru sau poate că era o fiară nemaicunoscută.
Donna s-a dus după el, regretându-și chicotelile și întrebându-se cum naiba a putut să fie atât de insensibilă. Tatăl băiatului lipsea de acasă, iar chestia asta îl supăra destul de tare pe micuț. Nu voia să-și scape mama din ochi nici măcar pentru o oră. Și...
Și oare nu-i posibil să fi simțit că s-a petrecut ceva rău între mine și Vic? Poate chiar să fi auzit...

Nu, nu credea asta. *Nu-și dădea voie* să se gândească la asta. Pur și simplu, era vorba doar de fasoanele lui de copil răsfățat.
Ușa de la sufragerie era închisă. A pus mâna pe clanță, a șovăit puțin, după care a ciocănit ușor. Niciun răspuns. A ciocănit din nou și, pentru că nici de data asta Tad nu i-a răspuns, a intrat tiptil. Băiatul stătea întins pe canapea, cu fața în jos și cu una dintre perne pe cap. Avea reacția asta doar când era îngrozitor de supărat.
— Tad?
Nu i-a răspuns.
— Îmi pare rău că am râs.
S-a uitat la ea de sub marginea pernei gri-deschis a canapelei. Obrajii îi erau uzi de lacrimi.
— Da' de ce nu pot să vin și eu? Te rooog... Nu mă pune să stau cu Debbie.
Mare cabotin, puștiul ăsta, și-a zis ea. Mare cabotin şi câtamai şantajul emoțional! Și-a dat seama de asta (așa i s-a părut, cel puțin), dar, în același timp, simțea că îi era imposibil să fie severă cu el... în parte și din cauză că îi venea iarăși să plângă. Parcă aveau mereu loc ruperi de nori în sufletul ei.
— Scumpul meu, ai văzut cum a făcut mașina când ne-am întors din oraș. S-ar putea să o apuce din nou în pustietatea aia și va trebui să găsim o casă și să cerem voie celor de acolo să dăm un telefon de la ei și poate că o să fie nevoie să mergem mult până o să ajungem la o ca...
— Și ce? Îmi place să merg pe jos!
— Știu, dar s-ar putea să ți se facă frică.
Cu gândul la monstrul din dulap, Tad a zbierat acum din toate puterile.
— *N-o să mi se facă!*
A dus repede mâna la buzunarul din spate, unde își ținea „Vorbele De Gonit Monstrul".
— Te rog să nu ridici vocea. Nu e frumos.
Acum a vorbit pe un ton mai scăzut:
— N-o să mi se facă frică. Vreau să vin cu tine.
S-a uitat neajutorată la el, știind bine că trebuia s-o cheme pe Debbie

Gehringer și dându-și la fel de bine seama că era manipulată fără rușine de fiul ei de patru ani. Nu avea absolut niciun motiv întemeiat să-i cedeze acum. Și-a spus neputincioasă: *Este ca o reacție în lanț, care nu se oprește niciodată și care înfundă niște căi de comunicare despre care nici nu știam că existau. Doamne, cât de mult mi-aș dori să fiu acum în Tahiti!*

A deschis gura, dorind să-i spună categoric și odată pentru totdeauna că o va chema pe Debbie și că o să facă împreună popcorn, cu condiția ca el să fie cuminte; și să-i mai spună și că va trebui să se ducă la culcare imediat după cină, dacă se va purta urât. Și cu asta, *basta.* Însă a zis:

— Bine, poți să vii cu mine. Dar dacă mașina ne lasă în drum, s-ar putea să fim nevoiți să mergem mult pe jos, până la prima casă, ca să sunăm la firma de taxiuri. Și, dacă așa va fi, dacă va *trebui* să mergem pe jos, să nu te aud că mi te vaiți, Tad Trenton.

— Nu, n-o să...

— Lasă-mă să termin. Nu vreau să te aud că te vaiți sau mă rogi să te car în brațe, pentru că nu am de gând s-o fac. Ne-am înțeles?

— Da! Da, sigur!

Tad a sărit de pe canapea, uitând ca prin minune de toată supărarea.

— Plecăm?

— Da, cred că plecăm. Sau... știi ceva? Ce-ar fi să fac, mai întâi, niște sendvișuri? Să le luăm cu noi și să ne mai luăm și niște lapte în termos.

— Ca să le avem dacă trebuie să stăm afară toată *noaptea?*

Brusc, parcă nu mai era atât de sigur că ar vrea să meargă.

— Nu, scumpule, a răspuns ea, zâmbindu-i și strângându-l ușor în brațe. Dar tot n-am reușit să dau de domnul Camber. Tati zice că n-are telefon în atelier, așa că nu știe că îl caut. Iar soția și băiatul lui probabil că sunt plecați pe undeva...

— Ar trebui să aibă telefon în atelier, a zis Tad. E *prost* că n-are.

— Vezi nu care cumva să-i spui asta, s-a grăbit Donna să-l avertizeze.

Tad a scuturat din cap că nu, n-o să-i spună lu' domnu' ăla că e prost.

— Și, oricum, a continuat Donna, dacă nu-i nimeni acasă, poate o să ai chef să

mănânci ceva cât îl așteptăm pe domnul Camber în mașină sau pe treptele casei lui.
Tad a bătut din palme.
— Bravo! Bravo! Pot să-mi iau cutiuța cu Snoopy ca să punem în ea sendvișurile?
— Sigur că da, s-a predat definitiv Donna.
A găsit în bucătărie și un pachet cu fursecuri și vreo câteva batoane cu smochine și doi cârnăciori afumați. (Cârnăciorii ăia i se păreau absolut scârboși, însă erau preferații lui Tad.) A mai pus într-o folie și câteva măsline verzi și câteva felii de castravete. Laptele l-a pus în termosul lui Tad și ce a mai rămas a vărsat în termosul lui Vic, cel pe care-l lua cu el atunci când se ducea în excursie cu cortul.
Nu înțelegea de ce, dar se simțea neliniștită atunci când vedea toată mâncarea asta.
A aruncat o privire spre telefon și s-a gândit să mai încerce o dată să-l sune pe Joe Camber. Apoi și-a zis că nu mai avea niciun rost, din moment ce oricum hotărâse să se ducă până acolo. După care s-a mai gândit încă o dată să îl întrebe pe Tad dacă n-ar fi mai bine s-o cheme pe Debbie Gehringer și imediat s-a întrebat ce naiba a pățit – doar Tad îi spusese limpede că *nu voia* asta.
Și uite cum, din senin, din iarbă verde, nu s-a mai simțit deloc bine. Dar chiar deloc. Și nu știa motivul. S-a uitat prin bucătărie, de parcă s-ar fi așteptat să-i sară în ochi sursa neliniștii ei. Normal că n-a văzut nimic.
— Mami? Plecăm?
— Da, i-a răspuns ea, dusă pe gânduri.
Pusese un bilețel pe ușa de la frigider, pe care scrisese în grabă: *M-am dus cu Tad la atelierul lui Camber pt Pinto. Ne întoarcem repede.*
— Gata?
— Gata, a zâmbit Tad. Pentru cine-i biletul ăla, mami?
— S-ar putea să treacă Joanie pe-aici ca să ne aducă niște zmeură, a răspuns ea vag. Sau poate Alison MacKenzie. Voia să-mi arate niște produse noi de la Amway și de la Avon.

— Aha.
Donna i-a ciufulit părul și au ieșit din casă. Canicula i-a izbit întocmai ca un ciocan. *Probabil că scârba aia de mașină nici n-o să vrea să pornească,* și-a zis ea. Dar a vrut. Și a pornit.
Era 3:45 p.m.
Au mers spre sud-est pe Route 117, ca să ajungă la Maple Sugar Road, care era cam la opt kilometri de oraș. Mașina s-a comportat exemplar și, dacă nu și-ar fi amintit de hurducăturile urâte din timpul drumului la cumpărături, Donna s-ar fi întrebat ce-o apucase de făcuse tot tam-tamul ăla. Însă zdruncinăturile de atunci fuseseră cât se poate de *reale*, așa că a condus și acum țeapănă pe scaun, având grijă să nu depășească șaizeci și cinci de kilometri pe oră și apropiindu-se cât putea ea de mult de marginea din dreapta a drumului ori de câte ori vedea vreo mașină venind din spate. Și veneau multe, pentru că Route 117 era foarte aglomerat. Începuse vara și se pornise afluxul de vilegiaturiști. Fordul Pinto nu avea aer condiționat, așa că mergeau cu geamurile deschise.
La o curbă fără vizibilitate, i-a depășit un Bentley Continental cu plăcuțe de New York, care trăgea o platformă enormă, cu două motorete în spate. Bărbatul de la volan i-a claxonat furios. Nevasta acestuia, o grasă cu ochelari de soare, s-a uitat la Donna și la Tad cu mult dispreț.
— Du-te-n mă-ta! i-a strigat Donna și i-a arătat degetul mijlociu.
Grasa și-a întors repede capul. Tad se uita puțin cam speriat la ea și Donna i-a zâmbit.
— Nu-ți bate capul, dragul meu. Noi n-am greșit cu nimic. Ăia-s doar niște tâmpiți din alt stat.
— Aha, a murmurat puștiul, pe un ton cam circumspect.
I-auzi la mine, și-a spus Donna. *M-a apucat patriotismul față de Maine. Ce mândru ar fi Vic să mă audă!*
Și a schițat un zâmbet, pentru că toți cei din Maine știau foarte bine că, dacă te stabileai aici venind dintr-un alt stat, tot străin erai considerat până la sfârșitul vieții. Iar pe piatra de mormânt îți scriau ceva de genul: HARRY JONES, CASTLE CORNERS, MAINE *(Originar din Omaha, Nebraska)*.

Majoritatea turiștilor se îndreptau către șoseaua 302, de unde urmau s-o ia fie spre est, către Naples, fie spre vest, către Bridgton, Fryerburg, sau către North Conway, statul New Hampshire – o stațiune cu multe parcuri de distracții cu prețuri mici și cu restaurante care nu-ți încărcau nota de plată și cu adaosul comercial. Însă Donna și Tad nu se duceau spre 302.

Deși casa lor se afla aproape de culmea dealului care domina orășelul Castle Rock și islazul părea desprins dintr-o carte cu poze frumoase, acum, la nici opt kilometri distanță, pădurile se îngrămădeau pe ambele părți ale drumului. Din când în când, copacii se mai retrăgeau – însă foarte puțin – și se mai vedea câte un teren pe care era o casă sau o rulotă; însă, cu cât mergeau mai departe, cu atât erau mai multe case din acelea cărora tatăl ei le zicea „cocioabe de irlandezi". Soarele încă strălucea puternic și încă mai erau vreo patru ore până să se înserereze, dar pustietatea din jur a făcut-o să se simtă din nou neliniştită. Sigur, nu era chiar atât de rău aici, pe 117, dar, atunci când vor ieși de pe drumul principal...

Locul unde trebuiau să vireze era marcat de un indicator pe care scria MAPLE SUGAR ROAD, cu litere decolorate, aproape indescifrabile. Plus că fusese şi spart zdravăn de niște puști nesimțiți care trăseseră în el cu pistolul sau cu praștia. Drumul ăsta, pavat cu gudron, nu avea decât două benzi de circulație și era plin de hârtoape și de urmele înghețului multor ierni. Au trecut pe lângă două sau trei case drăguțe, pe lângă două sau trei case mai puțin drăguțe și pe lângă o rulotă veche și dărăpănată, pusă pe o fundație din beton cam ruinată. Dona a zărit în bălăriile din jur câteva jucării ieftine din plastic. De un copac de la capătul din față al aleii era agățat într-o rână un anunț pe care scria PUI DE PISICĂ PE DEGEABA. Pe alee stătea un copilaș cam de vreo doi ani și cu burta nesănătos de mare; pampersul ud rău de tot îi atârna sub puțulică. Stătea cu gura căscată și se scărpina în nas cu arătătorul de la o mână și în buric cu arătătorul de la mâna cealaltă. Donnei i s-a făcut pielea de găină când s-a uitat la el.

Termină odată! Ce naiba ai?

Și iarăși i-au împresurat copacii. În cealaltă direcție, a trecut un Ford Fairlane

din ’68, cu vopseaua scorojită pe capotă și în jurul farurilor. La volan stătea nonșalant un puști cu păr lung. Și fără tricou. Părea să aibă cam o sută treizeci de kilometri la oră. Donna s-a cutremurat. Aceea a fost singura mașină pe care au văzut-o acolo.
Maple Sugar Road o lua la deal și, de câte ori treceau pe lângă vreun câmp sau vreo grădină mai mare, puteau să vadă cât de uluitor de frumoasă era zona de vest a statului Maine, spre Bridgton și Fryerburg. În zare scânteia Lacul Lung, la fel de albastru ca safirul de la gâtul unei cucoane extraordinar de bogate.
Tocmai urcau o altă pantă, pe unul dintre dealurile erodate ale regiunii (numele drumului venea de la arțarii moleșiți de căldură care îl străjuiau), când mașina a început din nou să se zdruncine. Donnei i s-a oprit respirația în gât și nu a putut decât să îndemne în gând: *Haide, măi, haide, haide, te rog eu, mașinuță cretină ce ești, haide* odată!
Tad s-a foit speriat în scaun și și-a strâns mai tare în mâini cutiuța cu Snoopy pe ea.
Donna a început să apese ușor pedala de accelerație, repetând iar și iar în minte aceleași cuvinte, ca pe o rugăciune incoerentă: *haide, haide, haide.*
— Mami?
— Taci, Tad.
Dar mașina a început să facă și mai urât. De nervi, Donna a apăsat mai tare pedala, iar Fordul Pinto s-a potolit din nou și a mers cuminte mai departe.
— Ura! a exclamat Tad, atât de neașteptat și atât de tare, că a făcut-o să tresară.
— Mai aşteaptă, Tadder, că încă n-am ajuns.
După un kilometru și jumătate, au dat de o intersecție marcată cu un alt indicator din lemn. Pe acesta scria DRUMUL ORĂȘENESC 3. Donna a intrat pe drumul îngust, simțind că a învins într-o luptă grea. Din câte mai ținea ea minte, proprietatea lui Camber era la o distanță de vreo opt sute de metri de intersecția asta. Dacă mașina se răzgândea și o apucau iarăși năbădăile, ea și cu Tad puteau să meargă pe jos până acolo.
Au trecut pe lângă o casă dărăpănată, în fața căreia erau o mașină break și un automobil mare și vechi, cu vopseaua albă scorojită. Donna a aruncat o privire

în oglinda retrovizoare și a văzut că latura dinspre soare a casei era acoperită aproape în întregime de caprifoi. După ce au trecut de casă și Fordul Pinto a început să urce panta lungă a dealului, au văzut un câmp în stânga.
Pe la jumătatea drumului, mașina a început din nou să icnească. Dar mai tare decât înainte.
— O să ne ducă până sus, mami?
— Da, a răspuns Donna, printre dinți.
Acul vitezometrului a coborât de la șaizeci și cinci la patruzeci și opt. A scos maşina din modul automat şi a băgat-o într-o treaptă de viteză inferioară, imaginându-și că poate turată așa avea să meargă mai bine sau ceva. Nici vorbă. Mașina a început să se zgâlțâie cum nu se mai zgâlțâise niciodată până atunci. Țeava de eșapament a tras câteva salve de rateuri, care l-au făcut pe Tad să țipe de frică. Acum Fordul Pinto mergea cu viteza melcului, dar măcar se zăreau casa lui Camber și magazia roșie unde-și avea atelierul auto.
Şi-a amintit că uneori funcționa să apese la maximum pedala de accelerație. A încercat din nou și, preț de câteva secunde, motorul a dat semne de îmblânzire. Acul vitezometrului a urcat foarte încet de la douăzeci şi cinci la treizeci de kilometri pe oră. Apoi mașina s-a apucat iarăși să se zvârcolească din toate încheieturile. Donna a încercat să apese din nou pedala, dar acum, în loc să meargă mai bine, motorul a început să se înece. Iar idiotul ăla de led de avarie de pe bordul mașinii a început să pâlpâie, avertizând-o că mașina avea să se oprească.
Însă nu mai conta acum, pentru că Fordul Pinto tocmai se opintea să înainteze pe lângă cutia poștală a familiei Camber. Ajunseseră la destinație. Deasupra cutiei era un pachet, iar Donna a reușit să citească adresa expeditorului: J.C. Whitney & Co.
A înregistrat automat informația, dar nu s-a gândit la ea. Se concentra să ajungă cu mașina până în fața casei. *Atunci poate să se oprească,* și-a zis Donna. *Că va trebui s-o repare dacă vrea să o mute de acolo.*
Aleea era la o oarecare distanță de casă. Dacă ar fi fost în pantă, așa cum era cea de acasă de la ei, mașina nu ar fi fost în stare să o urce. Însă, după o primă

ridicătură mică de teren, aleea familiei Camber era dreaptă și chiar o lua ușor la vale spre magazia mare, transformată în atelier auto.
Donna a trecut în poziție neutră maneta schimbătorului de viteze și inerția mașinii i-a dus către ușile pe jumătate deschise ale atelierului. Imediat ce și-a luat piciorul de pe pedala de accelerație ca să o apese pe cea de frână, Fordul Pinto a fost din nou apucat de sughițuri... dar mai slabe de această dată. Ledul de avarie a pâlpâit ca o inimă istovită, apoi s-a aprins de tot. Mașina s-a oprit. Tad s-a uitat la Donna, care i-a zâmbit.
— Ei, amice, a spus ea, uite că am ajuns.
— Da, dar o fi cineva acasă?
Lângă magazie era o camionetă verde-închis. A lui Camber era, nu a cuiva care s-o fi adus la reparat. O ținea minte de data trecută. Însă luminile din atelier erau stinse. Și-a întors capul la stânga și a văzut că și în casă era întuneric. Și mai fusese și pachetul ăla de pe cutia poștală.
Pachet expediat de J.C. Whitney & Co., și-a amintit ea. Știa cu ce se ocupa firma respectivă, fratele ei fusese abonat la catalogul lor, în adolescență. Vindeau piese auto, accesorii, echipamente personalizate. Era cel mai firesc lucru din lume ca Joe Camber să primească un pachet de la compania J.C. Whitney. Dar, dacă ar fi fost acasă, precis că și l-ar fi luat deja de acolo.
Nu-i nimeni, și-a zis ea demoralizată și parcă oarecum supărată pe Vic. *E mereu acasă, normal că e. Dacă ar exista oameni care să prindă rădăcini într-un loc, să știi că Joe Camber ar fi primul. Doar atunci când ai neapărată nevoie de el, precis ar fi plecat.*
— În fine, nu strică să ne uităm, a spus ea, deschizând portiera.
— Nu pot să-mi desfac centura, a exclamat Tad, trăgând zadarnic de cataramă.
— Bine, bine, nu te enerva. Vin eu pe partea cealaltă și ți-o desfac.
A coborât, a trântit portiera și a făcut doi pași, intenționând să ocolească botul mașinii ca să ajungă pe partea lui Tad. În timpul ăsta, Camber ar fi putut să iasă ca să vadă cine îi sunt musafirii. Sigur, cu condiția să fie acasă. Donnei nu-i prea convenea să dea buzna peste el fără să-l fi anunțat în prealabil. Probabil era o tâmpenie, dar, de la scena aia urâtă și înspăimântătoare cu Steve Kemp, din

bucătărie, înțelegea mult mai bine ce înseamnă să fii singură și fără apărare decât înțelesese la șaisprezece ani, când mama și tatăl ei îi dăduseră voie să iasă la întâlniri cu băieții.
În primul moment, a izbit-o liniștea deplină din jur. Era îngrozitor de cald și era atâta liniște, că s-a simțit puțin cam speriată. Normal că se auzeau tot felul de sunete, dar, după câțiva ani de trai în Castle Rock, putea să spună că auzul i se adaptase treptat de la „nivelul metropolă“ la „nivelul orășel de provincie“, doar. În niciun caz nu era, însă, un auz de om de la țară. Iar aici chiar asta era: cu adevărat la țară.
A auzit tril de păsări și cârâiturile nemelodioase ale unei ciori de undeva, din câmpul întins, situat lângă dealul pe care tocmai îl urcaseră. A auzit și șoaptele adierilor de vânt, iar stejarii de pe marginea aleii desenau la picioarele ei modele mișcătoare din umbre. Însă nu a auzit niciun motor de mașină, nici măcar unul singur, nici măcar vreun hârâit îndepărtat de tractor sau de mașină de balotat. Atât auzul de metropolă, cât și auzul de oraș de provincie sunt mai obișnuite cu sunetele scoase de om, în vreme ce sunetele făcute de natură rămân pe la periferia rețelei compacte de percepții selective. Iar lipsa completă a sunetelor cu care ești obișnuit îți creează o stare de neliniște.
L-aș auzi dacă ar lucra în atelier, și-a zis Donna. Însă singurele zgomote erau pașii ei pe pietrișul aleii și încă ceva – un bâzâit stins, abia perceptibil. Fără niciun efort voluntar, mintea ei a identificat bâzâitul: venea de la un transformator electric, montat pe unul dintre stâlpii de pe marginea drumului.
A ajuns în fața mașinii și a vrut să se îndrepte spre portiera de pe partea lui Tad. Atunci a auzit un sunet nou. Un mârâit înfundat și gros.
S-a oprit şi a ridicat repede capul, încercând să găsească sursa acelui sunet. N-a putut de la bun început și s-a îngrozit brusc, nu din cauza sunetului, ci pentru că nu-și dădea seama de unde venea. I se părea că venea de nicăieri. Și de pretutindeni. Iar atunci, a început să funcționeze un fel de radar intern al ei – poate un mecanism de supraviețuire – și a înțeles că mârâitul venea din atelier.
— Mami? a chemat-o Tad, cu capul scos pe geamul deschis și întinzându-se cât de mult îi permitea centura. Nu pot să-mi desfac porcăria asta de...

— Sssst!

(mârâit)

A făcut un pas prudent în spate, cu mâna dreaptă pe capota mașinii, cu nervii întinși la maximum, nu încă în panică, dar oricum în stare de alertă extremă:

N-a mârâit data trecută.

Cujo a ieșit din atelierul lui Joe Camber. Donna a căscat ochii la el, simțind cum i se oprește respirația în gât. Era același câine. Era Cujo. Însă...

Însă...

(Dumnezeule mare!)

Cujo s-a uitat la ea. Ochii câinelui erau roșii și umezi. Din ei curgea o substanță vâscoasă. Parcă ar fi plâns cu lacrimi din rășină. Iar blana lui roșcată era încâlcită și plină de noroi și de...

Ăla-i sânge!

(sânge e sânge Doamne Dumnezeule)

Nu putea să se mai miște. Nu putea să mai respire. Mareea staționa în plămânii ei. Auzise că poți să fii paralizat de frică, dar nu-și imaginase niciodată că se putea întâmpla așa ceva la propriu. Nu mai exista niciun fel de legătură între creierul și picioarele ei. Filamentul ăla cenușiu și răsucit, care merge prin mijlocul coloanei vertebrale, nu mai transmitea niciun semnal. Mâinile îi deveniseră niște bucăți de carne moartă, care-i atârnau de încheieturi. S-a scăpat pe ea. Și nu și-a dat seama de asta, a simțit doar o vagă senzație de căldură între picioare.

Iar câinele părea că-și dădea seama prin ce trecea. Ochii lui tâmpi și înspăimântători nu s-au dezlipit de ochii mari și albaștri ai Donnei Trenton. A început să înainteze încet, cu pași aproape vlăguiți. Acum a ajuns în pragul atelierului. Acum a ajuns pe pietrișul aleii, la doar vreo șapte metri distanță. Și n-a încetat să mârâie. Sunetele pe care le scotea erau înfundate, ca un tors de felină mare – sunete amenințătoare tocmai prin constanța și tonul lor scăzut. Din botul lui Cujo se prelingea o spumă albă și groasă. Iar Donna nu putea să se miște. Nu putea.

Atunci, Tad a văzut câinele, și-a dat seama ce erau petele de pe blana lui și a

țipat tare și ascuțit, făcându-l pe Cujo să se uite la el. Iar asta a scos-o pe Donna din starea de nemișcare totală.
S-a răsucit ca beată și și-a lovit glezna de bara de protecție a mașinii. Durerea a fulgerat-o pe picior în sus, până la șold. A ocolit în fugă capota. Mârâitul lui Cujo s-a transformat într-un urlet asurzitor de furie şi s-a năpustit către ea. Donna a alunecat pe pietriș și a fost cât pe ce să cadă. A reușit să se echilibreze doar izbindu-se cu cotul de capotă. Durerea nervului atins a făcut-o să scoată un țipăt slab, dar ascuțit.
Portiera era închisă. Ea o închisese, din reflex, după ce coborâse. Și acum butonul cromat de sub mâner i se părea mult prea strălucitor, o orbea lumina soarelui reflectată în el. *N-am să reușesc s-o deschid și să intru și s-o închid după mine,* și-a zis ea, dându-și dintr-odată seama cu groază că avea să moară. *N-am destul timp. N-am cum s-o fac.*
A tras cu toată puterea de portieră și a deschis-o. Scotea niște suspine sacadate. Tad a zbierat iarăși – tare, strident.
Donna aproape s-a prăbușit pe scaunul de la volan. A apucat să vadă câinele de o sută de kilograme pregătindu-se pentru saltul care ar fi trebuit să-l aducă drept în poala ei.
A tras cu ambele mâini de portieră și a trântit-o, întinzându-și totodată umărul drept peste volan și apăsând claxonul. În ultimul moment. La o fracțiune de secundă după ce se trântise portiera, a urmat o bufnitură în ea – o bufnitură atât de puternică, încât parcă o lovise cineva cu o bucată mare de lemn. Lătratul furios al câinelui s-a oprit brusc și s-a așternut tăcerea.
A căzut lat, și-a zis ea, cuprinsă de istericale. *Slavă Domnului, slavă Domnului că…*
Și chiar atunci a apărut la geam capul schimonosit și acoperit cu bale albe al lui Cujo. La doar câțiva centimetri distanță de ea, aidoma unui monstru dintr-un film de groază care a ieșit de pe ecran ca să ofere cele mai tari palpitații spectatorilor amatori de horror. Îi vedea foarte bine colții uriași. Și iar a luat-o cu leșin, imaginându-și că la *ea* se uita fiara aia, la *Donna Trenton,* nu la o oarecare femeie închisă în mașină cu băiețelul ei. Parcă ar fi *cunoscut-o.* Parcă *pe*

ea o așteptase să apară.
Cujo a început din nou să latre, aproape asurzind-o, chit că între ei era geamul securizat al mașinii. Și și-a dat dintr-odată seama că, dacă nu l-ar fi închis în mod reflex atunci când s-a oprit Fordul Pinto (tatăl ei o bătuse mult la cap pe tema asta: *Oprești mașina, închizi geamul, tragi frâna de mână, scoți cheia din contact, încui portiera),* acum ar fi rămas fără beregată. Și sângele ei ar fi fost peste tot: pe volan, pe bord, pe parbriz. O ferise acel gest, absolut mecanic, pe care nici măcar nu și-l mai amintea.
Iar acum a urlat.
Mutra îngrozitoare a câinelui a dispărut.
Donna și-a adus aminte de Tad și s-a uitat în jur. Iar atunci când a dat cu ochii de el, a copleșit-o altă panică, sfredelindu-i sufletul ca un ac înroșit în foc. Tad nu leșinase, dar nici conștient nu mai era. Se lăsase moale în scaun, iar ochii lui erau încețoșați și nu se citea nimic în ei. Plus că era alb la față. Plus că i se făcuseră buzele vinețiii pe la colțuri.
— Tad!
Donna a pocnit din degete chiar sub nasul lui, iar băiatul a dat apatic din pleoape la zgomotul sec.
— Tad!
— Mami, a bâiguit el. De ce a ieșit monstrul din dulapul meu? Am visat? E un vis?
— O să fie totul bine, a spus ea, fără să-și poată înăbuși fiorul care o cuprinsese când l-a auzit vorbind despre monstrul din dulap. O să fie...
Dar acum a văzut în fața mașinii coada și spatele lat. Câinele voia să o ocolească și să ajungă la portiera din dreptul lui Tad...
Iar geamul din partea lui nu era închis.
S-a repezit peste el cu atâta forță, că și-a lovit rău de tot degetele în manivela care acționa geamul. L-a ridicat cât de repede a fost în stare. Nu mai putea să respire și îl simțea pe Tad zvârcolindu-se sub ea.
Reușise să-l închidă pe trei sferturi, când Cujo s-a repezit. Și-a vârât fulgerător botul prin deschizătură, iar mișcarea ascendentă a geamului i l-a împins către

tavan. Lătratul lui furibund a umplut interiorul mic al mașinii. Tad a zbierat din nou, și-a prins capul în mâini și și-a acoperit ochii. Încercând să se ferească de monstrul acela, și-a ascuns fața în poala Donnei, împiedicând-o să ridice geamul mai repede.

— Mami! Mami! Mami! *Fă ceva! Gonește-l!*

Pe dosul mâinilor ei curgea ceva. S-a uitat și a văzut cu o și mai mare groază (dacă așa ceva era posibil) că erau bale amestecate cu sânge, curse din gura câinelui. S-a opintit cu toată forța care-i rămăsese și a reușit să mai învârtă puțin manivela care închidea geamul... iar Cujo s-a retras. Doar o fracțiune de secundă a mai apucat să-i vadă trăsăturile schimonosite și sălbatice – dementă caricatură a prietenosului Saint-Bernard de dinainte. Apoi Cujo s-a lăsat în patru labe și n-a mai putut să-i vadă decât spatele.

Acum, manivela a mers ușor. A închis geamul, apoi și-a șters de blugi dosul mâinilor, scoțând exclamații stinse de scârbă.

(Isuse Cristoase Doamne Dumnezeul nostru)

Tad recăzuse în starea aceea de semiinconștiență. A pocnit iar din degete în fața lui, dar de data aceasta nu a mai reacționat.

O să rămână cu traume, Dumnezeule mare, da, o să rămână cu traume. Of, Tad, scumpul meu, trebuia s-o chem pe Debbie și să te las acasă.

L-a apucat de umeri și a început să-l scuture ușor.

— E un vis? a întrebat iarăși Tad.

— Nu, i-a răspuns ea.

Micuțul a scos un geamăt, un geamăt profund și dureros, care i-a frânt inima.

— Nu, dar totul e în regulă acum. Mă auzi, Tad? E în regulă. Câinele ăla nu poate să intre aici. Geamurile sunt închise. Nu poate să intre. N-are cum să ajungă la noi.

Acum a înțeles-o și i s-a mai limpezit puțin privirea.

— Hai să mergem acasă, mami. Nu vreau să mai stăm aici.

— Da. Sigur, o să...

Dar chiar atunci, la fel ca un proiectil uriaș și roșcat, Cujo a sărit pe capota mașinii și s-a năpustit lătrând la parbriz. Tad a țipat iarăși. A făcut ochii mari

de spaimă și și-a vârât unghiile micuțe în obraji, zgâriindu-i.
— N-are cum să ajungă la noi! i-a strigat Donna. Mă înțelegi? Nu poate să intre, Tad!
Cujo s-a izbit de parbriz. S-a auzit o bufnitură înăbușită. A ricoșat și a dat din labe ca să nu cadă. A zgâriat capota. Apoi a atacat din nou.
— *Vreau acasă!* a urlat Tad.
— Ține-te de mine, Tadder, și nu-ți face griji.
Cretin sfat… dar ce era să-i spună?
Tad și-a vârât capul în pieptul ei și atunci Cujo a lovit din nou parbrizul. A încercat să-l muște ca să poată intra și l-a acoperit cu balele lui vâscoase. Se holba fix la Donna cu ochii lui demenți și încețoșați. „Harcea-parcea o să vă fac", îi spuneau ochii ăia. „Și pe tine, și pe băiat. De îndată ce am să găsesc cum să intru în conserva asta, o să vă mănânc de vii; o să vă înghit pe bucăți, în timp ce încă o să mai zbierați."
E turbat, și-a zis Donna. *Câinele ăsta e turbat.*
Din ce în ce mai speriată, s-a uitat dincolo de el, la camioneta lui Joe Camber. Oare fusese mușcat de câine?
A apăsat claxonul, care a început să răcnească. Câinele s-a dat puțin înapoi, aproape pierzându-și din nou echilibrul.
— Nu-ți convine, nu? a urlat triumfătoare Donna. Te dor urechile, așa-i?
Și l-a apăsat iarăși.
Cujo a sărit de pe capotă.
— Mamiii, *te rooog,* vreau acasă.
Donna a răsucit cheia în contact. Motorul a huruit și a huruit și a huruit… dar Fordul Pinto nu a vrut să pornească. În cele din urmă, a răsucit la loc cheia și l-a închis.
— Dragul meu, nu putem chiar acum. Mașina…
— Ba da! Ba da! Acum! *Acuuum!*
A apucat-o durerea de cap. Îi pulsau tâmplele dureros și tare, sincronizându-se perfect cu bătăile inimii.
— Ascultă-mă, Tad. Mașina nu vrea să pornească. E de la problema aia cu

supapa. Trebuie să aşteptăm până se mai răceşte motorul. Şi atunci cred că o să meargă. Atunci o să plecăm.

Nu e nevoie decât să ieşim de pe aleea asta şi să o luăm în josul dealului. Şi atunci nu o să mai conteze dacă se opreşte, pentru că o să alunecăm la vale. Dacă nu mă sperii şi apăs pedala de frână, ar trebui să ajungem aproape până la Maple Sugar Road chiar şi fără motor... sau...

Şi-a adus aminte de casa de la poalele dealului, cea cu mult caprifoi. Acolo erau nişte oameni. Le văzuse maşinile.

Oameni!

A claxonat de trei ori scurt, de trei ori lung, de trei ori scurt. Iar şi iar şi iar. Era singurul mesaj în codul Morse pe care-l mai ţinea minte din cei doi ani la Cercetaşe. N-aveau cum să nu audă. Şi, chiar dacă nu înţelegeau ce voia ea să zică, tot ar fi urcat până aici ca să vadă cine făcea tămbălăul ăla de la Joe Camber – şi de ce.

Oare unde era câinele? Nu-l mai vedea. Dar nici nu avea vreo importanţă. Nu putea să intre în maşină peste ei şi curând vor veni nişte oameni care să-i salveze.

— O să fie bine, i-a spus lui Tad. Ai puţină răbdare. O să vezi că o să fie bine.

Studioul Image-Eye era situat în Cambridge, într-o clădire urâtă, din cărămidă. Birourile se aflau la etajul trei, cele două studiouri, la etajul patru, iar sala de vizionare – în care nu încăpeau decât şaisprezece rânduri de câte patru scaune şi unde aparatul de aer condiţionat mai mult nu mergea – era la etajul cinci şi ultimul.

În acea seară de luni, Vic Trenton şi Roger Breakstone stăteau pe al treilea rând al sălii de vizionare. Îşi scoseseră sacourile şi îşi desfăcuseră cravatele. Urmăriseră de câte cinci ori fiecare înregistrare a reclamelor cu Profesorul Sharp Cereal. Erau douăzeci cu totul. A douăzecea conţinea mult hulitele spoturi Red Razberry Zingers.

Ultima rolă de şase spoturi se terminase în urmă cu o jumătate de oră, iar operatorul le urase noapte bună şi se dusese la slujba lui de seară, la cinematograful Orson Wells. După cincisprezece minute, îşi luase la revedere

de la ei, dar pe un ton mult mai posac, și Rob Martin, președintele Image-Eye, adăugând că ușa lui avea să le stea deschisă toată ziua de marți și cea de miercuri, în caz că aveau nevoie de el. A evitat să se refere la subiectul care era în mințile tuturor: *Ușa vă este deschisă dacă vi se pare că aveți ceva ce merită discutat.*

Rob avea toate motivele să fie posomorât. Era veteran al Războiului din Vietnam și își pierduse un picior în timpul Ofensivei Tet[38]. Înființase studioul Image-Eye la sfârșitul anilor '70, cu banii din pensia de invaliditate și cu foarte mult ajutor din partea rudelor. De atunci încoace, Image-Eye abia își dusese zilele, căpătând doar firimituri de la masa îmbelșugată la care benchetuiau studiourile mai mari din Boston. Vic și Roger îl îndrăgiseră pentru că, într-un fel, le amintea de ei înșiși – toți se străduiau din greu să răzbată în lumea nemiloasă a afacerilor. Plus că, evident, Bostonul era un loc mult mai bun decât New Yorkul, pentru că naveta era mult mai ușoară.

[38] Ofensiva Tet – contraatac-surpriză al vietnamezilor, din 1968 (n. tr.).

În ultimele șaisprezece luni, Image-Eye înregistrase multe succese. Ca să facă rost de alte contracte avantajoase, Rob apelase la argumentul că studioul lui făcea reclamele pentru compania Sharp. Și acum, pentru prima dată, afacerea părea că se ține bine pe picioare. În luna mai, chiar înainte să explodeze treaba cu cerealele alea, le-a trimis lui Vic și lui Roger o carte poștală cu un autobuz care se îndepărta. În spatele lui stăteau patru doamne drăguțe, aplecate ca să-și arate poponețele strânse în blugi de firmă. Pe spatele ilustrației, scria cu litere mari, ca titlurile din revistele de scandal: IMAGE-EYE FACE RECLAME ȘI LA FUNDURI PENTRU AUTOBUZELE DIN BOSTON; PE BANI FRUMOȘI. Atunci i-a amuzat. Nu și acum. De la fiascoul cu Zingers, doi clienți (unul dintre aceștia fiind Cannes-Look Jeans) își anulaseră contractele cu Image-Eye și, dacă Ad Works pierdea contractul cu firma Sharp, atunci Rob ar mai fi pierdut și el alte contracte, pe lângă acela. Motiv pentru care era atât de supărat și de speriat... sentimente pe care Vic le înțelegea perfect.

Stăteau și fumau în tăcere de aproape cinci minute, când Roger a spus cu glas sugrumat:

— Îmi vine să vomit, Vic. Mă uit la tipul ăla care șade cu fundul pe catedră și se uită la mine de parcă nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase... și mai hăpăie o lingură mare de cereale din alea cu vopseaua proastă și zice din nou: „Nu, nu-i nimic în neregulă." Și atunci îmi vine să vomit. Mă apucă burta, la propriu. Dacă mai trebuia să vizionez o dată toate spoturile alea, zău că te trimiteam să-mi aduci o pungă de plastic ca să borăsc în ea.
Și-a stins țigara în scrumiera de pe brațul scaunului. *Chiar* arăta rău; fața lui căpătase o nuanță gălbejită care nu-i plăcea deloc lui Vic. Puteai să-i zici obuzită, sau epuizare post-combat[39], sau oricum voiai să-i zici, dar traducerea pe limba oamenilor de rând era că Roger făcea pe el de frică, ca un şobolan vârât adânc în borta lui. Aştepta să iasă oricând din bezna din jur monstrul care avea să-l mănânce.

[39] Termeni folosiți după Primul, respectiv Al Doilea Război Mondial, pentru ceea ce ulterior avea să fie numit PTSD, Post-traumatic Stress Syndrome, Sindromul de Stres Posttraumatic (n. red.).

— Și îmi tot spun, a continuat Roger, întinzând mâna după o altă țigară, că o să văd ceva. Pricepi? Ceva *bun.* N-am putut să cred că era chiar atât de rău. Dar ce simt eu când mă uit mai mult timp la spoturile alea... este ca atunci când mă uit la Jimmy Carter și-l aud zicând: „Eu nu vă voi minți niciodată."
A tras din țigara recent aprinsă, s-a strâmbat scârbit și a stins-o și pe ea.
— Nu mă mir că George Carlin și Steve Martin, și afurisita aia de emisiune *Saturday Night Live* și-au bătut joc de noi ca la balamuc. Mie, acum, tipul ăsta mi se pare atât de *fățarnic...*
Începuse să vorbească dintr-odată de parcă ar fi avut în gât nodul lacrimilor. Și a închis repede gura.
— Mi-a venit o idee, a spus simplu Vic.
— Mda, ai pomenit ceva în sensul ăsta când eram în avion, a mormăit Roger, ridicând ochii spre el, dar fără prea mare speranță. Haide, spune care e.
— Cred că Profesorul Sharp Cereal ar trebui să apară într-un nou spot publicitar, a zis Vic. Și cred că trebuie neapărat să-l convingem pe bătrânul Sharp că ar fi bine s-o facem. Nu pe fiu-său. Pe moș.
— Și ce naiba o să mai vândă acum ramolitul ăla de profesor? l-a întrebat

Roger, descheindu-și încă un nasture de la cămașă. Otravă pentru șobolani sau Agent Orange[40]?

[40] Erbicid folosit de americani drept armă chimică în timpul Războiului din Vietnam: stropeau cu el, din avioane, jungla în care se ascundeau luptătorii vietnamezi (n. red.).

— Haide, mă, Roger. Nu s-a otrăvit nimeni.

— Dar ar fi fost posibil, a râs Roger.

Însă nu era râsul lui. Și a continuat:

— Mă întreb câteodată dacă tu chiar înțelegi ce este cu adevărat publicitatea. E ca şi cum ai ține un lup de coadă. Ei, bine, se vede treaba că lupul ăsta ne-a scăpat din mână și acum dihania o să se întoarcă și o să ne înghită pe nemestecate.

— Roger...

— Asta-i o țară în care știrea de prima pagină e aia cu un grup de consumatori care au cântărit hamburgerul de la McDonald's și au descoperit că are mai puțin de un sfert de livră[41], cât zice reclama. O țară în care o revistă de două parale din California publică un articol în care susține că o tamponare ușoară poate provoca explozia rezervorului cu benzină de la Pinto și le bagă frica-n oase ălora de la Ford Motor Company...

[41] Aprox. 114 grame (n. red.).

— Nu vorbi așa, a zis Vic, zâmbind. Nevastă-mea are un Pinto. Și îmi dă destule bătăi de cap.

— Nu spun decât că o altă reclamă cu Profesorul Sharp Cereal mi se pare cam la fel de dăunătoare ca o reluare a discursului despre starea națiunii al lui Richard Nixon. Tipul e *compromis,* Vic, e terminat!

S-a oprit și a văzut că Vic se uita foarte serios la el.

— Și ce-ai vrea să spună?

— Că îi pare rău.

Roger s-a holbat la el, parcă nevenindu-i să creadă ce tocmai a auzit. Apoi a dat capul pe spate și a râs.

— Că îi pare rău. Îi pare rău? Vai de mine, dar este genial! Asta-i ideea ta?
— Stai puțin, Rog. Nu mă lași să-ți explic. Nu-ți stă în fire.
— Nu, a recunoscut Roger. Nu-mi stă. Hai, spune-mi la ce te-ai gândit. Dar să știi că nu-mi vine să cred că vorbești...
— Că vorbesc serios? Ba da. Tu ai făcut cursurile. Care-i principiul fundamental al oricărei campanii publicitare de succes? De ce facem publicitate, în fond?
— Principiul fundamental al oricărei campanii de succes este acela că oamenii vor să creadă ceea ce le prezinți. Că oamenii se promovează, se vând pe sine înșiși.
— Da. Când depanatorul de la Maytag[42] zice că-i cel mai singuratic om din oraș, oamenii chiar vor să creadă că există pe undeva un tip ca el, care nu face absolut nimic, ci doar stă și ascultă la radio și poate mai face și câte o labă din când în când. Oamenii vor să creadă că mașinile lor de spălat nu vor avea *niciodată* nevoie de reparații. Când Joe DiMaggio[43] apare în reclama aia și zice că doar cafetierele de la Mr. Coffee te ajută să faci economie la cafea și la bani, oamenii *vor* să-l creadă. Dacă...

[42] Marcă de mașini de spălat (n. tr.).

[43] Joe DiMaggio (1914-1999) – celebru jucător de baseball al echipei New York Yankees, fost soț al lui Marilyn Monroe (n. tr.).

— Dar nu din cauza asta suntem noi acum în rahat? Oamenii au avut încredere în Profesorul Sharp Cereal și el i-a dezamăgit. La fel cum au avut încredere și în Nixon, și *el...*
— Nixon, Nixon și iar Nixon! a exclamat Vic, surprins și el de propria-i vehemență. Te lași orbit de comparația asta tâmpită. Ai făcut-o de două sute, de ori de când cu necazul ăsta, și *nu-i același lucru!*
Roger se uita stupefiat la el.
— Nixon era un escroc, știa că era un escroc și zicea că nu este. Profesorul Sharp Cereal a spus că nu era nimic în neregulă cu Red Razberry Zingers şi uite că *a fost ceva,* numai că el nu știa asta.
Vic s-a aplecat și a apăsat ușor cu degetul în brațul lui Roger ca să-și sublinieze

cuvintele.
— Nu a fost vorba despre niciun abuz de încredere. Trebuie să spună asta, Rog. Trebuie să iasă în fața americanilor și să le spună că nu le-a trădat încrederea. Să le spună că greșeala a fost făcută de compania care produce vopseaua alimentară. *Nu* de compania Sharp. Trebuie neapărat să spună asta. Și, cel mai important, trebuie să spună că regretă această greșeală și că, deși nu s-a îmbolnăvit nimeni, îi pare nespus de rău că lumea s-a speriat.
Roger a dat din cap, după care a ridicat din umeri.
— Da, pricep unde bați. Dar, Vic, trebuie să înțelegi că nici moșul și nici fiu-său nu vor accepta în vecii vecilor așa ceva. Nu vor decât să-l îngroape...
— Da, da, *da!* a țipat Vic, făcându-l pe Roger să tresară.
S-a ridicat repede de pe scaun și a început să se fâțâie încoace și încolo pe culoarul scurt al sălii de vizionare.
— Normal că asta vor și au dreptate: e mort și trebuie să fie îngropat. Profesorul Sharp Cereal trebuie să fie îngropat. Cerealele Zingers au fost *deja* vârâte în mormânt. Dar trebuie să-i facem să înțeleagă faptul că nu se poate ca înmormântarea lui să aibă loc noaptea, *pe ascuns.* Despre asta-i vorba! Ei vor să se ocupe de afacerea asta ca un ucigaș plătit al Mafiei... sau ca un om speriat care-și îngroapă o rudă moartă de holeră.
S-a aplecat atât de mult peste Roger, că aproape li se atingeau nasurile.
— Sarcina noastră este să-i facem să priceapă că Profesorul Cereal n-o să-și găsească niciodată odihna dacă nu va fi înhumat la lumina zilei. Și aș dori să-i fac pe toți oamenii din America să jelească la mormântul lui.
— Ai înne..., a început Roger, dar a închis imediat gura.
În sfârșit, Vic vedea cum dispărea din ochii asociatului său privirea aceea speriată și nesigură. Brusc, trăsăturile i-au devenit mai alerte, iar expresia de spaimă a fost înlocuită de una nițeluș cam exaltată. Roger a început să zâmbească. Atât de ușurat s-a simțit Vic văzându-i zâmbetul, că, pentru prima oară de la primirea scrisorii de la Kemp, a uitat și de Donna și de tot ce se întâmplase. Munca îl acaparase cu totul și abia mai târziu avea să se întrebe, ușor uimit, cât timp trecuse de când nu mai simțise acel sentiment pur,

îmbătător și minunat de implicare totală în ceva la care se pricepea foarte bine.
— În aparență, noi nu vrem decât să repetăm lucrurile pe care le tot zice compania Sharp de când au început problemele, a continuat Vic. Însă atunci când însuși Profesorul Cereal le spune...
— Se închide cercul, a murmurat Roger, aprinzându-și altă țigară.
— Sigur, așa este. Poate vom reuși să-l convingem pe bătrân că asta ar fi scena finală din farsa cu Red Razberry Zingers. Mărturisirea întregului adevăr. Am încheiat un capitol și acum putem merge mai departe...
— Am înghițit pastila amară, ne-am învățat lecția. Sigur, asta o să-i placă țapului ăluia bătrân. Penitență în văzul tuturor... autoflagelare...
— Și, în loc să iasă din scenă ca un tip la patru ace care a luat o trântă în noroi și toată lumea râde de el, o să iasă ca Douglas MacArthur[44], care a spus că soldații bătrâni nu mor niciodată, ci doar dispar încet în zare. Da, asta este aparența. Dar, dincolo de ea, căutăm un anumit *ton...* un anumit *sentiment...*

[44] Douglas MacArthur (1880-1964) – general de armată al SUA, cu o carieră întinsă de-a lungul mai multor războaie, demis de președintele Truman în 1951, în urma unor declarații publice considerate periculoase (n. tr.).

Acum intra pe teritoriul lui Roger. Dacă ar putea să-i zugrăvească în câteva cuvinte ideea care-i venise în pauza de cafea, Roger avea să o dezvolte și să o ducă mai departe.
— MacArthur, a șoptit Roger. Despre asta-i vorba, nu? Tonul este de rămas-bun. Sentimentul este de regret. Vrea să le spună oamenilor că a fost nedreptățit, că a fost tratat incorect, dar acum este prea târziu. Și...
A făcut ochii mari la Vic.
— Ce e?
— Oră de maximă audiență.
— Ce?
— Spoturile. Le difuzăm la oră de maximă audiență. Pentru că sunt destinate părinților, nu copiilor. Corect?
— Da, da.
— Cu condiția să reușim să le facem.
Vic a zâmbit larg.

— O să le facem.
Și a adăugat una dintre metaforele folosite de Roger în cazurile când prezentau clientului o idee bună de reclamă:
— E un tanc, Rog. Îi călcăm cu șenilele dacă trebuie. Dar asta presupune să avem ceva concret înainte să ajungem la Cleveland...
Au mai stat încă o oră la discuții în sălița de vizionare, iar când s-au întors la hotel, amândoi transpirați și epuizați, se întunecase complet.
— Mergem acasă, mami? a întrebat-o Tad, lipsit de vlagă.
— Curând, scumpule.
S-a uitat la cheia din contact. Mai erau încă trei pe inel: cheia de la casă, cea de la garaj și cheia care descuia portbagajul mașinii. De inel era prinsă o bucată de piele cu o ciupercă pe ea. Cumpărase brelocul în aprilie de la Swanson's, un magazin universal din Bridgton. Da, în aprilie, când își imagina că era cumplit de dezamăgită și de speriată, neștiind de fapt ce înseamnă să fii cu adevărat speriată – frica adevărată este ceea ce simți atunci când încerci din răsputeri să ridici geamul din partea copilului tău, în timp ce un câine turbat îți bălește pe mâini.
A atins bucățica de piele. Și-a retras degetul.
Adevărul era acesta: îi era teamă să încerce.
Se făcuse șapte și un sfert. Încă mai era multă lumină afară, cu toate că umbra mașinii se alungise până aproape de ușile atelierului. Nu avea de unde să știe că, tocmai acum, soțul ei era la studioul Image-Eye din Cambridge și viziona împreună cu asociatul său reclamele cu Profesorul Sharp Cereal. Nu știa de ce nu-i răspunsese nimeni la SOS-ul pe care-l repetase de mai multe ori. Dacă ar fi fost într-o carte, până acum ar fi apărut deja cineva. Asta ar fi fost recompensa primită de eroină pentru ideea ei deșteaptă. Însă aici, în lumea reală, nu venise nimeni.
Cu siguranță că sunetele de claxon se auziseră până la casa aia dărăpănată de la poalele dealului. Poate că oamenii de acolo erau beți. Sau poate că proprietarii celor două mașini de pe alee (*Curte,* a corectat-o automat mintea ei, *aici se cheamă „curte")* plecaseră undeva cu o a treia mașină. Păcat că nu vedea casa de

aici, dar nu putea din cauza coastei dealului.
În cele din urmă, renunțase la SOS. Se temea să nu rămână fără baterie la Pinto dacă apăsa prea mult claxonul. Iar bateria era veche. Tot mai spera că mașina avea să pornească dacă motorul se răcea suficient. Așa făcuse tot timpul înainte.
Dar ți-e frică să încerci, pentru că, dacă n-o să pornească... atunci ce-ai să te faci?
Tocmai întindea mâna spre cheia din contact, când a văzut câinele. Stătuse întins în fața mașinii. Acum se ducea încet spre magazie, cu capul în jos și cu coada între picioare. Se împleticea și se clătina ca un bețiv care pleacă de la un chef prelungit. Fără să se uite înapoi, Cujo s-a strecurat în umbrele dinăuntru și a dispărut.
Donna și-a luat din nou mâna de pe cheie.
— Mami? Nu plecăm?
— Lasă-mă să mă gândesc puțin, puiule.
S-a uitat la stânga, prin geamul din partea ei. Dacă alerga, ajungea din opt pași mari la ușa din spate a casei. În liceu fusese vedeta echipei de atletism și încă mai făcea și acum jogging destul de des. Putea să ajungă înaintea câinelui până la ușă, era convinsă de asta. Și, înăuntru, precis că avea să găsească un telefon. Nu trebuie decât să sune la biroul șerifului Bannerman și tot coșmarul ăsta va lua sfârșit. Pe de altă parte, dacă încerca din nou să pornească motorul, s-ar putea să nu reușească... dar îl va alerta pe câine. Nu știa prea multe despre rabie, aproape nimic, dar parcă-și aducea minte că citise undeva că animalele turbate aveau o sensibilitate aproape supranaturală la sunete. Iar zgomotele puternice le puteau aduce într-o stare de nebunie totală.
— Mami?
— Ssst, Tad. Ssst.
Opt pași mari, în fugă. Da, asta e.
Chiar dacă Cujo pândea din atelier, ea era sigură – știa – că l-ar putea întrece și ar ajunge înaintea lui la ușa din spate. Da, și la telefon. Iar un tip ca Joe Camber precis că avea o armă. Poate chiar un rastel. Cât de bine s-ar simți să-i spulbere capul nenorocitului ăla de câine, terci să i-l facă!

Opt pași mari în fugă.
Da. Sigur. Mai gândește-te puțin.
Dar dacă ușa care dădea în verandă era încuiată?
Merita să riște?
A început să enumere argumentele pro și contra. Inima îi bubuia în piept. Dacă ar fi fost singură, ar fi fost cu totul altceva. Dar dacă ușa chiar era încuiată? Ajungea înaintea câinelui până acolo, dar nu și de acolo înapoi la mașină. Nu dacă și câinele alerga, nu dacă se năpustea la ea așa cum o făcuse mai devreme. Și atunci ce s-ar întâmpla cu Tad? Cum ar fi ca Tad să-și vadă mama sfârtecată de un câine turbat de o sută de kile, sfârtecată și mușcată și sfâșiată...
Nu. În mașină erau în siguranță.
Mai încearcă o dată s-o pornești!
A întins mâna, iar o parte din mintea ei a început să vocifereze și să-i ceară să mai aștepte până când motorul se va răci complet...
Până când se va răci complet? Deja trecusereă trei ore, dacă nu mai mult.
A pus mâna pe cheie și a răsucit-o.
Motorul a pârâit scurt o dată, de două ori, de trei ori – și a pornit.
— Of, slavă Domnului! a strigat ea.
— Mami? a țipat și Tad. Mergem? Mergem?
— Mergem, a strâns ea din dinți și a dat în marșarier.
Cujo a țâșnit din magazie... s-a oprit și a rămas acolo, cu ochii la ei.
— *La dracu'* să te duci! i-a strigat ea victorioasă.
A apăsat pedala de accelerație. Fordul Pinto a mers înapoi mai puțin de un metru – și s-a oprit.
— *Nu!* a răcnit Donna văzând din nou aprins ledul ăla roșu.
Cujo mai făcuse încă doi pași până să se oprească motorul, iar acum doar stătea acolo, fără să mârâie, fără să latre. Ținea capul în jos.
La mine se uită, i-a repetat gândul.
Umbra câinelui se lungea în spatele lui, la fel de bine conturată ca o formă decupată din hârtie creponată, de culoare neagră.

Donna a bâjbâit după butonul de contact și l-a trecut din poziția ON în cea de START. Motorul a început din nou să pârâie, numai că acum nu a mai pornit. Auzea însă un hârâit și abia după câteva secunde și-a dat seama că ea îl scotea – i se păruse că l-ar face câinele. A răsucit butonul starterului, strâmbându-se îngrozitor de urât, înjurându-l de mama focului, uitând complet de Tad, folosind niște cuvinte pe care nici nu știa că le avea în vocabular. Iar în tot acest timp, Cujo stătea acolo, cu umbra lungită în urma lui, ca un fel de lințoliu dintr-o lume absurdă. Și se uita la ea.

În cele din urmă, s-a întins pe alee, de parcă și-ar fi dat seama că acum nu mai aveau nicio șansă să-i scape. Iar asta a înfuriat-o mai tare pe Donna decât atunci când încercase să intre pe geamul lui Tad.

— *Mamiii... Mamiii... Mamiii!*

Ca prin vis. Nimic important. Ce era important acum era căcatul ăsta nenorocit de mașinuță. Trebuia neapărat să pornească. O s-o *facă* ea să pornească prin *puterea... voinței!*

Nu mai știa cât timp – timp cronometrat în lumea reală, fără câini turbați și fără mașini stricate – a stat încordată peste volan, cu părul atârnându-i în ochi, răsucind zadarnic butonul starterului. Dar nu țipetele lui Tad au reușit s-o scoată din starea asta – pentru că acum băiatul doar scâncea stins –, ci zgomotul făcut de motor. Pârâia promițător vreo cinci secunde, după care încetinea și se oprea; pârâia iarăși promițător alte cinci secunde, după care leșina din nou. Și leșinul ăsta părea din ce în ce mai lung.

Omora bateria.

S-a oprit.

A ieșit încet-încet din starea aceea, așa cum își revine cineva dintr-un leșin. Și-a amintit criza de gastroenterită pe care o avusese în facultate, când parcă toată mâncarea din mațe luase ascensorul fie spre gură, fie spre subsol ca să iasă pe partea cealaltă, iar spre sfârșitul chinurilor, își pierduse cunoștința într-una dintre toaletele din căminul unde locuia. Cam la fel a fost și atunci când și-a venit în fire. Parcă tot tu erai, doar că un pictor invizibil colorase mai tare lumea – în culori mai stridente, apoi și mai stridente, mult prea stridente. Și te

orbeau. Totul din jur părea fals și din plastic, ca un aranjament dintr-o vitrină de magazin universal – INTRĂ ÎN RITMUL PRIMĂVERII, sau poate PREGĂTEȘTE-TE PENTRU UN NOU ÎNCEPUT.
Undeva, mai departe de ea, plângea Tad. Cu ochii strânși, cu degetul mare vârât în gură. Cealaltă mână și-o ținea în buzunarul din spate, unde avea „Vorbele De Gonit Monstrul". Respira repede și superficial.
— Tad, a zis ea. Nu te speria, puiule.
— Ești bine, mami?
Glasul băiețelului ei era stins și sugrumat.
— Da. La fel ești și tu. Suntem în siguranță acum. Mașina asta veche o să pornească.
— Am crezut că ești supărată pe mine.
L-a luat în brațe și l-a strâns tare. Părul îi mirosea a transpirație și puțin a șampon de bebeluși Johnson's – din ăla care se cheamă „Fără lacrimi". S-a gândit la sticla care stătea bine mersi pe al doilea raft al dulăpiorului din baia de la etaj. Cât de mult își dorea să o poată atinge acum! Însă trebuia să se mulțumească doar cu parfumul acela vag, aproape stins.
— Nu, iubitule, nu sunt supărată pe tine, i-a spus ea. Nu mă pot supăra niciodată pe tine.
A strâns-o și Tad cu brațele lui micuțe.
— Nu poate să ajungă la noi, nu?
— Nu.
— Nu poate... nu poate să muște din mașină ca să intre, nu?
— Nu.
— Nu mai pot să-l sufăr, a spus îngândurat Tad. Aș vrea să moară.
— Da. Și eu aș vrea.
Donna s-a uitat pe geam și a văzut că soarele se pregătea să apună. Și asta i-a adus în suflet o groază superstițioasă. Și-a adus aminte de jocurile de-a v-ați ascunselea din copilărie, care se încheiau întotdeauna atunci când umbrele se contopeau și se transformau în lagune vineții. Iar strigătul acela magic care răsuna pe străzile din cartierul mărginaș al primilor ei ani de viață i se părea – și

atunci, dar și acum – mistic și îndepărtat, țipăt ascuțit de copil care anunța că masa de seară e gata, iar ușile sunt pregătite să se închidă în fața nopții.
Aideeee-aideeee-acaaaasăăă!
Câinele se uita atent la ea. Oricât de trăsnită ar fi fost ideea asta, nu mai avea nicio îndoială. Ochii lui demenți și tâmpi priveau drept în ai ei.
Nu, nu, nu, ți se pare doar. Nu-i decât un câine, un câine bolnav. Situația e suficient de nasoală fără să-ți mai imaginezi și tu că vezi ceva ce nu există – nu are cum să existe – în ochii lui.
Și-a repetat asta. După câteva minute, și-a zis că ochii lui Cujo semănau cu ochii din anumite portrete, ochi care păreau a te urmări oriunde te duceai în camera unde erau agățate.
Numai că se uita la ea. Plus că... plus că era ceva cunoscut în privirea lui.
Ba nu, și-a spus acum, încercând să alunge gândul. Însă era prea târziu.
L-ai mai văzut și înainte, nu-i așa? În dimineața de după primul coșmar al lui Tad, în dimineața aia când ai găsit păturile și cearșafurile la locul lor, pe scaun, cu ursulețul peste ele; și atunci când ai deschis ușa de la dulap şi ți s-a părut că vezi o siluetă cocârjată și cu ochi roșii, pregătită să se năpustească la tine, el era, Cujo era. Tad a avut mereu dreptate, numai că monstrul nu se afla în dulapul lui. Era...
(încetează)
aici, așteptând să...
(ÎNCETEAZĂ ÎN MOMENTUL ĂSTA, DONNA!)
S-a uitat la câine și și-a închipuit că îi poate auzi gândurile. Gânduri simple. Același tipar, repetat iar și iar, în ciuda bolii și a delirului care clocoteau năvalnic în mintea lui.
Omoar-o pe FEMEIE. Omoară-l pe BĂIAT. Omoar-o pe FEMEIE. Omoară-l...
Termină, și-a poruncit ea, cu asprime. *Nu gândește și nici nu-i cine știe ce afurisit de baubau ieșit din dulapul unui copil. E un câine bolnav, atâta tot. Mai ai puțin și o să crezi că e pedeapsa trimisă de Dumnezeu pentru adulter...*
Cujo s-a ridicat brusc în picioare – de parcă ar fi auzit-o chemându-l – și a dispărut din nou în magazie.
(de parcă eu l-aș fi chemat)

Și a scos un hohot de râs, șubred și aproape isteric.
Tad a ridicat ochii la ea.
— Mami?
— Nu-i nimic, puiule.
S-a uitat la botul negru și căscat al magaziei-atelier, apoi la ușa din spatele casei. Încuiată? Descuiată? Încuiată? Descuiată? S-a gândit să dădea cu banul și a văzut în minte moneda zburând și învârtindu-se iar și iar în aer. S-a gândit că rotește încărcătorul unui pistol și a văzut în minte că nu mai are decât un singur cartuș din șase. Încuiată? Descuiată?
Soarele a apus și din lumina zilei nu a mai rămas decât o linie albă pictată pe orizontul de la vest. Nu părea mai lată decât dunga albă de pe mijlocul autostrăzilor. Și avea să dispară curând. Din ierburile înalte de la dreapta aleii se auzea țârâitul vesel și fără minte al greierilor.
Cujo tot în magazie era. Oare dormea? s-a întrebat Donna. Oare mânca?
Așa și-a adus aminte că luaseră niște mâncare la ei. Și-a vârât mâna printre cele două scaune din față și a luat cutia cu Snoopy și geanta ei cafenie. Termosul se rostogolise până în spate, probabil atunci când mașina începuse să se hurduce. A fost nevoită să se întindă mult și i-a ieșit bluza din pantaloni. Tad ațipise, dar s-a trezit acum. Atât de înspăimântată era vocea lui, încât Donna a simțit că-l detestă și mai mult pe nenorocitul ăla de câine.
— Mami? *Mami?* Ce fa...
— Iau mâncarea din spate, l-a liniștit ea. Și termosul, uite!
— Bine.
Micuțul s-a cuibărit mai bine în scaun și și-a băgat din nou degetul mare în gură.
Donna a scuturat ușor termosul mare la ureche, ca să își dea seama dacă nu cumva se spărsese. Însă nu a auzit decât șopotitul laptelui dinăuntru. Bine că măcar norocul ăsta îl aveau.
— Tad? Vrei ceva de mâncare?
— Vreau să dorm, a răspuns el, fără să-și scoată degetul din gură și fără să-și deschidă ochii.

— Trebuie să bagi ceva în motoraș, amice.
El nici măcar n-a zâmbit.
— Nu mi-e foame. Mi-e somn.
Donna s-a uitat îngrijorată la el și a înțeles că nu era bine să mai insiste. Somnul era arma naturală a lui Tad – poate singura pe care o avea – și, oricum, trecuseră deja vreo treizeci de minute peste ora lui normală de culcare. Desigur că, dacă ar fi fost acasă, ar fi băut un pahar cu lapte și ar fi mâncat doi biscuiți înainte de a se spăla pe dinți... și poate ar fi rugat-o să-i citească o poveste din cărțile lui, scrise și ilustrate de Mercer Mayer... și...
A simțit în ochi ghimpii fierbinți ai lacrimilor și a încercat să alunge toate aceste gânduri. Cu mâini nu tocmai sigure, a deschis termosul și și-a turnat jumătate de pahar de lapte. L-a pus pe bordul mașinii și și-a luat un baton cu smochine. A mușcat din el și atunci și-a dat seama că era ruptă de foame. A mai mâncat încă trei, a băut puțin lapte, a mai mâncat patru sau cinci măsline verzi și și-a terminat laptele. A râgâit ușor, apoi s-a uitat cu mai multă atenție la magazie.
În fața ei era o umbră mai întunecată. Însă nu era umbră. Era câinele. Era Cujo.
Ne păzește.
Nu, n-avea cum să creadă asta. Așa cum nu credea nici că-l văzuse pe Cujo în maldărul de pături din dulapul fiului ei. Nu, nu credea... numai că... numai că o parte din ea era încredințată că așa a fost. Iar partea aceea nu nu avea nicio legătură cu rațiunea.
A aruncat o privire în oglinda retrovizoare către drumul din spate. Era prea întuneric ca să-l mai vadă, dar știa că acolo era, la fel cum știa că nu va trece nimeni pe el. Când veniseră aici data trecută, pentru problema cu Jaguarul lui Vic, toți trei făcuseră bancuri și se simțiseră bine și se distraseră (*iar câinele a fost foarte drăguț atunci, mai ții minte?* i-a mormăit creierul, *Tadder l-a mângâiat și s-a prăpădit de* râs). Vic îi spusese atunci că, până în urmă cu cinci ani, groapa de gunoi din Castle Rock se aflase la capătul Drumului Orășenesc Trei. Atunci a fost pusă în funcțiune stația de tratare a deșeurilor din cealaltă

parte a orașului, iar acum, la vreo patru sute de metri dincolo de proprietatea lui Camber, drumul se termina brusc, într-un lanț gros pus de-a curmezișul. Iar de lanțul ăla atârna un anunț pe care scria TRECEREA INTERZISĂ GROAPA DE GUNOI ÎNCHISĂ. Deci, dincolo de casa lui Camber, nu mai era absolut nimic.

Donna s-a întrebat dacă nu cumva ar trece pe acolo oameni (tineri, mai degrabă) care să caute un loc foarte retras unde să poată sta liniștiți în mașină și să se giugiulească sau cam așa ceva. Însă nu-și putea imagina cât de excitat ar fi putut să fie un puști ca să-și dorească să se pupe cu fata dragă tocmai lângă fosta groapă de gunoi. Și, oricum, deocamdată nu trecuse nimeni pe acolo. Linia albă de la orizont se pierdea treptat în nuanțe de roșu și violet... și se temea că i se părea doar, că așa ar vrea ea să vadă. Pentru că luna nu apăruse pe cer.

Incredibil, dar parcă și ei i se făcuse somn. Poate asta era și arma ei naturală. Și, în fond, ce altceva să facă? Câinele tot acolo era (cel puțin, așa credea ea; se făcuse prea întuneric ca să-și dea seama dacă era chiar forma unui animal adevărat, ori doar o umbră). Bateria mașinii trebuia să facă o pauză. Apoi va încerca din nou. Așa că, de ce să nu doarmă?

Pachetul de pe cutia poștală. Pachetul de la J.C. Whitney.

S-a ridicat puțin în scaun. Nedumerirea îi încreți fruntea. A întors capul, dar colțul casei o împiedica să vadă cutia poștală. Însă văzuse pachetul atunci când venise. De ce se gândise acum tocmai la el? Ce însemnătate avea?

Încă mai ținea în mâini caserola cu măsline și felii de castravete, împachetate separat în folie alimentară. În loc să mai mănânce, a pus bine capacul pe caserolă și a așezat-o sub cutia cu Snoopy a lui Tad. Nu și-a permis să se întrebe de ce avea atât de multă grijă de mâncare. S-a sprijinit de spătarul scaunului și a bâjbâit după maneta de reglare, ca să și-l lase mai jos. Intenționa să se gândească la pachetul ăla pus pe cutia poștală – era aproape sigură că era ceva util în el – dar, pe măsură ce ațipea, gândurile i-au luat-o razna în altă parte, spre o ipoteză care i se părea din ce în ce mai probabilă.

Familia Camber plecase în vizită la neamuri. Iar neamurile astea locuiau într-

un oraș situat la două, poate chiar trei ore de mers cu mașina. Poate în Kennebunk. Sau în Hollis. Sau în Augusta. S-au dus la o reuniune de familie. Acum, mintea ei, plecată deja în lumea visului, vedea cam vreo cincizeci de persoane – sau mai multe – adunate pe o pajiște verde, la fel de mare și de frumoasă ca acelea din reclamele de la televizor. Acolo era și un cuptor din piatră din care licărea focul. La o masă lungă, așezată pe capre din lemn, ședeau cel puțin cincizeci de oameni, care-și treceau din mână-n mână platouri cu porumb fiert și farfurii cu fasole fiartă – fasole albă, fasole roșie, fasole neagră. Mai erau și tăvi cu cârnați fripți (la această halucinație, burta Donnei a chiorăit prelung). Fața de masă era una nepretențioasă, în carouri. În capul mesei stătea o femeie fermecătoare, cu părul complet alb, strâns într-un coc la baza gâtului. Complet implicată acum în acest vis, Donna nu s-a mirat deloc că femeia aceea era mama ei.

Da, membrii familiei Camber erau acolo, însă nu prea mai semănau cu ei. Joe Camber arăta ca Vic și era îmbrăcat într-o salopetă curată, cumpărată de la magazinul Sears. Iar doamna Camber purta rochia din moar verde a Donnei. Băiatul lor arăta așa cum va arăta Tad în clasa a cincea...

— Mami?

Imaginea s-a tulburat, a început să se destrame. A încercat să se agațe de ea, pentru că era frumoasă și senină: arhetip al unei vieți de familie de care ea nu avusese parte niciodată și cu care nu semăna absolut deloc viața pe care ea și cu Vic și-o programaseră atât de riguros la început. Cuprinsă de o mâhnire din ce în ce mai mare, s-a întrebat de ce nu văzuse lucrurile în lumina asta până acum.

— Mami?

Imaginea s-a tulburat din nou și a început să se întunece. Vocea din lumea reală perfora visul așa cum un ac perforează coaja unui ou. Dar nu conta. Soții Camber erau duși la reuniunea de familie și se vor întoarce acasă mai târziu, cam pe la zece, veseli și sătui. Iar totul va fi bine. Acel Joe Camber, care avea trăsăturile lui Vic, se va ocupa de tot. Și vor reveni la normal. Existau anumite lucruri pe care Dumnezeu nu le permitea. Va...

— *Mami!*
A tresărit puternic și s-a trezit, surprinsă să-și dea seama că era la volanul Fordului Pinto, în loc să fie acasă, în patul ei... dar mirarea n-a ținut decât o secundă. Deja începuse să se stingă imaginea minunată, miraculoasă, cu rudele adunate în jurul mesei de pe pajiște, iar în mai puțin de cincisprezece minute nici nu avea să-și mai amintească ce visase.
— Ce? Ce e?
Dintr-odată alt șoc: a început să sune telefonul din casa familiei Camber. Câinele s-a ridicat în picioare și umbrele de mai devreme s-au contopit și s-au transformat în trupul lui imens și urât.
— Mami, îmi vine să fac pipi.
Deranjat de sunetul telefonului, Cujo a început să urle. Nu să latre; să *urle.* Pe neașteptate, s-a repezit la casă. Cu atâta forță s-a izbit de ușa din spate, că a făcut-o să se zguduie în cadru.
Nu, și-a zis ea disperată, *o, nu, încetează, te rog, încetează...*
— Mami, îmi vine să...
Câinele mârâia și încerca să muște din lemnul ușii. Donna putea să audă pocnetele ascuțite și dezgustătoare făcute de colții lui.
— ...fac pișu.
Telefonul a sunat de șase ori. De opt. De zece. Apoi s-a oprit.
Și-a dat seama că-și ținuse respirația în tot acest timp. Cu dinții încleștați, a dat acum afară tot aerul din ea într-un suspin prelung și violent.
Cujo stătea în fața ușii, cu picioarele din spate pe pământ și cu cele din față pe prima treaptă. Continua să mârâie înfundat – oribil sunet, înspăimântător sunet, care-ți îngheța sângele în vine. În cele din urmă s-a întors și s-a uitat la Pinto o vreme – Donna a văzut balele uscate care-i acopereau botul și pieptul –, după care s-a dus înapoi în umbrele de lângă magazie și s-a pierdut în ele. Imposibil să-ți dai seama unde era. Poate a intrat în atelier. Sau poate s-a culcat lângă peretele lui.
Tad o trăgea disperat de mânecă.
— Mami, îmi vine *rău de tot!*

S-a uitat neputincioasă la el.
Brett Camber a pus încet receptorul în furcă.
— Nu răspunde. Probabil că nu-i acasă.
Deloc surprinsă, Charity a dat din cap. Îi părea bine că Jim le sugerase să dea telefon din biroul lui, care era la parter, departe de „camera familiei". Aceasta era izolată fonic. Acolo erau rafturi cu multe jocuri, un televizor Panasonic, cu ecran mare, la care erau conectate un videocasetofon și un aparat Atari cu jocuri video. Iar într-un colț se afla un tonomat Wurlitzer – vechi, dar foarte drăguț – care încă mai funcționa.
— O fi la Gary, a adăugat Brett, pe un ton nefericit.
— Da, îmi închipui că-i cu Gary, l-a aprobat Charity, ceea ce nu era chiar acelaşi lucru cu a spune că Joe era acasă la Gary.
Îi remarcase privirea absentă atunci când încheiaseră învoiala care-i permisese să vină aici cu fiul ei. Spera doar ca lui Brett să nu-i treacă prin cap să dea telefon la informații și să ceară numărul de telefon al lui Gary Pervier, pentru că nu credea că avea să-i răspundă cineva nici la el acasă. Bănuia că amândoi câinii bătrâni plecaseră pe undeva ca să urle la lună.
— Crezi că-i bine Cujo, mamă?
— Nu cred că tatăl tău ar pleca și l-ar lăsa singur dacă n-ar fi bine, a răspuns ea și de data aceasta spunea adevărul, chiar nu credea că Joe ar fi făcut așa ceva. Ce-ar fi să renunți în seara asta și să îl suni mâine-dimineață? Oricum, ar trebui să te culci acum. E trecut de zece și ai avut o zi cu multe evenimente.
— Nu sunt obosit.
— Prea multă agitație nu-ți face bine. Ți-am scos periuța de dinți și mătușa Holly ne-a pus la baie un prosop de corp și unul de față. Mai ții minte care-i camera?
— Da, sigur. Te culci și tu, mamă?
— Curând. O să mai stau puțin cu Holly. Avem multe să ne povestim.
Brett a spus acum cu sfială:
— Știi ceva? Seamănă cu tine.
Charity s-a uitat surprinsă la el.

— Zău? Mda, cred că seamănă. Puțin.
— Și pușt iul ăla, Jimmy. Are un croșeu de dreapta de nu s-a văzut. Poc!
Și Brett a început să râdă.
— Te-a lovit tare în burtă?
— Ei, na!
Brett se uita la lucrurile din biroul lui Jim – a remarcat mașina de scris marca Underwood de pe masa de lucru, fișetul deschis în care erau dosare așezate frumos, în ordine alfabetică. Charity nu putea să înțeleagă de ce fiul ei măsura cu privirea toate obiectele din jur cu atât de multă atenție. Brett a adăugat parcă trezit dintr-o stare de transă:
— Nu, nu m-a lovit tare. E doar un pușt iulică.
Și a ridicat dintr-o sprânceană la ea.
— Verișorul meu, da?
— Da.
— Rude de sânge, a murmurat el, parcă încercând să asimileze informația aceasta.
— Ție-ți plac unchiul Jim și mătușa Holly?
— Ea îmi place. Despre el nu știu încă ce să zic. Uite, tonomatul ăsta. E foarte tare. Dar...
Și a clătinat din cap cumva iritat de ceva.
— Dar ce, Brett?
— Se *mândrește* atât de mult cu el! a spus Brett. Ăla a fost primul lucru pe care mi l-a arătat, parcă era un copil cu o jucărie nouă, nu-i așa că-i mișto... chestii din astea...
— Păi, de-abia ce și l-a luat, a zis Charity.
O spaimă neconturată încă începuse să clocotească în sufletul ei, spaimă care avea oarecum legătură cu Joe – oare ce-i spusese lui Brett atunci când l-a luat pe trotuar cu el?
— Toți oamenii se umflă în pene atunci când își iau ceva nou. Mi-a scris Holly când au reușit să facă rost de el în cele din urmă. Zicea că Jim și-a dorit așa ceva de când era foarte tânăr. Oamenii... dragul meu, există oameni care își

cumpără lucruri diferite ca să... ca să arate lumii că au reușit în viață. Așa cred. N-ai cum să explici de ce unora le place ceva și altora, cu totul și cu totul altceva. Dar, de obicei, vor să aibă ceva ce-și doreau foarte mult pe vremea când erau săraci.
— Adică unchiul Jim a fost sărac?
— Chiar nu știu, i-a răspuns ea. Însă acum nu mai e.
— N-am vrut să zic decât că n-a avut *nimic* de-a face cu tonomatul. Înțelegi?
Și și-a privit cu atenție mama.
— L-a cumpărat și a angajat niște oameni care să-l repare și a angajat *alți* oameni ca să-l aducă până aici și zice că-i al lui, dar n-a... n-a... of, nu știu cum să spun...
— Nu l-a făcut singur, cu mâinile lui? Asta vrei să zici?
Tonul îi era blând, cu toate că spaima din sufletul ei era acum mai definită și mai mare.
— Da! Așa e! L-a cumpărat el, dar a făcut decât să se...
— *Nu* a făcut decât...
— Bine, da, cum zici tu... *nu* a făcut decât să se rupă în figuri și să spună că el l-a...
— Zice că tonomatul ăla este o mașinărie gingașă, complicată...
— Tata l-ar fi pus imediat în funcțiune, a spus Brett categoric.
Lui Charity i s-a părut că aude o ușă trântindu-se, închizându-se cu un bubuit puternic, atonal și înspăimântător. Numai că ușa aia nu s-a închis în casă. S-a închis în inima ei.
— Tata l-ar fi reparat cât de cât și după aia ar fi fost *al lui.*
— Brett, a spus ea, pe un ton care chiar și ei însăși i se părea șovăitor și defensiv, nu toată lumea se pricepe la reparații cum se pricepe tatăl tău.
— Știu asta, a zis băiatul, continuând să se uite în jur. Da. Dar unchiul Jim n-ar trebui să se laude cu el doar pentru că a avut bani cu care să-l cumpere. Pricepi? Chestia asta cu lauda nu-mi pla... mă deranjează pe mine.
Dintr-odată, Charity s-a înfuriat pe el. Ar fi vrut să-l apuce de umeri și să-l zgâlțâie; să țipe la el tare și mult, până avea să-i vâre-n cap realitatea. Banii ăia

nu veneau din senin; aproape întotdeauna erau produsul unui act consecvent de voință, iar voința aceea stătea la baza caracterului omului. I-ar putea spune că, spre deosebire de tatăl lui, care se pricepea să repare tot felul de lucruri și se pricepea încă și mai bine să dea pe gât sticle de whisky împreună cu amicii lui în spatele benzinăriei Sunoco, tolăniți pe mormane de anvelope tocite și sparte și hlizindu-se ca proștii la bancurile deocheate pe care și le ziceau, Jim Brooks își tocise coatele pe băncile facultății de drept, învățase din greu ca să ia note bune la examene, pentru că atunci când aveai note bune puteai să-ți iei diploma, iar diploma era biletul tău cu care puteai să te urci în caruselul vieții. Dacă te urcai în el nu însemna neapărat că aveai să câștigi premiul cel mare, dar măcar aveai garanția că ai putea *să încerci.*

— Haide, du-te sus și pregătește-te de culcare, i-a zis ea cu blândețe. E problema ta personală ce crezi despre unchiul Jim. Dar, te rog eu... dă-i o șansă, Brett. Nu-l judeca doar după povestea cu tonomatul ăsta.

Intraseră deja în camera familiei, așa că a întins un deget spre el.

— Aşa o să fac, a răspuns el.

Charity l-a urmat în bucătărie, unde Holly făcea cacao pentru toți patru. Jim Junior și Gretchen se duseseră la culcare de multă vreme.

— Ai dat de omul tău? a întrebat-o Holly.

— Nu, probabil s-a dus în vale ca să mai pună țara la cale cu prietenul ăla al lui, a zis Charity. O să-l sunăm mâine.

— Vrei o cană cu cacao, Brett? l-a întrebat Holly pe băiat.

— Da, mulțumesc frumos.

Charity nu și-a luat ochii de la el. L-a văzut așezându-se și apoi proptindu-și coatele pe masă și apoi dându-și-le repede jos, pentru că-și adusese aminte că era un gest nepoliticos. Inima îi era atât de plină de dragoste și de speranță și de teamă, că parcă nu-i mai avea loc în piept.

Timp, și-a zis ea. *Timp și perspectivă. De astea are nevoie. Precis ai să-l pierzi dacă ai să-l obligi să aleagă acum.*

Dar oare cât timp mai avea? O singură săptămână, după care se va întoarce din nou sub influența lui Joe. Și chiar acum, când stătea lângă Brett și îi mulțumea

lui Holly pentru cacaua fierbinte, a început să se gândească din nou la ipoteza divorțului.
Vic îi apăruse în vis.
A venit pur și simplu pe alee până la Pinto și a deschis portiera. Era îmbrăcat în cel mai bun costum al lui, ăla cu vestă, de culoarea cărbunelui (și, mereu când îl vedea purtându-l, îl tachina zicându-i că seamănă cu Jerry Ford[45] de pe vremea când încă mai avea păr). *Haideți amândoi cu mine,* le-a zis el, cu un zâmbet ciudat pe buze. *Trebuie să mergem acasă înainte să apară vampirii.*

[45] Gerald Ford (1913-2006) – al treizeci și optulea președinte al SUA (n. tr.).

A vrut să-l avertizeze, să-i spună că acolo era câinele turbat, dar n-a reușit să scoată niciun cuvânt. Și atunci, pe neașteptate, a ieșit Cujo din beznă. Cu capul în jos și mârâind urât din piept. *Ai grijă!* a încercat ea să strige. *Mușcătura lui e mortală!* Dar n-a reușit să spună nimic.
Însă chiar înainte să fie atacat de Cujo, Vic s-a întors și a întins un deget spre el. Blana câinelui s-a albit instantaneu. Ochii lui roșii și urduroși i s-au dus în fundul capului aşa cum se duc bilele la fundul unui pahar. I-a căzut botul și s-a făcut țăndări negre de pietrișul aleii. După doar câteva secunde, în fața atelierului auto nu a mai rămas decât o blană umflată.
Nu te teme, i-a spus Vic în vis. *Nu trebuie să te temi, pentru că nu-i un câine bătrân, ci doar o haină de blană. A venit poșta? Lasă-l încolo de câine, trebuie să vină poșta. Ea e importantă, corespondența. Bine? Poșta...*
Vocea i se pierdea într-un tunel lung și răsuna acum din ce în ce mai slab. Dintr-odată, nu mai era un vis în care auzea vocea lui Vic, ci amintirea unui vis – pentru că era trează, iar obrajii îi erau uzi de lacrimi. Plânsese în somn. S-a uitat la ceas și abia dacă a reușit să vadă cât arăta: unu și un sfert. S-a uitat apoi la Tad și a văzut că dormea adânc, tot cu degetul în gură.
Lasă-l încolo de câine, trebuie să vină poșta. Ea e importantă, corespondența.
Și acum a priceput brusc semnificația pachetului așezat deasupra cutiei poștale; a lovit-o ca o săgeată trasă de arcul subconștientului ei – era o idee pe care nu reușise s-o înțeleagă prea bine înainte. Poate pentru că era atât de importantă, atât de simplă, atât de... „elementar, dragul meu Watson“. Ieri a fost luni și

venise poștașul. Iar pachetul de la J.C. Whitney pentru Joe Camber era dovada clară.
Iar astăzi era marți și poștașul urma să vină din nou.
Lacrimi noi – de ușurare acum – s-au prelins pe obrajii ei încă uzi. Și chiar a trebuit să se stăpânească, pentru că ar fi vrut să-l trezească pe Tad ca să-i spună că totul va fi bine, că tot acest coșmar se va sfârși cel mai târziu până la ora două după-amiază – mai probabil pe la zece sau unsprezece dimineața, dacă poșta venea și aici la fel cum venea în restul orașului.
Iar partea cea mai frumoasă era că poștașul avea să vină chiar dacă nu avea nicio scrisoare sau niciun colet pentru familia Camber. Era îndatorirea lui de serviciu să vadă dacă era ridicat steguleț̦ul de la cutia poștală, care anunța că există în ea corespondență de expediat. Va trebui să ajungă și aici, la ultima adresă de pe Drumul Orășenesc 3 ca să verifice chestia asta, iar astăzi urma să fie întâmpinat de o femeie în pragul isteriei de prea multă bucurie.
S-a uitat la cutia cu Snoopy a lui Tad și s-a gândit la mâncarea din ea. S-a gândit cât de prevăzătoare fusese că mai păstrase ceva, în caz că... pentru orice eventualitate. Nu că mai conta atât de mult acum, deși probabil că lui Tad îi va fi foame de dimineață. Așa că a mâncat feliile de castravete. Oricum lui Tad nu-i plăcea castravetele. Va lua un mic-dejun mai ciudat, și-a zis ea, zâmbind. Batoane cu smochine, măsline și un cârnăcior sau doi.
În timp ce mesteca ultimele felii de castravete, și-a dat seama că, pe ea, cel mai tare și mai tare o îngrozeau coincidențele. Din cauza acelor coincidențe, absolut întâmplătoare, dar dându-i impresia că ar exista un soi de predestinare, i se păruse ei câinele atât de hotărât să-i facă rău, atât de... atât de îndârjit împotriva ei personal. Vic plecase pentru zece zile, iar asta era prima coincidență. A doua era că sunase mai devreme în ziua aceea. Dacă nu ar fi dat de ei, atunci ar fi încercat și mai târziu și ar fi tot încercat și ar fi început să se întrebe unde erau. Mai era și faptul că toți cei trei membri ai familiei Camber lipseau de acasă. Asta era coincidența numărul trei. Mama, fiul și tatăl. Lipseau toți. Dar își lăsaseră câinele. O, da. Au...
Și atunci i-a venit o idee îngrozitoare, care i-a încleștat fălcile pe ultima felie de

castravete. A încercat s-o alunge, dar n-a reușit. Nu putea nicicum să și-o scoată din cap pentru că avea propria ei logică fantasmagorică și sinistră.
Dacă erau toți morți în magazie?
Într-o clipită, i-a și apărut o imagine în fața ochilor. Avea intensitatea aceea maladivă a himerelor care-ți apar câteodată după miezul nopții, când te chinuiești să adormi și nu poți. Cele trei trupuri fără viață, claie peste grămadă, ca niște jucării rupte și aruncate pe jos; rumegușul este plin de sângele lor, iar ochii lor înnegurați se holbează orbi în bezna prin care rândunicile gânguresc și bat din aripi; și au hainele sfâșiate și bucăți din ei sunt...
Ești nebună, ești...
Poate că pe băiat l-a atacat primul. Iar ceilalți doi sunt în bucătărie sau poate s-au dus în dormitorul de la etaj pentru o partidă scurtă de sex; și aud țipetele, se reped afară...
(încetează odată de ce nu vrei să încetezi)
...se reped afară, dar băiatul este deja mort, câinele i-a sfârtecat beregata; și ei încremenesc cu ochii la el, iar atunci Saint-Bernardul se năpustește din umbre asupra lor, ca o mașină de ucis veche și înfiorătoare, da, monstrul iese din umbre, monstrul turbat, cu colții rânjiți. Se repede mai întâi la femeie și bărbatul încearcă să o salveze...
(ba nu, și-ar fi luat arma din casă sau i-ar fi dat în cap cu vreo cheie franceză, cu ceva, și unde-i mașina? Era o mașină aici înainte să plece toți în excursie – auzi ce zic? au plecat TOȚI în EXCURSIE – au luat mașina mică, au lăsat camioneta)
Și atunci de ce nu venise nimeni să-i dea câinelui de mâncare?
Ăsta era raționamentul care o înspăimânta pe ea cel mai tare. De ce nu venise nimeni să-i dea câinelui de mâncare? Pentru că, dacă plecai de acasă o zi sau mai multe, rugai pe cineva să te ajute în sensul ăsta. Acel cineva îți hrănea câinele când erai plecat, iar când pleca de acasă acel cineva, te duceai tu și îi hrăneai pisica sau peștele, sau papagalul, sau ce animal avea. Deci, unde...
Iar câinele intra mereu înapoi în magazie.
Ce făcea acolo? Mânca?
Ăsta-i răspunsul, a oftat ușurată mintea Donnei. *Joe Camber n-a găsit pe nimeni*

care să-l ajute cu câinele, așa că i-a lăsat el un castron cu mâncare, boabe Graines Meal sau altă marcă.

Așa a ajuns și ea să se confrunte cu aceeași dilemă care-i dăduse bătăi de cap și lui Camber pe parcursul acelei zile infinit de lungi. Un câine atât de mare ar fi înfulecat totul imediat și apoi ar fi flămânzit. Evident că ar fi mai bine să chemi un amic să-i dea de mâncare câinelui dacă ai de gând să pleci. Pe de altă parte, poate nu au intenționat să lipsească atât de mult, poate fuseseră reținuți undeva. Poate chiar la o reuniune de familie s-au dus și Camber s-a îmbătat și a căzut lat. Poate... orice era posibil...

Oare câinele chiar mănâncă în magazie?

(și, dacă da, atunci ce anume? *boabe Graines Meal? sau oameni?)*

Și-a scuipat în palmă ultima felie de castravete și a simțit cum i se răzvrătește stomacul, dorind să azvârle din el ce mâncase deja. A făcut un efort de voință și, pentru că era atât de fermă atunci când voia ceva cu tot dinadinsul, a izbutit să și-l liniștească. I-au lăsat niște mâncare câinelui și au plecat cu mașina mică. Nu trebuia să te cheme Sherlock Holmes ca să ajungi la concluzia asta. Tot restul nu era decât un scenariu de film de groază, scris de către Doamna Frică. Însă imaginea aceea a morții tot încerca să-i revină în minte. Cel mai bine vedea rumegușul plin de sânge uscat.

Termină! Gândește-te la poștaș, dacă tot trebuie neapărat să te gândești la ceva. Gândește-te la ziua de mâine. Gândește-te că vei fi în siguranță.

Se auzea un zgomot, nu foarte puternic, dar care semăna cu un fel de scrijelit în portiera ei.

Nu a vrut să se uite, dar nu s-a putut abține. Și capul a început să i se întoarcă de parcă ar fi fost manevrat de niște mâini invizibile. Și-a auzit trosnetul tendoanelor din gât. Acolo era Cujo. Și Cujo se uita la ea. Capul îi era la mai puțin de cincisprezece centimetri distanță de al ei. Îi despărțea doar geamul securizat. Ochii lui roșii și încețoșați priveau drept în ochii ei. Botul lui arăta de parcă și-l vârâse în spumă de ras și apoi spuma aia se uscase pe el.

Cujo rânjea la ea.

A simțit că îi venea să urle, că i se urcă din piept până în gât urletul acela

puternic și ascuțit ca un harpon. Și asta, pentru că i se părea că aude gândurile câinelui, că-l aude pe câinele ăla spunându-i: *Tot am să te prind eu, drăguță. Tot am să te prind eu, puștiulică. Gândește-te la poștaș, dacă așa te simți mai bine. Dar să știi că am să-l omor și pe el dacă o să fiu nevoit, așa cum i-am omorât și pe toți cei din familia Camber, așa cum am să te omor și pe tine și pe băiatul tău. Ar trebui să te obișnuiești cu ideea, că n-ai altceva de făcut. Ar trebui să...*
Urletul. În gâtul ei. Ca o lighioană vie, care se zbătea să se elibereze. Și atunci și-a adus aminte: Tad trebuia să facă pipi, așa că ea îi coborâse geamul vreo zece centimetri, ca să facă pe acolo, și îl ținuse în brațe și se uitase tot timpul în jur după câine, și mult timp copilul n-a fost în stare să facă și pe ea au început să o doară mâinile; iar apoi a avut visul, iar apoi a avut viziunile alea ale morții, iar acum...
Câinele rânjea la ea; rânjea la ea prin geam. Îl chema Cujo, iar mușcătura lui îți aducea moartea.
Urletul trebuia neapărat să iasă
(dar Tad)
altminteri își va pierde complet mințile.
(doarme)
Și-a încleștat dinții ca să împiedice urletul să iasă, la fel cum își încleștase și gâtul cu câteva secunde înainte, ca să-și oprească voma. S-a străduit din răsputeri, s-a luptat ca să nu-i dea drumul. În cele din urmă, inima ei și-a domolit bătăile și atunci a știut că reușise.
I-a zâmbit câinelui și i-a arătat degetele mijlocii de la ambele mâini. Și le-a lipit de geamul ușor aburit pe dinafară de răsuflarea otrăvită a lui Cujo.
— Du-te-n pizda mă-tii, i-a șoptit ea.
După câteva secunde – care i s-au părut lungi cât o eternitate –, câinele a coborât în cele patru picioare și s-a întors în magazie. Iar mintea ei a apucat-o din nou pe aceeași cale întunecată de mai devreme
(totuși ce mănâncă acolo?)
dar a trântit cu putere ușa pe unde ieșea întrebarea asta.
N-a mai putut să adoarmă mult timp, până în zori. A stat țeapănă în spatele

volanului și a tot tremurat și și-a tot spus iar și iar că era ridicol, absolut ridicol să-și imagineze că acel câine era cine știe ce strigoi ieșit din dulapul lui Tad sau că ar fi știut mai multe despre ce se întâmplă decât știa ea.
Vic s-a trezit speriat din somn. A căscat ochii într-o beznă desăvârșită. Respira sacadat și hârâia de parcă i-ar fi turnat cineva sare în gât. Inima îi bubuia în piept și era complet dezorientat – într-un așa hal de dezorientat că, preț de câteva secunde, chiar a avut senzația că se prăbușește în gol și a trebuit să se apuce disperat de marginea patului.
A închis ochii, făcând eforturi să se adune, făcând eforturi să-și vină în fire.
(ești la)
A deschis ochii și a văzut o fereastră, o noptieră, o veioză.
(hotelul Ritz-Carlton din Boston, Massachusetts)
S-a liniștit. Acum, că avea acest punct de reper, totul a revenit la normal, cu un *clic* menit să-l calmeze, dar și menit a-l face să se întrebe de unde i se năzărise că ar fi fost atât de pierdut și atât de desprins de realitate, fie chiar și pentru o clipă. Parcă s-ar fi aflat pe altă lume. O lume de coșmar.
Coșmar! Mamă, și cum mai fusese! Nu ținea minte să mai fi avut unul atât de nasol de la începutul pubertății, când visase mult prea des că se prăbușea în gol – la fel cum se întâmplase acum. S-a întins după ceasul de voiaj de pe noptieră, l-a apucat bine cu ambele mâini și l-a adus în dreptul ochilor. Era două fără douăzeci. Roger sforăia ușor în celălalt pat, iar acum, că i se adaptaseră ochii la întuneric, chiar putea să-l vadă cum dormea întins pe spate. Își împinsese pătura la marginea patului. Și purta o pijama caraghioasă, cu un imprimeu cu fanioane mici și galbene.
Vic s-a ridicat din pat, s-a dus în baie fără să facă zgomot și a închis ușa în urma lui. Pe etajera de deasupra chiuvetei, era pachetul de țigări al lui Roger. Și-a luat una din el și și-a aprins-o. Simțea nevoia de așa ceva. S-a așezat pe toaletă și a fumat, iar scrumul l-a scuturat în chiuvetă.
Ai avut un vis anxios, i-ar fi spus Donna, și chiar că avea o grămadă de motive pentru a fi anxios. Cu toate astea, se culcase pe la zece şi jumătate într-o stare de spirit mai bună decât în tot restul săptămânii. După ce se întorseseră la

hotel, a rămas cu Roger cam o jumătate de oră la bar, întorcând pe toate părțile ideea aia cu scuzele; apoi Roger și-a scos portofelul uriaș și vechi pe care-l căra pretutindeni cu el și a luat de acolo numărul de telefon al lui Yancey Harrington. Acesta era actorul care-l interpretase pe Profesorul Sharp Cereal.
— Mai bine să vedem dacă e de acord, înainte să mergem mai departe cu planul ăsta, a zis Roger.
Și l-a sunat pe Harrington, care locuia în Westport, Connecticut. Vic nu știa la ce să se aștepte. Presupunea că ar fi trebuit să-l gâdile un pic pe Harrington, pentru că acesta suferise mult din cauza afacerii Zingers și avea impresia că ieșise cu reputația șifonată din toată povestea.
Însă au avut parte de o surpriză plăcută: Harrington a acceptat imediat. Înțelegea situația și știa că Profesorul era ca și terminat („amărâtul ăsta bătrân e sortit pieirii“, a zis el cu tristețe). Însă credea că acel ultim spot publicitar ar putea să ajute compania să treacă peste problemele de acum. S-o readucă pe drumul cel bun, cum se zice.
— Rahat, a zis Roger după ce a închis telefonul. Pur și simplu îi place ideea cu ultima ieșire la rampă. Nu-s mulți actori de reclame care să aibă parte de așa ceva. Ar fi în stare chiar să-și cumpere din banii lui biletul de avion până la Boston, dacă i-am cere-o.
Prin urmare, Vic se dusese la culcare într-o stare bună și adormise aproape numaidecât. Apoi a avut visul. Și în visul ăsta, el stătea în fața dulapului lui Tad și îi spunea fiului său că nu era nimic înăuntru, absolut nimic. *O să-ți arăt o dată pentru totdeauna,* i-a zis el. A deschis ușa de la dulap și a văzut că dispăruseră și hainele, și jucăriile lui Tad. În dulap apăruse o pădure – cu brazi și molizi și alți copaci bătrâni. Pe jos era un covor de ace înmiresmate și frunze mucegăite. S-a apucat să le dea la o parte cu piciorul, ca să vadă dacă dedesubt mai era podeaua din scânduri lăcuite. Nu mai era; a dat acolo peste pământul negru și mănos al pădurii.
A intrat în dulap și ușa s-a închis singură în spatele lui. Nu-l deranja. Era destulă lumină înăuntru. A descoperit o potecă și a început să meargă pe ea. Și-a dat brusc seama că avea un rucsac în spate, iar de un umăr îi atârna un

termos. Auzea șoaptele de neînțeles ale vântului printre ramurile brazilor și mai auzea și ciripit stins de păsări. Într-un concediu din urmă cu șapte ani, cu mult înainte de înființarea firmei Ad Works, se duseseră cu toții în drumeție prin Munții Apalași, iar terenul de acolo semăna foarte mult cu cel din visul acesta. Fuseseră o singură dată pe traseul acela muntos, apoi au preferat să meargă numai pe litoral. Vic, Donna și cu Roger se simțiseră excelent, însă Althea Breakstone nu putea să sufere drumețiile și, colac peste pupăză, se mai pricopsise și cu o alergie urâtă din cauza stejarului otrăvitor.
Prima parte a visului fusese destul de plăcută. Era minunată ideea că tot ce vedea în jur se afla în dulapul lui Tad. Apoi a ajuns într-un luminiș și a văzut... dar deja imaginea începuse să se descompună, așa cum fac de obicei visele atunci când intră peste ele gândirea rațională.
În cealaltă parte a luminișului era panta cenușie a unui munte, care era înaltă poate de vreo trei sute de metri. Cam la șase metri deasupra solului se vedea o peșteră – ba nu, nu era suficient de adâncă pentru o peșteră. Mai degrabă un fel de nișă, o scobitură în piatră, cu fundul plat. Donna și Tad se ascundeau în ea. Se ascundeau de monstrul care încerca să ajungă la ei, monstrul care încerca să se urce până la ei și apoi să intre peste ei. Să-i prindă. Să-i mănânce.
Semăna cu scena din *King Kong* – filmul original, ăla din 1933 – după ce gorila uriașă scăpase de cei care voiau s-o salveze pe Fay Wray și acum încerca să ajungă la singura persoană rămasă în viață. Însă tipul ăla intrase într-o groapă și Kong nu putea să pună laba pe el.
Monstrul din visul lui nu era o gorilă uriașă, totuşi. Era... ce era? Un dragon? Nu, nici vorbă. Nu era un dragon, nici un dinozaur, nici un trol. Vic nu-și dădea seama. Însă, indiferent ce-ar fi fost, nu putea să ajungă acolo ca să-i prindă pe Donna și pe Tad, așa că aștepta în afara ascunzătorii, la fel ca un motan care așteaptă cu infinită răbdare să iasă șoricelul din borta lui din perete.
A început să fugă, dar, oricât de repede alerga, nu reușea nicicum să treacă în cealaltă parte a luminișului. O auzea pe Donna strigând după ajutor, însă atunci când i-a răspuns, cuvintele i-au murit imediat ce i-au ieșit din gură. În cele din urmă, l-a văzut Tad.

Nu funcționează! a țipat Tad cu o voce deznădăjduită și disperată, care i-a băgat spaima în suflet lui Vic. *Nu funcționează „Vorbele De Gonit Monstrul", tati! Nu folosesc la nimic, tati, n-au folosit niciodată! M-ai mințit, tati! M-ai mințit!*
A continuat să fugă, dar parcă era într-o rotiță de hamster. S-a uitat la baza acelei pante cenușii și înalte și a văzut acolo un morman de oase vechi și de cranii rânjite, unele acoperite cu mușchi verde.
Și atunci s-a trezit.
Dar ce anume fusese monstrul ăla?
Pur și simplu, nu-și mai amintea. Deja visul i se părea ca o scenă urmărită prin capătul greșit al telescopului. A aruncat țigara în toaletă, a tras apa și a clătit chiuveta de scrumul scuturat acolo.
A urinat, a stins lumina și s-a întors în pat. S-a întins și s-a pomenit cuprins de dorința năvalnică și irațională de a suna acasă. Irațională? Puțin spus. Era două fără zece dimineața. Nu numai că ar trezi-o pe Donna din somn, dar probabil că ar și speria-o de moarte cu ocazia asta. Nu interpretezi ad litteram visele, toată lumea știe asta. Iar atunci când atât căsnicia, cât și afacerea ta ți se par în pericol să sară de pe șine, de ce să te miri că mintea ți-o ia și ea razna?
Totuși, aș vrea doar s-o aud și să știu că e bine...
S-a întors cu spatele la telefonul de pe noptieră, și-a aranjat perna și a închis hotărât ochii.
Ai s-o suni de dimineață, dacă așa crezi că ai să te liniștești. O suni imediat după micul-dejun.
Gândul acesta l-a făcut să se simtă mai ușurat și curând a adormit din nou. Acum nu a mai visat – sau, dacă a făcut-o, înseamnă că au fost vise care nu și-au croit drum până în mintea lui conștientă. Iar marți dimineață, când au sunat cei de la recepția hotelului ca să-i trezească, uitase cu totul de visul cu monstrul din luminiș. Abia dacă își amintea foarte vag că se dusese până la baie în timpul nopții. Așa că Vic nu a sunat acasă în ziua aceea.
În acea dimineață de marți, Charity Camber s-a trezit la ora cinci fix și a trecut prin propria-i perioadă scurtă de dezorientare – tapet galben, în loc de pereți placați cu lemn; perdele cu model verde, în loc de bumbac alb; un pat îngust,

în locul celui dublu care începuse să se cam deformeze la mijloc.
Imediat și-a adus aminte unde se afla – în Stradford, Connecticut – și a simțit că o cuprinde un soi de însuflețire plăcută. Va avea la dispoziție ziua întreagă ca să stea la povești cu sora ei, să depene amintiri, să afle ce mai făcuse ea în ultimii ani. Plus că Holly spusese că vrea să se ducă la cumpărături în Bridgeport.
Se trezise cu o oră și jumătate mai devreme decât îi stătea în obicei, probabil cu două ore sau mai mult înainte să înceapă agitația în această casă. Dar abia din a treia noapte începe omul să doarmă bine în pat străin – așa zicea mama ei, și avea dreptate.
Charity stătea culcată și asculta sunetele tăcerii din jur. Se uita la lumina zorilor care intra printre perdelele pe jumătate trase... zorii zilei, atât de albi și limpezi și frumoși. A auzit un scârțâit de scândură. Apoi o gaiță-albastră care-și făcea criza matinală de istericale. Primul tren de navetiști al zilei, cu destinația Westport, Greenwich și New York.
Scândura a scârțâit din nou.
Și din nou.
Nu era zgomotul casei. Erau pași.
Charity s-a ridicat în capul oaselor, cu așternuturile strânse în jurul taliei de la cămașa ei de noapte, roz și practică. Acum pașii coborau încet la parter. Și nu făceau prea mult zgomot – însemna că persoana respectivă era fie desculță, fie doar în șosete. Brett. Atunci când trăiești mai multă vreme cu cineva, începi să-i recunoști pașii. Era unul dintre lucrurile misterioase care se întâmplă pur și simplu de-a lungul anilor, la fel cum se întipărește forma unei frunze pe o piatră.
A dat pătura la o parte, a coborât din pat și s-a dus la ușă. Camera ei era pe holul de la etaj și a apucat să mai vadă doar vârtejul din creștetul lui Brett. O clipă și a dispărut.
S-a dus după el.
Când a ajuns în capul scării, Brett a dispărut din nou pe coridorul care traversa toată lățimea casei, de la ușa din față și până la bucătărie. A deschis gura ca să-l

strige... dar și-a închis-o imediat. Se simțea intimidată de casa aceea adormită care nu era casa ei.
Însă era ceva în mersul lui Brett... în poziția corpului... numai că trecuseră ani de zile de când...
În picioarele goale, a coborât scara repede și fără zgomot. S-a dus după Brett în bucătărie. Băiatul era îmbrăcat doar cu pantalonii pijamalei bleu, iar șiretul din bumbac alb din talie îi atârna între picioare. Nici nu ajunseseră la mijlocul verii și el deja era foarte bronzat – avea pielea oacheșă, la fel ca tatăl lui, și îl prindea soarele imediat.
S-a oprit în pragul ușii. Îl vedea din profil, scăldat în lumina minunată și limpede a dimineții. Căuta ceva prin bufeturile de deasupra aragazului și a blatului și a chiuvetei. Îi dădea inima pe dinafară de atâta uimire și dragoste și teamă. *Este frumos,* și-a zis ea. *Tot ce este, sau a fost vreodată, frumos în noi a ajuns în el.* Nu avea să uite niciodată clipa aceea, când și-a văzut fiul doar în pantalonii de pijama și i s-a părut că înțelege puțin misterul copilăriei lui, de care se va despărți curând. Ochii ei de mamă iubeau nespus rotunjimile sfioase ale mușchilor lui, conturul feselor, tălpile curate. I se părea... absolut perfect. Și a putut să-l admire în voie, pentru că Brett nu era treaz. Avusese episoade de somnambulism atunci când era mai mic; cam vreo douăzeci cu totul, între patru și opt ani. La un moment dat fusese atât de îngrijorată – atât de speriată –, că s-a dus singură la doctorul Gresham (evident, fără știrea lui Joe). Nu că s-ar fi temut că fiul ei își pierdea mințile – oricine îl vedea își dădea seama că era inteligent și normal –, însă îi era frică nu cumva să-și facă vreun rău atunci când se afla în starea aia ciudată. Domnul doctor Gresham i-a spus atunci că era foarte puțin probabil și că majoritatea ideilor aiuristice despre somnambulism ale oamenilor veneau din filmele proaste, fără nicio bază științifică.
— Deocamdată, avem prea puține date despre somnambulism, îi spusese doctorul, dar știm sigur că apare mai frecvent la copii decât la adulți. La ei există o creștere permanentă, o interacțiune permanentă între minte și corp pe măsură ce se maturizează, doamnă Camber. Și sunt mulți cercetătorii din acest

domeniu care cred că somnambulismul ar putea să fie doar un simptom al unui dezechilibru între minte și corp. Un dezechilibru temporar și nu prea important.
— Așa cum sunt durerile de creștere? îl întrebase ea nesigură.
— Foarte asemănător cu ele, i-a zâmbit doctorul Gresham.
I-a desenat un grafic care semăna cu un clopot cu gura în jos pe carnețelul de pe birou, prin care încerca să-i arate că somnambulismul lui Brett va atinge punctul culminant la un moment dat, va rămâne la nivelul acela o perioadă, după care episoadele acestea vor începe să apară tot mai rar. În cele din urmă, vor dispărea complet.
Plecase de la cabinetul lui Gresham puțin mai liniștită de vorbele doctorului, care era convins că Brett nu avea să se arunce de pe geam și nici de pe autostradă, în vreuna dintre plimbările lui adormite. Dar fără să fie prea lămurită în privința acestei probleme. O săptămână mai târziu, l-a dus pe Brett la consult. Împlinise șase ani de o lună sau două. Gresham l-a examinat și a decretat că era normal din toate punctele de vedere. Și uite că avusese dreptate. Ultima oară când Charity se mai gândise că fiul ei „mergea în somn“ fusese cu doi ani în urmă.
Până acum.
Brett deschidea dulapurile pe rând și îl închidea bine pe fiecare înainte să treacă la următorul. Așa i-a văzut Charity toate caserolele lui Holly, toate accesoriile bucătăriei ei marca JennAir, prosoapele de bucătărie curate și frumos împăturite, cănuțele pentru laptele de pus în cafea, setul încă incomplet de sticlărie din perioada Marii Crize[46]. Ochii lui Brett erau căscați și inexpresivi, iar ea pe ea au apucat-o frisoanele, pentru că era convinsă că el vedea ce era în alte dulapuri, dulapuri aflate altundeva.

[46] În anii 1960 era la modă colecționarea de veselă din sticlă colorată produsă în anii 1929–1939 și distribuită uneori gratuit populației afectate de Marea Criză financiară (n. red.).

A simțit din nou panica aceea neputincioasă de demult, panica aceea aproape uitată pe care o simt părinții în primii ani ai copiilor lor: la schimbarea dinților, la febra prea mare de la vaccin, la difterie, la infecții ale urechii, la sângele care

țâșnește fără motiv din mână sau picior... *La ce se gândește oare?* s-a întrebat ea. *Unde crede că este? Și de ce l-a apucat tocmai acum, după doi ani liniștiți?* Oare din cauză că se afla într-un loc necunoscut? Dar nu păruse prea tulburat de asta... cel puțin până în momentul de față.
Băiatul a deschis ultimul dulap și a scos din el o sosieră roz. A pus-o pe blat. A luat din aer un vas invizibil și s-a prefăcut că toarnă ceva în sosieră. Lui Charity i s-a făcut brusc pielea de găină pe brațe, pentru că tocmai își dăduse seama unde credea el că se afla și despre ce era vorba în toată pantomima asta. Era rutina lui zilnică de acasă. Îi dădea de mâncare lui Cujo.
Fără să vrea, a făcut un pas către el, dar s-a oprit imediat. Sigur că nu credea în poveștile alea superstițioase despre ce s-ar putea întâmpla dacă trezești un somnambul – că i-ai putea scoate sufletul din trup pe vecie, că ar putea să-și piardă mințile sau să moară pe loc – și nici nu avea nevoie s-o liniștească doctorul Gresham în privința asta. Împrumutase o carte de la biblioteca din Portland... însă nici de ea nu prea avusese nevoie. Propria ei judecată sănătoasă îi spunea că, atunci când trezeai un somnambul, exact asta se întâmpla: se trezea. Nimic mai mult, nimic mai puțin, doar se trezea. Poate ar urma niște lacrimi, poate chiar niște istericale moderate, dar asemenea reacții ar fi provocate doar de starea de dezorientare.
Cu toate astea, nu-l trezise niciodată pe Brett în timpul vreunuia dintre episoadele lui de somnambulism și nici acum nu îndrăznea s-o facă. Judecata sănătoasă era una, iar teama irațională era complet altceva; și acum îi era foarte frică, dar nu putească priceapă de ce. Ce era atât de îngrozitor în gesturile lui Brett care visa că își hrănește câinele? Era perfect normal să viseze asta, doar fusese extrem de îngrijorat în privința lui Cujo.
Acum, băiatul stătea aplecat, cu sosiera întinsă. Șiretul de la pantalonii de pijama era o dungă albă perpendiculară pe linoleumul roșu cu negru. O expresie de tristețe i s-a așternut foarte încet pe chip. Și a început să bolborosească aproape nedeslușit, repede și gutural, așa cum fac adesea cei care dorm profund. Dar cuvintele lui nu aveau nicio emoție, toată emoția era înăuntrul lui, în capsula acelui vis atât de intens, încât îi provocase din nou

starea aceea. Nu aveau nimic melodramatic cuvintele rostite cu viteză, ca într-un fel de suspin, însă Charity și-a dus mâna la gât. Pielea îi era rece, foarte rece.
— Lui Cujo nu-i mai e foame, a oftat Brett.
S-a ridicat și a strâns sosiera la piept.
— Nu-i mai e, nu-i mai e.
A stat nemișcat o vreme lângă blatul bucătăriei, și nemișcată a stat și Charity lângă ușă. Pe obrazul băiatului s-a prelins o singură lacrimă. A pus sosiera pe blat și s-a îndreptat către ușă. Avea ochii deschiși și s-a uitat la mama lui, dar nu a văzut-o. S-a oprit după câțiva pași și s-a întors.
— Caută prin buruieni, a spus el cuiva care nu se afla acolo.
Apoi a început din nou să vină spre Charity. Fără să-și ia mâna de la gât, ea s-a dat la o parte din drum. Brett a trecut repede pe lângă ea și, fiind în picioarele goale, nu a făcut niciun zgomot. A pornit pe coridor, către scară.
Ea a vrut să meargă după el, dar și-a amintit de sosiera care stătea singură pe blatul curat, ca elementul central al unui tablou straniu. A luat-o și i-a alunecat dintre degete – nu-și dăduse seama că îi erau transpirate. A reușit s-o prindă la timp, îngrozită de zgomotul pe care l-ar fi putut face dacă s-ar fi spart. Toată casa dormea încă și era o liniște desăvârșită în jur. A ținut-o bine cu ambele mâini, a pus-o înapoi pe raft, a închis ușa dulapului și a rămas o clipă acolo, ascultându-și bătăile puternice ale inimii și dându-și seama că era o intrusă în această bucătărie. Nu avea ce căuta aici. Apoi a plecat după fiul ei.
A ajuns la ușa lui și l-a văzut cum se urca în pat. Brett a tras cearșaful peste el și s-a întors pe partea stângă, poziția lui preferată de somn. Cu toate că știa că totul se terminase, Charity a mai rămas acolo un timp.
Din cealaltă parte a holului, s-a auzit o tuse, aducându-i din nou aminte că se afla în casa altcuiva. Și a copleșit-o din senin dorul de casa ei; câteva secunde, parcă a avut stomacul plin cu gaz din acela anestezic, folosit de dentiști. În lumina frumoasă a dimineții, gândurile ei despre divorț i se păreau copilărești: imature și fără nicio legătură cu realitatea. Îi era ușor să gândească astfel aici. Pentru că nu era casa ei, nu era căminul ei.
Dar oare de ce o înspăimântase într-atât de mult pantomima lui Brett cu

hrănitul lui Cujo și cuvintele lui șoptite și repezi? *Lui Cujo nu-i mai e foame, nu-i mai e.*

S-a întors la ea în cameră și a stat întinsă pe pat până când razele strălucitoare ale soarelui au intrat pe geam. Brett a părut perfect normal la micul-dejun. Nu a pomenit de Cujo și se pare că uitase deocamdată că voia să sune acasă. După o scurtă dezbatere în forul ei interior, Charity a decis să nu-i aducă aminte.

Era cald.

Donna a deschis puțin mai mult geamul din partea ei – cam pe sfert, pentru că doar atât îndrăznea –, după care s-a aplecat peste Tad ca să-l deschidă un pic și pe al lui. Atunci a observat hârtia galbenă și mototolită.

— Ce-i asta, Tad?

A ridicat privirea la ea. Avea cearcăne maronii.

— „Vorbele De Gonit Monstrul", i-a răspuns.

— Mi le arăți și mie?

La început, puștiul a ținut strâns hârtia în mâini, apoi i-a dat voie să o ia. Pe chip i se așternuse o expresie circumspectă, aproape posesivă. N-a durat decât câteva clipe, dar a fost extrem de grăitoare. Până acum, Donna izbutise să aibă grijă de el, să-l țină teafăr și nevătămat, însă lui nu-i păsa decât de descântecele lui Vic. Apoi sentimentul ăsta de gelozie s-a risipit și în locul lui au apărut uluirea, tristețea și scârba față de sine. Pentru că ea era de vină, ea îl pusese în situația asta. Dacă nu i-ar fi cedat și dacă ar fi chemat bona...

— Am luat foaia și mi-am băgat-o ieri în buzunar, a spus Tad. Înainte să mergem la cumpărături. Mami? O să ne mănânce monstrul?

— Nu-i monstru, Tad, nu-i decât un *câine*. Și nu, n-o să ne mănânce!

Însă a vorbit pe un ton mai răstit decât intenționase.

— Ți-am zis, o să putem să mergem acasă atunci când o să vină poștașul.

Și i-am mai zis și că mașina o să pornească imediat și i-am mai zis și că o să vină cineva, că soții Camber o să se întoarcă repede acasă...

La ce-i folosea să se gândească la toate astea?

— Îmi dai înapoi Vorbele? a întrebat-o Tad.

Preț de o clipă, a copleșit-o dorința complet nebună de a rupe în bucățele

foarte mici foaia aia galbenă de blocnotes, mânjită de transpirație și mototolită; și apoi să arunce bucățelele alea pe geam, ca pe un pumn de confetti. Dar i-a dat-o înapoi lui Tad și l-a mângâiat pe păr cu ambele mâini. Îi era rușine și era speriată. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea? Cum să aibă tocmai ea un gând atât de sadic? De ce să vrea să-l facă să se simtă și mai rău – dacă era posibil așa ceva? Din cauza lui Vic? A ei? De ce?
Era cumplit de cald – mult prea cald ca să poată gândi rațional. Îi curgea transpirația pe față și vedea că și Tad transpira. I se lipise părul de cap în șuvițe urâte și parcă i se întunecase cu două nuanțe față de blondul lui cenușiu. *Ar trebui să-l spăl pe cap,* și-a zis ea complet aiurea și amintindu-și din nou de sticla cu șampon „Fără lacrimi“ de la Johnson's, care stătea bine-mersi pe raftul de la baie, așteptând să fie folosită de cineva.
(stăpânește-te, nu-ți pierde autocontrolul)
Nu, normal că n-o să și-l piardă. N-avea niciun *motiv* să-și piardă autocontrolul. Totul va fi bine, da? Evident că așa va fi. Câinele nici măcar nu se mai vedea de mai bine de o oră. Plus poștașul. Acum era aproape zece. Imediat va apărea poștașul și atunci nu va mai conta cât de cald era în mașină. „Efectul de seră“ – cică așa i se zice. Văzuse chestia asta într-un pliant primit de la Protecția Animalelor, în care ți se explica de ce nu este bine să-ți lași câinele închis în mașină atunci când este în halul ăsta de cald. Efectul de seră. În pliant scria că temperatura într-o mașină parcată la soare poate ajunge și până la 60 de grade Celsius dacă geamurile sunt închise; prin urmare, este o cruzime nemaipomenită să-ți lași animalul de companie acolo, în timp ce tu te duci la supermarket sau la film. Donna a scos acum un chicotit scurt și răgușit. Ei, acum era exact pe dos, nu? Câinele îi închisese pe oameni în mașină.
În fine, important era că venea poștașul. Venea poștașul și cu asta se va termina tot. Nu mai conta că nu le mai rămăsese decât foarte puțin lapte în termos sau că, de dimineață, îi venise să facă ceva și făcuse în termosul lui Tad (mă rog, încercase să facă) și dăduse pe dinafară, iar acum mașina mirosea a pipi, tare scârbos miros, care părea să devină și mai înțepător din cauza căldurii. Pusese capacul termosului și îl aruncase pe geam. L-a auzit cum s-a spart de pietrișul

aleii. Apoi a plâns.
Nimic din toate astea nu mai conta acum. I s-a părut umilitor și rușinos că a fost nevoită să urineze într-un termos, evident că așa i s-a părut – dar nu mai conta, pentru că venea poștașul. Chiar acum probabil că își prelua corespondența la oficiul poștal de pe Carbine Street, clădirea aceea din cărămidă îmbrăcată în iederă... sau poate ieșise deja pe traseu, de pe Route 117, spre Maple Sugar Road. Curând, se va termina totul. Iar ea îl va duce pe Tad acasă și vor urca la etaj. Se vor dezbrăca și vor face duș împreună. Dar, înainte să se urce în cadă, ea va lua sticla cu șampon, îi va deșuruba capacul, îl va pune pe marginea chiuvetei și mai întâi îl va spăla pe cap pe Tad, apoi pe ea.
Acum Tad citea iarăși hârtia aia galbenă și dădea din buze fără să scoată niciun sunet. Nu citea de-adevăratelea, pentru că abia peste vreo doi ani avea să învețe să citească (*dacă scăpăm de-aici,* a insistat imediat să-i repete fără rost mintea ei perfidă), dar știa toate cuvintele pe de rost, așa că i se părea că le citește. Era cam aceeași metodă prin care școlile de șoferi îi pregăteau pe candidații analfabeți pentru examenul scris. Donna citise asta undeva, sau poate văzuse știrea la televizor și nu-i așa că e surprinzător cât de multe tâmpenii poate să înmagazineze mintea omului? Și nu-i surprinzător cât de multe dintre tâmpeniile astea îți vin complet aiurea în gând fără niciun motiv? Ca un fel de tocător de gunoi al subconștientului care funcționează în sens invers.
Şi-a adus aminte de o întâmplare din casa părinților ei, de pe vremea când și ea locuia acolo. Cu mai puțin de două ore înainte de unul dintre Faimoasele Cocktailuri ale mamei (așa le zicea mereu tatăl ei, pe un ton ironic care punea clar majuscule cuvintelor – același ton care o scotea uneori din sărite pe Samantha), se înfundase cumva chiuveta de la bucătărie şi refulase. Iar atunci când mama ei tot sucise de tocătorul de gunoi încercând s-o desfunde, din el a țâșnit o mâzgă verde și infectă, care s-a întins pe tot tavanul. La vremea respectivă, Donna avea cam paisprezece ani și ținea minte și acum cum o înspăimântase și o dezgustase criza oribilă de isterie făcută de mama ei. Fusese dezgustată pentru că mama ei făcuse acel acces de furie în fața celor două persoane care o iubeau și aveau cel mai mult nevoie de ea, de teama unui grup

de cunoştinţe ocazionale care veneau în vizită doar ca să bea pe gratis şi să înfulece o grămadă de gustări – tot pe degeaba. Fusese înspăimântată pentru că nu vedea nicio *logică* în ieşirea isterică a mamei ei... şi din cauza expresiei pe care o văzuse în ochii tatei – un fel de lehamite resemnată. Atunci a fost momentul în care şi-a spus pentru prima oară – s-a jurat în sinea ei – că, atunci când se va face mare, se va strădui din răsputeri să devină o femeie *mai bună* decât mama ei, care era capabilă să-şi piardă în aşa hal cumpătul din nimic...
A închis ochii şi a încercat să-şi alunge toate aceste gânduri, tulburată din cauza emoţiilor intense pe care i le stârneau amintirile. Protecţia Animalelor, efectul de seră, chiuveta înfundată şi mai ce? Cum Mi-am Pierdut Virginitatea? Şase Vacanţe De Poveste? *Poştaşul,* la el trebuia să se gândească, la afurisitul ăla de *poştaş.*
— Poate maşina o să vrea să pornească acum, mami.
— Mi-e teamă să încerc, dragule, bateria e prea descărcată.
— Da' *stăm* aici şi nu facem nimic, a exclamat Tad, pe un ton arţăgos şi obosit şi supărat. Ce contează cum e bateria dacă noi doar *stăm* aici? Încearc-o!
— Să nu-mi spui tu ce să fac, copile, dacă nu vrei să-ţi trag una peste fund!
Tad a tresărit puternic auzindu-i vocea aspră şi ameninţătoare. Iar pe Donna au apucat-o din nou remuşcările. Da, micuţul era indispus... dar cine ar fi putut să-l condamne? Plus că avea dreptate. De fapt, chestia asta o înfuriase pe ea.
Însă Tad nu înţelegea: nu voia să mai pornească motorul pentru că se temea ca zgomotul lui să nu stârnească din nou câinele, ăsta era motivul real. Se temea că va apărea Cujo şi ea nu mai voia cu niciun chip asta.
Încruntată şi strângând din dinţi, a răsucit cheia în contact. Motorul a hârâit acum foarte încet, parcă plictisit şi iritat de deranj. A tuşit de două ori, dar nu a pornit. A învârtit la loc cheia şi a apăsat pe claxon. A scos un gâgâit înfundat, care probabil că nu se auzea pe o distanţă mai mare de cincizeci de metri, deci nici vorbă să ajungă până la casa de la poalele dealului.
— Poftim, a spus ea cu asprime. Acum te simţi mai bine? Mă bucur.
Tad a început să plângă. La fel cum făcea mereu pe vremea când era doar un bebeluş: buzele au început să-i tremure şi s-au arcuit în jos, lacrimile i-au ţâşnit

din ochi și i s-au revărsat pe obraji chiar înainte de primele suspine. L-a tras în brațele ei și i-a spus că-i părea rău, i-a spus că n-a vrut să se răstească la el, dar că și ea era supărată, i-a spus că totul avea să se termine imediat ce va veni poștașul și că atunci o să-l ducă acasă și o să-l spele pe cap. *Te străduiești din răsputeri să fii o femeie mai bună decât mama ta. Sigur. Sigur, fetițo. Dar ești* la fel ca ea. *Pentru că exact asta ar fi spus și mama ta într-o situație asemănătoare. Când te mustră conștiința, nu faci decât să-ți împrăștii suferința în jur, să aibă și alții parte de ea. Ce să zic? Așchia nu sare departe de butuc, corect? Și poate, când Tad o să se facă mare, o să aibă despre tine aceeași părere pe care o ai tu despre...*

— De ce-i așa de cald, mami? a întrebat-o Tad, cu voce stinsă.

— De la efectul de seră, i-a răspuns ea, fără să se gândească la ce spune.

Acum ştia că nu era capabilă să facă față situației. Dacă acesta era (din oricare punct de vedere) examenul final al „meseriei“ de mamă – sau chiar de adult – însemna că ea nu avea să-l treacă. De cât timp erau ei blocați pe aleea asta? De vreo cincisprezece ore, cel mult cincisprezece. Iar ea își pierdea autocontrolul deja, făcea o cădere nervoasă.

— Îmi dai un suculeț Dr. Pepper când ajungem acasă, mami?

În poala lui era hârtia umedă și boțită cu „Vorbele De Gonit Monstrul“.

— Îți dau câte suculețe vrei tu, a răspuns ea și l-a strâns tare în brațe.

Însă trupul micuț al băiatului i s-a părut îngrozitor de încordat. *N-ar fi trebuit să țip la el,* și-a zis ea, cu mintea în altă parte. *Ce rău îmi pare c-am țipat!*

Dar o să se poarte mai bine de acum înainte, și-a promis ea în gând. Pentru că va veni curând poștașul.

— Cred că mon... cățelul o să ne mănânce, a zis Tad.

A vrut să-i răspundă ceva, dar nu a mai făcut-o. Cujo tot nu se vedea prin jur. Iar zgomotul făcut de motor nu-l scosese la iveală. Poate dormea. Poate făcuse o criză și murise. Ce minunat ar fi... mai cu seamă dacă ar fi fost o criză *lentă.* Și dureroasă. Da... foarte dureroasă. S-a uitat iarăși la ușa din spatele casei. Atât de aproape, atât de ispititor de aproape. Dar încuiată. Acum era convinsă de asta. Oamenii își încuie ușa atunci când pleacă de acasă. Ar fi o mare imprudență să încerce să ajungă la ea, mai ales că poștașul trebuia să vină dintr-

o clipă în alta. *Bazează-te mereu pe intuiție și poartă-te de parcă totul ar fi real,* zicea uneori Vic. Va trebui s-o facă și ea acum, pentru că *era* real. Mai bine să presupună că nu murise câinele, că încă trăia și că stătea tolănit dincolo de ușile pe jumătate deschise ale atelierului auto. Stătea la umbră.

I-a lăsat gura apă când s-a gândit la răcoarea umbrei.

Era aproape ora unsprezece atunci. Abia după vreo patruzeci și cinci de minute a observat ceva în ierburile de pe marginea din dreapta a aleii, pe partea unde stătea Tad. S-a uitat cu atenție și, după alte cincisprezece minute, și-a dat seama că era o bâtă veche de baseball, cu mânerul prins cu bandă adezivă, pe jumătate acoperită de iarba-vrăjitoarei și de timoftică.

Câteva minute mai târziu, chiar înainte de ora douăsprezece, Cujo a ieșit împleticindu-se din magazie. Îl deranja lumina puternică a soarelui și clipea prostește din ochii ăia roșii și plini de urdori.

Când o să vină să te doboare,
Când o să apară în camionu' ăla,
Când o să treacă pe la tine
Și o să-ți bage frica-n oase...[47]

[47] Versuri din „Sugaree", cântec din 1976 al trupei de rock psihedelic Grateful Dead (n. tr.).

Vocea lui Jerry Garcia[48], relaxată, dar parcă sleită, se auzea de undeva de pe hol, amplificată și distorsionată în așa hal de tranzistorul cuiva, că suna ca dintr-un tub de metal. Mai aproape de camera lui, era cineva care gemea. În dimineața aceea, când a coborât ca să se bărbierească și să facă duș în baia comună – împuțită și urâtă –, a dat peste o baltă de vomă într-unul dintre pisoare și a văzut o mare cantitate de sânge uscat într-una dintre chiuvete.

[48] Jerry Garcia (1942-1995) – chitarist, compozitor și cântăreț, membru fondator al trupei Grateful Dead (n. tr.).

Fugi, fugi, Sugaree, cânta Jerry Garcia, *da' să nu le zici că mă cunoști.*

Steve Kemp stătea la geamul lui de la al patrulea etaj al căminului YMCA din Portland, uitându-se în jos la Spring Street, simțindu-se ca un jeg, dar neștiind de ce se simțea așa. Îl durea capul. Se tot gândea la Donna Trenton și la cum se tot regulase cu ea – o regulase și profitase de ea și după aia tipa i-a dat papucii.

Și i-a dat papucii pentru ce? Ce dracu' se-ntâmplase?
Își dorea să fi fost în Idaho. În ultimul timp, se gândise mult la Idaho. Deci, de ce naiba tot făcea laba pe uscat, în loc să se ducă acolo? Nu știa de ce. Și nu-i plăcea că nu știe. Nu-i plăceau toate întrebările alea care îl zăpăceau de cap. Întrebările erau dăunătoare stării de liniște, iar liniștea era absolut necesară dezvoltării artistice. Se privise de dimineață în una dintre oglinzile pătate cu pastă de dinți din baia comună. Și i se păruse că arăta îmbătrânit. Îmbătrânit pe bune. Când s-a întors în cameră, văzuse și un gândac alergând pe podea. Numai semne rele peste tot.
Nu m-a trimis la plimbare din cauză că-s bătrân, și-a zis el. *Pentru că nu sunt. A făcut-o pentru că s-a scărpinat unde o mânca și pentru că-i o scârbă ordinară. Și eu i-am plătit-o după aia cu aceeași monedă. Cât de mult i-a plăcut Bărbățelului celui Chipeș bilețelul de amor, Donna? S-a bucurat de el Bărbățelul tău cel Chipeș?*
Dar oare *primise* bărbățelul bilețelul lui de amor?
Steve și-a stins țigara în capacul pe care-l folosea pe post de scrumieră. Asta era întrebarea principală, nu? Dacă afla răspunsul la ea, şi-ar da lesne seama de situația actuală. În primul rând, voia să i-o plătească cu vârf și îndesat pentru modul ăla execrabil în care l-a dat ea afară, înainte ca el să pună punct relației (își *bătuse joc* de el, ce mama naibii!) – da, în primul și în primul rând, asta *voia*.
Dintr-odată, și-a dat seama ce avea de făcut și inima a început să-i bată entuziasmată. Și-a vârât mâna în buzunar și a zornăit monedele de acolo. A ieșit. Abia dacă trecuse de ora douăsprezece, iar în Castle Rock, poștașul așteptat de Donna cu atât de multă nerăbdare și speranță își începuse partea aceea a traseului pe care se aflau Maple Sugar Road și Drumul Orășenesc 3.
Vic, Roger și Rob Martin și-au petrecut dimineața de marți la studioul Image-Eye, după care s-au dus la un burger și o bere. După câțiva burgeri și mult mai multe beri, Vic și-a dat seama că era mai beat decât fusese vreodată la vreun prânz de afaceri. În mod normal, obișnuia să bea un singur cocktail sau un singur pahar cu vin alb; văzuse la New York prea mulți oameni pricepuți din publicitate care își înecau necazurile în băutură în toate cârciumile alea sordide

de lângă Madison Avenue și le povesteau iar și iar amicilor despre campaniile pe care nu se vor ocupa niciodată... sau, în caz că și amicii se făceau mangă, le făceau capul țambal barmanilor cu toate subiectele de romane pe care precis nu vor ajunge să le scrie vreodată.

Însă aceasta era o ocazie mai deosebită, pe jumătate sărbătorire a unei victorii, pe jumătate priveghi. Rob primise cu entuziasm moderat ideea unei ultime apariții a Profesorului Sharp Cereal, spunând că s-ar bucura nespus să producă spotul... dacă, evident, i se oferea ocazia. Asta a fost partea cu priveghiul. Pentru că, fără acordul moșului Sharp și al băiatului său plin de ifose, ideea cu cel mai bun spot publicitar din lume devenea doar apă de ploaie. Ar fi fost dați afară cu un șut în fund.

Prin urmare, Vic era de părere că avea tot dreptul să se îmbete în situația dată. Iar acum, când tocmai dădeau năvală clienții obișnuiți ai restaurantului, stăteau toți trei într-un separeu din colț, fără sacouri pe ei, cu resturile de la burgeri rămase pe ambalajele din hârtie cerată, cu sticlele goale de bere împrăștiate pe lângă masă, cu scrumiera dând pe dinafară de atâtea mucuri de țigări. Vic și-a adus aminte de ziua aceea în care el și cu Roger au fost la Submarinul Galben din Portland și au pus la cale pe îndelete toată aventura asta. Pe vremea aia, toate necazurile îi veneau doar din afaceri. Și, în mod absolut incredibil, acum parcă-i era dor de ziua aceea și a început să se întrebe ce mai făceau Donna și cu Tad. *Neapărat o să-i sun diseară,* și-a zis el. *Cu condiția să nu fiu prea beat.*

— Și acum ce faceți? i-a întrebat Rob. Rămâneți în Boston ori vă duceți la New York? Dacă vreți, pot să vă fac rost de bilete la meciul dintre Boston și Kansas City. Poate o să vă mai înveseliți dacă o să-l vedeți pe George Brett[49] cum găurește tribuna din stânga terenului.

[49] George Brett (n. 1953) – jucător de baseball la echipa Kansas City Royals (n. tr.).

Vic s-a uitat la Roger. Roger a ridicat din umeri și a zis:

— Plecăm la New York. Mulțumim frumos, dar nu cred că avem prea mare chef de baseball.

— Mda, nu prea mai avem ce face aici, l-a aprobat Vic. Rezervaserăm mai mult timp pentru brainstorming, dar cred că suntem deja de acord cu ideea asta cu

ultimul spot al Profesorului.
— Încă mai sunt multe detalii de clarificat, a spus Rob. Nu vă umflați în pene prea devreme.
— Dar mai putem să lucrăm la detalii, a zis Roger. Cred că n-avem nevoie decât de o singură zi cu tipii de la marketing. De acord, Vic?
— S-ar putea totuși să dureze două, răspuns el. Dar, și așa, nu văd niciun motiv pentru care n-am putea să ne terminăm toată treaba mai devreme decât ne-am fi așteptat.
— Și după aia?
Vic a schițat un zâmbet ofilit.
— După aia îl sunăm pe moșul Sharp și stabilim o întâlnire. Probabil că o să mergem direct la Cleveland, de la New York. *Magical Mystery Tour*[50].

[50] Album muzical și film lansate de Beatles în 1967, în care e vorba despre un turneu cu autocarul în care se întâmplă tot felul de lucruri „magice“ (n. red.).

— *Vedi Cleveland e poi muori,*[51] a parafrazat mohorât Roger celebra expresie și și-a turnat restul de bere în pahar. Ard de nerăbdare să dau ochii cu bășinosul ăla bătrân.

[51] Parafrază a unei vorbe de duh atribuite lui Goete: *Vedi Napoli e poi muori,* „Vizitează orașul Napoli, și-apoi poți să mori“, în lb. italiană, în original (n. red.).

— Nu uita de bășinosul ăla tânăr, a rânjit puțin Vic.
— Nu-l uit. Cum să-l uit pe puță-de-maimuță? a exclamat Roger. Domnilor, propun să mai luăm un rând.
Rob s-a uitat la ceas.
— Ar cam trebui să...
— Ultimul, a insistat Roger. Uite, hai să luăm Auld Lang Syne, dacă vrei.
Rob a ridicat din umeri.
— Bine. Dar nu uitați că tot trebuie să mă întorc la birou. Am o afacere de condus. Deși, fără contractul Sharp Cereal, o să am mai mult timp pentru pauzele lungi de prânz.
A ridicat mâna și a tot dat din ea până l-a văzut un ospătar care i-a făcut semn că vine imediat să-i ia comanda.
— Spune-mi ce crezi pe bune, i-a cerut Vic. Fără să mă aburești. Crezi c-o s-o

dăm în bară?
Rob s-a uitat la el, parcă a vrut să spună ceva, apoi a clătinat din cap.
A intervenit Roger:
— Ba nu, spune ce gândești. Că doar suntem în aceeași barcă. Sau în același ambalaj de Red Razberry Zinger. O să dăm chix, nu-i așa? Asta crezi?
— N-aveți nici cea mai mică șansă, a spus Rob. O să faceți o prezentare foarte bună, așa cum faceți mereu. O să vă pregătiți temeinic la New York și am senzația că băieții ăia de la cercetarea pieței o să vă spună că aveți toate șansele de reușită, cu toate că i-ați luat prea din scurt și nu au apucat să-și facă temele așa cum trebuie. Iar Yancey Harrington... eu cred că o să fie extraordinar de emoționant. Vă dați seama? Își va juca marea scenă a morții. O să fie atât de bun, că o s-o facă pe Bette Davis din *Victoria întunericului*[52] să semene cu Ali MacGraw în *Love Story*[53].

[52] *Dark Victory* – film din 1939, în regia lui Edmund Goulding, cu Bette Davis și Humphrey Bogart în rolurile principale (n. tr.).

[53] *Love Story* – film din 1970, în regia lui Arthur Hiller, cu Ali MacGraw și Ryan O'Neal în rolurile principale (n. tr.).

— Măi, dar nu despre asta-i vorba..., a început Roger.
Rob a ridicat din umeri.
— Bine, poate exagerez un pic. În regulă. Atunci hai să spunem că asta-i ultima lui ieșire la rampă. Indiferent cum vreți voi să-i ziceți, credeți-mă că sunt în domeniul ăsta de destul de multă vreme ca să știu că n-o să rămână nimeni cu ochii uscați după trei sau patru săptămâni de difuzare a reclamei. O să-i atingă pe *toți* la coarda sensibilă. Dar...
Au apărut berile. Ospătarul i-a spus lui Rob:
— Domnul Johnson m-a rugat să vă anunț că sunt mai multe grupuri de clienți care așteaptă eliberarea unei mese.
— Păi, du-te fuga și spune-i domnului Johnson că băieții de la masa asta își beau ultimul rând de beri și să facă bine să se calmeze. Ne-am înțeles, Rocky?
Ospătarul a zâmbit, a golit scrumiera și a dat din cap.
A plecat. Rob s-a întors spre Vic și Roger.
— Deci, care-i treaba? Sunteți tipi isteți și n-aveți nevoie de un cameraman

șchiop și cu berea-n nas ca să vă spună că pământu-i rotund.
— Sharp n-o să vrea să-și ceară scuze, a spus Vic. Asta crezi, nu?
Rob a ridicat sticla de bere în direcția lui.
— Bravo, treci în prima bancă.
— Dar nu-s scuze, s-a văicărit Roger. E o *afurisită* de explicație, ce mama mă-sii.
— Așa o vezi tu, i-a spus Rob, dar oare la fel o s-o vadă și el? Ia întreabă-te chestia asta. M-am întâlnit de doar vreo două ori cu ramolitul ăla. O să i se pară că-i un căpitan care-și abandonează corabia înaintea femeilor și a copiilo, sau că dezertează înaintea luptei de la Alamo[54], sau oricare alt clișeu de același fel. Nu, o să vă spun ce cred eu că o să se întâmple, prieteni.

[54] Bătălia de la Alamo (1836) – asediu de treisprezece zile asupra fortului de la Alamo în timpul Revoluției Texane (n. tr.).

A dus paharul la gură și a băut fără grabă din bere.
— Eu cred că, foarte curând, o să asistăm la încheierea unei relații de afaceri profitabile dar, din păcate, mult prea scurte. Moșul Sharp o să vă asculte propunerea, o să clatine din cap și o să vă dea afară. Pentru totdeauna. Iar următoarea firmă de PR va fi aleasă de fiu-său și o să fie firma aia despre care el va crede că-i va lăsa toată libertatea de acțiune și-i va face mereu pe plac, și-i va pune în practică toate ideile trăsnite din capul lui tembel.
— Poate, a spus Roger. Dar poate că...
— Poate *nici* nu contează, a intervenit Vic cu vehemență. Singura diferență dintre un agent bun de publicitate și un impostor este că agentul bun face tot ce poate el mai bine cu materialele pe care le are la dispoziție... fără să înșele pe nimeni. Despre asta este vorba în reclamă. Iar dacă o respinge înseamnă că respinge cel mai bun lucru pe care suntem noi în stare să-l facem. Și cu asta, basta. Ura și la gară.
Și-a stins țigara și a fost cât pe ce să răstoarne sticla pe jumătate plină cu bere din fața lui Roger. Atât de tare îi tremurau mâinile.
Rob a dat din cap.
— Beau pentru asta, a zis el, ridicând paharul. Să toastăm, domnilor.
Vic și Roger și-au ridicat și ei paharele.
Rob s-a gândit puțin, după care a spus:
— În ciuda tuturor așteptărilor, fie ca totul să iasă bine.
— Amin, a zis Roger.
Au ciocnit și au băut. Pe când dădea pe gât ultimul rest de bere, Vic s-a pomenit că se gândea din nou la Donna și la Tad.
George Meara, poștașul, îmbrăcat în uniforma bleu-cenușie, și-a ridicat un picior și a tras un vânt. Se pârțâia foarte des în ultima vreme. Îl cam îngrijora treaba asta. Nu părea să conteze prea mult ce mâncase. Cu o seară înainte, soția lui făcuse cremă de cod pe pâine prăjită și se pârțâise. În dimineața asta, mâncase cereale Kellogg's cu felii de banană – și se pârțâise. La prânz, a fost în oraș, la Tigrul Melancolic, unde a mâncat doi cheeseburgeri cu maioneză... altă salvă.

Căutase simptomele în *Enciclopedia Medicală a Familiei*, o carte indispensabilă, în douăsprezece volume – cumpărate pe rând de nevasta lui, din economiile făcute cu cumpărăturile la Shop'n Save, din South Paris. Ce descoperise George Meara la rubrica FLATULENȚĂ EXCESIVĂ nu a fost deloc de natură să-l încurajeze. Putea să fie vorba despre un simptom al tulburării gastrice. Putea să însemne că avea un început drăgălaș de ulcer. Putea să aibă o problemă la intestine. Putea chiar să însemne – Doamne ferește! – cancer. Dacă mai continua, probabil că avea să se ducă la doctorul Quentin să-l consulte. Și moșul ăla de doctor o să-i spună că se bășea ca la balamuc din cauza vârstei, atâta tot.

Tare mult îl afectase pe George moartea tușii Evvie Chalmer din primăvară – mai mult decât ar fi crezut el vreodată – și uite că acum nici nu voia să se gândească la faptul că și el îmbătrânea. Prefera să numească acea perioadă „Anii de Aur ai Pensiei", ani pe care îi va petrece împreună cu Cathy. Fără să se mai scoale la șase jumate în fiecare zi. Fără să mai care saci cu scrisori și să asculte de ordinele nenorocitului de Michael Fournier, care era dirigintele oficiului poștal din Castle Rock. Fără să-i mai degere coaiele iarna și să-l înnebunească de cap toți oamenii care insistau să-și primească corespondența în campingurile sau căbănuțele pe unde se duceau pe perioada verii. În loc de toate astea, o să-și ia o rulotă Winnebago și o să vadă „Locuri de vis din New England". O să facă „Mici treburi prin grădină" şi o să-și găsească „Tot felul de hobbyuri". Dar cel mai mult și mai mult, va fi vorba despre „Odihnă și relaxare". Iar gândul ăsta că se va pârțâi mereu, ca o rachetă defectă – și la șaizeci și mulți de ani și la șaptezeci și puțini –, nu se potrivea deloc cu imaginea idilică pe care și-o făcuse el despre anii aceia.

A intrat cu dubița alb-albastră a poștei pe Drumul Orășenesc 3. A strâns puțin din ochi când razele orbitoare ale soarelui i-au atins parbrizul. Vara se făcuse fix atât de caniculară pe cât profețise tușa Evvie – ba chiar și mai rău de atât. Auzea țârâit leșinat de greieri în ierburile înalte și s-a imaginat într-o scenă din filmul „Anii de Aur ai Pensiei", intitulată: „George se relaxează în hamacul din curtea din spate".

S-a oprit la familia Milliken și a îndesat în cutia poștală o broșură de reclamă de la magazinul de solduri Zayre și factura de curent electric. Azi era scadența la plata curentului, dar spera că ăia de la compania de electricitate n-aveau să-și facă iluzii că vor primi banii de la familia asta. Că frații Milliken erau niște mațe-fripte, la fel ca și Gary Pervier ăla de mai încolo. Era o rușine halul în care ajunsese Pervier, un om decorat pe vremuri cu Crucea pentru Merite Deosebite în Serviciul Militar. Și nici Joe Camber nu era mai breaz. O să ajungă la sapă de lemn amândoi.

John Milliken era în curte și repara ceva ce semăna cu o grapă. George i-a făcut cu mâna și Milliken i-a arătat repede degetul mijlociu, după care s-a întors la treaba lui.

Na și ție, pungașule, care ești tu pungaș și trăiești din ajutorul social, i-a zis în gând George Meara, ridicându-și o fesă și sunând din trombon. A dracu' chestie mai era și asta cu pârțurile! Trebuia să fii foarte atent când te aflai în preajma cuiva.

A urcat cu mașina până la casa lui Gary Pervier, a scos altă broșură de la Zayre, altă factură de curent, plus un buletin informativ de la asociația de veterani. Le-a vârât în cutia poștală, după care a întors mașina, pentru că astăzi nu trebuia să se ducă și la Joe Camber. Tipul sunase ieri la poștă, cam pe la zece dimineața, și le ceruse să nu-i aducă vreo câteva zile corespondența. Iar Mike Fournier, un guraliv de nu s-a mai pomenit și care era șeful oficiului poștal din Castle Rock, completase mecanic o un cartonaș cu OPRIRE LIVRARE CORESPONDENȚĂ PÂNĂ LA URMĂTOAREA NOTIFICARE și îl pusese peste sacul cu scrisori al lui George.

Când vorbiseră la telefon, Fournier îi spusese lui Joe Camber că sunase cu un sfert de oră prea târziu și că nu mai putea să-i oprească livrarea corespondenței din ziua de luni, dacă asta voia.

— Nu contează, răspunsese Joe. Cred că pot s-o iau pe aia de azi.

Atunci când George a băgat broșura și restul în cutia poștală a lui Gary Pervier, a observat că acesta nu-și ridicase corespondența de luni – un număr al revistei *Popular Mechanics* și o cerere de donație din partea unei fundații de caritate

care se ocupa de accesul la educație al copiilor din zonele rurale. Acum, pe când întorcea mașina, a văzut în curte măgăoaia aia veche de Chrysler a lui Gary și, lângă ea, a văzut și mașina cam ruginită la încheieturi a lui Joe Camber.

— Au plecat undeva împreună, a bombănit el. Doi tâmpiți care își fac de cap cine știe pe unde.

Și-a ridicat fesa de pe scaun și a mai tras un pârț.

George a ajuns deci la concluzia că ăia doi au plecat pe undeva ca să se îmbete și să curvăsărească și că au luat camioneta lui Camber. Nu i-a trecut deloc prin cap să se întrebe de ce tocmai camioneta au luat-o, când uite aici două mașini mult mai confortabile. Și nici sângele de pe trepte nu l-a observat, și nici gaura aia mare din ușa de plasă.

— Doi nenorociți care s-au dus la curve, a repetat el. Măcar Joe Camber a avut atâta minte să anunțe la poștă că pleacă.

S-a întors pe unde venise, înapoi spre Castle Rock, ridicând din când în când câte o fesă ca să mai sufle nițel în trombon.

Steve Kemp s-a dus cu mașina până la un Dairy Queen de lângă mallul din Westbrook, ca să-și ia niște cheeseburgeri și o înghețată. Apoi a stat în camionetă și a mâncat și s-a uitat la Brighton Avenue, dar fără să vadă ceva și fără să simtă gustul mâncării.

Sunase la biroul Bărbățelului celui Chipeș. Când l-a întrebat secretara cum îl cheamă, a spus că Adam Swallow și că este director de marketing la House of Lights, Inc. și că ar dori să vorbească cu domnul Trenton. Avea gura uscată de la atât de multă emoție și nerăbdare. Iar când Trenton avea să-i răspundă, va afla că au mult mai multe lucruri interesante de discutat în afară de marketing. De exemplu, vor vorbi despre semnul din naștere al nevesticii lui și despre cum l-ar descrie fiecare. Și despre cum l-a mușcat ea odată când a avut orgasm, atât de tare l-a mușcat, că i-a dat sângele. Și despre cum o mai ducea Curva aia de Mimozică de când a aflat Bărbățelul cel Chipeș că îi cam plăcea să calce pe alături cu drumul.

Numai că lucrurile nu au mers așa cum spera el.

— Îmi pare nespus de rău, îi spusese secretara, dar atât domnul Trenton, cât și domnul Breakstone lipsesc săptămâna aceasta de la birou. Probabil și săptămâna viitoare. Pot să vă fiu de folos altcumva...?
Tipa vorbea ascuțit, rugător, plină de speranță. Chiar voia să-l ajute. Aceasta era marea ei șansă de a pune mâna pe un contract nou cât timp șefii ei se ocupau de alte treburi în Boston sau New York – normal că astea nu erau orașe superbe ca Los Angeles, unde nu va ajunge niciodată o agenție de doi bani cum era Ad Works. Deci, fata mea, treci de pupă unde trebuie până-ți amorțesc buzele.
I-a mulțumit și i-a spus că avea să revină cu un telefon spre sfârșitul lunii. A închis înainte ca secretara să-i ceară numărul, deoarece sediul firmei House of Lights, Inc. se afla în cabina telefonică de pe Congress Street, chiar vizavi de o tutungerie.
Și acum era aici, în mașină, îndopându-se cu cheeseburgeri și întrebându-se ce să facă în continuare. *De parcă n-ai ști,* i-a șoptit o voce interioară.
A pornit motorul camionetei și a luat-o către Castle Rock. Până când a terminat de mâncat (adevărul e că înghețata se topise aproape de tot și curgea pe băț), a și ajuns în North Windham. A aruncat ambalajul burgerilor pe podeaua camionetei, unde acesta a făcut cunoștință cu o mulțime de alte gunoaie – sticle din plastic, ambalaje de la McDonald's, sticle reciclabile de bere și de suc, pachete goale de țigări. Că doar era un gest urât și antiecologic să arunci mizeria pe jos. Prin urmare, Steve Kemp nu făcea asta.
Steve a ajuns acasă la familia Trenton imediat după ora trei și jumătate în după-amiaza aceea fierbinte, fioros de fierbinte. Mânat de un fel de prudență subliminală, a trecut pe lângă casă fără să încetinească și a oprit după colț, pe o străduță laterală, la vreo patru sute de metri distanță. S-a întors pe jos.
Aleea din față era pustie și a simțit un junghi de cruntă frustrare. Nu voia să recunoască nici față de sine însuși – mai cu seamă acum, când se părea că Donna nu era acasă – că intenționase să-i mai ofere un moment din acelea după care fusese atât de ahtiată în perioada primăverii. Dar condusese tot drumul de la Westbrook și până la Castle Rock cu o semierecție care abia acum

s-a veștejit de tot.
Nu era acasă.
Ba nu, stai puțin; *mașina* nu era. Asta nu însemna neapărat că era și ea plecată, nu?
Steve s-a uitat în jur.
Eiii, dar ce avem noi aici, doamnelor și domnilor? O stradă liniștită de suburbie, într-o zi de vară; copilașii s-au dus să facă nănică, soțioarele ori au pus și ele cornul în pernuța lor învelită în mătăsică, ori stau lipite de teveu și cască ochii la Love of Life *sau la* Search for Tomorrow[55]. *Toți Bărbățeii cei Chipeși sunt la muncă, unde trudesc din greu ca să-și poată plăti impozitele și, astfel, aproape sigur vor ajunge într-un pat din secția de terapie intensivă de la Eastern Maine Medical Center.*

[55] Seriale difuzate în anii 1950-1980 (n. tr.).

Doi copilași jucau șotron pe pătrate ale căror contururi cam începuseră să se șteargă; erau doar în slip și transpirau la greu. O cucoană bătrână și cu prea puțin păr venea din centru trăgând după ea un cărucior de cumpărături, cu mișcări atât de grijulii, de parcă și ea, și căruțul ăla erau făcute din cel mai fin porțelan. I-a ocolit cu multă prudență pe copiii care jucau șotron.
Pe scurt, nu se întâmpla mai nimic. Strada moțăia la soare.
Steve a urcat aleea în pantă cu aerul unuia care avea tot dreptul să se afle acolo. Mai întâi s-a uitat în garajul micuț, doar cât să încapă o singură mașină în el. Știa că Donna nu-l folosea, ba chiar îi spusese odată că îi era frică să bage Fordul Pinto în el, pentru că intrarea i se părea prea strâmtă. Iar Soțiorul cel Chipeș i-ar fi făcut mare scandal dacă ar fi zgâriat-o – ba nu, scuzați; doar ar fi *certat*-o un pic.
Garajul era gol. Nici tu Pinto, nici tu Jaguar vechiuț – Soțiorul cel Chipeș al Donnei intrase în etapa aia cunoscută sub numele de „menopauza bărbatului“ și prefera mașinile sport. Ei nu-i plăcea să-l audă vorbind așa, dar Steve nu văzuse niciodată simptome mai clare.
A ieșit din garaj și a urcat cele trei trepte ale terasei din spate. A încercat ușa. Ușa era descuiată. S-a mai uitat într-o doară în jur, ca să fie sigur că nu-l vede

nimeni, și a intrat fără să bată.
Înăuntru l-a întâmpinat doar tăcerea. A închis ușa. Din nou îi bătea inima foarte tare, atât de tare, că parcă-i zguduia toată cutia toracică. Și din nou nu voia să recunoască ce simte. *Nici nu era nevoie* să recunoască. Oricum ar fi simțit la fel.
— Alo? E cineva acasă?
Întrebare pusă cu voce tare, inocentă, plăcută.
— Alo?
Deja ajunsese la jumătatea holului.
Clar că nu era nimeni. Atmosfera din casă era calmă, fierbinte, expectativă. Ți se pare cam sinistră o casă pustie, dar plină de mobilă, dacă nu-i casa ta. Parcă te urmăresc niște ochi invizibili.
— *Alo? E cineva acasă?*
Pentru o ultimă dată.
În cazul ăsta, lasă-i o amintire. Și tai-o de-aici.
S-a dus în sufragerie și s-a uitat în jur. Avea mânecile suflecate până deasupra coatelor și antebrațele îi erau ușor transpirate. Ei, da, acum putea să recunoască. Să admită față de sine însuși că-i venise s-o omoare atunci când îl făcuse „nemernic" și îi împroșcase obrajii cu salivă. Că-i venise s-o omoare pentru că-l făcuse să se simtă bătrân și speriat și incapabil să mai facă față situației. Ei, da, se răzbunase cu scrisoarea aia anonimă, dar nu i se părea suficient, nu se simțea satisfăcut.
În dreapta lui erau mai multe etajere din sticlă, pe care se aflau o sumedenie de prostii – bibelouri și alte alea. Și-a luat avânt și a lovit tare cu piciorul în raftul de jos. Țăndări l-a făcut. Rama s-a zdruncinat, apoi s-a răsturnat, împrăștiind în toate părțile cioburi de sticlă și cioburi din rahaturile alea de bibelouri cu pisicuțe și păstori și alte tâmpenii din astea burgheze. Îi pulsau nervii în mijlocul frunții. Rânjea sadic, dar fără să-și dea seama de asta. A călcat meticulos pe bibelourile rămase încă întregi și le-a făcut praf. A smuls din perete o poză de familie, s-a uitat o clipă cu vag interes la mutra lui Vic Trenton (îl ținea pe Tad pe genunchi și pe Donna, cu brațul de după talie),

apoi a aruncat pe jos fotografia înrămată și a călcat-o și pe ea în picioare.
S-a uitat iarăși în jur. Gâfâia de parcă alergase la cros. Și, dintr-odată, s-a apucat să atace întreaga încăpere, de parcă ar fi fost vreun inamic în carne și oase, cineva care i-a făcut un mare rău și căruia trebuia să i-o plătească cu aceeași monedă. De parcă sufrageria aia îi provocase atâta suferință. A trântit într-o parte fotoliul lui Vic. A răsturnat canapeaua, care a stat în echilibru o secundă, legănându-se ca și cum nu știa încotro s-o apuce, după care s-a prăbușit cu un zgomot puternic, fărâmițând și măsuța de cafea de alături. A trântit pe jos toate cărțile din bibliotecă, înjurând în barbă gustul îndoielnic al celor care le cumpăraseră. A pus mâna pe un suport de reviste și l-a aruncat cu forță în oglinda de deasupra căminului. Evident că a spart-o. Cioburi mari din ea s-au rostogolit pe jos aidoma pieselor dintr-un puzzle. Acum, Steve Kemp fornăia zgomotos, ca un taur în călduri. Obrajii lui supți se făcuseră aproape purpurii.
A traversat sufrageria micuță ca să ajungă la bucătărie. Când a trecut pe lângă masa cumpărată de părinții Donnei drept cadou de casă nouă, a întins brațul și a măturat tot ce era pe ea – tăvița rotativă „Lazy Susan“, cu garnitura completă de condimente, glastra din sticlă șlefuită cumpărată de Donna cu doar un dolar și un sfert de la prăvălia Emporium Galorium din Bridgton, cu o vară în urmă, halba ornamentală primită de Vic la absolvire. Solnița și pipernița din ceramică au explodat ca niște bombe. Avea din nou erecție, o erecție impresionantă. Îi dispăruse din minte orice gând legat de prudență, de riscul de a fi fost descoperit. Acum era undeva înăuntru. Era într-o gaură neagră care i se căscase în suflet.
A ajuns în bucătărie, a tras sertarul de sub cuptor și a aruncat pe jos oalele și tigăile de-acolo. S-au rostogolit și au zdrăngănit îngrozitor de tare, dar nu s-a mulțumit doar cu zdrăngănitul ăla. Pe trei dintre pereți erau instalate dulapuri. Le-a deschis pe rând. A apucat cu ambele mâini farfuriile și le-a trântit de pardoseală. Au zornăit melodios când s-au spart. A dărâmat paharele și a mârâit când le-a văzut cum se fac țăndări. Printre ele erau și opt pahare elegante de vin, cu picior lung, care făceau parte dintr-un set pe care Donna îl avea încă de

la doisprezece ani. Citise într-o revistă un articol despre „lada de zestre“ și se hotărâse să aibă și ea una. Însă doar serviciul acela de pahare și-l pusese deoparte și apoi își pierduse interesul (abițioasa ei intenție inițială fusese de a strânge suficiente obiecte ca să-și poată mobila complet casa sau apartamentul în care urma să locuiască după ce se va mărita). Însă avea paharele astea de mai bine de o jumătate de viață și ținea nespus de mult la ele.

Poc! și sosiera. Poc! și platoul cel mare. Radiocasetofonul cumpărat de la Sears s-a izbit de pardoseală cu un bufnet puternic. Steve Kemp a început să țopăie pe el; să danseze boogie. Penisul, tare ca piatra, îi zvâcnea în pantaloni. Vena din mijlocul frunții îi pulsa în contrapunct. A dat peste niște băutură sub chiuveta mică din crom, situată într-un colț. A luat în brațe sticlele pline pe jumătate sau pe trei sferturi și le-a aruncat, una câte una, în ușa închisă de la cămară – cât de tare a putut, așa le-a aruncat; precis că a doua zi avea să-l doară brațul în așa un hal, că abia dacă o să fie în stare să și-l ridice până la nivelul umărului. Foarte curând, pe ușa albastră curgeau șiroaie de gin Gilbney's, whisky Jack Daniel's și J & B, cremă de mentă verde și lipicioasă, amaretto primit în dar de Crăciun de la Roger și Althea Breakstone. Cioburile sclipeau blajin în lumina fierbinte a după-amiezii care se revărsa prin ferestrele de deasupra chiuvetei.

Steve s-a năpustit apoi în spălătorie, unde a descoperit cutii cu înălbitor, sticle cu detergent pentru diverse suprafețe (marca Spic 'n Span), o sticlă mare din plastic albastru cu balsam de rufe Downy, soluție Lestoil pentru îndepărtarea petelor, detergent și degresant Top Job și trei cutii cu detergent pudră. Ca un petrecăreț nebun de bucurie că vine Anul Nou, a alergat încolo și încoace prin bucătărie, deșertând soluțiile alea prin toate ungherele.

Tocmai terminase ultima cutie – una de Tide, mare și aproape plină –, când a observat mesajul mâzgălit pe tăblița din bucătărie. Precis era scrisul Donnei – nu aveai cum să nu recunoști literele alea înguste și ascuțite. *Am plecat cu Tad la atelierul lui J. Camber pt Pinto. Mă întorc repede.*

Iar aceste câteva cuvinte l-au trezit instantaneu la realitate. Era acolo de cel puțin jumătate de oră, poate chiar mai mult. Timpul trecuse ca printr-o ceață

roșie și îi era greu să-și descrie mai exact senzațiile trăite. Oare de câtă vreme plecase Donna? Pentru cine lăsase bilețelul ăla? Pentru oricine s-ar fi întâmplat să treacă pe aici, sau pentru cineva anume? Trebuia să plece urgent... însă mai avea ceva de făcut înainte de asta.

A șters dintr-o singură mișcare cuvintele de pe tăbliță și a scris cu litere mari, de tipar:

ȚI-AM LĂSAT CEVA LA ETAJ, DRAGĂ.

A urcat treptele două câte două și a intrat în dormitorul soților Trenton, care era în stânga holului. Acum se grăbea extrem de tare, era aproape convins că, dintr-o clipă în alta, avea să se audă soneria de la intrare sau că cineva – probabil altă casnică cu prea mult timp la dispoziție – avea să își vâre capul pe ușa din spate și să strige (la fel cum făcuse și el): „Alo! E cineva acasă?“

Însă, în mod pervers, pericolul adăuga și mai multă savoare acestei aventuri. Și-a desfăcut cureaua, și-a tras fermoarul și și-a lăsat blugii în jos, până la genunchi. Nu avea chiloți; rareori purta. Scula țeapănă îi stătea ridicată din claia de păr pubian, de culoare arămie. A durat foarte puțin, pentru că era prea excitat. Și-a cuprins penisul în pumn, l-a frecat repede și tare de două sau trei ori și orgasmul a venit imediat și cu violență. Cutremurându-se de plăcere, a ejaculat pe cuvertura patului.

Și-a tras înapoi blugii, s-a închis la fermoar (cât pe ce să-și prindă capul penisului în dinții mici din metal – ei, da, *asta* chiar că ar fi fost o chestie tare) și s-a repezit la ușă, încheindu-și din fugă cureaua. Va da nas în nas cu cineva fix acum. Da. Era convins de asta, așa îi fusese predestinat. O să se întâlnească cu vreo nevestică veselă și fără treabă, care o să se uite la fața lui congestionată, la ochii bulbucați, la blugii umflați la șliț și o să înceapă să urle.

A deschis ușa și a ieșit, încercând pe cât posibil să se pregătească sufletește pentru așa ceva. Gândindu-se în urmă, i se părea că făcuse atât de mult zgomot, că precis trezise și morții... mai ales cu oalele și tigăile alea! De ce mama mă-sii îi venise să le arunce? Ce dracu’ avusese în cap? Probabil că l-a auzit tot cartierul.

Însă nu era nimeni nici în curte și nici pe alee. După-amiaza fierbinte dormita

netulburată în continuare. Vizavi, un aspersor se învârtea nepăsător. Un copil pe patine cu rotile a trecut pe trotuar. Drept în față era un gard viu, unul înalt, care despărțea casa familiei Trenton de cea de alături. Dacă te uitai la stânga de pe terasa din spate, vedeai orașul de la poalele dealului. Steve a deslușit destul de clar intersecția dintre Route 117 şi strada principală, cu parcul central cuibărit la întretăierea celor două drumuri. A stat acolo pe terasă, încercând să-și adune mințile. A început să respire puțin mai rar și mai regulat. Și-a compus o expresie de „vai, dar ce după-amiază frumoasă“ și și-a lipit-o de față. A făcut toate astea cât timp i-a luat semaforului din colț să treacă de la roșu la galben, la verde și apoi din nou la roșu.

Și dacă Donna apare chiar acum?

Gândul ăsta l-a pus iarăși în mișcare. Își lăsase cartea de vizită; nu-i mai trebuia alt scandal cu ea. Oricum, mândra aia cu ifose în cap nu putea să facă nimic, doar să cheme poliția, însă el nu credea că va avea curajul. Pentru că el știa prea multe și putea să le dea pe toate pe goarnă: „Viața Sexuală a Nevesticii Americane în Habitatul ei Natural.“ O demență, toată povestea asta! Mai bine să plece cât mai repede și cât mai departe de Castle Rock. Poate că o s-o sune mai încolo. Doar ca s-o întrebe cum i-a plăcut opera lui de artă. Probabil că s-ar amuza cât de cât.

A coborât aleea, a făcut la stânga și s-a dus la camionetă. Nu l-a oprit nimeni. Nu l-a băgat nimeni în seamă. Alt puști pe patine cu rotile a trecut ca o săgeată pe lângă el și i-a zbierat un „Bună!“. Steve i-a răspuns la salut.

S-a urcat în camionetă și a pornit motorul. S-a dus pe 117 până la 302, pe care a mers până la intersecția cu autostrada 95 de lângă Portland. Și-a luat tichet ca să poată intra pe autostradă și s-a îndreptat către sud. Începuse deja să aibă oarece remușcări pentru furia oarbă căreia îi căzuse pradă atunci când descoperise că nu era nimeni acasă. Oare nu cumva răzbunarea lui fusese prea aspră pentru fapta Donnei? Mândra nu mai voia să se culce cu el – ei, și ce? Îi distrusese aproape întreaga casă. Oare acțiunea asta a lui nu zicea ceva despre cât de puțin era el în stare să-și gestioneze emoțiile?

A început să-și răspundă pe rând la întrebările astea, așa cum fac oamenii

normali, decantând toate aceste realități obiective și lăsându-le să ajungă în străfunduri, la acel mecanism natural și complex al omului care se cheamă subiectivism. La fel ca un copil de școală, care scrie cu creionul și șterge cu guma ce a scris, apoi folosește iarăși creionul, Steve Kemp ştergea ce se întâmplase, după care reconstruia cu multă grijă totul – în minte, reconstruia ce se întâmplase – și tot așa, până când faptele lui și percepția pe care o avea el asupra acestor fapte aveau să se afle într-un fel de concordanță cu care el ar fi putut să se împace.

Când a ajuns pe Route 495, a luat-o către vest, spre New York. Va ajunge dincolo de el, în ținutul plin de meandre domoale al statului Idaho, locul unde taica Hemingway se retrăsese atunci când era bătrân și nu mai voia să trăiască[56]. Și Steve a avut din nou senzația aceea atât de cunoscută pe care o avea mereu atunci când tăia vechile legături, lăsa trecutul în urmă și mergea mai departe – senzația aceea pe care Huck[57] o numise „în căutarea altor lumi". În asemenea momente, parcă se simțea renăscut și avea sentimentul că nimeni pe pământ nu era mai liber decât el, pentru că el era acum în stare să se reinventeze. Evident că nu ar fi putut să priceapă dacă i-ar fi spus cineva că, indiferent dacă era în Maine sau în Idaho, tot avea să facă o criză de nervi dacă va pierde o partidă de tenis; și că va refuza să dea mâna cu adversarul peste fileu – pentru că n-o făcea niciodată atunci când pierdea. Doar atunci când câștiga.

[56] Ernest Hemingway s-a sinucis la reședința lui din munții Sawtooth, statul Idaho (n. tr.).

[57] Huckleberry Finn – personaj care apare în mai multe romane de Mark Twain (n. tr.).

Și-a petrecut noaptea într-un orășel care se chema Twickenham. A dormit bine. Reușise să se convingă de faptul că nu a distrus casa familiei Trenton dintr-o gelozie dusă la paroxism, ci că fusese un gest de anarhie revoluționară – o pedeapsă aplicată unui cuplu de porci îmbuibați din clasa de mijloc, care le înlesneau rămânerea la putere unor magnați fasciști prin faptul că-și plăteau ca proștii impozitele și facturile. Ce făcuse el fusese un act de curaj și de furie autentică și îndreptățită. Fusese modul prin care el declarase că „puterea aparține poporului", idee pe care tot încerca să o integreze în toate poeziile sale.

Și totuși, s-a întrebat el atunci când s-a culcat pe patul îngust de motel, oare ce părere a avut Donna atunci când s-a întors acasă cu copilul ăla al ei? Iar gândul acesta l-a făcut să adoarmă imediat. Cu un zâmbet pe buze.
Pe la trei și jumătate în acea după-amiază de marți, Donna a renunțat să mai aștepte poștașul.
Stătea în mașină, cu brațul pus ușor în jurul lui Tad, care moțăia. Băiețelul avea buzele umflate din cauza căldurii și era nesănătos de roșu la față. Mai rămăsese un pic de lapte și avea de gând să i-l dea curând. În ultimele trei ore și jumătate – de când ar fi trebuit să mănânce de prânz dacă ar fi fost acasă la ei – soarele strălucise furibund tot timpul. Și chiar dacă avea întredeschise și geamul din partea ei, și pe cel din partea lui Tad, temperatura dinăuntru ajunsese probabil la 40 de grade. Așa se întâmplă când îți lași mașina în soare. Numai că, în situații normale, deschizi toate geamurile și gurile de ventilație, după care pleci de acolo. *Hai să plecăm* – cât de minunat sunau cuvintele astea!
Și-a umezit buzele.
Deschidea când și când geamurile complet și făcea puțin curent înăuntru. Dar îi era teamă să le lase așa și le închidea repede la loc. Poate a și picotit puțin. O înspăimânta canicula – îi era teamă și pentru ea, dar mai ales pentru Tad, o speriau efectele pe care le-ar fi putut avea asupra lui – însă nu o înspăimântau la fel de tare pe cât o îngrozea fața plină de bale a câinelui şi ochii lui roșii care o priveau amenințător.
Ultima dată, deschisese de tot geamurile atunci când Cujo intrase în întunericul din magazia-atelier.
Însă acum, Cujo se întorsese.
Stătea în umbrele lungi ale magaziei, cu capul în jos, cu ochii la automobilul albastru. Țărâna dintre labele lui din față era năclăită de bale. Mai și mârâia uneori și se repezea să muște aerul, de parcă avea halucinații.
Cât mai durează? Cât mai durează până o să moară?
Era o femeie rațională. Nu credea că există monștri ascunși în dulapuri; credea doar în lucrurile pe care putea să le vadă și să le atingă. Nu era nimic supranatural la epava asta băloasă de Saint-Bernard așezat la umbra magaziei;

nu era decât un animal bolnav, care fusese mușcat de o vulpe turbată sau de vreun sconcs turbat, sau de vreo altă vietate cu rabie. Nu avea ceva personal cu ea. Nu era nici pastorul Dimmesdale[58] și nici Câinele Moby[59]. Nu era vreun fel de Nemesis[60] patrupedă.

[58] Arthur Dimmesdale, personaj chinuit de dileme morale din romanul *Litera stacojie*, de Nathaniel Hawthorne (n. tr.).

[59] Moby Dog (în original) – aluzie la balena din romanul *Moby Dick*, de Herman Melville (n. tr.).

[60] Nemesis – zeița răzbunării divine din mitologia greacă (n. tr.).

Dar... tocmai când se hotărâse ea să o ia la fugă spre ușa din spate a casei lui Camber, apăruse Cujo din întunericul magaziei.

Tad. Tad era prioritatea. Trebuia să-l ia de aici. Gata cu prostiile. Copilul nu-i mai răspundea coerent la întrebări. Părea să fie conectat doar la anumite aspecte mai evidente ale realității. Când îi spunea ceva, Tad se uita la ea cu ochi sticloși, ca ochii unui boxer care a fost lovit iar și iar și iar, un boxer care și-a pierdut coerența odată cu protecția dentară și care acum nu mai așteaptă decât ultima salvă de pumni care să-l facă knockout. Iar lucrurile astea o înspăimântau și-i deșteptau toate sentimentele materne. Da, Tad era prioritatea. Dacă ar fi fost singură, ar fi încercat de multă vreme să ajungă la ușa aia. Tad o reținea, pentru că mintea ei se încăpățâna să se întoarcă la gândul că avea să o atace acel câine și că Tad va rămâne singur în mașină.

Cu toate astea, până în urmă cu cincisprezece minute, când Cujo își făcuse apariția, se tot pregătise să iasă din mașină și să ajungă la ușă. Și-a făcut planul în minte și l-a reluat iar și iar, ca pe o casetă video, până când începuse să i se pară că deja îl pusese în practică. Intenționa să-l trezească pe Tad, să-l trezească complet, ba chiar să-i dea și o pălmuță dacă ar fi fost nevoie. Apoi să-i spună să rămână în mașină, nu care cumva să se dea jos ca să vină după ea – în niciun caz, indiferent ce se întâmpla. După care o va lua la fugă spre ușa verandei. Va încerca clanța. Dacă nu era încuiată, atunci toate vor fi bune și frumoase. Dar era pregătită și pentru situația (foarte posibilă) că va fi încuiată. Își scosese bluza și acum stătea la volan doar în sutienul alb din bumbac, cu bluza în brațe. Și-o va înfășura în jurul mâinii atunci când va coborî. Evident că nu era protecția perfectă, dar oricum era mai bine decât nimic. Va sparge geamul cel

mai apropiat de clanță, își va băga brațul prin spărtură și va deschide ușa. Iar dacă era încuiată și ușa dintre hol și casă, se va descurca ea. Într-un fel sau altul. Dar Cujo se întorsese și ea își pierduse avântul.

Nu contează. O să intre înapoi. Așa va face.

Oare? i-a susurat gândul. *Prea s-au aranjat toate, nu crezi? Soții Camber au plecat cu copilul și au ținut minte să anunțe la poștă ca să nu le aducă scrisorile; Vic este și el plecat și nu prea sunt speranțe că va suna mai devreme de mâine-seară, pentru că nu ne putem permite convorbiri interurbane în fiecare zi. Și, chiar dacă va suna astăzi și nu-i va răspunde nimeni, își va închipui că ne-am dus să mâncăm ceva la pizzeria Mario's, sau poate să ne luăm câte o înghețată de la Tastee Freeze. Și nu va reveni cu un telefon mai târziu, pentru că va crede că dormim. Așa că va suna mâine. Dragul de Vic, cât de frumos se poartă cu noi! Da, toate s-au aranjat perfect. Nu era oare şi un câine în povestea cu luntrașul care traversa fluviul Caron?*[61] *Câinele luntrașului. Cujo mă cheamă. Am pornit către Valea Morții.*

[61] De fapt, e vorba de fluviul Styx, care ducea în Infern conform mitologiei grecești, iar Caron era numele luntrașului (n. red.).

Haide, du-te înăuntru, i-a comandat ea în gând. Întoarce-te în magazie, nenorocitule.

Cujo nu s-a mișcat din loc.

Donna și-a umezit din nou buzele, care i se păreau la fel de umflate ca ale lui Tad.

S-a întors spre băiat și i-a dat la o parte de pe frunte părul transpirat. L-a întrebat în șoaptă:

— Ce mai faci, Tadder?

— Ssst, a murmurat Tad, neatent la ea. Rațele...

L-a scuturat puțin.

— Tad? Scumpule? Te simți bine? Spune ceva!

Băiețelul a deschis foarte încet ochii. S-a uitat în jur – era doar un copilaș derutat și îngrozitor de obosit și care suferea de căldură.

— Mami? Nu mergem acasă? Mi-e atât de *cald...*

— O să mergem, l-a liniștit ea.

— Când, mami? *Când?*
Și a început să plângă de disperare.
Of, Tad, ai să te deshidratezi și mai rău, s-a gândit ea. *O să ai nevoie de lacrimile astea.* La ce aiureli a ajuns să se gândească! Dar întreaga situație era absurdă până la nebunie, nu? Ideea că un băiat mic o să moară din cauza deshidratării...
(încetează, NU moare)
...la mai puțin de unsprezece kilometri de cel mai apropiat oraș era o mare prostie.
Dar asta este situația, și-a spus ea cu asprime. Și nu care cumva să-ți imaginezi că nu ar fi așa, sora mea. Este ca un război la scară mică, așa că orice ți se părea mărunt înainte a căpătat acum proporții uriașe. Cea mai mică adiere intrată pe geamurile deschise pe sfert este un adevărat zefir. Distanța până la veranda din spate s-a făcut de un kilometru și drumul până acolo trecea printr-un no-man's-land. Iar dacă vrei să crezi că acel câine este, de fapt, Nemesis, sau Fantoma Fostelor Tale Păcate, sau chiar reîncarnarea lui Elvis Presley, atunci n-ai decât s-o crezi. În această situație complet întoarsă pe dos – în această situație de viață sau moarte –, chiar simpla nevoie de a urina a devenit o adevărată luptă.
O să scăpăm cu bine. Niciun câine de pe lume n-o să-i facă vreun rău băiatului meu.
— Când, mami?
Se uita la ea cu ochi umezi. Obrajii îi erau albi ca varul.
— Curând, a răspuns ea printre dinții încleștați. Foarte curând.
I-a dat iarăși la o parte părul de pe frunte și l-a strâns în brațe. S-a uitat pe geamul din partea lui Tad și din nou a văzut obiectul acela din ierburile înalte – bâta veche de baseball, lipită cu bandă adezivă.
Cât de mult aș vrea să-ți crăp capul cu asta!
În casă, a început să sune telefonul.
Plină de o speranță instinctivă, s-a uitat repede în direcția aceea.
— Pe noi ne caută, mami? Pe noi ne sună?
Nu i-a răspuns. Nu știa cine suna și pe cine caută. Dar, dacă aveau noroc – iar

norocul lor urma să se schimbe curând, da? – persoana care suna va avea motive de îngrijorare atunci când nu-i va răspunde nimeni la familia Camber. Iar acea persoană va veni până aici ca să vadă ce se petrece.

Cujo ridicase capul și îl înclinase într-o parte. Preț de o clipă, ei i s-a părut că seamănă izbitor de mult cu Nipper, câinele din reclamele vechi de la RCA[62], care stătea cu urechea aplecată la pâlnia gramofonului. S-a ridicat cu greu și a pornit împleticindu-se către casă și către țârâitul telefonului.

[62] Radio Corporation of America (n. tr.).

— Poate cățelul o să răspundă la telefon, a spus Tad. Poate...

Cu o repeziciune absolut sinistră, câinele uriaș și-a schimbat direcția și s-a îndreptat spre mașină. Nu mai părea deloc nesigur pe picioare, de parcă până acum nu făcuse nimic altceva decât să se prefacă. Nu mai lătra. Mai degrabă urla și mugea. Și parcă îi ieșeau flăcări din ochii ăia roșii. S-a izbit de mașină cu toată forța și a ricoșat. Cu ochii bulbucați de uimire, Donna a observat că îi îndoise un pic portiera. *Ar trebui să fie deja mort,* s-a isterizat ea, *să-și fi terciuit creierii ăia bolnavi să se fi lovit atât de tare încât să fi murit să fi murit SĂ FI MURIT...*

Cujo s-a ridicat de pe jos. Îi sângera botul. Ochii lui aveau din nou privirea aceea rătăcită și prostească. Telefonul din casă continua să sune. Câinele s-a prefăcut că pleacă de acolo, apoi s-a repezit pe neașteptate să se muște cu furie de propria-i coapsă, de parcă l-ar fi înțepat ceva acolo, s-a întors și a sărit la geamul Donnei. L-a lovit chiar acolo unde îi vedea chipul. S-a auzit altă bufnitură infernală. Geamul s-a umplut de sânge și a apărut o crăpătură lungă în el. Tad a țipat, și-a acoperit fața cu mâinile și a început să-și zgârie obrajii. Câinele a sărit din nou. Din botul însângerat, îi țâșneau în toate părțile bale albe și vâscoase. I se vedeau colții, duri și galbeni ca fildeșul vechi. A râcâit geamul cu ghearele. Între ochi, avea o tăietură din care curgea sânge. Ochii îi erau ațintiți asupra ei; ochi tâmpi și tulburi, dar care aveau – Donna era în stare chiar să jure că nu i se părea – un soi de inteligență. Un soi de inteligență malefică.

— *Pleacă de-aici!* i-a zbierat ea.

Cujo s-a izbit din nou de portieră, chiar sub geam. Și s-a mai izbit o dată. Și încă o dată. Acum, portiera chiar că se deformase. De fiecare dată când câinele de o sută de kilograme se izbea de mașină, Fordul Pinto se zdruncina din toate încheieturile. Iar de fiecare dată când auzea bufnetul acela puternic, era convinsă că murise în cele din urmă, sau măcar că își pierduse cunoștința. Și de fiecare dată câinele mai făcea câțiva pași către casă, se întorcea și ataca iar mașina. Fața lui Cujo era ca o mască de sânge și blană încâlcită, din care ochii lui – atât de blânzi pe vremuri – se uitau la ea cu furie ineptă.
A întors capul spre Tad și a văzut că intrase într-o stare de șoc, se ghemuise pe scaun în poziție fetală. Își ținea mâinile apăsate pe ceafă și icnea încontinuu.
Poate-i mai bine așa. Poate...
Telefonul a încetat să mai sune. Cujo, care tocmai voia să se întoarcă spre mașină, s-a oprit. Și-a înclinat din nou capul într-o parte, în poziția aia stranie, dar și sugestivă, de mai devreme. Donna și-a ținut respirația. Liniștea părea să se întindă la nesfârșit. Cujo s-a trântit în fund, și-a ridicat spre cer botul mutilat în ultimul hal și a scos un urlet – un sunet atât de jalnic și de oropsit, că pe ea au trecut-o toți fiorii; acum nu-i mai era deloc cald, ci parcă era într-o criptă înghețată. Aceea a fost clipa în care a știut – nu i s-a părut, nu s-a gândit – a știut că acel câine nu era un simplu câine. Era mult mai mult.
Dar clipa revelației a trecut. Cujo s-a ridicat în picioare, dar foarte lent și foarte istovit. După care s-a dus în fața Fordului Pinto. Pentru că nu-i mai vedea coada, Donna și-a zis că probabil voia să se culce acolo. Totuşi, a mai rămas încordată câteva secunde, încercând să se pregătească sufletește pentru cazul în care câinele ar fi sărit pe capotă, așa cum o mai făcuse înainte. Dar nu a sărit. Și nu se auzea niciun zgomot.
L-a luat pe Tad în brațe și a început să-i cânte în șoaptă.
Când Brett a renunțat în cele din urmă și a ieșit din cabina telefonică, Charity l-a luat de mână și au intrat împreună în cafeneaua din mallul Caldor's.
Veniseră până aici ca să caute niște fețe de masă și niște draperii.
Holly îi aștepta, sorbindu-și sucul rece.
— S-a întâmplat ceva? i-a întrebat ea.

— Nimic serios, a răspuns Charity, ciufulindu-i părul lui Brett. Își face griji pentru câinele lui. Nu-i așa?
Brett a ridicat din umeri, apoi a dat nefericit din cap.
— Hai, ia-o tu înainte, dacă vrei, a continuat Charity. Te prindem noi din urmă.
— Bine. Mă găsiți la parter.
Holly și-a terminat sucul și a zis:
— Pun pariu că dulăul tău e bine, Brett.
Brett i-a zâmbit cât de sincer a fost în stare, dar nu a spus nimic. S-au uitat amândoi după Holly, elegantă în rochia roșie și sandalele cu talpă din plută, iar Charity și-a dat seama că ea nu va putea niciodată să fie la fel de elegantă ca sora ei. Poate fusese pe vremuri, dar vremurile alea se sfârșiseră. Holly chemase o bonă să stea cu copiii ei și veniseră în Bridgeport pe la amiază. Holly îi dusese la masă – și plătise mâncarea delicioasă cu un card Diners Club –, apoi plecaseră la cumpărături. Însă Brett fusese tot timpul tăcut și retras, pentru că se gândea la Cujo și își făcea multe griji. Nici Charity nu prea avea chef de cumpărături; era mult prea cald și rămăsese cam speriată după episodul de somnambulism al lui Brett din dimineața aceea. În cele din urmă, îi propusese să sune acasă din cabina telefonică de lângă cafenea... însă rezultatul fusese exact acela de care se temuse ea.
A apărut chelnerița. Charity a comandat cafea, lapte și două pateuri.
— Brett, a început ea, atunci când l-am anunțat pe tatăl tău că vreau să venim în vizită la sora mea, el s-a opus...
— Mda, mi-am imaginat.
— ...și după aia s-a răzgândit. S-a răzgândit imediat. Cred că... poate și-a dat seama că așa are și el ocazia să plece într-o vacanță scurtă. Bărbaților le place câteodată să plece undeva singuri... înțelegi... să facă tot felul de lucruri pe care nu le pot face cu familia...
— Adică să se ducă la vânătoare?
(și la curve și să se îmbete și Dumnezeu știe ce altceva)
— Da. Asta...

— Și la filme, a spus Brett.
Chelnerița le-a adus gustările și băiatul a început să-și mănânce pateul.
(da, la filmele porno de la cinematograful ăla de pe Washington Street, pe care l-au botezat „Zona de luptă“)
— Posibil. În orice caz, ce vreau eu să-ți spun e că tatăl tău și-o fi luat liber vreo două zile ca să se ducă la Boston…
— Nu, nu prea cred, a exclamat Brett. Avea mult de muncă. *Foarte* mult. El mi-a zis.
— Poate nu chiar atât de mult cât a crezut, a spus ea, sperând ca tonul să nu-i trădeze cinismul din gând. În fine, eu cred că asta a făcut și că ăsta-i motivul pentru care n-a răspuns la telefon nici ieri și nici azi. Bea-ți laptele, Brett. Îți întărește oasele.
Băiatul a băut jumătate și i-a apărut o mustață albă, de moș. A pus paharul jos.
— Poate așa a făcut. Poate l-a convins pe Gary să meargă cu el. Îi place tare mult de Gary.
— Da, poate l-a convins, a spus Charity.
Vorbea de parcă ea nu se gândise deloc la varianta asta, când, de fapt, sunase la Gary acasă chiar în dimineața aceea, în timp ce Brett se juca în curte cu Jim Junior. Nu-i răspunsese nici acolo nimeni. Nu mai avea nici cea mai mică îndoială că erau împreună pe undeva.
— Nu ți-ai mâncat pateul.
Brett a mai mușcat o dată din el, după care l-a pus pe farfurie.
— Cred că e bolnav Cujo, mamă. Așa mi s-a părut ieri-dimineață. Pe cuvânt.
— Brett…
— *Zău* că părea bolnav, mamă. Tu nu l-ai văzut. Arăta… nu știu cum să zic… rău.
— Te-ai liniști dacă ai afla că e bine?
Brett a dat din cap.
— Atunci diseară o să-l sunăm pe Alva Thornton, că stă aproape, pe Maple Sugar Road, a zis Charity. Și o să-l rugăm să se ducă până la noi și să vadă ce face Cujo, bine? Presupun că tatăl tău deja a vorbit cu el și l-a rugat să-i dea de

mâncare cât timp e el plecat.
— Crezi tu asta?
— Da.
Vorbise cu Alva sau cu alt tip la fel ca Alva; nu chiar prieteni de-ai lui, pentru că, din câte știa ea, Gary era singurul prieten adevărat al lui Joe. Însă ar fi vorbit cu cineva dispus să-i facă serviciul ăsta contra altui serviciu pe care avea să i-l facă el în viitor.
Trăsăturile lui Brett s-au destins ca prin farmec. Din nou, un adult îi dăduse răspunsul corect, așa cum scoate un magician iepurașul dintr-o pălărie. În loc să se bucure, Charity s-a posomorât. Ce îi va spune dacă îl suna pe Alva și el îi zicea că nu-l mai văzuse pe Joe din primăvară? În fine, se va gândi la asta atunci când – și dacă – va fi cazul, pentru că ea credea în continuare că Joe nu l-ar fi lăsat pe Cujo de capul lui. Nu-i stătea în fire.
— Vrei să mergem s-o căutăm pe mătușa?
— Sigur. Stai să termin asta.
Charity l-a urmărit, pe jumătate amuzată și pe jumătate stupefiată, cum înfulecă restul pateului din trei înghițituri mari și își bea laptele ca să-i alunece dumicații mai ușor pe gât. Apoi s-a ridicat de la masă.
Charity a achitat nota și s-au dus la scara rulantă care ducea în jos.
— Băăă, da' ce mare-i magazinul ăsta! s-a minunat Brett. Că și orașul e mare, da, mamă?
— Pe lângă New York, orașul ăsta e cât Castle Rock, a spus Charity. Și să nu mai zici „bă". E urât, e ca o înjurătură.
— Bine.
Băiatul se ținea de balustradă și se uita în jur. În dreapta lor erau atârnate o mulțime de colivii cu papagali, care cârâiau de mama focului. În stânga era raionul cu articole de uz casnic, plin cu obiecte strălucitoare, din crom. Tot acolo mai era și o mașină de spălat vase, cu partea din față făcută în întregime din sticlă, ca să poți verifica mereu cât de bine spală. Când au coborât de pe scară, Brett s-a uitat la mama lui.
— Ați crescut împreună, da?

— Da, a zâmbit Charity.
— E tare drăguță.
— Mă bucur că așa crezi. Așa mi se pare și mie, dar eu o iubesc și sunt subiectivă.
— Cum de-a ajuns să fie atât de bogată?
Charity s-a oprit din mers.
— Tu asta crezi? Că Holly și Jim sunt *bogați?*
— Păi, casa aia pe care o au n-a fost ieftină deloc, a spus Brett.
Iar Charity l-a văzut din nou pe tatăl lui în trăsăturile încă neformate complet ale lui Brett: Joe Camber, cu pălăria aia verde dată pe ceafă, uitându-se la ea cu ochi atoateștiutori și sarcastici.
— Și nici tonomatul. Și ăla a fost scump. Plus că ea are portofelul plin cu tot felul de carduri de credit, în timp ce noi nu-l avem decât pe ăla de la Texaco...
Acum s-a răstit la el:
— Ție ți se pare frumos să te uiți în portofelele oamenilor care tocmai ce ți-au dat ceva bun de mâncare?
Băiatul a părut surprins și mâhnit de izbucnirea ei, dar imediat s-a închis în sine și nu și-a mai arătat emoțiile. Alt năravul lui Joe Camber.
— Doar am observat, pur și simplu. Nici n-aveam cum să nu le văd, că le-a scos și parcă a vrut să se dea mare cu ele.
— *Nu* s-a dat mare cu nimic! a strigat șocată Charity.
S-a oprit iarăși din mers. Ajunseseră la raionul de perdele și draperii.
— Ba da, s-a dat, a contrazis-o Brett. Le-a răsfirat atât de tare, de ziceai că voia să cânte la acordeon.
S-a înfuriat dintr-odată pe el – unul dintre motive fiind acela că era posibil ca fiul ei să aibă dreptate.
— Voia să i le vezi tu, a spus Brett. Asta-i părerea *mea*.
— Nu mă interesează părerile tale, Brett Camber.
O ardeau obrajii. Și o mâncau palmele de dorința de a-l plesni. Doar cu câteva minute mai devreme, când stăteau la masă și mâncau pateuri, îl iubise nespus... și, la fel de important, i se păruse că erau prieteni. Unde dispăruseră toate

sentimentele alea?
— Pur și simplu, m-am întrebat de unde are atâția biștari.
— Ăsta-i un cuvânt vulgar, nu crezi?
Băiatul a ridicat din umeri. Acum îi era ostil pe față, iar ea presupunea că o provoca dinadins. Sigur, era vorba și despre ce văzuse el la masă, dar era vorba și despre mult mai mult. Compara stilul lui de viață și stilul de viață al tatălui său cu un altul. Oare chiar își imaginase că avea să accepte automat modul în care trăiau sora și cumnatul ei, doar pentru că *ea* își dorea ca el să-l accepte – un stil de viață de care ea nu a avut parte, fie din cauză că avusese ghinion, fie din cauza propriei prostii, fie din ambele cauze? Oare el nu avea dreptul să critice... sau să analizeze ce vedea?
Ba da, recunoștea că avea dreptul ăsta. Însă nu se așteptase ca observațiile lui să o deranjeze atât de tare, să fie atât de complexe (chiar dacă doar intuitive), atât de corecte și atât de deprimant de negative.
— Presupun că Jim a câștigat toți banii ăștia, a spus ea. Știi cu ce se ocupă...
— Da, e conțopist, împinge niște hârtii toată ziua.
De data asta, a refuzat să-i intre în joc.
— Dacă asta crezi tu... Când s-a căsătorit cu Holly abia începuse să studieze dreptul la universitatea statului Maine, din Portland. Apoi s-a mutat la facultatea de drept din Denver, iar atunci, Holly și-a luat o mulțime de slujbulițe proaste ca să-l ajute să-și continue studiile. Cam așa se întâmplă într-o căsnicie. Soțiile muncesc pentru ca bărbații lor să se ducă la cursuri și să învețe și să capete competențe în anumite domenii...
Se tot uita în jur după Holly și i s-a părut la un moment dat că vede creștetul surorii ei mai mici la câteva culoare mai la stânga de ei.
— În orice caz, atunci când Jim a terminat facultatea, el și cu Holly s-au mutat în est și el s-a angajat la o firmă mare de avocatură din Bridgeport. N-a câștigat prea mult la vremea respectivă. Locuiau într-un apartament de la etajul al doilea, n-aveau aer condiționat vara și nici prea multă căldură iarna. Dar a avansat și acum a ajuns partener minoritar al firmei. Și, da, cred și eu că, după standardele noastre, câștigă mulți bani.

— Poate că ea face paradă de cardurile alea pentru că încă se mai simte săracă uneori, a spus Brett.
Pe Charity a impresionat-o și această remarcă subtilă, teribil de stranie pentru un copil crescut la țară. I-a ciufulit cu blândețe părul. Nu mai era supărată pe el.
— Ai zis că-ți place de ea.
— Da, îmi place. Uite-o acolo.
— Am văzut-o.
S-au dus la Holly, care-și alesese deja o mulțime de perdele și acum se uita cu atenție la fețele de masă.
Bine măcar că soarele coborâse în spatele casei.
Puțin câte puțin, a început să se răcească și cuptorul din mașina familiei Trenton. S-a iscat o boare oarecum constantă, iar Tad și-a întors recunoscător fața spre geamul deschis doar pe sfert. Cel puțin pentru moment, se simțea mai bine decât se simțise toată ziua. De fapt, întreaga zi i se părea acum un coșmar din care-și aducea aminte doar foarte puține fragmente disparate. Mai plecase de aici din când în când; pur și simplu coborâse din mașină și plecase. Asta își amintea. Plecase călare pe un cal. El și cu calul trecuseră printr-un câmp mare, unde se jucau mai mulți iepurași, la fel ca în filmul ăla de desene animate pe care-l văzuse când l-au dus mami și cu tati la cinematograful Lanterna Magică din Bridgton. La capătul câmpului era un iaz cu multe rațe. Rațele erau foarte simpatice. Tad s-a jucat cu ele. Se simțea mult mai bine aici decât cu mami, pentru că monstrul era acolo unde era și mami, monstrul care ieșise din dulapul lui. Dar monstrul nu venea până la iazul cu rațe. Lui Tad îi plăcea foarte mult aici, cu toate că avea vaga senzație că ar fi putut să uite drumul înapoi la mașină dacă rămânea prea mult lângă iazul ăsta.
După aia, soarele a coborât în spatele casei. Și au apărut umbrele răcoroase și atât de groase, că semănau cu catifeaua. Și monstrul n-a mai încercat să ajungă la ei. Poștașul nu venise, dar măcar acum putea să stea mai liniștit. Cea mai nasoală chestie era setea. Niciodată nu mai fusese atât de însetat. De asta i se păruse încântător iazul cu rațe – era un loc cu apă și cu iarbă verde, nu arsă de

soare.
— Ce zici, puiule?
Fața mamei aplecată peste el.
— Sete, a orăcăit el ca o broscuță. Mi-e tare sete, mami.
Și-a adus acum aminte că obișnuia să zică „tete“ în loc de „sete“. Dar râseseră de el copiii din tabăra de zi și îi ziseseră că e un „bebe mic“. Tot așa râseseră și de Randy Hofnager când l-au auzit zicând „ustăică“ în loc de „gustărică“. Așa că a început să pronunțe cuvintele așa cum trebuia și se supăra foarte tare pe sine însuși atunci când uita s-o facă.
— Știu, scumpule, și lui mami îi este sete.
— Precis e apă în casă.
— Puiule, nu putem să intrăm în casă. Încă nu. Câinele ăla rău e în fața mașinii.
— Unde?
Tad s-a ridicat în genunchi și l-a surprins valul de amețeală care i-a trecut încet prin cap, de parcă ar fi fost un val adevărat care urma să se spargă la țărm. S-a ținut cu o mână de bordul mașinii, ca să se sprijine, dar mâna aia părea să fie la capătul unui braț lung de doi kilometri.
— Nu-l văd.
Până și vocea îi suna ca de foarte departe, cu ecou stins.
— Stai la locul tău, Tad. Ești...
Mami a continuat să vorbească, iar el i-a simțit mâinile așezându-l înapoi în scaun. Numai că asta parcă se întâmpla altcuiva și el era doar un spectator. Cuvintele ei ajungeau la el ca de la foarte mare distanță; între ei doi era o ceață plumburie, la fel ca aia de azi-dimineață... sau de ieri-dimineață... sau din dimineața când tati plecase cu treburi în altă parte. Însă în zare se vedea un loc bun, așa că a plecat de lângă mami și s-a dus acolo. Era iazul cu rațe. Multe rățuște și un iaz cu nuferi. Iar vocea lui mami a devenit un murmur îndepărtat. Chipul ei frumos, mare și mereu alături de el, chipul ei atât de calm, atât de asemănător cu luna plină care se uita la el prin fereastră noaptea când se trezea ca să se ducă să facă pișu... chipul acela s-a făcut cenușiu și și-a pierdut

contururile. Și s-a contopit cu ceața. Vocea lui mami s-a transformat în clipocitul apei și în bâzâitul leneș al albinuțelor prea bune la suflet ca să te înțepe.
Și Tad a continuat să se joace cu rățuștele.
Donna a ațipit puțin, iar atunci când s-a trezit, toate umbrele se împreunaseră și singura lumină de pe aleea proprietății lui Camber avea culoarea cenușii. Se însera. Reușiseră cumva să treacă peste încă o zi și uite că – incredibil, dar adevărat – încă mai erau aici. Soarele – rotund și mare și portocaliu – se tolănise pe linia orizontului. I se părea că semăna cu o minge de baschet înmuiată în sânge. Și-a trecut limba prin gură. I se coagulase saliva și parcă nu mai putea s-o dizolve ca s-o readucă în starea de scuipat de om normal. Parcă avea cârlți în gât. Și-a imaginat cât de minunat ar fi fost să stea acum cu gura deschisă sub robinetul din grădina ei de acasă, să-l dea la maximum și să înghită toată cascada aia de apă rece ca gheața. Atât de puternică a fost această imagine creată în mintea ei înfierbântată, încât a făcut-o să se înfioare și i-a dat o durere zdravănă de cap.
Oare câinele ăla încă mai era în fața mașinii?
S-a uitat, dar normal că nu putea să-l vadă. Singurul lucru cert era că nu se mai afla în fața magaziei.
A apăsat butonul claxonului, dar acesta nu a scos decât un râgâit, care n-a avut niciun efect. Câinele ăla putea să fie oriunde. A trecut cu degetul de-a lungul crăpăturii argintii din geam, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă fiara aia turbată l-ar mai lovi de câteva ori. L-ar sparge? În urmă cu douăzeci și patru de ore, n-ar fi crezut așa ceva, dar acum nu mai era chiar atât de sigură.
S-a uitat din nou la ușa care ducea la veranda casei. Parcă era mai departe decât i se păruse înainte. Asta i-a amintit de o noțiune discutată la cursul de psihologie din facultate. *Idée fixe*, așa îi zicea asistentul universitar, un omuleț afectat, cu o mustăcioară ca a lui Charlie Chaplin. *Dacă ești pe o scară rulantă și scara se oprește, ți se va părea foarte greu să cobori pe picioarele tale.* Ideea i se păruse atât de amuzantă, încât atunci când era la Bloomingdale's și a dat peste o scară cu anunțul DEFECT agățat de ea, o coborâse. Și se amuzase și mai tare

când își dăduse seama că asistentul ăla micuț și afectat avusese dreptate: pur și simplu, picioarele nu vor să ți se mai miște. Și atunci se gândise la ce reacție ai putea avea dacă scara ta de acasă ar începe brusc să se miște tocmai când ești tu pe ea. Iar ideea asta o făcuse să râdă în hohote în mijlocul magazinului.
Însă acum nu mai era atât de amuzant. De fapt, nu era amuzant deloc.
Da, clar că ușa părea mai departe.
Mi-a luat mințile câinele ăsta.
A încercat imediat să respingă gândul. N-a reușit. A renunțat să mai încerce. Situația devenise mult prea disperată ca să-și mai permită luxul de a se minți singură. Intenționat sau nu, Cujo intrase în capul ei și o făcea să-și piardă tot curajul. Poate folosindu-se chiar de propria ei *idée fixe* despre cum ar trebui să fie lumea. Însă lucrurile se schimbaseră acum. S-a încheiat coborârea lină cu scara rulantă. Iar ea nu putea să rămână cu fiul ei pe treptele încremenite în așteptarea cuiva care să o repornească. Cruntul adevăr era că ea și cu Tad erau asediați de un câine.
Tad dormea. Dacă monstrul ăla de câine era în magazie, poate că asta ar fi șansa ei.
Dar dacă e tot în fața mașinii? Sau sub ea?
Și-a amintit ce spunea uneori tatăl ei atunci când se uita la meciurile de fotbal profesionist transmise la televizor. Aproape mereu se îmbăta turtă în ocazii din astea și mânca o farfurie mare de fasole rămasă de la cina de sâmbătă. În consecință, cam pe la al patrulea sfert[63], camera cu televizorul devenea de nelocuit pentru oamenii normali; până și câinele se furișa afară, cu un rânjet jenat, de dezertor, pe bot.

[63] Repriză în fotbalul american (n. tr.).

Vorba asta a tatălui ei era destinată placărilor și interceptărilor foarte bune. „A pândit ce a pândit, până când s-a repezit!“ striga el atunci și o scotea din minți pe mama ei... însă, în perioada când Donna era adolescentă, aproape tot ce zicea sau făcea el o scotea din minți pe mama ei.
Acum și l-a imaginat pe Cujo în fața Fordului Pinto; dar fără să doarmă – o, nu, fără să doarmă. Stătea ghemuit, cu labele sub el, cu ochii injectați ațintiți

asupra portierei din stânga, pe unde ar fi ieșit ea. O aștepta și spera că avea să fie atât de nesăbuită și să coboare din mașină. O pândea și o tot pândea, până când avea să se repeadă la ea.
Și-a frecat fața cu palmele, cu un gest rapid și nervos. Acum, luceafărul se uita la ei din albastrul tot mai întunecat al cerului. Soarele părăsise scena, lăsând în urmă-i o lumină galbenă peste câmpuri – lumină apatică, dar oarecum psihopată. De undeva, s-a auzit un tril de pasăre. A încetat preț de câteva secunde, apoi a reînceput.
Și-a dat seama că nu mai era deloc la fel de dornică să iasă din mașină și să fugă până la ușă, cum fusese în decursul după-amiezii. Pe de-o parte pentru că ațipise, iar atunci când s-a trezit n-a mai știut unde este câinele. Pe de altă parte, pentru că nu mai era chiar atât de cald – căldura aia infernală și felul în care-l afecta pe Tad fuseseră principalul motiv pentru care se gândise să facă asta. Însă acum era destul de bine în mașină, iar Tad trecuse din starea aceea de semiinconștiență într-una de somn normal. Se odihnea cum trebuie acum, măcar deocamdată.
Însă se temea că toate aceste lucruri erau mai puțin importante decât principalul motiv pentru care încă mai stătea aici – se temea ca nu cumva, încetul cu încetul, hotărârea ei să fi atins apogeul și apoi să fi început să-și piardă din vigoare. Își amintea că, în copilărie, făcuse niște cursuri de sărituri de la trambulină, în tabăra de vară de la Tapawingo. Și aflase cu acea ocazie că, atunci când te urci pe o trambulină pentru prima oară în viața ta, vine un moment în care trebuie să te decizi: ori sari, ori te retragi rușinată și o lași pe fata din spate să încerce. La fel și atunci când înveți să șofezi – vine o zi în care trebuie să ieși de pe drumurile pustii și să exersezi condusul prin oraș. În viață, vine câte un moment pentru orice. Un moment pentru săritura de la trambulină. Un moment pentru condusul prin aglomerație. Un moment pentru fuga până la ușa din spate.
Mai devreme sau mai târziu, câinele avea să își facă apariția. Situația era proastă, sigur că da, însă nu disperată. Nu încă. Momentul potrivit avea un ciclu al lui – iar chestia asta n-o învățase la cursul de psihologie, ci așa îi spunea

instinctul. Dacă luni ți se face frică pe trambulina cea mai înaltă și abandonezi, nu există nicio lege care să-ți interzică să te întorci marți și să încerci din nou să sari. Ai putea să...

Însă acum, cu multă părere de rău, mintea ei o anunța că acesta era un raționament fals și periculos.

În seara asta, nu se mai simțea la fel de plină de vigoare ca în seara trecută. Iar mâine-dimineață va fi și mai slăbită și mai deshidratată. Dar nu asta era partea cea mai rea. Stătea în fund pe scaunul de la volan – de câtă vreme? – de douăzeci și opt de ore. I se părea de-a dreptul imposibil, dar uite că așa era. Dacă va fi prea înțepenită ca să se mai miște cum trebuie? Dacă va ajunge până la jumătatea drumului și atunci ar apuca-o crampele musculare și cârceii și s-ar încovoia de durere și s-ar prăbuși la pământ?

În chestiuni de viață și de moarte, i-a spus fără milă mintea ei, *momentul potrivit apare o singură dată – și nu se mai întoarce.*

Respira mai repede și îi crescuse pulsul. Corpul ei și-a dat seama că totuși voia să încerce înainte ca informația aceasta să ajungă până la creier. S-a pomenit că-și aranjează mai strâns bluza în jurul mâinii drepte, s-a pomenit că stă cu mâna stângă pe clanța portierei și abia atunci a știut. Nu fusese o decizie conștientă – cel puțin ea nu știa să fi fost. Pur și simplu s-a trezit că asta avea să facă. Și avea să o facă acum, cât încă mai dormea Tad și nu exista riscul să vină după ea.

A tras clanța cu degete cleioase de transpirație. Își ținea respirația, ca să audă mai bine orice mișcare din lumea exterioară.

Pasărea a început din nou să cânte. Atâta tot.

Nici n-o să se deschidă portiera dacă a izbit-o prea tare și a deformat-o, și-a spus ea. Iar asta ar fi un soi de consolare amară. Atunci ar putea să stea potolită pe scaun, să se gândească la alte soluții, să vadă dacă a omis ceva... și să se mai deshidrateze un pic... și să devină un pic mai vlăguită... și mai înceată în mișcări.

S-a împins în ușă cu umărul stâng, apelând treptat la câtă forță mai avea în ea. Îi transpira mâna dreaptă în bluza de bumbac. Și își încleștase atât de tare pumnul, că o dureau degetele. Simțea cum îi intrau unghiile în palmă. Vedea

iar și iar în minte cum avea să spargă geamul de lângă încuietoarea ușii de la verandă, ba chiar și auzea clinchetul cioburilor care cădeau pe podeaua de lemn. Se vedea cum întindea mâna la clanță...
Însă portiera nu voia să se deschidă. S-a încordat și s-a îmbrâncit în ea cât de tare a putut. Îi ieșiseră în relief tendoanele de la gât. Dar fără niciun rezultat. Nu voia...
Când nici nu se mai aștepta, portiera s-a deschis brusc. Brusc și larg și cu un zbang îngrozitor de sonor. Donna a fost cât pe ce să se rostogolească pe jos. A vrut să se apuce de clanță, n-a nimerit-o, a mai încercat o dată, a reușit să pună mâna pe ea și să-și recapete echilibrul. Iar atunci, un soi de certitudine pesimistă și-a croit drum prin mintea ei. La fel de funestă și lipsită de orice sensibilitate ca anunțul unui doctor că ai cancer. Da, reușise să deschidă portiera, dar nu mai putea s-o închidă la loc. Iar câinele va sări înăuntru și îi va ucide pe amândoi. Probabil că, atunci când se va trezi, Tad avea să mai apuce să trăiască un ultim moment de speranță, în care să-și spună că totul nu era decât un vis. Și imediat colții lui Cujo îi vor sfârteca beregata.
Nu respira acum, hârâia urât de tot și foarte repede. Parcă avea paie aprinse în gât. Avea senzația că vede fiecare pietricică de pe alee. Însă nu mai era în stare să judece. I se învârtejeau toate gândurile în minte. Amintiri de demult i se năpusteau în prim-plan cu aceeași viteză cu care curgeau în filme imaginile cu parade în jurul personajului principal, când parcă și fanfarele și călăreții și majoretele fugeau cât de repede puteau de la locul nu se știe cărei crime ciudate.
Cum a refulat chiuveta și a țâșnit din ea mâzga aia verde și scârboasă care a ajuns până pe tavan și peste tot în jur.
Cum a căzut ea de pe terasa din spate și și-a rupt încheietura mâinii când avea doar cinci ani.
Cum s-a uitat într-o zi în jos, în timpul unei ore de algebră din primul an de liceu și, spre marea ei rușine și groază, a văzut pete de sânge pe fusta bleu și a înțeles că îi venise ciclul și cum o să se mai ridice ea din bancă la pauză fără s-o vadă cineva, fără să afle toți că Donna Rose era la menstruație?

Cum a fost când s-a sărutat franțuzește pentru prima oară cu un băiat. Pe băiat îl chema Dwight Sampson.
Cum l-a ținut pe Tad în brațe după ce abia îl născuse și cum i l-a luat asistenta; și cum a vrut să-i spună asistentei să nu i-l ia – *Dă-mi-l înapoi, n-am terminat cu el,* astea fuseseră cuvintele care-i stăteau pe buze, dar era mult prea slăbită ca să poată vorbi și imediat a auzit plescăitul ăla oribil când a ieșit placenta din ea; și și-a spus atunci: *Dau afară din mine aparatura care l-a ținut în viață*, după care și-a pierdut cunoștința.
Cum a plâns tata la nunta ei și cum s-a îmbătat la petrecerea de după...
Chipuri. Voci. Camere. Scene. Cărți. Spaima momentului prezent şi gândul că *O SĂ MOR...*
Cu un efort formidabil, a izbutit să se controleze cât de cât. A pus ambele mâini pe clanța portierei și a smucit-o cât a putut ea de tare. Portiera s-a trântit și s-a închis. Balamaua strâmbată de Cujo a protestat cu un țăcănit metalic. Bubuitul portierei l-a făcut pe Tad să tresară și să murmure ceva în somn. Donna s-a sprijinit de spătar. Tremura din tot corpul și plângea fără suspine. Lacrimi fierbinți îi curgeau de sub pleoape și îi alunecau până în spatele urechilor. Niciodată nu mai fusese în halul ăsta de speriată, nici măcar în copilărie când i se părea noaptea că vede păianjeni în toate colțurile camerei sale. Nu putea să încerce acum să ajungă la ușa aia. Nu, nici vorbă de așa ceva. Era complet terminată. Avea nervii făcuți varză. Mai bine să aștepte, să aștepte o ocazie mai bună...
Dar nici nu trebuia să lase această *idée* să devină una *fixe.*
Pentru că nu va mai fi nicio ocazie mai bună decât asta. Tad dormea; câinele nu se mai vedea. Precis că era adevărat; așa susținea logica. A fost un prim pocnet puternic, apoi altul când a tras de portieră și încă unul – cel de la sfârșit – când a închis-o. Zgomotele astea l-ar fi adus într-o fracțiune de secundă acolo, dacă ar fi fost în fața mașinii. Poate că intrase în magazie, dar Donna credea că ar fi auzit și de acolo tot tărăboiul pe care-l făcuse ea. Aproape sigur că plecase de nebun pe undeva. Nu va mai avea o ocazie atât de bună ca asta; iar dacă îi era prea frică s-o facă pentru binele ei, neapărat trebuia s-o facă pentru Tad.

Foarte frumos și foarte generos. Însă ce a convins-o în cele din urmă a fost imaginea care i-a apărut brusc înaintea ochilor: se vedea intrând în casa învăluită în întuneric a familiei Camber și luând receptorul telefonului în mână – iar atunci simțea că se liniștește. Că totul va fi bine. Ba chiar se și auzea vorbind cu un ajutor al șerifului Bannerman, pe un ton destul de calm și de rațional. După care punea receptorul în furcă. Și se ducea la bucătărie ca să bea un pahar cu apă rece.

A deschis din nou portiera, știind că avea să facă zgomot, dar tresărind și acum când a auzit pocnetul puternic. A blestemat câinele în gând, sperând că zăcea mort pe undeva și-l mâncau muștele.

Și-a dat jos picioarele din mașină și s-a strâmbat din cauza amorțelii și durerii. Și-a pus tălpile tenișilor pe pietriș. Și s-a ridicat încet. Cerul de deasupra ei se întuneca tot mai mult.

Pasărea a început să cânte; doar trei triluri, apoi a amuțit.

Cujo a auzit din nou cum se deschidea portiera; instinctul îi spusese că așa se va întâmpla. Când se deschisese prima oară, a vrut să se ridice din fața mașinii, unde zăcea într-o stare de semiletargie. A vrut să se ridice și s-o înșface pe FEMEIA care-i provocase toate durerile alea insuportabile din cap și trup. Și mai c-o făcuse. Dar instinctul îi ordonase să stea liniștit. Pentru că FEMEIA încerca să-l scoată din ascunzătoare – așa i-a explicat instinctul. Și a avut dreptate.

Pe măsură ce boala pătrundea tot mai adânc în el, propagându-se prin sistemul lui nervos ca un incendiu de vegetație, cu fum de culoarea penelor de turturică și cu flăcări de culoarea trandafirului, pe măsură ce boala continua să-i distrugă metodic toate tiparele de gândire și comportament, a reușit cumva să-l ascută la minte, să-l facă mai viclean, mai perspicace. Voia neapărat să-i prindă pe FEMEIE și pe BĂIAT. Ei îi provocaseră toată suferința asta – atât durerea din trup, cât și cea cumplită din cap pe care o căpătase atunci când se izbise iar și iar de mașină.

De două ori uitase astăzi de FEMEIE și de BĂIAT. Și ieșise din magazie prin deschizătura pe care i-o făcuse Joe Camber în ușa camerei din spate, unde își

ținea facturile. Coborâse până la mlaștina din dosul proprietății. De ambele dăți trecuse destul de aproape de ierburile înalte care acopereau intrarea în grota micuță din calcar unde își aveau adăpostul liliecii. Era apă în mlaștină, iar el era îngrozitor de însetat; numai că îl apucase furia la vederea apei – și prima, și a doua oară. Voia să bea apa aia; voia să ucidă apa aia; să se scalde în ea; să facă și pipi și caca în ea; s-o acopere cu pământ; s-o muște și s-o sfâșie; s-o facă să sângereze. De ambele dăți, acest amalgam de sentimente confuze îl făcuse să scheaune și să tremure și îl alungase de acolo. FEMEIA și BĂIATUL erau de vină pentru toate astea. Așa că nu va mai pleca de lângă ei. Nu exista nicăieri pe pământ un câine mai credincios sau mai decis să-și atingă scopul. Va aștepta până când va putea ajunge la ei. Dacă va fi nevoie, va aștepta până la sfârșitul lumii. Va aștepta. Va sta de pază.

Cel mai mult și mai mult, pe FEMEIE o voia. FEMEIA se uita la el de parcă voia să-i spună: *Da, da, eu sunt de vină, eu te-am îmbolnăvit, din cauza mea te doare atât de tare capul, eu am inventat suferința asta special pentru tine și n-o să mai scapi niciodată de ea.*

O, da, omoar-o, omoar-o!

S-a auzit un sunet. Un sunet foarte stins, dar care nu i-a scăpat lui Cujo; acum, urechile îi erau extraordinar de receptive la toate sunetele din jur. Lui îi aparținea acum întregul spectru al universului acustic. Auzea și clopotele din rai și zbieretele răgușite care se ridicau din iad. În nebunia lui, auzea atât sunetele reale, cât și pe cele imaginare.

Acum era zgomotul foarte stins al pietricelelor care se frecau unele de altele. Cujo și-a lipit burta de pământ și a așteptat. Îl ustura urina fierbinte care curgea din el, dar n-a luat-o în seamă. Aștepta s-o vadă pe FEMEIE. Iar atunci când FEMEIA avea să își facă apariția, se va năpusti asupra ei și o va ucide.

Telefonul a început să sune la parterul distrus din casa familiei Trenton.

De șase ori, de opt ori, de zece. Apoi s-a oprit. La scurt timp după asta, exemplarul săptămânalului *Call* din Castle Rock s-a lovit de ușa din față cu un pocnet surd, iar Billy Freeman a mers mai departe cu bicicleta lui, marca Raleigh. Avea tolba cu ziare atârnată de umăr și fluiera.

În camera lui Tad, ușa de la dulap era dată de perete, iar aerul era greu de un miros imposibil de descris – uscat și pătrunzător și sălbatic, ca de fiară.
În Boston, centralista l-a întrebat pe Vic Trenton dacă dorea să mai încerce.
— Nu, mulțumesc, a spus el și a închis.
Roger descoperise că pe canalul 38 se transmitea meciul de baseball dintre echipele Red Sox și Kansas City și acum se uita la încălzirea jucătorilor, stând tolănit pe canapea, doar în boxeri, cu un sendviș de la room-service într-o mână și cu un pahar cu lapte în cealaltă.
— Dintre toate obiceiurile tale, i-a zis Vic, majoritatea încadrându-se în sfera celor realmente ofensatoare și mergând până la unele cam dezgustătoare, mâncatul în izmene mi se pare cel mai scârbos.
— Ia ascultați la el! s-a adresat Roger camerei goale. Are treij'doi de ani și tot le mai zice „izmene".
— Și ce-i rău în asta?
— Nimic... în caz că încă mai mergi cu cortul în taberele de cercetaşi.
— Cred c-o să-ți tai beregata la noapte, Rog, a spus Vic, zâmbind binedispus. Și o să te trezești înecat cu propriul tău sânge. Ohoho, cât de rău o să-ți pară! Dar știi ceva? O să fie... *prea târziu!*
A luat de pe farfurie cealaltă jumătate din sendvișul cu pastramă al lui Roger și a mușcat cu ură din el.
— Nu-i deloc igienic ce faci tu, a zis Roger, scuturându-și firimiturile de pe pieptul gol și plin de păr. Deci, n-ai dat de Donna, nu? Nu era acasă?
— Nț. Probabil s-a dus cu Tad până la Tastee Freeze să-și ia niște burgeri sau mai știu eu ce. Habar n-ai ce rău îmi pare că nu sunt acasă.
— Ia gândește-te, i-a rânjit malițios Roger, mâine pe vremea asta o să fim la New York. O să savurăm niște cocktailuri sub orologiul ăla superb din hotelul Biltmore...
— Ducă-se dracului Biltmore cu ceasul lui cu tot, a exclamat Vic. Nu-i zdravăn la cap ăla care pleacă cu afaceri din Maine până la Boston și după aia până la New York, bașca pe timpul verii.
— Mda, aici cam ai dreptate.

Pe ecranul televizorului, Bob Stanley[64] tocmai arunca mingea cu boltă în colțul exterior jucătorului aflat la bătaie, marcând astfel începerea partidei.

[64] Bob Stanley (n. 1954) – fost jucător profesionist de baseball, la echipa Red Sox din Boston (n. tr.).

— Teroare, nu altceva.

— Să știi că-i destul de bunuț sendvișul ăsta, i-a zâmbit triumfător Vic asociatului său.

Roger a înșfăcat farfuria și a ținut-o lângă piept.

— Sună la room-service și comandă-ți și tu unul, manglitorule care ești tu manglitor.

— Care-i numărul?

— Cred că șase-opt-unu. Scrie acolo.

— Nu vrei niște bere? l-a întrebat Vic, ducându-se din nou la telefon.

Roger a clătinat din cap.

— Am băut prea multă la prânz. Mă doare capul, nici burta nu se simte prea bine... Probabil că o să mă apuce și cufureala până mâine-dimineață. Uite cât de repede ajung să înțeleg adevărul, amice. Nu mai sunt tânăr.

Vic a sunat la room-service și și-a comandat un sendviș cald cu pastramă și două sticle de Tuborg. Apoi a pus receptorul în furcă și s-a uitat la Roger. Acesta stătea cu ochii lipiți de televizor. Își ținea farfuria în echilibru pe burta lui deloc mică și plângea. În primul moment, Vic a crezut că nu vede bine, că-i un fel de iluzie optică. Dar nu, lacrimi erau alea de pe obrajii lui Roger. Iar televizorul le reflecta în tot spectrul de culori.

Nu s-a mișcat la început, pentru că nu putea să se decidă dacă să se ducă la Roger sau să o apuce în cealaltă direcție și să ia ziarul, prefăcându-se că nu observase nimic. Dar atunci, Roger s-a uitat la el, iar grimasele lui erau sincere și neprefăcute, chipul lui era lipsit de apărare și la fel de vulnerabil cum fusese chipul lui Tad atunci când căzuse de pe leagăn pe trotuar și își julise genunchii.

— Ce mă fac, Vic? l-a întrebat el cu voce sugrumată de lacrimi.

— Despre ce vorbe...

— Știi bine despre ce vorbesc.

Mulțimea de pe stadionul Fenway a izbucnit atunci în urale, pentru că echipa

din Boston tocmai reușise să elimine doi jucători din echipa adversă în prima jumătate a reprizei.

— Stai cuminte, omule. Nu...

— O să se aleagă praful de tot și o știi și tu, a spus Roger. Toată povestea pute ca un cofraj plin cu ouă care au stat la soare o săptămână. Doar ne prefacem că n-ar fi așa. Jucăm un joc. Da, sigur, îl avem de partea noastră pe Rob Martin. Îl avem de partea noastră și pe evadatul ăla din Azilul Actorilor Boșorogi. Evident că și pe ăia de la Summers Marketing & Research, din moment ce încă mai primim facturi de la ei. Superb. Absolut toți sunt în tabăra noastră, mai puțin ăia care contează cu adevărat.

— Dar nu-i nimic bătut în cuie, Roger. Nu încă.

— Althea nu pricepe cât de multe sunt în joc, a continuat Roger. Bine, asta-i vina mea. Poți să zici că n-am curaj, că fac pe mine de frica ei. Dar îi place foarte tare în Bridgton, Vic. *Foarte tare* îi place. Și fetele... fetele și-au făcut prietene la școală... și se duc vara pe lac... și nici nu le trece prin minte ce *le așteaptă.*

— Mda, îmi pare rău, e nasol. Nu încerc să te conving să renunți.

— Donna știe cât de rău e?

— Cred că la început și-a zis că face cineva mișto de noi. Dar acum s-a cam prins cum stau lucrurile.

— Numai că ei nu-i place statul Maine la fel de mult cum ne place nouă.

— Poate nu i-a plăcut în primă instanță. Dar acum cred că s-ar îngrozi dacă ar afla că trebuie să-l ducă pe Tad înapoi la New York.

— Ce mă fac? a repetat Roger. Nu mai sunt tânăr. Tu n-ai decât treizeci şi doi de ani, dar eu fac patruzeci şi unu luna viitoare. Ce o să fac la vârsta asta? Să mă apuc să bat la ușa tuturor firmelor din domeniu ca să le duc câte un curriculum vitae? Oare ăia de la J. Walter Thompson[65] o să mă întâmpine cu brațele deschise? „Bine ai venit, Roger, dragul nostru, ți-am ținut locul cald. Pornești de la treizeci și cinci de mii pe lună.“ Asta crezi că-mi vor zice?

[65] JWT – agenție de publicitate, înființată în 1896 de James Walter Thompson (n. tr.).

Vic a clătinat din cap, fără să-i răspundă. O parte din el era puțin cam supărată

pe Roger.
— Am fost doar furios la început. Încă mai sunt, dar acum sunt mai mult speriat decât orice altceva. Stau noaptea în pat și încerc să-mi imaginez cum va fi... după... *Ce* va fi. Și nu pot, nu sunt în stare. Te uiți la mine și îți zici: „Roger prea le ia pe toate în tragic". Îți...
— Nici nu-mi trece prin cap așa ceva, l-a întrerupt Vic, sperând că vorbea pe un ton firesc și inocent.
— Nu o să spun că mă minți, a spus Roger, dar lucrăm împreună de destul de mult timp și cam știu cum gândești. Te cunosc mai bine decât ți-ai putea închipui. În orice caz, nu te condamn pentru părerea ta, dar să știi că-i o mare diferență între treizeci și doi de ani și patruzeci și unu. Între treizeci și doi de ani și patruzeci și unu, viața te stoarce de tot curajul pe care-l aveai.
— Stai puțin, eu tot mai cred că avem o șansă de reușită cu propunerea asta...
— Iar eu aș vrea să luăm vreo douăzeci de cutii cu Red Razberry Zingers la Cleveland, a zis Roger, și să le deșertăm în cururile lor după ce ne dau papucii. Să știi că am loc unde să car toate cerealele alea.
Vic l-a bătut ușor pe umăr.
— Mda, pricep ce vrei să spui.
— Dar tu? *Tu* ce-ai să faci dacă ne reziliază contractul? l-a întrebat Roger.
Vic se gândise la asta. Întorsese problema pe toate părțile. De fapt, trebuie spus că el începuse să o facă de pe vremea când Roger nici măcar nu îndrăznea să conceapă o asemenea situație.
— Dacă ne lasă fără contract, o să muncesc mai mult decât am muncit eu în toată viața mea, a răspuns el. Treizeci de ore pe zi, dacă o să fie nevoie. Chiar dacă ar fi vorba de șaizeci de contracte mici din New England care să-l compenseze pe cel de la Sharp, așa am să fac.
— Ne omorâm degeaba.
— Poate, a zis Vic. Dar trebuie să facem tot posibilul să-i convingem. Oricum nu mai avem nimic de pierdut. Corect?
— Probabil că, a murmurat Roger, dacă se angajează Althea pe undeva, am mai putea să ne ținem casa încă un an. Să încercăm să o vindem în perioada asta, că

dobânzile sunt alea care sunt.
Din senin, lui Vic i s-au bulucit o mulțime de cuvinte în spatele buzelor: despre tot rahatul ăla în care se vârâse Donna pentru că simțise ea nevoia să se mai creadă o tinerică de nouășpe-douăzeci de ani. Și parcă l-a cuprins un soi de furie surdă față de Roger – pentru că Roger avea o căsnicie fericită și fără probleme, de cincisprezece ani. Pentru că Roger o avea pe drăguța și serioasa Althea care-i încălzea patul (și tare s-ar mai fi mirat Vic dacă ar fi aflat că Altheei Breakstone îi trecuse măcar vreodată prin cap să-și înșele soțul). Pentru că Roger n-avea nici cea mai vagă idee de cât de multe lucruri pot merge prost în același timp.
— Uite ce s-a întâmplat, a început el. Am primit joi un bilet cu poșta de după-amiază...
Chiar atunci s-au auzit bătăi în ușă.
— Ți-au adus mâncarea, a spus Roger.
Și-a luat cămașa și s-a șters pe față cu ea... iar acum, că nu-i mai vedea lacrimile, lui Vic i s-a părut dintr-odată imposibil să-i mai împărtășească lui Roger necazul lui. Poate pentru că Roger avea dreptate, iar marea diferență dintre ei erau cei nouă ani dintre treizeci și doi și patruzeci și unu.
Așa că s-a dus la ușă și și-a luat berile și sendvișul. Nu terminase ce voia să spună atunci când bătuse chelnerul la ușă, dar Roger nu l-a întrebat nimic. S-a întors la meci și la problemele lui personale.
Vic s-a așezat și a mușcat din sendviș. Nu a fost prea surprins să-și dea seama că-i cam trecuse pofta de mâncare. S-a uitat la telefon și a sunat din nou acasă, fără să se oprească din mestecat. A lăsat telefonul să sune de vreo zece ori, apoi a închis. Între sprâncene îi apăruse o cută de îngrijorare. Era opt și cinci, iar ora de culcare a lui Tad era opt. Poate că Donna se întâlnise cu cineva sau poate că se simțeau deprimați să stea singuri în casă și plecaseră în vreo vizită. La urma urmei, nu exista nicio lege care să spună că era obligatoriu ca Tad să fie în pat la opt fix, mai ales vara, când se întuneca atât de târziu și era atât de cald. Sigur, era posibil. Poate se duseseră în parcul orașului ca să se joace până se mai răcorea puțin aerul, ca să poată dormi cum trebuie. Da, sigur că da.

(sau poate că Donna e cu Steve Kemp)
Nici vorbă, asta era o prostie. Îi spusese că s-a terminat și el o crezuse. Chiar o crezuse. Donna nu mințea.
(și nici de înșelat nu înșală, nu-i așa, prietene?)
A încercat să alunge gândul, dar degeaba. Șobolanul ieșise din ascunzătoare și avea să-i rontăie creierii ceva vreme de acum înainte. Ce-ar fi făcut cu Tad dacă i-ar fi venit dintr-odată cheful să plece cu Kemp? Oare erau acum toți trei în vreo cameră de motel, într-unul dintre motelurile alea dintre Castle Rock și Baltimore? Nu fi tâmpit, Trenton! Poate s-au dus...
La concertul ăla, da, normal că acolo sunt. În fiecare marți seara, se organiza câte un concert pe estrada din parc. Uneori cânta orchestra liceului, alteori, câte un grup de muzică de cameră, câteodată chiar și o trupă locală de ragtime, care se chema „Muchia zimțată". Da, acolo erau – se bucurau de răcoarea serii și ascultau cum masacrau tipii ăia din trupă cântecul „Candy Man" al lui John Hurt[66] sau poate chiar „Beulah Land".

[66] Mississippi John Hurt (1893-1966) – cântăreț și chitarist de blues (n. tr.).

(dacă nu cumva e cu Kemp)
Și-a terminat sticla de bere și a deschis-o pe a doua.
Donna a stat treizeci de secunde lângă mașină, mișcându-și încet picioarele pe pietriș ca să și le dezmorțească. Se uita atentă la atelier, bănuind că de acolo avea să vină Cujo – dacă va veni. Ori dinăuntru, ori de după colț, sau poate din spatele camionului cu platformă, care, la lumina stelelor, semăna destul de mult cu un câine – o corcitură uriașă și neagră și murdară, care dormea buștean.
A rămas acolo, pentru că încă nu se simțea pregătită. Noaptea răsufla de jur împrejurul ei, aducându-i în nări tot felul de miresme delicate, care-i aminteau de vremea când era mică şi obișnuia să miroasă mereu toate parfumurile acestea. Miresme de trifoi și fân, de la casa de la poalele dealului, mireasma dulce a caprifoiului.
Și a auzit ceva: muzică. Acorduri îndepărtate, foarte stinse. Dar auzul i se acomodase în mod straniu cu șoaptele nopții și era sigură că asta auzea.

Tranzistorul cuiva, și-a zis ea în primul moment; dar apoi și-a dat seama cu uimire că era muzica de la concertul din parc. Dixieland jazz. Ba chiar a recunoscut și melodia; era „Shuffle Off to Buffalo". *Sunt peste unsprezece kilometri până acolo,* și-a spus ea. *N-aș fi crezut una ca asta – cât de tăcută este noaptea! Cât de calmă!*

Și cât de vie se simțea ea acum!

Îi bătea inima în piept ca un mecanism mic, dar foarte puternic. Îi crescuse tensiunea. Își mișca foarte bine și ușor ochii în orbite. Parcă o cam înțepau rinichii, dar nu prea tare. Asta era; acum ori niciodată. Iar gândul că își risca *viața, viața ei reală,* emana o fascinație puternică și imposibil de pus în cuvinte.

A trântit portiera și a închis-o – *zbang.*

A așteptat, adulmecând aerul ca un animal. Nimic. Gura magaziei-atelier a lui Joe Camber era întunecată și mută. Cromul de pe amortizorul din față al Fordului Pinto lucea vag. De departe, continua să se audă muzica Dixieland, ritmată și impertinentă și veselă. S-a aplecat, așteptându-se să-i trosnească genunchii. Dar nu s-a întâmplat asta. A luat un pumn de pietriș de pe jos. Și a început să arunce pietricelele, una câte una, peste capota mașinii, către locul acela pe care nu mai putea să-l vadă din cauza întunericului.

Prima pietricică a căzut chiar în fața nasului lui Cujo. A ricoșat în alte pietre, după care nu s-a mai mișcat. Cujo a zvâcnit puțin. Îi atârna limba din gură. Parcă rânjea. A doua pietricică a aterizat în spatele lui. A treia l-a lovit în umăr. Dar nu s-a mișcat. FEMEIA încerca să-l scoată din ascunzătoare.

Donna a rămas lângă mașină. Se încrunta nedumerită. Auzise pocnetul făcut de prima pietricică. O auzise și pe a doua. Însă a treia... parcă nu căzuse. Nici măcar un singur pocnet, oricât de mic. Ce însemna asta?

Brusc, n-a mai vrut să încerce să ajungă la ușă până nu se asigura că nu era câinele în fața mașinii. La pândă. După aceea, sigur că da. Sigur. Dar acum... acum trebuia să fie sigură.

A făcut un pas. Și încă unul. Și al treilea.

Cujo era pregătit. Ochii lui roșii scânteiau în întuneric.

Patru pași de la portieră. Inima îi bubuia în piept.

Acum Cujo îi putea vedea pulpele și șoldurile FEMEII: imediat avea să-l vadă și ea pe el. Foarte bine.
Voia să-l vadă.
Cinci pași de la portieră.
Donna a întors capul. I-a trosnit gâtul ca balamaua unei uși vechi de plasă. Avea o presimțire, ştia aproape sigur că se va întâmpla ceva. S-a uitat după Cujo. Și Cujo era acolo. Fusese acolo tot timpul ăsta, ghemuit, ascunzându-se de ea, așteptând-o. O pândea şi o tot pândea până când se repezea...
Li s-au întâlnit privirile – ochii Donnei, mari și albaștri; ai lui Cujo, tulburi și roșii. Preț de o clipă, Donna s-a văzut în ochii lui, a văzut FEMEIA – oare și el se vedea în ochii ei?
Și atunci a sărit la ea.
De data aceasta, nu a mai împietrit. A făcut repede câțiva pași în spate, bâjbâind după clanța de la portieră. Cujo mârâia și rânjea la ea și balele groase îi curgeau dintre colți. A aterizat în locul unde fusese ea și a derapat pe pietriș cu labele lui țepene, oferindu-i FEMEII încă o secundă extrem de prețioasă. Donna a nimerit cu degetul mare pe butonul clanței și l-a apăsat. A tras. Ușa era blocată. Ușa nu voia să se deschidă. Cujo s-a năpustit asupra ei.
Parcă cineva îi aruncase o minge medicinală drept în zona moale și vulnerabilă dintre sâni. A avut senzația că aveau să-i iasă printre coaste – și o *durea* – și atunci l-a apucat pe câine de gât și și-a vârât degetele în blana aia deasă și murdară, încercând să-l țină cât mai departe de ea. Își auzea șuieratul rapid al respirației. În ochii demenți ai lui Cujo se reflecta lumina stelelor. Pocnea din colți la doar câțiva centimetri de fața ei, iar răsuflarea lui avea miros de lume moartă, de boală în fază terminală, de crimă fără noimă. Ca într-un fel de delir, și-a adus aminte acum de tocătorul de gunoi care a refulat înainte de sindrofia mamei ei și a împroșcat mâzga aia verde pe tot tavanul.
Nici ea nu și-a dat seama cum, dar s-a încordat cât a putut de tare și a reușit să-l azvârle la o parte tocmai atunci când încerca să sară din nou la gâtul ei. A dat disperată din mâini, încercând să găsească butonul de la clanța portierei. Și l-a găsit. Dar n-a mai apucat să-l apese, pentru că monstrul ăla de câine s-a repezit

din nou. L-a lovit cu piciorul, iar talpa pantofului l-a nimerit drept în botul deja sfâșiat de la atacul lui de kamikaze asupra portierei de mai devreme. Câinele a căzut lat pe spate, urlând de furie și de durere.
A reușit din nou să dea de butonul de la clanță, știind bine că asta era ultima ei șansă. Ultima șansă a lui Tad. L-a apăsat și a tras de ușă cu toată puterea, tocmai când câinele se repezea din nou asupra ei, aidoma unei creaturi din iad, care voia s-o atace și s-o tot atace fără contenire, până când unul dintre ei avea să moară. Brațul nu-i stătea în cel mai bun unghi: mușchii nu se înțelegeau între ei și simțea o durere cumplită în spate, chiar deasupra omoplatului drept, de parcă și-ar fi scrântit ceva acolo. Dar bine măcar că s-a deschis portiera. Abia ce a reușit să se prăbușească pe scaun, că a apărut din nou câinele.
Tad s-a trezit. Și-a văzut mama izbită de cotiera dintre ei, iar mama avea ceva în poală, ceva oribil, o creatură cu blană și ochi roșii. Și atunci și-a dat seama ce era creatura aia. O, da, firește că și-a dat seama. Era monstrul din dulapul lui, monstrul care-i promisese că avea să vină din ce în ce mai aproape de el, din ce în ce mai aproape, până când a ajuns în cele din urmă *chiar lângă patul tău, Tad.* Și, da, aici era. Aici era. Lângă el. „Vorbele De Gonit Monstrul“ nu au avut niciun efect; pentru că monstrul era acum aici și îi omora mama. Și-a acoperit ochii cu palmele și a început să urle.
Colții lui țăcăneau la doar câțiva centimetri de burta ei. L-a ținut la distanță cât a putut ea de bine, auzind ca prin vis țipetele lui Tad. Ochii roșii ai lui Cujo erau pironiți asupra ei. Și – culmea culmilor! – dădea din coadă. Se opintea prin pietriș cu picioarele din spate, încercând să se sprijine cât mai bine ca să poată sări înăuntru. Numai că pietricelele îi tot alunecau de sub labe.
S-a repezit încă o dată, Donna l-a scăpat din mâini, şi deodată câinele o *muşca*, de abdomenul dezgolit o mușca, chiar sub sutienul din bumbac, săpând după mațele ei...
Donna a scos un țipăt înăbușit și primitiv de durere și l-a împins cât de tare a putut cu ambele mâini. A reușit să se îndrepte pe scaun; îi curgea sânge pe betelia pantalonilor. Cu mâna stângă, îl ținea la distanță pe Cujo. Cu dreapta a bâjbâit după clanță și a găsit-o. A început să-l lovească pe câine cu portiera. De

fiecare dată când îl izbea în coaste, se auzea o bufnitură puternică, ca atunci când baţi un covor gros, atârnat pe bara din curte. De fiecare dată când îl lovea portiera, Cujo gemea şi gâfâia şi o acoperea cu răsuflarea lui fierbinte şi împuţită.
S-a dat puţin mai în spate, ca să-şi ia avânt. Donna a profitat de asta şi a tras din nou portiera spre ea, cu toată forţa pe care o mai avea – şi nu mai avea prea multă. De data aceasta, uşa s-a izbit de gâtul şi de capul lui, şi s-a auzit un scrâşnet înfundat. Cujo a scos un urlet de durere, iar Donna şi-a spus: *Acum trebuie să se retragă, trebuie, TREBUIE*, însă câinele a luat-o înainte, nu înapoi, şi a muşcat-o de pulpă, chiar deasupra genunchiului, i-a sfârtecat-o cu o mişcare fulgerătoare şi i-a smuls o bucată de carne de acolo. Donna a zbierat.
A trântit portiera de capul lui Cujo. Iar şi iar şi iar. Urletele ei se contopeau cu ale lui Tad, se contopeau într-un coşmar întunecat, în timp ce câinele o tot muşca de picior, transformându-i-l în cu totul altceva, în ceva sfâşiat şi însângerat şi mânjit de bale. Capul câinelui era plin de un sânge gros şi lipicios care, în lumina neclară a stelelor, părea negru ca sângele de insectă. Încetul cu încetul, reuşea să intre tot mai mult în maşină; Donna nu mai avea forţă să-l împiedice.
A tras de portieră o ultimă dată – cu capul lăsat mult pe spate, cu gura căscată şi strâmbată de încordare pe chipul ei livid, ca de fantomă abia deslușită prin întuneric. Şi chiar că a fost ultima dată; pur şi simplu, nu mai avea pic de vlagă în ea.
Însă, dintr-odată, lui Cujo i-a fost de ajuns.
S-a retras scheunând, s-a împleticit câţiva paşi şi s-a prăbuşit pe pietrele aleii. Tremura rău de tot şi îşi mişca încet şi neputincios picioarele, de parcă l-ar fi mâncat aerul şi voia să se scarpine. A început să-şi frece capul plin de răni cu laba dreaptă din faţă.
Donna a trântit uşa, a închis-o şi s-a sprijinit de spătar suspinând stins.
— Mami-mami-mamiiii...
— Tad... e în regulă...
— *Mamiii!*

— ...în regulă...
Mâini: mâinile lui pe ea, agitate ca aripile unei păsări mici și speriate; ale ei pe chipul lui Tad, atingându-l, mângâindu-l, încercând să-l liniștească, apoi căzând moi la loc.
— Mami... acasă... te rog... la tati... acasă... tati... acasă...
— Sigur, Tad, o să mergem... o să mergem, îți promit că o să te duc acasă... o să...
Vorbele astea nu mai aveau nicio noimă. Totul era bine. Simțea cum se stinge, cum se afundă în ceața aceea neagră din ea, a cărei existență nu o bănuise până acum. Rugăminții le lui Tad se înlănțuiau, aidoma cuvintelor strigate într-o încăpere cu ecou. Dar totul era în regulă. Era...
Ba nu. Nu era deloc în regulă.
Pentru că o mușcase câinele...
...și câinele era turbat.
Holly i-a spus surorii ei să termine cu prostiile și să formeze direct, dar Charity a insistat să sune la centrala telefonică și să i se factureze convorbirea pe numărul ei de acasă. Nu-i stătea în fire să accepte pomană de la nimeni, nici măcar ceva atât de mărunt cum era plata pentru un telefon interurban dat după șase seara.
Centralista a redirecționat-o la „serviciul de informații numere clienți“ din statul Maine, iar Charity a cerut numărul lui Alva Thornton din Castle Rock. După câteva secunde, a sunat telefonul acasă la Alva.
— Alo, aici ferma de găini Thornton.
— Alo, Bessie?
— Da, eu mi-s.
— La telefon Charity Camber. Te sun din Connecticut. Aș putea să vorbesc cu Alva?
Brett stătea pe canapea și se prefăcea că ar citi o carte.
— Vai, Charity, îmi pare rău, nu-i acasă. E seara lui de bowling. S-au dus toți la sala Pondicherry din Bridgton. S-a întâmplat ceva?
Charity se gândise foarte bine ce anume să spună. Situația era cam delicată.

Tuturor nevestelor din Castle Rock (și nu doar lor) le plăcea să bârfească, iar Bessie nu făcea excepție. Dacă ar fi aflat că Joe Camber plecase să-și facă de cap fără știrea soției, imediat ce Charity și Brett se duseseră la sora ei din Connecticut... păi, ce alt subiect mai bun de bârfă ar fi putut să existe?
— Nu, doar că suntem puțin cam îngrijorați din cauza câinelui. Adică Brett și cu mine, noi suntem îngrijorați.
— Saint-Bernardul ăla al vostru?
— Îhî, Cujo. Sunt cu Brett în vizită la sora mea, iar Joe s-a dus cu treburi până la Portsmouth.
Asta era o minciună sfruntată, dar una sigură; pentru că Joe se mai ducea din când în când la Portsmouth ca să cumpere piese auto (acolo nu se percepeau taxe pe vânzări) și ca să urmărească licitațiile de mașini.
— Am vrut doar să mă asigur că a rugat pe cineva să-i dea de mâncare. Știi și tu cum sunt bărbații.
— Păi, Joe a trecut pe la noi ieri sau alaltăieri, a zis Bessie, nu tocmai convinsă că așa fusese.
În realitate, povestea se întâmplase joia trecută. Bessie Thornton nu era o femeie prea isteață (răposata Evvie Chalmers, străbunica ei, obișnuia să spună – de fapt, să zbiere – oricui avea chef s-o asculte că Bessie „n-ar fi capabilă să treacă niciun test de inteligență, dar măcar este bună la suflet"), iar traiul ei la ferma de găini a lui Alva era unul greu, așa că se refugia în „povești", cum le zicea ea serialelor preferate – *As the World Turns, The Doctors* și *All My Children* (încercase să se uite și la *Tânăr și neliniștit,* dar i se părea „mult prea îndrăzneț"). Prin urmare, i se mai întâmpla să încurce lucrurile din lumea reală care nu aveau legătură cu găinile (cărora le dădea de mâncare și apă) sau cu reglarea volumului la muzica din cuibarele lor, sau cu examinarea și sortarea ouălor, sau cu spălatul podelelor și hainelor și vaselor, cu vânzarea ouălor, cu îngrijirea grădinii. Iar iarna, evident că era în stare să spună oricui ar fi întrebat-o care era data următoarei întâlniri a membrilor din clubul „Diavolii Zăpezii" din Castle Rock, club de proprietari de snowmobile, din care făceau parte ea și cu Alva.

În acea zi, din urmă cu aproape o săptămână, Joe venise la ei cu o anvelopă de tractor pe care o reparase pentru Alva. O făcuse pe gratis, pentru că de la el își luau ouăle la jumătate de preț. Plus că Alva îi grebla lui Joe peticul de grădină în fiecare aprilie; așa că Joe i-a peticit anvelopa fără discuții. Așa erau învoielile între oamenii de la țară în vremurile acelea.
Charity știa foarte bine că Joe se dusese la soții Thornton, cu anvelopa reparată, joia trecută. La fel de bine știa și că Bessie mai încurca zilele. Prin urmare, avea de ales. Ori o întreba pe Bessie dacă Joe adusese și o anvelopă de tractor atunci când venise la ei „ieri sau alaltăieri“ și, dacă Bessie îi răspundea că da, acum că-mi zici, chiar așa a fost – ar fi însemnat că Joe nu mai vorbise cu Alva de joia trecută, ceea ce ar fi însemnat și că Joe nu-l rugase pe Alva să-l hrănească pe Cujo, ceea ce ar fi însemnat *de asemenea* că Alva n-avea de unde să știe cât de bine sau de rău se simțea Cujo.
Ori putea să nu se mai agite și să încerce să-l liniștească pe Brett. De ce să nu se bucure de restul vizitei fără să se gândească mereu la „ce s-o întâmpla acasă“? Și... hai s-o spunem pe aia dreaptă, acum era puțin cam geloasă pe Cujo. Trebuia s-o recunoască. Gândul la Cujo îi distrăgea atenția lui Brett de la ce ar fi putut să fie cea mai importantă experiență a lui de până acum. Charity voia neapărat ca fiul ei să cunoască un alt fel de viață, o viață nouă pentru el, să afle că se putea trăi și *altfel.* Și, peste câțiva ani, atunci când va veni momentul, să decidă în cunoștință de cauză pe care uși să intre și pe care să le închidă definitiv în urma lui. Voia ca fiul ei să aibă cât de cât o vedere de ansamblu asupra vieții. Poate că greșise atunci când și-a imaginat că l-ar fi putut influența, dar măcar să aibă atâtea informații cât să poată hotărî singur ce anume voia să facă pe mai departe.
Oare putea ea să permită ca grijile lui pentru afurisitul ăla de câine să-i stea în drum?
— Charity? Mai ești la telefon? Am zis că...
— Da, da, te-am auzit, Bessie. Probabil l-a rugat atunci pe Alva și să-i dea de mâncare lui Cujo.
— O să-l întreb când vine acasă. Și o să te anunț.

— Așa să faci. Mulțumesc mult, Bessie.
— N-ai pentru ce.
— Bine. La revedere.
Charity a închis și abia apoi și-a dat seama că Bessie nu-i ceruse numărul de telefon al lui Holly și Jim. Asta îi convenea. Și-a pus pe față o expresie liniștită și s-a întors spre Brett. Nimic din ce-i va spune nu va fi o minciună. Charity nu-și mințea fiul.
— Bessie zice că taică-tu s-a dus duminică seară la Alva, a spus Charity. Probabil atunci l-a rugat să aibă grijă de Cujo.
— Aha.
Brett o privea cu îndoială, de parcă ar fi vrut să se convingă de adevărul spuselor ei. Iar Charity a început să se simtă stânjenită.
— Dar n-ai vorbit cu Alva, nu?
— Nu. E la bowling. Dar Bessie a zis că ne anunță ea dacă...
— Nu are numărul de aici.
Oare tonul lui Brett era ușor acuzator? Sau mustrările ei de conștiință o făceau să i se pară că așa ar fi?
— Atunci o s-o sun eu din nou mâine-dimineață, a spus Charity, sperând să închidă discuția și să-și împace conștiința în același timp.
— Tati s-a dus săptămâna trecută cu o anvelopă de tractor la Alva, a murmurat Brett, dus pe gânduri. Poate că doamna Thornton a încurcat zilele.
— Eu cred că Bessie Thornton știe despre ce vorbește, a spus Charity, evident fără să creadă asta. Plus că nu mi-a zis nimic despre nicio anvelopă.
— Nu ți-a zis, dar nici tu n-ai întrebat-o.
— Bine, atunci pune mâna pe telefon și sun-o tu! s-a răstit Charity.
În momentul acela, a cuprins-o o furie neputincioasă, același sentiment respingător pe care-l trăise atunci când Brett făcuse observația răutăcioasă – dar foarte exactă – despre Holly și teancul ei de carduri. Iar atunci (la fel și acum), pentru că împrumutase intonația tatălui său, ba chiar și felul de a rosti cuvintele al acestuia, ei i se păruse că singurul rezultat al acestei călătorii era să se convingă, o dată pentru totdeauna, cui îi aparținea fiul ei cu adevărat – și pe

de-a-ntregul.
— Mamă...
— Nu, nu, haide, sun-o, numărul e pe carnețelul de lângă telefon. Te rog doar să-i ceri centralistei să pună costul convorbirii pe factura noastră, nu pe a lui Holly. Și întreab-o pe Bessie absolut tot ce vrei. Eu am făcut ce am putut.
Ia te uită, și-a zis ea cu un soi de umor trist și amar. *Nici cinci minute n-au trecut de când credeam că n-o să-l mint.*
După-amiază, furia ei aprinsese furia şi în el. În seara aceasta, s-a mulțumit să spună:
— Nuuu, e în regulă.
— Dacă vrei, putem să sunăm alt vecin și să-l rugăm să se ducă până la noi, a zis Charity, regretându-și deja izbucnirea.
— Pe cine să sunăm? a întrebat-o Brett.
— Păi, ce-ai zice dacă l-am suna pe unul dintre frații Milliken?

Brett s-a uitat lung la ea, fără să zică nimic.
— Mda, poate nu-i o idee prea bună, l-a aprobat Charity.
Pe la sfârșitul iernii, Joe Camber și John Milliken se certaseră zdravăn din cauza costului unei lucrări pe care o făcuse Joe la rabla aia de Chevy Bell Air a fraților. Și, de atunci, familiile Camber și Milliken nu prea și-au mai vorbit. Ultima dată când Charity se dusese să joace bingo la sala Grange, încercase să schimbe câteva cuvinte amabile cu Kim Milliken, fata lui Freddy, însă Kim nici măcar n-a vrut să-i răspundă. I-a întors spatele și a plecat țanțoșă de parcă era sfânta-sfintelor, nu o curvuliță care-și făcea de cap cu jumătate dintre băieții de la liceul din Castle Rock.
Abia acum și-a dat seama cât de izolați erau ei acolo, pe proprietatea de la capătul Drumului Orășenesc 3. Iar gândul ăsta o făcea să se simtă singură, și înfiorată într-o oarecare măsură. Nu avea cui să-i ceară să se ducă cu o lanternă până la ei acasă și să-l caute pe Cujo și să se asigure că e bine.
— Nu contează, a spus Brett cu nepăsare. Oricum e o prostie. Probabil mâncase niște scaieți sau alte bălării.
— Ascultă, i-a zis Charity, punându-și brațul în jurul umerilor lui. Tu nu ești prost, Brett. O să-l sun pe Alva mâine-dimineață și o să-l rog să se ducă până la noi. La prima oră o să-l sun, imediat ce ne sculăm. Bine?
— Chiar ai să-l suni, mamă?
— Da.
— Super. Iartă-mă că te bat la cap, dar nu-mi iese din minte cum arăta ultima oară când l-am văzut.
Jim a băgat capul pe ușă.
— Am scos tabla de scrabble. Vreți să vă jucați?
— Vreau eu, a spus Brett, ridicându-se de pe canapea, dacă-mi arăți cum.
— Și tu, Charity?
Ea a zâmbit.
— Nu acum, dar trec pe la voi ca să gust și eu din popcorn.
Brett a ieșit din cameră cu unchiul lui. Charity s-a așezat pe canapea și s-a uitat la telefon și s-a gândit la episodul de somnambulism al lui Brett, când se făcea

că hrănește un câine invizibil cu mâncare invizibilă în bucătăria modernă a surorii ei.
Lui Cujo nu-i mai e foame, nu-i mai e, nu-i mai e.
I s-au crispat dintr-odată mâinile și a luat-o cu frisoane. *O să ne ocupăm mâine la prima oră de problema asta,* și-a promis ea. *Într-un fel sau altul. Dacă nu o să putem, o să ne întoarcem și o să o s-o rezolvăm noi înșine. Îți dau cuvântul meu, Brett.*
La zece seara, Vic a sunat din nou acasă. Tot niciun răspuns. A încercat și la unsprezece și tot nu i-a răspuns nimeni, deși a lăsat telefonul să sune de vreo douăzeci de ori. La zece, începuse să se cam sperie. La unsprezece era speriat de-a binelea – dar nu prea știa de ce anume.
Roger dormea. Vic a format numărul pe întuneric, tot pe întuneric a ascultat cum suna telefonul la el acasă și tot pe întuneric a pus receptorul în furcă. Se simțea cumplit de singur, se simțea ca un copil abandonat, se simțea pierdut. Nu știa ce să facă sau ce să creadă. Mintea îi recita la nesfârșit aceeași litanie simplă: *A plecat cu Kemp, a plecat cu Kemp, a plecat cu Kemp.*
N-avea absolut niciun sens, nicio logică. A reluat în minte, de multe ori, tot ce-și spuseseră el și Donna în seara aceea – iar și iar și iar, ascultând cu atenție cuvintele și, mai ales, tonul cu care erau ele spuse. Se despărțise de Kemp. Îi dăduse papucii. Iar asta îl făcuse pe Kemp să-i trimită scrisorica aia ranchiunoasă. Acel *billet-doux* scris din răzbunare. Iar toate astea nu păreau a face parte dintr-un scenariu romanțios în care cei doi amorezi s-ar fi decis să fugă împreună.
O despărțire nu exclude neapărat o împăcare ulterioară, l-a contrazis mintea, cu un soi de calm intransigent și implacabil.
Dar cum rămânea cu Tad? Doar nu l-ar fi luat cu ea, nu? Din câte îi spusese, Kemp părea un fel de hipiot și, cu toate că Donna nu fusese foarte explicită, Vic avusese senzația că fusese cât pe ce să se întâmple ceva foarte urât și violent în ziua în care ea îi zisese să facă pași.
Dar oamenii care iubesc cu adevărat fac și lucruri ieșite din comun.
Partea aceea ciudată și geloasă a minții lui – nici măcar nu știuse de existența ei

până la după-amiaza petrecută în parcul Deering Oaks – avea câte un răspuns la orice, iar acum, pe bezna asta din camera de hotel, nici nu mai conta că cele mai multe dintre răspunsuri erau absurde.
Oscila între două ipoteze la fel de dureroase amândouă: una era Kemp (*TU* AI ÎNTREBĂRI?), iar a doua era imaginea telefonului care suna în gol în casa lor din Castle Rock. Poate că Donna avusese un accident. Poate e chiar acum la spital cu Tad. Poate le-a spart vreun hoț locuința. Și acum zac amândoi morți în dormitor. Bineînțeles că l-ar fi căutat cineva dacă ar fi avut loc un accident – atât agenția lor, cât și Donna știau la ce hotel s-au cazat. Numai că era întuneric, iar gândul acesta, care ar fi trebuit să-l liniștească, din moment ce nu-l căutase *nimeni,* nu făcea decât să-l ducă şi mai mult cu mintea spre posibilitatea unei crime.
Jaf armat și crimă, i-a șoptit mintea în întuneric. Apoi a pornit să exploreze agale și cealaltă ipoteză și și-a reluat litania de început: *A plecat cu Kemp.*
Totuși, mintea lui a descoperit o explicație mai plauzibilă între aceste două ipoteze, o explicație care l-a umplut de furie neputincioasă. Poate Donna și cu Tad au hotărât să-și petreacă noaptea la altcineva acasă și uitaseră să-l sune și să-l anunțe de planul lor. Iar acum era prea târziu să se mai apuce să dea telefoane și să întrebe pe la cunoscuți fără să-i alarmeze. Probabil că ar putea să sune la poliție și să-i roage să trimită pe cineva la el acasă ca să vadă dacă totul era în regulă. Dar oare asta n-ar fi o reacție exagerată din partea lui?
Nu, i-a răspuns mintea.
Ba da, a zis tot mintea lui, *bineînțeles că ar fi.*
Donna și Tad zac morți cu gâturile tăiate, a spus mintea lui. *Citești mereu în ziare despre tragedii de felul ăsta. S-au petrecut și în Castle Rock chiar înainte să ne mutăm noi acolo. Asasinul era polițaiul ăla nebun. Frank Dodd.*
A plecat cu Kemp, s-a răzgândit mintea lui.
A sunat din nou, la douăsprezece noaptea, iar acum, sunetul neîntrerupt al telefonului l-a convins că se întâmplase ceva rău. Ceva îngrozitor. Kemp, spărgători, criminali. Ceva îngrozitor de rău se întâmplase acasă.
A pus receptorul în furcă și a aprins veioza.

— Roger... Trezește-te.
— Hîî. Hîî. Ceee...
Roger și-a pus brațul peste ochi ca să și-i ferească de lumina de pe noptieră. Era în pijamaua cu fanioane galbene.
— Roger, Roger!
Acum a deschis ochii, a clipit de câteva ori, s-a uitat la ceasul lui de voiaj.
— Băi, Vic, e miezul nopții!
— Roger..., a spus cu glas sugrumat Vic, neputând să-și înghită nodul din gât. Roger, e douășpe noaptea și Tad și Donna tot nu sunt acasă. Sunt speriat.
Roger s-a ridicat în capul oaselor, a luat ceasul și l-a ținut în dreptul ochilor, ca să vadă mai bine cât arăta. Acum era ora douăsprezece și patru minute.
— Poate că le-a fost teamă să rămână singuri acasă, Vic. Câteodată și Althea se duce cu fetele la Sally Petrie când sunt eu plecat. Zice că o înspăimântă zgomotul vântului pe care bate de pe lac în toiul nopții.
— Mi-ar fi dat un telefon ca să mă anunțe.
Acum, că era aprinsă lumina, iar Roger se trezise și discuta cu el, i se părea complet absurd gândul că Donna ar fi fugit cu Steve Kemp – nici nu-i venea să creadă că-i trecuse așa ceva prin cap. Dă-o naibii de logică. Îi spusese că s-a terminat și el o crezuse. O credea și acum.
— A dat? l-a întrebat Roger, care nu se dezmeticise complet din somn.
— Știe că sun eu acasă aproape în fiecare seară atunci când sunt plecat. Ar fi sunat la recepție și mi-ar fi lăsat un mesaj dacă avea de gând să plece undeva. Althea n-ar face la fel?
Roger a dat din cap.
— Ba da.
— Ar suna și ți-ar lăsa un mesaj ca să nu-ți faci griji. Așa cum îmi fac eu acum.
— Mda. Poate o fi uitat, Vic.
Însă deja se citea o oarecare neliniște în ochii căprui ai lui Roger.
— Sigur, a spus Vic. Pe de altă parte, e posibil să se fi întâmplat ceva.
— Are mereu actul de identitate la ea, nu? Dacă, Doamne ferește, era cu Tad și au avut un accident, polițiștii te-ar fi căutat mai întâi acasă și după aia la birou.

Iar robotul nostru telefonic le-ar fi...
— Nu m-am gândit la un accident, l-a întrerupt Vic. Mă gândeam că...
Și a început să-i tremure vocea.
— Mă gândeam că e singură cu Tad și... nu știu la ce mă mai gândeam... m-am speriat, atâta tot.
— Sună la șerif, l-a sfătuit Roger, fără să stea pe gânduri.
— Da, dar...
— Dar nimic. N-ai cum s-o sperii pe Donna, asta-i cert. Nu-i acasă. Dar măcar așa o să te liniștești. Nu trebuie să se ducă acolo vreun echipaj de poliție cu sirenele și girofarurile pornite. Roagă-i doar să trimită pe cineva până la tine acasă ca să verifice dacă e totul în regulă. Îți dai seama că Donna ar putea să fie într-o sută de locuri. Pe bune, ar putea să fie chiar la o petrecere din alea de cucoane care se întâlnesc ca să vândă tot felul de cosmeticale și vase și mai știu eu ce... și o fi pierdut noțiunea timpului.
— Donna nu poate să sufere petrecerile astea de cucoane.
— Atunci poate că s-a întâlnit cu fetele și s-au apucat să joace pocher cu un bănuț deschiderea și, tot așa, a pierdut noțiunea timpului. Și Tad a adormit în vreo cameră.
Vic și-a amintit acum că Donna îi spusese că se ferea să intre în relații prea strânse cu „fetele“ – *Nu vreau să ajung una din femeile alea care fac prăjituri și le vând ca să strângă bani pentru cine știe ce acțiune caritabilă,* îi zisese ea atunci. Dar nu voia să-i mărturisească asta lui Roger; avea prea mare legătură cu Kemp.
— Mda, poate așa ceva s-o fi întâmplat, a spus el.
— Aveți cumva o cheie de rezervă ascunsă pe undeva?
— E una agățată de un cârlig sub streașina de la terasă.
— Să le zici asta polițiștilor. Și o să se ducă cineva să verifice... doar dacă nu cumva nu-ți convine să-și vâre nasul prin casa ta, poate ai niște droguri sau alte chestii dosite pe undeva și nu vrei să dea peste ele.
— Nu, n-am.
— Atunci, fă-o, l-a îndemnat Roger. Probabil că Donna o să sune aici chiar în

timp ce vă intră poliția în casă și tu ai să te faci de rahat, dar uneori e *bine* să te faci de rahat. Pricepi ce vreau să zic?
— Mda, a zâmbit puțin Vic. Mda, pricep.
A ridicat din nou receptorul, a șovăit, apoi a sunat din nou acasă. Niciun răspuns. Și imediat s-a evaporat o parte din liniștea căpătată în urma discuției cu Roger. A sunat la serviciul de informații telefonice din Maine și și-a notat numărul de la biroul șerifului din Comitatul Castle. Ziua de miercuri începuse deja de cincisprezece minute.
Donna Trenton stătea cu mâinile sprijinite ușor pe volanul Fordului Pinto. În cele din urmă, Tad reușise să adoarmă la loc, însă somnul copilului nu era unul tihnit: se răsucea, tresărea, gemea din când în când. Donna se temea că retrăia în vis tot coșmarul real de mai devreme.
Și-a pus mâna pe fruntea lui; Tad a bolborosit ceva și s-a ferit. A întredeschis ochii, i-a închis la loc. Parcă avea ceva febră – precis de la toată tensiunea și spaima prin care trecea. Parcă și ea avea febră, plus că avea dureri mari. O durea abdomenul, dar rănile de acolo erau destul de superficiale, mai degrabă niște zgârieturi. Avusese noroc. Însă mult mai rău era piciorul. Rănile de acolo (*mușcăturile*, insista mintea ei, ca și cum ar fi bucurat-o ce se întâmplase) erau profunde și foarte urâte. Cursese mult sânge din ele înainte de a începe să se coaguleze cât de cât, iar ea nu încercase să și le bandajeze imediat, cu toate că avea o trusă de prim ajutor în torpedou. Spera cumva ca tot sângele ăla să-i curețe rănile... dar asta chiar era pe bune, ori era doar un leac băbesc și inutil? Nu știa. Atât de multe lucruri nu știa, atât de îngrozitor de multe...
Coapsa și scaunul se umpluseră de sânge cleios. Și-a dat seama că avea nevoie de trei tampoane sterile de tifon ca să-și acopere rana. În trusă, fix trei mai erau. *Trebuie să cumpăr altele,* și-a spus ea și a început să chicotească isteric.
În lumina slabă, carnea de deasupra genunchiului semăna cu un teren proaspăt arat. Și o durea încontinuu de când o mușcase câinele. Înghițise fără apă două aspirine din trusă, dar nu i-au fost de niciun folos. O durea rău și capul, de parcă cineva îi răsucea câte un burghiu în fiecare tâmplă.
Când îndoia genunchiul, durerea o înjunghia până în inimă. Nu știa nici

măcar dacă va mai putea merge, darămite să alerge până la ușa verandei. Dar oare chiar mai avea vreo importanță? Câinele stătea pe pietriș între portiera mașinii și ușa la care voia să ajungă. Sătea cu capul ăla înfiorător de mutilat în jos... dar cu ochii ațintiți asupra mașinii. Asupra *ei.*

Nu știa de unde-i venise ideea, dar nu credea că se va mai mișca. Cel puțin, nu în noaptea asta. De dimineață, poate că soarele îl va alunga pe Cujo în magazie, mai ales dacă va fi la fel de fierbinte cum fusese cu o zi în urmă.

— Pe mine mă vrea, a șoptit ea printre buzele crăpate.

Ăsta era adevărul. Din motive stabilite de Nemesis, ori din motive doar de el știute, câinele pe ea o voia.

Fusese convinsă că avea să moară atunci când l-a văzut prăbușindu-se pe pietrișul aleii. Nicio vietate de pe lume n-ar fi putut să supraviețuiască după ce a fost izbită de atâtea ori cu portiera. Nici măcar blana lui groasă nu fusese în stare să amortizeze loviturile. Una dintre urechile Saint-Bernardului părea că se mai ținea doar într-un firicel de carne.

Însă, treptat, reușise să se ridice. Donnei nu-i venise să-și creadă ochilor... *nu voia* să-și creadă ochilor.

— *Nu!* zbierase ea, pierzându-și complet controlul. *Nu, stai culcat, ar trebui să fii mort, stai culcat, stai culcat și mori odată, câine nenorocit ce ești!*

— Mami, nu mai face așa, murmurase Tad, ținându-se de cap. Mă doare... mă doare...

Nu se schimbase nimic de atunci. Timpul și-a reluat mersul greoi înainte. Donna și-a dus de câteva ori ceasul la ureche ca să se asigure că încă mai funcționa, pentru că limbile lui i se păreau încremenite.

Douăsprezece și douăzeci.

Ce știm noi despre rabie, dragi elevi?

Prea puține lucruri. Niște amănunte disparate din niște articole ale suplimentelor de duminică. Sau poate dintr-o broșură frunzărită într-o doară la New York, când se dusese la veterinar cu Dinah, pisica familiei, ca să-i facă vaccinul împotriva jigodiei. Ba nu, scuze, și vaccinul antijigodie, și vaccinul *antirabic.*

Rabia este o boală a sistemului nervos central. Duce la distrugerea lentă a acestuia – dar cum? Nu avea absolut nicio idee și probabil că nici doctorii nu știau. Altminteri, de ce ar fi fost considerată o boală atât de periculoasă? Bine, și-a zis ea cu oarece speranță în suflet, nici măcar nu știu sigur că *e bolnav de turbare* câinele ăsta. Pentru că singurul câine turbat pe care l-am văzut eu vreodată a fost ăla din *Să ucizi o pasăre cântătoare*[67]*,* ăla pe care l-a omorât Gregory Peck când a tras în el cu pușca. Numai că, evident, acel câine din film nu era turbat *pe bune,* doar se prefăcea că ar fi fost; probabil era o potaie puricoasă luată de la adăpostul de câini de echipa de filmare și, după aia, tipii de la machiaj l-au dat peste tot cu spumă de ras Gillette și...

[67] *To Kill a Mockingbird* – film din 1962, cu Gregory Peck în rolul principal și regizat de Robert Mulligan, după romanul omonim al lui Harper Lee, apărut în 1960 (n. tr.).

A făcut un efort și a revenit la problema ei. Mai bine să ia în calcul cel mai pesimist scenariu (așa zicea Vic), cel puțin pentru moment. Plus că era convinsă, în adâncul sufletului, că era turbat câinele ăla – din ce alte motive să se poarte așa? Câinele Cujo era nebun de legat.

Și o mușcase. O mușcase rău de tot. Ce însemna asta?

Știa că și oamenii pot face rabie, iar moartea provocată de boala asta era una dintre cele mai urâte. Nu că ar fi existat vreo moarte frumoasă. Însă asta probabil că era cea mai rea. Existau un vaccin și un tratament cu mai multe injecții. Injecțiile erau destul de dureroase, dar probabil mult mai suportabile decât durerile prin care trecea câinele ăla de acolo. Însă...

Și acum și-a adus aminte că parcă citise undeva că doar doi oameni din întreaga lume supraviețuiseră unor cazuri foarte grave de rabie – adică unor cazuri care nu fuseseră diagnosticate ca atare decât după ce purtătorii virusului rabic începuseră să manifeste simptomele specifice. Unul dintre acești doi supraviețuitori era un băiat care se însănătoșise complet. Celălalt era un zoolog, care rămăsese cu leziuni permanente pe creier. I se făcuse fărâme drăguțul de sistem nervos central.

Cu cât mai mult timp rămânea netratată boala, cu atât aveai mai puține șanse de vindecare. Donna și-a frecat fruntea cu palma și a dat peste un strat de

transpirație rece.
Cât timp însemna „mult timp“? Ore? Zile? Săptămâni? Poate o lună? Nu știa. Dintr-odată, i s-a părut că mașina o strânge, că se micșorează. S-a făcut mai întâi de mărimea unei Honda, apoi s-a făcut cât unul dintre vehiculele alea cu trei roți cu care merg persoanele cu handicap în Anglia, după care s-a făcut cât un ataș de motocicletă, iar în cele din urmă a ajuns cât un sicriu. Un sicriu dublu: pentru ea și Tad. Neapărat trebuiau să iasă de aici, să iasă de aici, să *iasă...*
A început să caute disperată clanța portierei. Abia după câteva secunde a reușit să-și vină în fire. I se zbătea năvalnic inima în piept, accelerându-i și pulsațiile dureroase din tâmple. *Te implor,* s-a rugat ea. *E foarte rău și fără claustrofobie, așa că te implor... te implor... te implor.*
Și iar a apucat-o setea, o sete cumplită.
S-a uitat afară și Cujo s-a uitat cu ură la ea. Crăpătura argintie din geam făcea să-i pară trupul secționat în două.
Ajutați-ne, a strigat gândul ei. *Să vină cineva să ne ajute, vă rugăm, vă rugăm.*
Roscoe Fisher stătea în mașină lângă benzinăria lui Jerry când a primit apelul. Se făcea că-i pândește pe vitezomani, dar, de fapt, le cam moțăia. La douăsprezece și jumătate noaptea, între marți și miercuri, Route 117 era absolut pustie. Avea în țeastă un mic deșteptător și se bizuia pe el să-l trezească pe la ora unu, când plecau spectatorii de la cinematograful în aer liber din Norway. Măcar atunci ar avea parte de puțină acțiune.
— Echipaj trei, răspunde, echipaj trei. Terminat.
Roscoe s-a trezit brusc și și-a vărsat cafeaua rece între picioare.
— Of, *futu-i,* a exclamat el necăjit. Ia te uită ce-ai făcut, măăă! Zău așa!
— Echipaj trei, mă recepționezi? Terminat.
A pus mâna pe microfonul stației și a apăsat butonul dintr-o parte.
— Recepționat, sediu.
I-ar fi plăcut să adauge că spera să fi fost deranjat cu un motiv întemeiat, pentru că acum stătea cu coaiele într-o baltă de cafea rece, însă nu aveai de unde să știi cine monitoriza toate conversațiile prin stație, chiar dacă nici măcar

unu dimineața nu era...
— Trebuie să te duci până pe Larch Street, numărul optzeci și trei, l-a anunțat Billy. Domiciliul familiei Victor Trenton. Să vezi dacă s-a întâmplat ceva. Terminat.
— După ce anume să mă uit? Terminat.
— Domnul Trenton este în Boston și nu-i răspunde nimeni la telefon. Crede că ar trebui să fie cineva acasă. Terminat.
Superb, nu? Așa și-a zis îmbufnat Roscoe Fisher. Pentru chestia asta mă aşteaptă o notă de patru parai la curățătorie, iar dacă va trebui să opresc vreun vitezoman, tipul o să creadă că m-am aprins atât de tare la ideea unei arestări că m-am pişat pe mine.
— Afirmativ, a spus Roscoe, pornindu-și mașina de patrulă. Terminat.
— O să scriu în raport că ai plecat într-acolo la 12:34 a.m., a zis Billy. Vezi că e o cheie de rezervă într-un cui sub streașina terasei. Domnul Trenton vrea să intri și să vezi dacă e cineva acasă. Terminat.
— Recepționat. Încheiat.
— Încheiat.
Roscoe a aprins farurile și a pornit pe strada principală din Castle Rock, acum pustie, pe lângă parcul orașului și estrada lui cu acoperiș verde și simpatic. A urcat dealul și a intrat pe Larch Street, care se afla tocmai în vârf. Casa familiei Trenton era a doua de după colț și el s-a gândit ce priveliște frumoasă asupra orașului aveau oamenii ăia dimineața. A oprit mașina de poliție lângă trotuar, a coborât și a închis fără zgomot portiera în urma lui. Strada dormea, cufundată în întuneric.
S-a oprit o clipă ca să-și tragă dintre testicule materialul ud al pantalonilor de uniformă (și s-a strâmbat când a făcut-o), după care a pornit spre casă. Aleea era goală, la fel și garajul mic din capătul ei. Înăuntru nu era decât o tricicletă. La fel ca aia pe care o avusese și băiatul lui.
A închis ușa de la garaj și s-a dus la terasă din față. A văzut săptămânalul *Call* lângă ușă. Roscoe l-a luat de acolo și a apăsat clanța. Ușa era descuiată. A intrat pe terasă, simțindu-se ca un intrus. A pus ziarul pe leagănul de acolo și a sunat

la sonerie. S-a auzit cum sună, dar nu a venit nimeni să-i deschidă. A mai sunat de încă două ori în decurs de vreo trei minute, gândindu-se că doamna dinăuntru ar trebui mai întâi să se trezească, să-și pună capotul și să coboare la parter... presupunând că doamna era acasă.
Tot nu a apărut nimeni, așa că a încercat ușa. Aceasta era încuiată.
Soțul e plecat din oraș și probabil că ea a rămas peste noapte la niște prieteni, și-a spus Roscoe Fisher – dar tot i se părea cam ciudat faptul că doamna nu-și anunțase bărbatul de intențiile ei.
A pipăit pe sub streașina subțire și a dat cu degetele de cheia pe care o agățase Vic, la scurt timp după ce se mutase aici cu soția și fiul. A luat-o și a descuiat ușa din față – dacă ar fi încercat ușa de la bucătărie, așa cum făcuse Steve Kemp cu câteva ore mai devreme, ar fi putut să intre fără nicio problemă. Donna începuse să semene cu majoritatea oamenilor din Castle Rock: nici ea nu mai încuia toate ușile când pleca de acasă.
Roscoe a intrat. Avea la el lanterna, dar a preferat să nu o folosească. S-ar fi simțit și mai mult ca un intrus, ca un răufăcător – ca un spărgător de case cu o pată mare de cafea pe șliț. A pipăit pe perete după comutator și a găsit două. Cel de deasupra aprindea lumina de pe terasă și a stins-o imediat. Cel de dedesubt aprindea lumina din sufragerie.
S-a uitat lung în jur, neștiind ce să creadă – la început, și-a zis că-i juca vederea cine știe ce festă, că nu i se obișnuiseră încă ochii cu lumina. Dar nu s-a modificat nimic și atunci a început să-i bată mai repede inima.
Nu trebuie să ating nimic, și-a zis el. *Să nu contaminez scena infracțiunii*. Uitase cu totul de pata udă de pe șlițul pantalonilor și uitase cu totul că se simțise ca un intrus, cu doar câteva secunde în urmă. Acum era speriat și electrizat.
Da, era clar că se petrecuse ceva aici. Sufrageria fusese făcută praf. Podeaua era plină de cioburile unor bibelouri de pe o etajeră. Mobila fusese răsturnată, cărțile fuseseră împrăștiate care încotro. Fusese spartă și oglinda cea mare de deasupra căminului – *cineva o să aibă parte de șapte ani de ghinion,* și-a spus Roscoe. Din senin și fără vreun motiv anume, s-a pomenit că se gândea la Frank Dodd, cu care făcuse deseori echipă. Frank Dodd, prietenosul polițist de

provincie, care – ce să vezi? – era şi un psihopat care omora femei și copii mici. I s-a făcut imediat pielea de găină pe brațe. Nu era tocmai indicat să te gândești la Frank Dodd într-un loc ca ăsta.

A traversat sufrageria spre bucătărie. Totul fusese dărâmat de pe masa din mijloc – iar el a ocolit cu mare grijă obiectele de pe jos. Bucătăria arăta și mai jalnic. L-au trecut fiori reci pe șira spinării. Era clar că aici dăduse strechea rău de tot în persoana care făcuse dezastrul ăla. Ușile de la dulapul cu băuturi erau larg deschise, iar podeaua bucătăriei fusese folosită pe post de stand de iarmaroc, unde trebuie să nimerești ținta ca să capeți o jucărie de pluș. Pretutindeni, numai oale și tigăi și ceva alb, care semăna cu zăpada, dar probabil că era detergent pudră.

Pe tăblița pentru mesage scria cu litere de tipar și cam strâmbe:

ȚI-AM LĂSAT CEVA LA ETAJ, IUBITO.

Dintr-odată, Roscoe Fisher n-a mai vrut să se ducă la etaj. Asta își dorea cel mai mult: să nu se ducă acolo. Făcuse parte din echipa care fusese la fața locului la trei dintre nenorocirile făcute de Frank Dodd, inclusiv la scena crimei din parc, când văzuse cadavrul lui Mary Kate Hendrasen, violată și ucisă pe estrada de acolo. Și nu mai voia să vadă așa ceva niciodată în viața lui... Dacă femeia era la etaj, împușcată sau înjunghiată, sau strangulată? Roscoe văzuse multe tragedii pe șosele, multe trupuri sfârtecate, ba chiar se obișnuise până la un punct cu ele. În urmă cu două veri, el și cu Billy și cu șeriful Bannerman scoseseră pe bucăți un om dintr-un utilaj de sortat cartofi – ei, da, *asta* poveste de spus nepoților. Dar de la tânăra Hendrasen încoace nu mai văzuse nicio crimă și nu voia să vadă una acum.

Nu a știut dacă să se simtă ușurat sau îngrețoșat de ceea ce a găsit pe cuvertura de pe patul soților Trenton.

S-a întors la mașină și a luat legătura cu secția.

Când a sunat telefonul, Vic și Roger erau amândoi treji și stăteau în fața televizorului, fără să-și vorbească prea mult, dar fumând ca turcii. Se dădea filmul *Frankestein,* cel original[68]. Era ora unu și douăzeci de minute dimineața.

[68] *Frankestein* – film din 1931, în regia lui James Whale (n. tr.).

Vic s-a repezit și a ridicat receptorul încă de la primul țârâit.
— Alo? Donna? Ai...
— Domnul Trenton?
Voce de bărbat.
— Da?
— Sunt șeriful Bannerman, domnule Trenton. Mă tem că am niște vești nu tocmai plăcute pentru dumneavoastră. Îmi pare...
— Au murit? l-a întrebat Vic.
Se simțea brusc ca într-o cu totul altă realitate, una bidimensională, în care el era doar chipul neclar al unui figurant din mulțime, cum erau cei din filmele de demult, ca acesta la care se uita împreună cu Roger. Pusese întrebarea pe un ton perfect normal, un ton de conversație. Cu coada ochiului, a văzut umbra lui Roger, care s-a ridicat repede din pat. Nu conta. Nimic nu mai conta. În puținele secunde trecute de când răspunsese la telefon, avusese ocazia să se uite bine la viața lui și nu văzuse decât decoruri de teatru și fațade false.
— Domnule Trenton, l-am trimis pe polițistul Fisher să...
— Lasă-mă cu tâmpeniile regulamentare și răspunde-mi. Au murit? Sunt morți?
S-a întors să se uite la Roger, iar Roger era pământiu la față și avea o expresie neliniștită. În spatele lui, pe ecranul televizorului, o moară falsă de vânt își rotea aripile sub un cer fals.
— Ai o țigară la îndemână, Rog?
Roger i-a dat o țigară.
— Mai sunteți la telefon, domnule Trenton?
— Da. Au murit?
— În acest moment, nu știm unde se află soția și fiul dumneavoastră, a spus Bannerman.
Iar Vic a simțit cum, dintr-odată, toate intestinele i se rearanjează la locurile lor. Lumea a căpătat puțin din fostele ei culori. A început să tremure. Țigara neaprinsă i se zgâlțâia între buze.
— Ce se întâmplă? Ce știi? Ai zis că ești Bannerman, da?

— Șeriful din comitatul Castle, da. Voi încerca să vă spun tot ce știm până în acest moment, dacă mă veți lăsa să vorbesc.
— Da, bine.
Acum îi era frică, totul se întâmpla parcă mult prea repede.
— Așa cum ați solicitat, polițistul Fisher a fost trimis acasă la dumneavoastră, numărul optzeci și trei, Larch Street, la ora douăsprezece treizeci și patru în această noapte. A constatat că nu se afla nicio mașină pe alee sau în garaj. A sunat în mod repetat la ușa de la intrare și, pentru că nu i-a deschis nimeni, și-a descuiat singur ușa, folosind cheia de sub streașină. A constatat că locuința dumneavoastră a fost vandalizată. Mobilele au fost răsturnate, sticlele de băutură au fost sparte, detergentul pudră a fost vărsat peste pardoseală, iar dulapurile din bucătărie...
— Isuse, Kemp a fost, a murmurat Vic.
Mintea lui năucită nu se putea gândi la nimic altceva decât la scrisoarea aia: *TU* AI ÎNTREBĂRI? Și-a amintit că își spusese atunci că rândurile din scrisoare (lăsând la o parte tot ce îi dezvăluiseră ele) reprezentau un real motiv de îngrijorare în privința stării de sănătate mintală a tipului. Un gest mârșav de răzbunare pentru că i se dăduseră papucii. Și ce-a mai făcut acum Kemp? Ce-a mai făcut, în afară de faptul că le distrusese casa ca un monstru ce era?
— Domnule Trenton?
— Aici sunt.
Acum Bannerman și-a dres glasul de parcă i-ar fi fost puțin mai greu să spună ce urma.
— Polițistul Fisher a urcat la etaj. Camerele de acolo nu au fost vandalizate, dar a găsit pe cuvertura patului din dormitorul cel mare urme de... hmm, cum să vă spun? Urme de lichid alb, cel mai probabil spermă.
Și a adăugat, după o pauză neintenționată, dar amuzantă:
— Nu pare să fi dormit cineva de curând în patul acela.
— Unde-i soția mea? a răcnit Vic în receptor. Unde mi-e băiatul? Ai vreo idee?
— Hai, ușurel, a spus Roger, luându-l de umăr.
Mda, Roger își putea permite s-o ia ușurel. Nevastă-sa era acasă, în pat. La fel și

gemenele lor. Și Victor s-a scuturat ca să-i dea jos mâna de pe el.
— Domnule Trenton, tot ce vă pot spune eu în momentul acesta e că la fața locului s-a deplasat o echipă de detectivi din poliția statală, asistați de oamenii mei. Se pare că nu s-a făcut dezordine nici în dormitorul cel mare și nici în cel al fiului dumneavoastră.
— Cu excepția porcăriei de pe patul nostru! s-a răstit urât Vic.
Roger a tresărit cu putere, de parcă tocmai ce primise o palmă. Și a rămas cu gura căscată la el.
— Da, bine, mă rog... da, aveți dreptate, a răspuns Bannerman stingherit. Însă ce vreau eu să spun este că nu există semne de... mmm, violență împotriva vreunei persoane sau împotriva mai multor persoane. Pare doar un act de vandalism și nimic mai mult.
— Și atunci, unde sunt Donna și cu Tad?
Severitatea de mai devreme începea să se sfărâme, lăsând loc liber consternării, iar Vic a început să simtă în colțurile ochilor înțepăturile lacrimilor de copil mic și neajutorat.
— În momentul de față, nu avem nicio idee.
Kemp... Doamne, Dumnezeule, dacă i-a răpit Kemp?
Acum i-a revenit în minte o imagine tulbure din visul de cu o noapte în urmă: Donna și Tad ascunși într-o scobitură de stâncă, de teama unui monstru înspăimântător. O clipă a durat, apoi a dispărut.
— Știți cumva cine ar fi putut să facă asta, domnule Trenton...
— Am să mă duc acum la aeroport și am să închiriez o mașină de acolo, a zis Vic. O să fiu în Castle Rock până la cinci.
Pe un ton extrem de răbdător, Bannerman i-a spus.
— Bine, domnule Trenton. Dar, dacă dispariția soției și a fiului dumneavoastră are vreo legătură cu acest act de vandalism, timpul ar putea să fie esențial. Dacă aveți fie și cea mai vagă idee despre cineva care v-ar putea dori răul, și dumneavoastră, și soției dumneavoastră, fie că așa este sau doar vi se pare...
— Kemp, a spus Vic cu voce stinsă, înăbușită.
Acum chiar că nu-și mai putea reține lacrimile.

— Kemp a făcut-o. Sunt sigur că el a fost. Dumnezeule mare, dacă i-a răpit?
— Cine este acest Kemp? l-a întrebat Bannerman.
Acum, tonul șerifului nu mai era stânjenit, ci aspru și insistent.
Vic ținea receptorul în mâna dreaptă. Și-a dus-o pe stânga la ochi, ca să nu-l mai vadă pe Roger, ca să nu mai vadă camera de hotel, ca să nu mai vadă ecranul televizorului, ca să nu mai vadă nimic. Acum era cufundat într-o beznă totală, singur cu sunetul ezitant al vocii sale și cu lacrimile fierbinți și neașteptate.
— Steve Kemp, a spus el. Steven Kemp. Are acolo, în oraș, o afacere care se cheamă „Reparatorul de paturi". Acum nu mai e acolo. Cel puțin, așa mi-a spus soția mea, că a plecat. Soția mea și cu el... adică Donna și cu... ei doi... ei au avut... au avut o relație. Adică o relație amoroasă, asta vreau să zic. N-a durat mult. Ea i-a spus că s-a terminat. Eu am aflat de toată povestea pentru că el mi-a trimis o scrisoare. Una... foarte urâtă. Probabil că a vrut să-și ia revanșa. Cred că nu i-a convenit când ea i-a spus să plece la plimbare. Asta este... este o variantă mai grandioasă a scrisorii.
S-a frecat tare cu mâna la ochi și a văzut o galaxie de stele roșii și căzătoare.
— Poate că nu i-a convenit că n-a reușit să ne despartă. Sau poate că e... e pur și simplu bolnav la cap. Donna zicea că făcea crize de nervi ori de câte ori pierdea câte o partidă de tenis. Și nu voia să strângă mâna adversarului peste fileu. Problema este...
Dintr-odată, a rămas fără voce și a trebuit să-și curețe bine gâtul ca să și-o recapete. Parcă avea o chingă în jurul pieptului, care se strângea și se slăbea și se strângea din nou.
— Problema este cât de departe ar fi în stare să meargă. Poate i-a răpit, Bannerman. Din câte am auzit despre el, îl cred capabil de așa ceva.
La celălalt capăt al firului s-a așternut tăcerea; ba nu, nu era chiar tăcere. Se auzea scârțâitul unui creion pe hârtie. Roger i-a pus iarăși mâna pe umăr, dar acum nu l-a mai respins, ba chiar era recunoscător pentru căldura gestului. Îi era foarte frig.
— Mai aveți biletul pe care vi l-a trimis Kemp, domnule Trenton?

— Nu. L-am rupt. Îmi pare rău, dar în situația respectivă...
— Era cumva scris cu litere de tipar?
— Da. Da, așa era.
— Polițistul Fisher a găsit un mesaj scris tot cu litere de tipar pe tăblița din bucătărie. „Ți-am lăsat ceva la etaj, iubito", acesta era mesajul.
Vic a scos un geamăt înfundat. I se năruise și ultima speranță firavă că poate fusese altcineva – un hoț sau poate doar niște puști cretini. *Urcă la etaj și vezi ce ți-am lăsat pe pat.* Da, Kemp fusese. Cuvintele de pe tăblița din bucătărie se potriveau perfect cu cele din anonimă.
— Mesajul acesta pare a indica faptul că soția dumneavoastră nu era acasă atunci, a spus Bannerman.
Chiar și în starea de șoc în care era, Vic tot a sesizat tonul fals al șerifului.
— Știi bine că putea să fi venit când el era acolo, a spus cu tristețe Vic. De la cumpărături, de la atelierul auto unde și-a reparat carburatorul. Putea să fi venit de oriunde.
— Ce autoturism are Kemp? Știți cumva?
— Avea o camionetă.
— Ce culoare?
— Nu știu.
— Domnule Trenton, eu vă sugerez să vă întoarceți de la Boston. Și vă mai sugerez, dacă închiriați o mașină, să aveți grijă cum conduceți. Gândiți-vă cum ar fi ca familia dumneavoastră să nu fi pățit absolut nimic, iar dumneavoastră să muriți într-un accident pe autostradă.
— Da, bine.
Oricum nu voia să conducă nicio mașină, nici repede, nici încet. Voia doar să se ascundă undeva. Ba, mai mult, voia să poată da timpul înapoi cu vreo șase zile.
— Încă ceva, domnule.
— Ce anume?
— Pe drumul încoace, încercați să vă faceți în minte o listă cu toți prietenii și cunoscuții din zonă ai soției dumneavoastră. Încă nu am exclus posibilitatea ca

dânsa să-și fi petrecut noaptea la unul dintre aceștia.
— Am înțeles.
— Cel mai important lucru la care trebuie să vă gândiți acum este acela că nu există urme de violență.
— Păi tot parterul e distrus! s-a răstit Vic. Mie asta mi se pare ceva al dracului de violent.
— Mda, a murmurat stânjenit Bannerman. Mă rog.
— Vin acum, a mai spus Vic și a închis.
— Îmi pare tare rău, i-a zis Roger.
Vic nu putea să se uite în ochii prietenului său. *Încornorat,* și-a spus el. *Nu așa se zice? Acum Roger știe că mi-a pus coarne.*
— În regulă, a spus el, începând să se îmbrace.
— Ai atâtea probleme... și tot ai acceptat să vii în călătoria asta?
— La ce mi-ar fi folosit să rămân acasă? l-a întrebat Vic. Asta e situația, asta s-a întâmplat. Eu... eu am aflat abia joi. Și mi-am zis că... dacă pun oarece distanță între noi... dacă am mai mult timp să mă gândesc, să se gândească și ea... să vedem lucrurile în perspectivă... nu mai știu câte tâmpenii mi-au trecut atunci prin cap. Și acum, chestia asta.
— Dar nu e vina ta, i-a spus Roger pe un ton ferm.
— Uite, Rog, în momentul ăsta nu știu care-i vina mea și care nu e. Îmi fac griji pentru Donna și mă înnebunește că nu știu ce e cu Tad. Nu vreau decât să mă întorc acasă. Și mi-ar plăcea tare mult să pun mâna pe mizerabilul ăla de Kemp. L-aș...
Tot ridicase tonul. Iar acum vocea i s-a gâtuit brusc. I s-au gârbovit umerii. Și arăta tras la față și bătrân și aproape la capătul puterilor. S-a dus la valiza deschisă și a început să-și caute îmbrăcăminte curată.
— Vrei, te rog, să suni la biroul firmei Avis de la aeroport și să le ceri să-mi pregătească o mașină? Vezi că am portofelul pe noptieră. O să-ți ceară numărul de la cardul American Express.
— O să-l dau și pe al meu. Vin cu tine.
— Ba nu vii.

— Dar...
— Niciun „dar“.
Vic și-a pus cămașa bleumarin. A început să se încheie la nasturi. Aproape terminase când și-a dat seama că-i încheiase strâmb și că o parte a cămășii era mai lungă decât cealaltă. S-a descheiat și a luat-o de la capăt. Se pusese în mișcare, iar a fi în mișcare era oricum mai bine, deși încă-i mai persista în toate simțurile senzația aceea de irealitate. Se tot gândea la platourile de filmare, unde, ceea ce ție, spectatorul, ți se pare a fi marmură italiană este, de fapt, doar folie decorativă; unde tavanul tuturor încăperilor se află undeva deasupra câmpului vizual al camerei de filmat și unde întotdeauna există cineva care se fâțâie prin spate cu un clipboard. Scena 41, Vic îl convinge pe Roger să meargă mai departe și să încerce să le salveze afacerea, Dubla Unu. Era doar un actor, iar ce se petrecea acum parcă era o ecranizare a unei piese de teatru absurd. Însă oricum îi era mai bine atunci când se mișca, atunci când făcea ceva.
— Mă, omule...
— Roger, problema mea nu are nicio legătură cu problema dintre Ad Works și compania Sharp. Am venit cu tine, chiar dacă aflasem despre Donna și Kemp, pentru că voiam neapărat să păstrez aparențele... probabil că niciunui bărbat nu-i convine să anunțe că a aflat că nevasta lui a călcat strâmb... dar mai ales pentru că știu că oamenii care depind de noi trebuie să aibă bani de mâncare indiferent de ce tâmpenii face soția mea.
— Haide, măi, nu te mai judeca atât de aspru, Vic.
— Dar nu mă judec, a zis Vic. Nici măcar acum nu cred că eu aș fi de vină.
— Iar eu mă duc pur și simplu la New York ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?!
— Din câte știm acum, chiar nimic nu s-a întâmplat. Polițaiul ăla mi-a repetat-o de mai multe ori. Tu vezi-ți de treabă. Du-te *liniștit.* Ai s-o scoți la capăt. Poate se va dovedi că n-a fost decât o glumă proastă, dar oamenii sunt datori să încerce, Roger. Nu avem ce face. Plus că tu nici n-ai treabă acum în Maine, doar să pierzi vremea degeaba.
— Măi, fratele meu, dar mie nu-mi sună bine. Nu-mi sună bine deloc.

— Păi nici nu sună. O să-ți dau telefon la hotel de îndată ce voi afla ceva, i-a promis Vic, încheindu-se la pantaloni și punându-și pantofii. Acum, haide, sună-i pe ăia de la Avis. O să iau un taxi până la aeroport. Uite, îți scriu aici numărul meu de la card.
L-a scris. Roger nu s-a mișcat și nu a spus nimic. Vic și-a luat haina și s-a îndreptat spre ușă.
S-a întors, iar atunci Roger l-a strâns în brațe cu oarecare stângăcie, dar și cu o forță surprinzătoare. Vic i-a răspuns la îmbrățișare și și-a culcat obrazul pe umărul lui.
— Am să mă rog la Dumnezeu să fie totul bine, i-a șoptit răgușit Roger.
— Bine, i-a răspuns Vic și a ieșit din cameră.
Ascensorul bâzâia ușor coborând spre parter – *nu se mișcă de-adevăratelea,* și-a spus el. Și bâzâitul ăsta e un efect sonor. A coborât în hol și în cabină s-au urcat doi tipi beți care se sprijineau unul de altul. *Figuranți,* și-a continuat el ideea cu filmul.
A vorbit cu portarul – alt figurant – și, după vreo cinci minute, a apărut un taxi care a oprit sub copertina albastră de la intrarea hotelului.
Taximetristul era un negru tăcut. Din radioul de la bordul mașinii se auzea muzică soul, difuzată de un post FM. The Temptations[69] cântau „Power“ iar și iar și iar, în timp ce taxiul îl ducea către aeroportul Logan pe străzi aproape pustii. *Un platou de filmare al naibii de bine făcut,* și-a zis el. Când cei de la Temptations au terminat, s-a auzit vocea pițigăiată și exaltată a DJ-ului care prezenta buletinul meteo. A fost foarte cald ieri, a constatat el, dar habar n-aveți ce vă așteaptă azi, frații și surorile mele. Astăzi se vor înregistra cele mai ridicate temeperaturi de când a început vara, poate chiar vom asista la doborârea unui record. Marele profet al vremii, Altitude Lou McNally[70] anticipează temperaturi de peste 38 de grade în centrul țării și spune că nici pe coaste nu va fi mai răcoare. O masă de aer fierbinte, venită dinspre sud, staționează acum deasupra regiunii New England, din cauza presiunii ridicate. „Prin urmare, dacă vă ține benzina, e musai să vă duceți la plajă“, a încheiat DJ-ul. „N-o să vă simțiți prea meseriaș dacă rămâneți în oraș. Și, dacă aveți

nevoie de un argument îl plus, ia ascultați-l acum pe Michael Jackson. Zice că-l apucă nebuneala, în cântecul „Off the Wall“.

[69] The Temptations – unul dintre cele mai cunoscute grupuri vocale americane din anii 1960-1970 (n. tr.).

[70] „Altitude“ Lou McNally – celebru meterolog din Maine (n. tr.).

Buletinul meteo îl interesa pe Vic puțin spre deloc, dar pe Donna ar fi îngrozit-o și mai tare, dacă l-ar fi auzit.

La fel ca în urmă cu o zi, Charity s-a trezit înainte de răsăritul soarelui. Și s-a trezit cu urechile ciulite, dar, timp de câteva clipe, nici măcar n-a știut ce încearcă să audă. Apoi și-a amintit. Scârțâit de podele. Pași. Voia să-și dea seama dacă fiul ei avea un alt episod de somnambulism.

Însă casa era cufundată în tăcere.

S-a dat jos din pat, s-a dus la ușă și s-a uitat pe hol. Holul era gol. S-a gândit puțin, după care s-a dus în camera lui Brett și s-a uitat la el. De sub așternuturi, nu se vedea decât un ciuf de păr. Dacă mersese iarăși prin somn, însemna că o făcuse înainte să se trezească ea. Pentru că acum băiatul dormea dus.

Charity s-a întors la ea în cameră, s-a așezat pe pat și s-a uitat la dunga albă și fragilă de la orizont. Știa prea bine că hotărârea era luată. Și o luase în timpul somnului. Iar acum, în lumina aceasta rece a zorilor, putea să analizeze ce anume decisese și cât anume ar fi putut să o coste.

I-a trecut prin minte că niciodată nu-și descărcase sufletul în fața lui Holly, așa cum ar fi fost normal între două surori. Poate că ar fi făcut-o acum, dacă nu ar fi fost povestea de ieri de la prânz, cu cardurile de credit. Iar seara, Holly îi spusese cât de mult a costat asta, cât de mult a costat aia, cât de mult ailaltă – Buickul cu patru uși, televizorul Sony color și videocasetofonul, parchetul de pe hol. De parcă, în mintea lui Holly, toate aceste lucruri încă mai purtau etichete invizibile cu prețul și aveau să le poarte întotdeauna.

Lui Charity îi era drag de sora ei. Holly era o femeie altruistă, cu suflet bun, impulsivă, afectuoasă, caldă. Însă modul ei de viață o obligase să ascundă foarte bine unele dintre adevărurile dureroase despre felul în care ea și cu Charity

crescuseră în zona rurală și săracă a statului Maine, realități care, într-un fel sau altul, o forțaseră pe Charity să se căsătorească cu Joe Camber, în timp ce norocul – nu chiar atât de diferit de biletul câștigător la loterie al lui Charity – îi înlesnise lui Holly întâlnirea cu Jim, reușind astfel să scape definitiv de viața trăită în casa copilăriei.

Se temea că, dacă i-ar spune lui Holly că de *ani de zile* tot încerca să obțină acordul lui Joe pentru această vizită, că această călătorie a fost posibilă doar datorită unei strategii violente din partea ei și că nu lipsise mult ca Joe s-o bată cu cureaua... se temea că, dacă i-ar spune lui Holly toate astea, reacția surorii ei ar fi mai degrabă una îngrozită și furioasă, în loc să fie rațională și utilă. De ce îngrozită și de ce furioasă? Poate pentru că, în adâncul sufletului ei – acolo unde automobilele Buick și televizoarele Sony cu ecrane Trinitron și podelele din parchet lăcuit nu-și exercită niciodată pe deplin efectul calmant –, Holly și-ar da seama că scăpase ca prin urechile acului de o căsnicie sau de o *viață* asemănătoare.

Nu-i spusese toate astea, pentru că Holly se adăpostise în viața ei burgheză la fel cum se ascunde soldatul de gardă în tranșee. Nu-i spusese, pentru că groaza și furia nu i-ar fi putut rezolva problema. Nu-i spusese, pentru că nimănui nu-i place să pară o ciudățenie a naturii, care acceptă să trăiască săptămâni și luni și ani alături de un bărbat antipatic, necomunicativ și adesea crud și înspăimântător. Charity aflase că există lucruri pe care nu vrei să le destăinui nimănui. Și nu pentru că ți-ar fi rușine. Dar uneori este mai bine – și mai amabil din partea ta – să păstrezi aparențele.

Însă motivul principal pentru care nu-i spusese nimic lui Holly era că toate astea o priveau numai pe ea. Ce s-a întâmplat cu Brett era problema ei... și, în ultimele două zile, ajunsese să fie din ce în ce mai convinsă că, în ultimă instanță, viața pe care și-o va alege va depinde mai ales de el însuși și prea puțin de ea și de Joe.

Nu va fi niciun divorț. Va continua războiul de gherilă contra lui Joe pentru sufletul băiatului... presupunând că asta ar servi la ceva. Din cauza grijlor pe care și le făcea observând dorința copilului de a-și imita tatăl, poate că uitase –

sau trecuse cu vederea – faptul că vine un moment în viață când copiii încep să-și judece părinții, în timp ce aceștia – mame și tați deopotrivă – trebuie să stea în boxa acuzaților. Brett observase maniera ostentativă în care Holly își etalase cardurile de credit. Iar Charity nu putea decât să spere că Brett avea să observe și că tatăl lui stă la masă cu pălăria pe cap... printre multe altele.
Se lumina din ce în ce mai tare. Și-a luat capotul din cuier și l-a îmbrăcat. Ar fi vrut să facă un duș, dar nu putea să se ducă la baie până nu se trezea toată lumea. Erau străini aici. Asta erau. Chiar și chipul lui Holly i se părea acum necunoscut – un chip care semăna mult prea vag cu cel din pozele vechi, aflate în albumele de familie pe care le adusese cu ea... până și Holly se uitase la ele cu un aer oarecum nedumerit.
Deci se vor întoarce în Castle Rock, se vor întoarce în casa de la capătul Drumului Orășenesc 3, se vor întoarce la Joe. Își va relua viața și vor merge mai departe. Așa era cel mai bine.
Și-a amintit să-l sune pe Alva înainte de șapte, ca să-l mai prindă acasă.
Abia trecuse de ora șase dimineața și se luminase de ziuă, când pe Tad l-au apucat convulsiile.
Se trezise pe la cinci și un sfert dintr-un somn adânc, în aparență, și începuse să se vaite de foame și de sete, deșteptând-o pe Donna. De fapt, ea doar moțăise puțin. Iar acum și-a dat seama că și ei îi era foame, de parcă micuțul apăsase cine știe ce buton secret din stomacul ei. Sete, da, sete îi fusese cam tot timpul, dar nu ținea minte să se fi gândit la mâncare de ieri-dimineață. Iar acum era de-a dreptul lihnită.
A încercat să-l liniștească pe Tad cum a putut ea mai bine, înșirându-i tot felul de vorbe goale care acum nu mai însemnau absolut nimic pentru ea – că vor veni curând niște oameni, că îl vor lua de aici pe câinele cel rău și că vor fi salvați.
Însă mintea ei nu se gândea decât la mâncare.
Micul-dejun: două ochiuri moi prăjite în unt, domnule chelner. Și friganele. Și suc proaspăt de portocale și atât de rece, încât paharele mari să se aburească. Și bacon. Și cartofi trași la tigaie. Și cereale cu smântână și cu coacăze deasupra –

„pomușoare“ le spunea tatăl ei, altă glumiță de-a lui care o scotea din minți pe maică-sa.
Stomacul ei a scos un sunet lung de protest, iar Tad a început să râdă. Râsul băiatului a surprins-o și i-a făcut mare plăcere. Nici vorbă să se fi așteptat la așa ceva tocmai acum. Parcă descoperise un trandafir crescând dintr-un morman de gunoi. I-a zâmbit și ea. Și au durut-o buzele uscate și crăpate.
— Ai auzit, eh?
— Și ție ți-e foame.
— Ce să-ți zic, n-aș refuza acum un sendviș, dacă mi l-ar oferi cineva.
Tad a gemut și au început din nou să râdă. În curte, Cujo a ciulit urechile. A mârâit auzindu-le râsetele. A vrut să se ridice în picioare, poate ca să se repeadă iarăși la mașină; dar s-a culcat la loc și și-a lăsat capul în jos.
Donna a simțit cum, în mod absolut irațional, i se ridică moralul, așa cum i se întâmplă oricui la ivirea zorilor. Precis că se va termina curând; precis că tot ce era mai rău trecuse. Toți sorții le fuseseră potrivnici, dar, mai devreme sau mai târziu, până și cel mai mare ghinion are un sfârșit.
Tad părea aproape el însuși. Poate prea palid, îngrozitor de epuizat în ciuda faptului că dormise cât de cât, dar redevenise Tadder – da, fără îndoială, Tadder. L-a strâns în brațe și a strâns-o și el. Parcă o mai lăsase un pic durerea din abdomen, cu toate că zgârieturile și găurile de la colții lui Cujo se cam inflamaseră. Piciorul era mai rău, dar și-a dat seama că îl poate îndoi, chiar dacă o durea și reîncepea să sângereze. O să aibă o cicatrice mare și urâtă acolo.
În următoarele patruzeci de minute, au povestit vrute și nevrute. Încercând să-l țină treaz pe Tad și să le treacă timpul mai ușor, Donna a propus să joace „Douăzeci de întrebări“[71]. Tad a fost imediat de acord. Nu se mai sătura de jocul ăsta; singura lui problemă fusese mereu aceea că nu prea reușea să-și convingă părinții să-l joace împreună cu el. Ajunseseră la a patra tură de întrebări când au început convulsiile.

[71] *Twenty Questions* – joc de salon, apărut în sec. XIX-lea, care încurajează deducția și creativitatea (n. tr.).

În urmă cu vreo cinci întrebări, Donna ghicise că răspunsul era Fred Redding,

unul dintre amicii lui Tad din tabăra de zi, dar se prefăcuse că n-avea nici cea mai vagă idee, doar pentru că voia ca jocul să continue.
— E roșcat? a întrebat ea.
— Nu, e... e... e...
Dintr-odată, Tad a rămas fără aer. Se chinuia să respire și scotea niște hârâieli icnite și sfâșietoare, care i-au pus Donnei în gât nodul panicii și i-au adus în gură gustul de rugină al fricii.
— Tad? *Tad?*
Tad a icnit. S-a apucat cu mâinile de gât și și-a lăsat urme roșii acolo. I s-au dat ochii peste cap și nu i se mai vedea decât marginea de jos a irișilor și albul argintiu.
— *Tad!*
L-a apucat de umeri și a început să-l zgâlțâie. Vedea cum Mărul lui Adam urca și cobora foarte repede, ca o jucărie mecanică. Tad a început să dea aiurea din mâini, apoi și le-a dus iarăși la gât și s-a apucat să se tragă de el. Imediat, a început să scoată niște sunete ca de animal care se sufocă.
O clipă, Donna a uitat complet unde erau. A pipăit după clanță, a tras-o și a deschis portiera – ca și cum totul se întâmpla în parcarea de la supermarket și avea cui să ceară ajutor.
Într-o fracțiune de secundă, Cujo a și fost în picioare. S-a repezit la mașină înainte ca portiera să se deschidă de tot, ceea ce poate că a salvat-o pe Donna. Câinele s-a izbit de portiera în mișcare, a căzut, apoi s-a năpustit din nou. Mârâia urât și gros și îi curgeau balele. În spatele lui se vedea o dâră de diaree pe pietrișul aleii.
Donna a început să urle și a trântit portera. Cujo s-a repezit din nou în ea, îndoind-o și mai tare. S-a dat înapoi, după care a sărit la geam. S-a auzit un bufnet și un pârâit. Iar crăpătura s-a întins ca mai multe pânze de păianjen. S-a izbit încă o dată de el și geamul securizat s-a curbat spre interior, fără să se spargă deocamdată, dar nici mult nu mai avea. Lumea exterioară s-a transformat brusc într-o ceață lăptoasă.
Dacă se mai repede o dată...

Dar nu, Cujo nu s-a mai repezit, ci a făcut câțiva pași înapoi, așteptându-i reacția.
Donna s-a întors spre fiul ei.
Tad se zguduia acum din tot corpul, de parcă ar fi avut o criză de epilepsie. Stătea cocoșat. Sălta cu fundul de pe scaun, cădea la loc, se ridica, cădea. Începuse să se învinețească la față. Îi ieșeau în relief vasele de sânge de la tâmple. Vreme de trei ani, Donna făcuse muncă de voluntariat într-un spital – în ultimii doi ani de liceu și în vara primului an de facultate – și știa ce se întâmpla acum. Tad nu-și înghițise limba – asta era o poveste imposibil de imaginat în afara romanelor de groază. Însă lui Tad i se dusese limba pe gât și acum îi bloca traheea. Se asfixia chiar în fața ochilor ei.
L-a apucat de bărbie cu mâna stângă și i-a căscat gura. Se purta foarte dur din cauza panicii și a auzit cum i-au trosnit maxilarele. Și-a vârât degetele în gâtul lui Tad și i-a găsit vârful limbii incredibil de adânc, cam în locul unde ar fi trebuit să-i crească măselele de minte – presupunând că mai apucau s-o facă. A încercat să-l prindă, dar nu a reușit: vârful limbii lui Tad era ud și alunecos ca un țipar. A încercat să-l țină între degetul mare și arătător, doar vag conștientă de cât de tare i se zbătea inima în piept. *Cred că-l pierd,* și-a zis ea disperată. *Doamne, Dumnezeule, îmi pierd fiul.*
Maxilarele băiatului s-au închis brusc și i-a mușcat degetele. A început să curgă sânge și din ele, și din buzele lui uscate și acoperite cu bășicuțe. Iar apoi, sângele i s-a prelins pe bărbie. Donna aproape că nici n-a simțit durerea. Tad a început să dea necontrolat din picioare pe podeaua mașinii. Donna a bâjbâit înnebunită după vârful limbii. L-a prins... și iarăși i-a alunecat dintre degete. *(câinele blestematul ăla de câine e numai și numai vina lui afurisitul ăla de câine venit din iad O SĂ TE OMOR PE DUMNEZEUL MEU MĂ JUR)*
Dinții lui Tad s-au încleștat din nou pe degetele ei și ea a reușit iar să-i apuce vârful limbii, dar de această dată nu a mai ezitat: și-a înfipt unghiile în carnea alunecoasă și a tras de ea așa cum tragi un oblon; în același timp, și-a pus cealaltă mână sub bărbia băiatului și i-a dat capul pe spate, eliberându-i căile respiratorii. Tad a hârâit din nou – aspru și tare, ca un moșneag cu emfizem

pulmonar. Apoi a început să horcăie.
Donna l-a pălmuit. Nu știa ce altceva să mai facă.
Tad a scos un ultim icnet ascuțit, apoi a început să respire mai regulat, chiar dacă foarte repede. Și Donna gâfâia. Și o luase cu amețeală. Își răsucise cumva piciorul mușcat și acum simțea că sângele reîncepuse să-i curgă din rană.
— Tad!
I se uscase gura și abia dacă mai putea să vorbească.
— Tad! Mă auzi?
Băiatul a dat din cap. O dată. Ochii i-au rămas închiși.
— Liniștește-te, te rog. Vreau să te liniștești.
— ...vreau acasă... mami... monstrul...
— Sssst, Tadder. Nu vorbi și nu te mai gândi la monștri. Uite, ia asta.
„Vorbele De Gonit Monstrul“ căzuseră pe jos. A ridicat hârtia galbenă și i-a pus-o în mână. Tad a strâns-o cu disperare între degete.
— Acum, Tad, concentrează-te să respiri rar și regulat. Așa ai să-ți revii. Respiră rar și regulat.
S-a uitat într-o doară pe geamul din partea lui și a observat din nou bâta de baseball, cu mânerul lipit cu bandă, zăcând în buruienile înalte din dreapta aleii.
— Ia-o încetișor, Tadder, liniștește-te. Crezi că poți?
Tad a mai dat o dată din cap, dar tot fără să deschidă ochii.
Se lumina tot mai mult. Și deja se făcuse cald. Iar temperatura din interiorul mașinii a început și ea să crească.
Vic a ajuns acasă la cinci și douăzeci. La ora la care soția lui se chinuia să-i scoată limba din gât fiului lor, el se învârtea prin sufragerie, punând lucrurile la locul lor cu mișcări încete și absente, în timp ce șeriful Bannerman, un detectiv din cadrul poliției statului Maine și un anchetator de la procuratura generală stăteau pe canapea și beau nes.
— V-am spus deja tot ce știu, a zis Vic. Dacă soția mea nu este la vreuna dintre persoanele pe care le-ați contactat până acum înseamnă că nu-i pe nicăieri.
Luase o mătură și un făraș și cutia cu saci de gunoi de la bucătărie. A vărsat

într-un sac cioburile din făraș, care s-au rostogolit grămadă cu un zornăit strident.
— Dacă nu cumva o fi cu Kemp.
A urmat o tăcere stingherită. Vic nu ținea minte să mai fi fost vreodată în halul ăsta de obosit, dar nu credea că ar putea să adoarmă fără o injecție, un tranchilizant, ceva. Nici nu mai gândea cum trebuie. La zece minute după ce ajunsese acasă, sunase telefonul și s-a repezit la el ca o fiară, fără să ia în seamă cuvintele tipului de la procuratură, care încerca să-i spună că probabil pe el îl căuta. Dar nu fusese așa; la telefon era Roger, care voia să știe dacă Vic ajunsese cu bine și dacă are ceva noutăți.
Da, *erau* ceva noutăți, dar toate neconcludente, iar asta îl scotea din minți. Se descoperiseră amprente prin toată casa și o echipă de criminaliști din Augusta, capitala statului, prelevase o mulțime de seturi și din locuința de lângă atelierul în care lucrase Steve Kemp până de curând. Nu va mai dura mult și vor fi comparate și atunci se va ști cu siguranță că Steve Kemp distrusese parterul casei. Lui Vic i se părea o pierdere de vreme; instinctul îi spunea că el fusese. Detectivul de la poliția statală identificase camioneta lui Kemp. Era un Ford Econoline din 1971, gri-deschis, cu număr de Maine: 641-644. Dar au aflat de la proprietarul lui Kemp – îl sculaseră din pat la patru dimineața – că acea camionetă avea acum laturile pictate cu peisaje din deșert: roci, terase de stâncă, dune de nisip. În spate avea două autocolante auto, pe unul scria TĂIAȚI LEMNE, NU ATOMI, iar pe celălalt RONALD REAGAN L-A ÎMPUȘCAT PE J.R.[72]. Tare nostim tip, Steve Kemp ăsta, dar picturile alea și autocolantele ar fi ajutat poliția să-i găsească foarte ușor mașina și, dacă nu cumva le șterse, cu siguranță că avea să fie prins până la sfârșitul zilei. Fuseseră trimisă o alertă de persoană dispărută[73] în toate statele din regiunea New England până în zona de nord a statului New York. În plus, birourile FBI din Portland și Boston fuseseră anunțate că putea fi vorba despre un caz de răpire, iar acum căutau numele lui Steve Kemp prin dosarele lor de la centru. Aveau să afle că fusese arestat de trei ori, în perioada 1968-1970, pentru infracțiuni minore, adică participarea la protestele împotriva războiului din

Vietnam.

[72] Probabil este vorba despre personajul J.R. Ewing din serialul *Dallas*, a cărui ucidere enigmatică într-un episod din martie 1980 a făcut o enormă vâlvă (n. tr.).

[73] MV Alert (în original) – Missing Victim Alert (n. red.).

— Un singur lucru mă deranjează în toată povestea asta, a spus anchetatorul de la procuratură.

Stătea cu carnețelul pe genunchi și Vic nu înțelegea de ce. Doar le spusese deja absolut tot ce știa. Tipul din Augusta nu făcea acum nimic altceva decât să mâzgălească aiurea pe foaie.

— Ca să fiu sincer, mă deranjează al dracului de tare.

— Ce anume? l-a întrebat Vic.

A luat fotografia înrămată cu întreaga familie, s-a uitat la ea, după care a înclinat-o ca să rostogolească toate cioburile geamului în sacul de gunoi. Și iarăși s-a auzit zornăitul ăla urât.

— Mașina. Unde este mașina soției dumneavoastră?

Pe tip îl chema Masen – Masen cu „e“, îl informase el pe Vic atunci când făcuseră cunoștință. Acum s-a ridicat și s-a dus la fereastră, lovindu-se gânditor cu carnețelul de picior. Jaguarul vechi al lui Vic era pe alee, parcat lângă mașina de patrulă a lui Bannerman. Vic și-l recuperase de la aeroportul din Portland și lăsase acolo automobilul închiriat de la Avis cu care venise de la Boston.

— Ce legătură are cu toată povestea asta? l-a întrebat Vic.

Masen a ridicat din umeri.

— Poate că nu are. Sau poate are. Poate ar lămuri totul. Probabil n-are nicio legătură, dar pur și simplu nu-mi place treaba asta. Kemp vine aici, da? Vă ia soția și fiul. De ce? Pentru că-i nebun. Asta este o explicație. Nu suportă să piardă. Poate că, în mintea lui întoarsă pe dos, își imaginează că face o glumă. Toate lucrurile astea și le spusese și Vic, și le repetase de mai multe ori, aproape cu aceleași cuvinte.

— Deci ce face? Îi urcă în Fordul lui, cu peisaje din deșert pe laturi. Ori fuge undeva cu ei, ori s-a ascuns pe undeva. Corect?

— Da, exact de asta mă tem eu...

Masen s-a întors și s-a uitat la el.
— Atunci, unde-i mașina soției dumneavoastră?
— Păi...
Vic a încercat să se gândească. Era greu. Se simțea foarte obosit.
— Poate...
— Poate a avut un complice care a plecat cu ea, a spus Masen. Iar asta ar însemna că i-a răpit cu gândul de a cere o răscumpărare. Dacă a acționat singur, probabil că nu a fost ceva premeditat. Dar, dacă i-a răpit pentru bani, de ce să ia și mașina? Să renunțe la camionetă și să meargă cu ea? Ridicol. Fordul Pinto este și el dat în urmărire generală, chiar dacă ar fi puțin mai greu de recunoscut. Repet: dacă nu a avut niciun complice, dacă a acționat singur, cine conduce mașina soției dumneavoastră?
— Poate s-a întors după ea, a mormăit detectivul de la poliția statală. I-a închis undeva pe băiat și pe doamnă și s-a întors.
— Asta ar fi mai greu de făcut fără un complice, a zis Masen, dar cred că este posibil. I-a dus într-un loc din apropiere și s-a întors pe jos după Fordul Pinto al doamnei Trenton; sau i-a dus mai departe și a făcut autostopul până aici.
Dar de ce?
Acum Bannerman a vorbit pentru prima oară.
— Ar fi putut s-o conducă doamna.
Masen s-a întors repede și s-a uitat la el ridicând din sprâncene.
— Dacă l-a luat pe băiat...
Bannerman a dat ușor din cap spre Vic.
— Scuzați-mă, domnule Trenton, dar, dacă Kemp a luat băiatul, l-a legat, l-a amenințat cu o armă și i-a spus soției dumneavoastră să se țină după el și că băiatul ar putea să pățească ceva urât dacă ea încearcă să ceară ajutor în vreun fel, adică să facă semnale cu farurile sau să meargă în zigzag...
Vic i-a făcut semn că a înțeles. Îi venea să vomite numai când se gândea la ce-i descrisese șeriful.
Masen părea supărat pe Bannerman, poate din cauză că nu se gândise el primul și la această posibilitate.

— Repet: în ce scop?
Bannerman a clătinat din cap. Vic nu putea înțelege de ce să fi avut nevoie Kemp de mașina Donnei.
Masen și-a aprins un Pall Mall, a tușit, după care a căutat din priviri o scrumieră.
— Îmi pare rău, a spus Vic, simțindu-se din nou ca un actor care rostește replici scrise de altcineva. A spart cele două scrumiere de aici. Vă aduc una din bucătărie.
Masen l-a însoțit, a luat scrumiera, apoi i-a zis:
— Haideți să ieșim pe trepte, vreți? O să fie al naibii de cald astăzi. Îmi place să mă bucur de răcoare cât încă mai pot.
— Bine, a răspuns nepăsător Vic.
Când au ieșit, s-a uitat la termometrul cu barometru de pe peretele casei... i-l făcuse Donna cadou de Crăciun. Deja erau 23 de grade. Iar acul barometrului se proptise în cvadrantul pe care scria TIMP FRUMOS.
— Haideți să dezvoltăm puțin ideea, a spus Masen. Mă fascinează. Avem o femeie cu un fiu, o femeie al cărei bărbat este plecat într-o călătorie de afaceri. Femeia are nevoie de mașină ca să se descurce. Centrul orașului se află la distanță de aproape un kilometru, iar la întoarcere ar trebui să urce dealul pe jos. Prin urmare, dacă presupunem că de aici a luat-o Kemp înseamnă că mașina ar fi la locul ei. Dar ia să vedem și varianta în care Kemp vine, distruge tot în casă, dar încă nu i-au trecut nervii. Îi vede undeva în oraș și de acolo îi răpește. În cazul acesta, mașina ar fi încă în locul acela. Poate chiar în centru. Sau în parcarea vreunui supermarket.
— Dar n-ar fi atras atenția cuiva? Doar a rămas peste noapte acolo? s-a mirat Vic.
— Probabil, a spus Masen. Credeți că a lăsat-o într-un loc anume, domnule Trenton?
Atunci Vic și-a amintit. Supapa cu ac.
— Mi se pare că v-ați adus aminte de ceva, a observat Masen.
— Da, și mă înjur singur pentru că nu mi-am dat seama mai devreme. Mașina

nu-i aici pentru că a dus-o la reparat, la reprezentanța Ford, din South Paris. Avea niște probleme la carburator. Supapa cu ac se tot bloca. Am discutat despre asta luni după-masă, la telefon. Era foarte supărată și nervoasă. Am vrut să sun la meșterul de aici, ca să văd dacă poate el să facă treaba și când să se ducă acolo, dar am uitat, pentru că...
Și n-a mai continuat. Își amintise din ce motiv uitase.
— Ați uitat să discutați cu mecanicul auto de aici, așa că doamna și-a dus mașina în South Paris?
— Mda, cred că așa s-a întâmplat.
Nu mai ținea minte exact cum decursese discuția, doar că Donna se temuse că i se va bloca motorul în timp ce ducea mașina la reparat.
Masen s-a uitat la ceas și s-a ridicat de pe treapta pe care șezuse. A dat să se ridice și Vic.
— Nu, nu. Stați aici. Vreau să dau un telefon. Mă întorc imediat.
Și Vic a rămas acolo. A auzit ușa din plasă trântindu-se în spatele lui Masen, zgomot care-i amintea de Tad. Și s-a înfiorat și a trebuit să strângă din dinți ca să nu permită lacrimilor să curgă. Unde erau? Până la urmă, chestia cu lipsa mașinii nu lămurise nimic.
Soarele se ridicase pe cer și își răspândea lumina puternică și trandafirie peste casele și străzile din vale și peste tot cartierul Castle Hill. Razele lui mângâiau leagănul în care îl dăduse de nenumărate ori pe Tad... iar acum nu-și mai dorea decât să-l împingă din nou în leagănul ăla și să-și știe soția alături. L-ar împinge până i-ar pica mâinile din încheieturi, dacă asta şi-ar dori Tad.
Tatiii! Mai sus! Și mai suuus! Dă-mă peste cap!
I-a înghețat inima auzind vocea asta în minte. Parcă era vocea unei fantome.
După câteva secunde, s-a deschis din nou ușa din plasă. Masen s-a așezat lângă el și și-a aprins altă țigară.
— Reprezentanța Twin City Ford din South Paris, a spus el. Despre ea vorbeați, da?
— Da. De la ei am cumpărat mașina.
— Mi-am zis că nu strică să-i sun. Am avut noroc: managerul venise deja.

Fordul Pinto al soției dumneavoastră nu e acolo și nu a fost niciodată. Cum îl cheamă pe mecanicul auto de aici?
— Joe Camber, a răspuns Vic. Înseamnă că, până la urmă, tot la el s-a dus. Nu-i convenea, pentru că are atelierul la mama naibii și nici nu i-a răspuns la telefon când l-a sunat. I-am zis că probabil avea treabă în atelier și nu a auzit. Și-a transformat magazia în atelier auto și nu cred că și-a instalat vreun telefon acolo. Cel puțin, nu avea unul ultima oară când am fost eu la el.
— O să verificăm, a spus Masen, dar să știți că nu-i vom găsi nici acolo mașina, domnule Trenton.
— De ce să n-o găsiți?
— N-are niciun sens, a zis Masen. Eram nouăzeci și cinci la sută convins că nici în South Paris nu o vom găsi. Uitați cum e: se leagă tot ce am spus mai devreme. O femeie tânără cu un copil are nevoie de mașină. Să zicem că a dus Fordul Pinto la reprezentanța auto și cei de acolo i-au zis că va putea să și-o ia înapoi abia peste două zile. Cum se întoarce acasă?
— Păi... îi dau una la schimb... sau, dacă nu au ori nu vor să-i dea, cred că i-ar putea închiria una. Din alea ieftine.
— Corect! Foarte bine! Și unde e?
Vic s-a uitat năucit pe alee, de parcă s-ar fi așteptat să vadă dintr-odată mașina.
— Kemp n-ar avea nici un motiv să ia și să dispară cu mașina luată la schimb, așa cum n-ar avea niciun motiv să ia Fordul Pinto, a zis Masen. Din cauza asta am exclus din start chestiunea cu reprezentanța auto. Haideți să presupunem acum că și-a dus mașina la atelierul tipului ăstuia... Camber, ați spus că-l cheamă, da? Dacă el i-a dat o rablă cu care să-și facă treburile cât timp se ocupă el de reparație înseamnă că ne întoarcem de unde am plecat: unde-i rabla? Hai să spunem că și-a dus Fordul Pinto la Camber și el i-a zis că o să mai dureze ceva timp, dar că nu are ce mașină să-i dea ca să se întoarcă în oraș. Și doamna sună o prietenă. Iar prietena vine și o ia de acolo. Mă urmăriți?
— Da, sigur.
— Cine este acea prietenă? Ne-ați dat o listă și le-am trezit din somn pe toate persoanele de pe lista dumneavoastră. Bine măcar că erau acasă, că-i vară, e

perioada concediilor. Niciunul dintre toți acei oameni nu a spus că v-ar fi ajutat soția în sensul ăsta. Nimeni n-a venit s-o ia cu mașina și s-o ducă acasă. Nimeni nu a văzut-o nici pe dânsa, nici pe cel mic, de luni dimineață.
— Atunci, de ce dracu' ne tot învârtim în jurul cozii? a exclamat Vic. Haideți să-l sunăm pe Camber și să aflăm cum stau lucrurile.
— Mai bine să așteptăm până la șapte, a spus Masen. Mai sunt doar cincisprezece minute până atunci. Să-l lăsăm să se spele pe ochi și să trezească de-a binelea. Managerii de reprezentanțe sunt obligați să înceapă lucrul devreme, la oră fixă. Tipul ăsta e independent.
Vic a ridicat din umeri. Îi era clar că nu aveau să ajungă nicăieri, era o idee absurdă, o fundătură. Kemp îi răpise pe Donna și pe Tad. O simțea din toate fibrele ființei lui, la fel cum știuse că Steve Kemp fusese cel care-i distrusese casa și ejaculase pe patul lui și al Donnei.
— Sigur, nu-i neapărată nevoie să fi fost vorba despre un prieten, a zis Masen într-o doară, urmărind cum fumul țigării lui plutea în aerul dimineții. Există multe variante. Își duce mașina până acolo și dă peste o cunoștință, o cunoștință nu prea apropiată, care are treabă la acel atelier auto, iar tipul sau tipa aia se oferă să-i aducă pe doamna Trenton și pe băiat înapoi în oraș. Ori poate îi aduce chiar Camber. Sau soția lui. Are soție?
— Da, o doamnă tare drăguță.
— Atunci, poate a dus-o oricare dintre ei. Oamenii sar mereu în ajutorul unei femei aflate la anaghie. Nu așa se zice?
— Mda, a mormăit Vic, aprinzându-și și el o țigară.
— Dar oricum nu contează nimic din toate astea, pentru că nu am aflat răspunsul la întrebarea esențială: unde dracului e mașina aia? Pentru că nu s-a schimbat nimic. Femeia și copilul au rămas singuri acasă. Femeia trebuie să facă cumpărături, să se ducă la curățătorie, la poștă, să facă zeci de alte treburi de-ale casei. În caz că soțul i-ar fi fost plecat câteva zile, chiar și o săptămână, poate că ar fi încercat să se descurce fără mașină. Dar zece zile sau două spătămâni? Asta-i foarte dificil într-un orășel care nu are decât un singur taximetru. Oamenii preferă să închirieze mașini în asemenea situații. Poate că i-

a sunat pe ăia de la Hertz sau de la Avis sau de la National, să-i aducă mașina aici sau la atelierul lui Camber. Deci, unde este *mașina închiriată?* Tot revin la asta. În curtea asta ar fi trebuit să fie un vehicul. Înțelegeți ce zic?
— Nu mi se pare important, a spus Vic.
— Poate nici nu este. O să găsim o explicație simplă și o să ne zicem: *Ei, cât de proști am putut să fim?* Dar mie nu-mi iese din cap... mi se pare foarte ciudat... de supapa cu ac vorbeați? Sunteți sigur că asta era problema?
— Sunt convins.
Masen a clătinat din cap.
— Atunci de ce să fi avut nevoie de toată bătaia de cap cu mașinile date la schimb sau cu cele închiriate? Asta-i o treabă pe care o rezolvă oricine în cincisprezece minute, cu condiția să aibă sculele necesare și să știe ce face. Pleca imediat de acolo cu mașina reparată. Deci, unde-i...
— ...afurisitul ăla de Ford Pinto? i-a terminat Vic vorbele.
Era foarte obosit. Și avea senzația că lumea se învârte în jurul lui.
— Ce-ar fi să vă duceți sus și să stați puțin lungit? i-a sugerat Masen. Îmi păreți epuizat.
— Nu. Vreau să fiu treaz în caz că aflați ceva...
— Dacă vom afla, va fi cineva aici care să vă trezească. O să vină curând și băieții de la FBI cu un dispozitiv prin care vă pot urmări telefonul. Iar tipii ăia fac atât de mult zgomot, că trezesc și morții, deci fiți fără grijă.
Vic era mult prea obosit ca să mai simtă și altceva în afară de un fel de groază nedefinită.
— Chiar credeți că-i nevoie de rahatul ăla care să-mi urmărească telefonul?
— Mai bine să-l avem și să nu fie nevoie de el, decât să fie nevoie și să nu-l avem, a spus Masen, aruncându-și țigara. Hai, du-te, Vic... pot să te tutuiesc, da? Odihnește-te puțin și o să faci mai bine față situației.
— În regulă.
A urcat încet la etaj. Pe pat nu mai era decât salteaua. Luase toate așternuturile alea scârboase de acolo. Și-a pus două perne pe partea lui, și-a scos pantofii și s-a culcat. Soarele orbitor al dimineții intra prin fereastră. *N-o să pot dormi,* și-a

spus el, *dar măcar o să încerc să mă odihnesc un pic. Cincisprezece minute... poate o jumătate de oră...*

Când l-a trezit soneria telefonului, era deja amiază. Și se făcuse cumplit de cald.

Charity Camber și-a băut cafeaua de dimineață, după care l-a sunat pe Alva Thornton din Castle Rock. De această dată, i-a răspuns chiar Alva. Știa că vorbise cu Bessie în urmă cu o seară.

— Nț, a zis Alva. Nu văzui nici urmă de Joe de joia trecută, ori cam așa ceva. Mi-aduse atunci un cauciuc de tractor de-l reparase pentru mine. Nu-mi zise nimic de Cujo, că să mă duc să-i dau de mâncare, deși l-aș fi ajutat bucuros.

— Te rog, Alva, vrei să dai o fugă până la noi și să vezi ce face Cujo? Că luni dimineață, înainte să plecăm la sora mea, lui Brett i s-a părut că nu prea era în apele lui, că era bolnav. Și nu-mi dau seama pe cine să fi rugat Joe să-l hrănească dacă zici că n-a vorbit cu tine.

Apoi a adăugat, așa cum zic oamenii de la țară:

— Nu-i grabă.

— Mă duc să-l văz ce face, i-a răspuns Alva. Doar să le dau potol și apă la afurisitele astea de orătănii și mă duc.

— Mi-ai fi de mare ajutor, a spus Charity recunoscătoare și i-a dat numărul de telefon al surorii ei. Îți mulțumesc foarte mult.

Au mai sporovăit puțin, mai ales despre vreme. Alva nu știa cum aveau să îi suporte găinile canicula ce părea că nu se mai termină. Apoi Charity a pus punct și a închis telefonul.

Când a intrat în bucătărie, Brett și-a ridicat ochii din bolul cu cereale. Jim Junior desena cercuri pe masă cu fundul paharului său cu suc de portocale și turuia necontenit. Nu se știe de unde-i venise ideea, dar în ultimele patruzeci și opt de ore căpătase convingerea că Brett Camber era rudă de gradul unu cu Isus Cristos.

— Ei? a întrebat-o Brett pe mama lui.

— Ai avut dreptate. Tata nu l-a rugat pe Alva să-i dea de mâncare.

Charity a observat dezamăgirea și grija din ochii lui Brett și a continuat:

— Dar o să se ducă în dimineața asta să vadă ce face, se duce imediat după ce se ocupă de găinile alea ale lui. I-am lăsat numărul de aici, de data asta. A zis că ne sună când se întoarce, ca să ne spună care-i situația.
— Mulțumesc, mamă.
Jim s-a ridicat de la masă (făcând mult zgomot), pentru că îl chema Holly să urce în cameră și să se îmbrace.
— Vrei să vii cu mine, Brett? a întrebat el.
Brett i-a zâmbit.
— Te aștept aici, caftangiule.
— Bine.
Și Jim a fugit din bucătărie zbierând:
— Maaamiii! Brett a zis că mă așteaptă! Brett mă așteaptă până mă îmbrac!
Apoi s-au auzit niște bubuituri pe trepte, de parcă ar fi fost urcate de o turmă de elefanți.
— E un copil bun, a spus Brett într-o doară.
— M-am gândit, a zis Charity, să plecăm acasă puțin mai devreme. Dacă vrei și tu.
Brett s-a luminat la față și, în pofida tuturor hotărârilor luate deja, bucuria de pe chipul lui a întristat-o puțin.
— Când? a întrebat-o băiatul cu nerăbdare.
— Ce-ai zice dacă am pleca mâine?
Deși intenționase să-i sugereze ziua de vineri.
— Super! Dar...
Și s-a uitat atent la ea.
— ...ai terminat de povestit cu sora ta?
Charity s-a gândit la cardurile de credit și la tonomatul Wurlitzer pe care soțul lui Holly își putuse permite să-l cumpere, dar pe care nu știa cum să-l repare. Lucrurile acestea îl impresionaseră neplăcut pe Brett și probabil că o impresionaseră într-un anume fel și pe ea. Poate pentru că le văzuse prin ochii lui Brett... prin ochii lui Joe. Și, cum se zice, ce-i prea mult strică.
— Da, a spus ea, cred că am terminat de povestit. O s-o anunț azi pe Holly.

— Bine, mamă.
A privit-o cu oarece sfială și a adăugat:
— Să știi că mi-ar plăcea să mai venim aici. Îmi place de ei. Iar Jim e un puști pe cinste. Poate o să vină și el la noi cândva.
— Sigur, a exclamat Charity, cu surprindere și recunoștință.
Nu credea că Joe ar fi avut ceva de obiectat.
— Da, poate o să aranjăm asta.
— Bine. Și să-mi spui ce-o să zică domnul Thornton.
— O să-ți spun.
Însă Alva nu a mai sunat. În timp ce-și hrănea găinile, i s-a stricat aparatul de aer condiționat și s-a apucat imediat să remedieze cumva situația, înainte ca fioroasa canicula din ziua aceea să-i omoare păsările. Donna Trenton ar fi spus că asta a fost o altă lovitură dată de aceeași Nemesis pe care o văzuse în ochii apoși și ucigași ai lui Cujo. Până când s-a reparat aerul condiționat, se făcuse deja patru după-masă (Alva Thornton a pierdut șaizeci și patru de găini în ziua aceea și tot a zis că a scăpat ieftin) și confruntarea începută în după-amiaza zilei de luni în curtea încinsă de soare a familiei Camber se încheiase.
Andy Masen era „copilul-minune“ al procuraturii generale din statul Maine și nu erau puțini aceia care spuneau că, într-o bună zi – și nu o zi prea îndepărtată – avea să conducă secția penală de acolo. Dar Andy Masen aspira mai sus, mult mai sus. Spera să devină procuror general în 1984 și să candideze la funcția de guvernator al statului în 1987. Iar după șapte ani în postul de guvernator, cine știe unde avea să ajungă?
Provenea dintr-o familie numeroasă și nevoiașă. Crescuse împreună cu cei trei frați și cele două surori într-o casă dărăpănată, de „sărăntoci albi“, dincolo de Sabbatus Road din orașul Lisbon. Frații și surorile lui se ridicaseră – mai bine zis, coborâseră – până la nivelul așteptărilor pe care le aveau localnicii de la ei. Numai Andy Masen și fratele lui mai mic, Marty, reușiseră să termine liceul. O vreme, Roberta lăsase impresia că avea să își ducă și ea la bun sfârșit studiile, dar rămăsese gravidă imediat după o seară dansantă din ultimul an de liceu. Așa că abandonase școala ca să se mărite cu tipul respectiv, care încă mai avea

acnee și, la douăzeci și nouă de ani, bea bere Narragansett direct din cutie și îi altoia foarte des și pe ea, și pe copil. Marty murise într-un accident de mașină pe Route 9, în Durham. Împreună cu câțiva amici, la fel de beți ca și el, încercase să ia curba strânsă de pe Sirois Hill cu vreo sută douăzeci de kilometri la oră. Chevroletul Camaro în care erau s-a dat peste cap de două ori și a explodat.

Andy fusese vedeta familiei, însă mama lui nu-l agrease niciodată. Plus că se și temea puțin de el. Când stătea de vorbă cu prietenele, obișnuia să le spună: „Andy al meu este foarte rece"; însă era mai mult decât atât. Se controla întotdeauna cu cea mai mare strictețe, era întotdeauna extrem de distant. Încă din clasa a cincea își pusese în cap să facă în așa fel încât să ajungă la facultate și să devină avocat. Avocații făceau o groază de bani. Avocații se bazau mereu pe logică. Iar logica era Dumnezeul lui Andy.

Considera fiecare eveniment drept un punct de pornire a unui număr finit de posibilități. La capătul fiecăreia dintre aceste posibilități era un alt punct de pornire al altor posibilități. Și tot așa. Îi fusese de mare folos acest model de viață, din punct în punct. A luat numai note de zece la toate materiile și în școala generală, și în liceu, a primit o bursă de merit și s-ar fi putut duce la orice facultate dorea. A ales Universitatea din Maine, renunțând la Harvard, deoarece se hotărâse deja să-și înceapă cariera în Augusta și nu voia ca vreun tăietor de lemne, plin de bere și cu galoși și pufoaică pe el, să-i scoată pe nas că făcuse facultatea aia de fițe.

În această dimineață caniculară de iulie, lucrurile se desfășurau fix așa cum își planificase.

A lăsat din mână telefonul lui Vic Trenton. Nu-i răspundea nimeni la Camber acasă. Detectivul de la poliția statală și Bannerman stăteau acolo și îi așteptau comenzile, la fel ca niște câini bine dresați. Mai lucrase cu Townsend, tipul de la poliția statală, pentru că era genul de om alături de care Andy Masen se simțea în largul lui. Când îi ziceai „Aport!", Townsend se și repezea și executa ordinul. Pe Bannerman nu-l știa, dar pe Masen nici nu-l interesa să-l cunoască și nici nu-l prea plăcea. Avea o sclipire cam șireată în ochi, iar felul ăla în care

venise brusc cu ideea că Steve Kemp ar fi putut s-o oblige pe femeie să-i urmeze întocmai instrucțiunile, șantajând-o cu copilul... păi, asemenea idei ar fi trebuit să vină din partea lui Andy Masen sau să nu vină deloc. Acum ședeau toți trei pe canapea, fără să vorbească, doar bând cafea și așteptând să apară tipii de la FBI cu dispozitivul de urmărire a telefonului.

Andy se gândea la caz. Poate că nu era decât o furtună într-un pahar cu apă, dar, la fel de bine, putea să fie ceva mai mult. Soțul era convins că soția și fiul îi fuseseră răpiți și nu dădea nicio importanță faptului că mașina femeii nu era pe nicăieri. Avea ideea fixă că Steve Kemp îi luase familia.

În vreme ce Andy Masen nu era chiar atât de sigur de asta.

Camber nu era acasă; nu era nimeni acolo. Poate plecaseră în concediu. Era destul de plauzibil; iulie era, prin excelență, luna vacanțelor. Ar fi acceptat Camber să-i repare mașina dacă avea de gând să plece din localitate? Puțin probabil. Puțin probabil ca mașina să fie acolo. Dar trebuia să verifice, plus că mai era o variantă pe care nu i-o pomenise lui Vic.

Dar dacă femeia își *dusese* mașina la atelierul lui Camber? Dar dacă cineva *se oferise* s-o aducă înapoi? Dar nu un prieten, nu o cunoștință, nu Camber și nici soția lui, ci o persoană complet necunoscută. Parcă îl și auzea acum pe Trenton exclamând: „O, nu, soția mea nu s-ar urca niciodată în mașina unui necunoscut!“ Dar, vorba aia, ea acceptase să se urce de câteva ori pe Steve Kemp, care tot un fel de străin era. Dacă acest individ ipotetic era amabil și dacă ea voia să ajungă cât mai repede acasă cu copilul, atunci posibil să fi acceptat. Și poate că omul acela drăguț și zâmbitor era, în realitate, un monstru. Că mai fusese în Castle Rock un monstru și înainte: Frank Dodd. Și poate omul drăguț și zâmbitor le tăiase gâturile, îi abandonase în tufișuri și își văzuse mai departe de drum. În acest caz, Fordul Pinto ar trebui să fie la atelierul lui Camber.

Lui Andy, acest raționament nu i se părea *probabil,* însă era *posibil* ca așa să fi stat lucrurile. Trebuia oricum să trimită pe cineva acasă la familia Camber – așa era procedura –, dar îi plăcea ca mai întâi să înțeleagă foarte bine motivele pentru care făcea fiecare lucru pe care-l făcea. Și și-a spus că, de fapt, poate

elimina atelierul lui Camber din structura logică pe care o clădea acum. Presupunea că femeia și copilul se duseseră acolo, descoperiseră că Joe Camber nu era acasă și *abia după aceea* i se stricase mașina, dar Drumul Orășenesc 3 nu era chiar Antarctica. Ar fi putut să meargă pe jos până la prima casă și să ceară voie să dea un telefon. Ceea ce nu se întâmplase.

— Domnule Townsend, a spus Masen, pe tonul lui cel blând. Trebuie să te duci cu șeriful Bannerman până la atelierul auto al acestui Joe Camber. Și să-mi confirmi trei lucruri: că acolo nu se află niciun Pinto albastru cu numărul de înmatriculare 218-864; că nici Donna și nici Theodore Trenton nu se află acolo; și că nici familia Camber nu este acasă. Ai înțeles?

— Da, a răspuns Townsend. Vreți să...

— Nu vreau decât aceste trei lucruri, a zis Andy Masen cu blândețe.

Deloc nu-i plăcea cum se uita la el Bannerman. Îl privea cu un fel de dispreț blazat. Și îl deranja foarte tare asta.

— Dacă *este* ceva acolo, ori mașina, ori vreuna dintre persoanele respective, sună-mă aici. Și, dacă trebuie să plec, am să las numărul unde pot fi găsit. Ai înțeles?

A sunat telefonul. A răspuns Bannerman, a ascultat și i-a întins receptorul lui Andy Masen.

— E pentru tine, mahăre.

Li s-au întâlnit privirile. Masen a crezut că Bannerman avea să lase ochii în jos. A crezut prost. După o secundă în care a scrâșnit din dinți, a luat receptorul. Apelul venea de la sediul poliției din Scarborough. Steve Kemp fusese reținut. Camioneta lui fusese văzută în curtea unui motel micuț din Twickenham, statul Massachusetts. Femeia și băiatul nu erau cu el. După ce i se citiseră drepturile, Kemp își spusese doar numele și, de atunci încoace, se prevalase de dreptul de a nu face nicio declarație.

Vestea aceasta i s-a părut extrem de proastă lui Andy Masen.

— Vii cu mine, Townsend, a spus el acum. Te poți descurca și singur la atelierul lui Camber, șerif Bannerman, da?

— Este orașul meu, a răspuns acesta.

Andy Masen și-a aprins o țigară și s-a uitat prin fumul ei la Bannerman.
— Ai cumva vreo problemă cu mine, domnule șerif?
Bannerman a zâmbit.
— Nimic de nerezolvat.
Isuse, ce nu pot să-i sufăr pe țopârlanii ăștia, și-a zis Masen, uitându-se după Bannerman. *Bine măcar că acum l-am scos din joc. Slavă Domnului și pentru atât!*
Bannerman s-a urcat la volanul mașinii de patrulare, a pornit motorul și a ieșit cu spatele de pe aleea familiei Trenton. Era ora șapte și douăzeci. Șerifului mai că-i venise să râdă când Masen îl dăduse la o parte din anchetă. Cei doi se duceau să se ocupe de fondul problemei. El nu se ocupa de nimic. Însă bietul de Hank Townsend trebuia să asculte întreaga dimineață toate tâmpeniile debitate de Masen, așa că poate tot el a ieșit în câștig.
George Bannerman a plecat cu viteză mică pe Route 117, către Maple Sugar Road. Nu-și pornise nici sirena și nici girofarul. Precis că va fi o zi frumoasă. N-avea niciun motiv să se grăbească.
Donna și Tad Trenton dormeau.
Și dormeau în aproape aceleași poziții: pozițiile inconfortabile ale oamenilor obligați să-și petreacă multe ore în cursele interurbane. Cu capetele rezemate de umeri – al Donnei, întors spre stânga, al lui Tad, spre dreapta. Mâinile băiatului îi zăceau pe genunchi ca niște pești eșuați la mal, zvâcnind din când în când. Respirația îi era aspră și anevoioasă. Avea buzele acoperite cu bășici și pleoapele vinețiii. Dintr-un colț al gurii, îi cursese un firicel de salivă care acum se usca pe linia maxilarului.
Donna era în stadiul al doilea al somnului. Oricât era de obosită, nu putea să treacă mai departe de faza asta, din cauza poziției incomode și a durerii din picior și burtă – iar acum o mai dureau și degetele pe care Tad i le mușcase până la os în timpul crizei. Părul îngălat de transpirație i se lipise de cap. Tifoanele de pe piciorul stâng se îmbibaseră de sânge și carnea din jurul rănilor superficiale de pe abdomen se înroșise cam rău. Și respirația ei era aspră, dar nu la fel de neregulată ca a lui Tad.

Tad Trenton ajusese aproape la capătul puterilor. Era foarte deshidratat. Prin transpirație pierduse electroliți, cloruri și sodiu. Și nu le înlocuise cu nimic. Întregul lui sistem imunitar era dat peste cap și acum intrase deja în ultimul stadiu, cel critic. Se stingea viața din el. Nu-i mai era ancorată în carne și oase, ci pâlpâia, gata să dispară la o adiere de vânt.
În visele lui agitate, tata îl dădea în leagăn – mai sus, și mai sus – și nu mai vedea curtea, ci iazul cu rățușste, iar vântul blând îi răcorea fruntea arsă de soare, îi răcorea ochii dureroși și fierbinți, îi răcorea buzele pline de bășici.
Și Cujo dormea.
Stătea culcat pe marginea cu iarbă de lângă verandă, cu botul zdrențuit pe labe. Visele lui erau neclare și nebunești. Se însera, iar pe cer se tot roteau lilieci cu ochii roșii. Se repezea iar și iar la ei ca să-i prindă și, de fiecare dată, reușea să-și vâre colții în câte o aripă tare. Numai că liliecii continuau să-l muște de cap cu dinții lor ca de șobolan. De acolo venea toată durerea asta. De acolo i se trăgea toată suferința. Dar o să-i omoare pe toți. O să...
S-a trezit brusc, și-a ridicat botul de pe labe, și-a înclinat capul într-o parte.
Se auzea o mașină.
Pentru auzul lui incredibil (și dureros) de sensibil, zgomotul făcut de motorul mașinii care se apropia era îngrozitor, insuportabil. Era ca bâzâitul unui bărzăun uriaș care venea să-l înțepe cu acul lui plin cu venin.
S-a ridicat cu greu în picioare, scheunând. Parcă toate încheieturile îi erau umplute cu cioburi de sticlă. S-a uitat la mașina stricată din curte. Abia dacă mai vedea înăuntru capul FEMEII. Nu se mișca deloc. Înainte, fusese în stare să se uite pe geamul ăla și s-o vadă foarte bine, dar FEMEIA făcuse ceva și îi era mult mai greu acum. Oricum, nu conta ce-i făcuse EA geamului. Important era că nu putea să iasă de acolo. Nici EA și nici BĂIATUL.
Bâzâitul se apropia tot mai mult. Mașina urca acum dealul, dar... oare chiar o mașină *era*? Ori o albină uriașă sau o viespe care venea ca să-l înțepe, să se hrănească cu sângele lui, să facă în așa fel încât să-l doară și mai tare toate?
Mai bine să stea cuminte și o să vadă el despre ce era vorba.
Cujo s-a strecurat sub verandă, loc în care își petrecuse multe zile fierbinți în

trecut. Acolo era un morman mare de frunze putrezite din toamnele trecute, care pe vremea aceea i se părea că răspândesc un miros incredibil de dulce și plăcut. Nu însă și acum. Acum, mirosul era greu și înecăcios și grețos și aproape insuportabil. A mârâit, încercând să-l alunge, după care au început să-i curgă iar bale groase. Dacă ar fi fost posibil ca un câine să ucidă un miros, atunci Cujo precis că l-ar fi ucis pe acesta.
Bâzâitul era foarte aproape. O mașină a intrat pe alee. O mașină cu laturi albastre și acoperiș alb cu becuri.
Mașina femeii dispărute era chiar ultimul lucru pe care se aștepta să-l vadă George Bannerman în curtea lui Joe Camber. Nu era deloc prost și, chiar dacă îl enervase Andy Masen cu logica lui mult prea rigidă și organizată (el avusese de-a face cu ororile făcute de Frank Dodd și știa prea bine că, uneori, *nu există* niciun fel de logică), ajunsese la cam aceeași concluzie cu el – chit că la un nivel mai puțin conștient. Și era de acord cu părerea lui Masen că era extrem de puțin probabil ca soția și fiul lui Trenton să se afle aici. Dar uite mașina!
Bannerman a pus imediat mâna pe microfonul stației de la bord, dar apoi și-a zis că poate ar fi bine să verifice mai întâi Fordul Pinto. Din unghiul în care se afla, îi era imposibil să-și dea seama dacă era cineva înăuntru. Spetezele scaunelor erau puțin cam prea înalte, iar Donna și Tad se mai lăsaseră în jos în timpul somnului.
Șeriful a coborât din mașină și a trântit portiera. Nici doi pași nu a apucat să facă și a observat că tot geamul din partea volanului era îndoit și crăpat într-un hal fără de hal. A început să-i bată mai tare inima și a dus instinctiv mâna la patul pistolului de serviciu.
Cujo s-a uitat cu ură din ce în ce mai mare la BĂRBATUL din mașina albastră. Era convins că BĂRBATUL ăsta îi provocase toată durerea. Din cauza BĂRBATULUI ăstuia îl dureau toate încheieturile și avea în cap șuieratul ăla ascuțit și îngrozitor; era vina BĂRBATULUI ăstuia că nu se mai putea uita la apă fără să scheaune și fără să se ferească de ea, și fără să-și dorească s-o omoare, deși era atât de însetat. Atât de însetat era...
A început să mârâie din pieptul lui uriaș și și-a strâns picioarele sub el. Simțea

mirosul BĂRBATULUI, miros unsuros de transpirație și emoție, mirosul cărnii de pe oase. Mârâitul s-a făcut și mai puternic, până s-a transformat într-un urlet asurzitor de furie. A țâșnit de sub verandă și s-a repezit la BĂRBATUL ăsta mizerabil care-i provocase toată durerea.
În acel prim moment decisiv, Bannerman nici măcar n-a auzit mârâitul înfundat, dar din ce în ce mai puternic, al lui Cujo. Se apropiase destul de mult de Fordul Pinto și acum putea să vadă prin geamul crăpat capul unei persoane. Primul lui gând a fost că femeia fusese împușcată și murise, dar unde era gaura glonțului? Geamul părea lovit cu un ciomag, nu avea nicio urmă de împușcătură.
Apoi a văzut că acel cap se mișca. Nu mult – foarte puțin – dar, da, se *mișcase.* Femeia era în viață. A mai făcut un pas… și atunci a auzit urletul lui Cujo, urmat de o rafală de lătrături și mârâieli urâte. Primul lui gând
(Rusty?)
a fost la setterul lui irlandez, dar îl eutanasiase de mulți ani pe Rusty, la scurtă vreme după povestea cu Frank Dodd. Plus că nu-l auzise niciodată pe Rusty făcând așa. A urmat al doilea moment decisiv, când Bannerman a înlemnit, cuprins de o groază primitivă.
Apoi și-a scos pistolul și s-a întors. Abia dacă a reușit să vadă un câine – un câine incredibil de mare – care se năpustea asupra lui. L-a izbit în piept, împingându-l cu putere în portiera din spate a mașinii. A gemut. Era cu mâna dreaptă ridicată și și-a lovit încheietura de marginea cromată a mașinii. I-a zburat arma dintre degete. S-a rostogolit în aer peste Fordul Pinto – o dată și încă o dată – și a aterizat în buruienile înalte din cealaltă parte a aleii.
Câinele îl *mușca*. Iar Bannerman a observat cum i se deschideau pe cămașa bleu primele flori de sânge… și abia acum a înțeles totul. Veniseră aici, li se blocase motorul de la mașină… și apăruse câinele. Câine care nu fusese deloc luat în calcul în analiza riguroasă a lui Masen.
Bannerman se lupta cu câinele, încerca să-și vâre mâinile sub botul lui și să i-l ridice, ca să-l dea la o parte, ca să nu-l mai muște de burtă. A simțit brusc o durere cumplită acolo. Cămașa îi era sfâșiată. Sângele îi curgea șiroaie pe

pantaloni. S-a împleticit, încercând să se îndepărteze de mașină, dar câinele l-a împins înapoi cu o forță înspăimântătoare. L-a izbit atât de tare, că micuțul Ford Pinto s-a zgâlțâit.
Din senin, a încercat să-și aducă aminte dacă făcuse dragoste cu soția lui în urmă cu o seară.
Ei, cum să mă gândesc acum la așa ceva? Mi-am pierdut mințile...
Câinele l-a mușcat din nou. Bannerman a vrut să se ferească, dar câinele i-a anticipat mișcarea. Și parcă *rânjea* la el. Dintr-odată, a simțit o durere îngrozitor de puternică, o durere cum nu mai simțise niciodată în viața lui. Iar durerea asta l-a galvanizat. Zbierând, și-a vârât din nou ambele mâini sub botul câinelui și l-a tras în sus. S-a uitat în ochii ăia negri și demenți și atunci l-a apucat groaza și i-a fost teamă să nu-l ia cu leșin, pentru că se gândea că s-ar fi putut să fie chiar Frank Dodd în câinele care-l ataca: *Bună, Frank. Tu ești, da? Ți-a fost prea cald în iad?*
Și atunci, Cujo s-a repezit la degetele lui, i le-a mușcat, i le-a sfârtecat. Iar Bannerman a uitat cu totul de Frank Dodd. A uitat de tot și de toate, în încercarea lui disperată de a-și salva viața. A încercat să-și ridice genunchiul între el și câine și și-a dat seama că nu poate, pentru că l-a săgetat o durere de-a dreptul infernală atunci când a vrut s-o facă.
Ce mi-a făcut la burtă? Dumnezeule mare, ce mi-a făcut? Vicky, Vicky...
Atunci s-a deschis portiera din stânga a Fordului Pinto. Era femeia pe care o căuta. Se uitase atent la fotografia de familie pe care o călcase Steve Kemp în picioare și văzuse în ea o femeie drăguță, frumos coafată, o femeie la care te-ai uita de două ori dacă ai întâlni-o pe stradă, iar a doua privire ar fi oarecum contemplativă. Când vedeai vreo femeie ca ea, te gândeai ce norocos era soțul ei să aibă în pat o asemenea mândrețe.
Însă femeia care a coborât din mașină era o ruină. Și pe ea o mușcase câinele. Avea abdomenul plin de sânge uscat. Un crac al blugilor fusese ros aproape complet și deasupra genunchiului avea un bandaj îmbibat cu sânge. Cel mai rău arăta la față: parcă era un măr uitat în cuptor. Fruntea îi era plină de bășici și i se cojea pielea. Buzele îi erau crăpate și supurau. Ochii îi erau înfundați în

orbitele înconjurate de umflături vineții.
Cât ai clipi din ochi, câinele l-a lăsat în pace pe Bannerman și s-a îndreptat către femeie, cu mers țeapăn și mârâind. Ea s-a urcat înapoi în mașină și a închis portiera.
(trebuie să ajung la mașina mea să sun la secție să anunț ce se petrece)
S-a întors și a fugit spre mașina de patrulă. Câinele l-a urmărit, dar el a fost mai rapid. A trântit portiera, a înșfăcat microfonul și a cerut ajutor – Cod 3, adică polițist în pericol. Ajutorul venea. Câinele era împușcat. Erau salvați cu toții.
Toate acestea s-au întâmplat în numai trei secunde și doar în mintea lui Bannerman. Pentru că, atunci când s-a întors să alerge către mașină, l-au lăsat picioarele și a căzut lat pe alee.
(of Vicky ce mi-o fi făcut acolo jos?)
Întreaga lume se transformase într-un soare orbitor. Îi era foarte greu să mai distingă ceva. Bannerman s-a târât pe pietriș, a reușit să se proptească în mâini și s-a ridicat în genunchi. S-a uitat în jos și a văzut că, printre zdrențele cămășii, îi atârnă o bucată groasă și cenușie de intestin. Pantalonii îi erau îmbibați cu sânge până la genunchi.
Destule. Câinele îi făcuse destule acolo jos.
Nu te pierde cu firea, Bannerman. Dacă e să dai colțul, o să-l dai, n-ai ce-i face acum. Dar, mai întâi, ajungi la blestemata aia de stație și anunță ce se întâmplă. Vâră-ți mațele înăuntru și ridică-te în picioarele alea mari…
(copilul Isuse Cristoase copilul o fi cu ea acolo?)
S-a gândit la fiica lui, Katrina, care intra în clasa a șaptea la toamnă. Deja începuseră să-i crească sânii. Se făcea o domnișorică tare drăguță. Lua lecții de pian. Își dorea un cal. Însă, mai demult, fuseseră niște zile în care Dodd ar fi putut s-o omoare pe ea când se ducea singură de la școală la bibliotecă. Pe ea, nu pe Mary Kate Hendrasen. Atunci când…
(mișcă-ți curul)
Bannerman s-a ridicat în picioare. Totul în jur era învăluit în lumina orbitoare a soarelui și totul din interiorul lui parcă voia să țâșnească afară prin gaura pe

care i-o făcuse câinele în burtă. Mașina. Stația radio. Era cu spatele la câine. Dar câinele avea altă treabă acum: se tot izbea dezlănțuit de portiera îndoită a Fordului Pinto. Iar și iar și iar. Și lătra. Și mârâia urât. Și își arăta colții.
Bannerman s-a împleticit spre mașina de poliție. Era mai alb ca varul la față. Buzele i se făcuseră vinete. Era cel mai mare câine pe care îl văzuse vreodată și câinele ăsta îl *eviscerase.* Îi *scosese mațele,* pentru numele lui Dumnezeu. Și de ce era atât de cald și totul era atât de strălucitor?
Intestinele îi alunecau printre degete.
A ajuns la portieră. Auzea stația pârâind. *Ar fi trebuit să anunț când am ajuns. Asta-i procedura. Nu te pui contra procedurii, dar, dacă aș fi fost de părerea asta, nu l-aș fi chemat niciodată pe Smith în cazul Dodd. Vicky, Katrina, iertați-mă...*
Băiatul. Trebuia să cheme ajutoare pentru băiat.
A fost cât pe ce să cadă, dar a reușit să se apuce de marginea portierei.
Și atunci, l-a auzit pe câine repezindu-se la el și a început iarăși să zbiere. A încercat să se miște mai repede. Măcar să reușească să închidă portiera...
Doamne, Dumnezeule, măcar de-ar reuși să închidă portiera înainte ca monstrul ăla de câine să ajungă la el... *Doamne, Dumnezeule...*
(Doamne DUMNEZEULE)
Tad urla din nou, urla și se zgâria pe obraji și își mișca necontrolat capul într-o parte și în cealaltă, în timp ce Cujo se tot izbea de portieră, zgâlțâind mașina.
— Tad, nu! Puiule... nu face asta, te rog, nu!
— *Vreau la tati... vreau la tati... vreau la tati...*
Dintr-odată, au încetat și izbiturile, și zgâlțâielile.
Donna îl ținea strâns la piept pe Tad, dar și-a întors capul și l-a văzut pe Cujo atacându-l pe bărbat tocmai când acesta încerca să se urce în mașina lui. Forța loviturii l-a făcut să scape portiera din mână.
După asta, n-a mai putut să se uite. Și își dorea să-și poată acoperi cumva și urechile, ca să nu-l audă pe Cujo masacrându-l pe omul acela, oricine o fi fost el.
S-a ascuns, și-a zis ea, cuprinsă de isterie. *A auzit că vine mașina aia și s-a* ascuns.

Ușa verandei... Acum era momentul să fugă spre ea. Acum... cât Cujo încă mai era... ocupat.
A pus mâna pe clanță, a apăsat-o și s-a împins cu putere în portieră. Nimic. Nu se mai deschidea. Până la urmă, Cujo tot reușise să-i îndoaie cadrul suficient cât să o blocheze.
— Tad? a șoptit ea aproape isterică de emoție. Tad, treci în locul meu. *Acum. Repede.* Tad? *Tad?*
Tad se cutremura din tot corpul. Și iarăși își dăduse ochii peste cap.
— Rățușste, a hârâit el. Vreau să văd rățușstele. „Vorbele De Gonit Monstrul".
Tati. Ah... ahhhh... *ahhhhhhhh...*
Avea din nou convulsii. Mâinile îi fluturau de parcă n-ar fi avut oase. Donna a început să-l scuture. Îi striga numele, iar și iar, încerca să-i deschidă gura, încerca să-i țină deschise căile respiratorii. În capul ei începuse un bâzâit înspăimântător și se temea să nu leșine. Ăsta era iadul. Da, erau amândoi în iad. Soarele fierbinte al dimineții se revărsa în mașină, creând nemilosul efect de seră.
În cele din urmă, Tad s-a potolit. I s-au închis iar ochii. Respirația îi era rapidă și superficială. Când și-a pus degetele la încheietura mâinii lui, Donna i-a simțit pulsul foarte accelerat, dar slab și neregulat.
S-a uitat afară. Cujo ținea în colți brațul bărbatului și îl scutura așa cum scutură un cățeluș jucăria preferată din pluș. Din când în când se mai năpustea să muște din trupul fără viață. Iar sângele... atât de mult sânge era acolo...
De parcă și-ar fi dat seama că se uita cineva la el, Cujo a ridicat ochii. Din bot i se prelingeau bale și sânge. Expresia de pe fața lui (*Oare câinii pot avea expresii faciale?* s-a întrebat ea complet aiurea) părea să-i transmită atât neîndurare, cât și milă... și din nou Donna a avut sentimentul că niciunul dintre ei nu avea să se oprească, că niciunul nu va conteni până când această relație dintre ei nu va fi consumată până la capăt, indiferent ce avea să însemne asta.
S-a repezit din nou asupra mortului în cămașă bleu și pantaloni kaki plini de sânge. Capul fără viață îi sălta pe gât în ritmul mișcărilor sălbatice ale câinelui. Donna s-a uitat repede în altă parte. Stomacul gol i se umpluse cu acid gastric,

scârbos și fierbinte. O durea piciorul sfârtecat, și îi zvâcnea. Își deschisese din nou rana de acolo.
Tad... cum se simțea Tad acum?
Îngrozitor se simte, i-a răspuns fără îndurare mintea ei. *Ce ai de gând să faci? Ești mama lui, deci ce ai de gând să faci?*
Ce *ar putea* să facă? Cu ce l-ar ajuta pe Tad dacă s-ar da jos din mașină și câinele ar omorî-o și pe ea?
Polițistul. Cineva îl trimisese aici. Iar atunci când va vedea că nu se întoarce...
— Te implor, a murmurat ea răgușit. Vino cât mai repede, te implor.
Era ora opt și afară încă era răcoare, în comparație cu ce avea să urmeze -25 de grade. Până la amiază, temperatura înregistrată la stația meteo de la aeroportul din Portland va fi de 39, alt record pentru acea perioadă.
La ora opt și jumătate, Townsend și Andy Masen au ajuns la sediul din Scarborough al poliției statale. Masen l-a lăsat pe Townsend să preia conducerea. În fond, era pe teritoriul lui. Plus că nu a spus absolut nimic care să nu-i convină lui Andy Masen.
Ofițerul de serviciu le-a zis că Steve Kemp era pe drum către Maine. Nu fusese nicio problemă în sensul ăsta, dar Kemp tot refuza să vorbească. Criminaliștii din Massachusetts îi cercetaseră cu mare atenție camioneta. Nu descoperiseră nimic care să ducă la concluzia că acolo fuseseră ținuți prizonieri o femeie și un copil, dar găsiseră o farmacie micuță în locul pentru roata de rezervă – marijuana, niște cocaină într-un flacon de aspirină, trei capsule cu nitrit de amil și două pastile de amfetamină, considerate stimulente și cunoscute sub numele de Frumoasele Negre. Iar această descoperire le-a dat un motiv bun ca să-l rețină pe domnul Kemp.
— Fordul Pinto, i-a spus Andy lui Townsend, când a adus câte o cafea pentru fiecare. Unde dracu-i mașina femeii?
Townsend a clătinat din cap.
— Avem vreo veste de la Bannerman?
— Nu.
— Păi ia legătura cu el! Spune-i că vreau să fie prezent aici atunci când o să-l

aducă pe Kemp. E jurisdicția lui și el ar trebui să-l interogheze. Teoretic, așa ar trebui.
Townsend s-a întors după cinci minute și părea nedumerit.
— Nu pot să dau de el, domnule Masen. Tipul de la dispeceratul lor a încercat să ia legătura cu el și mi-a zis că probabil nu o fi în mașină.
— Fir-ar! Precis bea o cafea la bărulețul din colț. Dă-l naibii. Nici nu avem nevoie de el.
Andy Masen și-a aprins alt Pall Mall, s-a înecat, a tușit, după care i-a zâmbit larg lui Townsend.
— Crezi că o s-o scoatem la capăt cu Kemp și fără el?
I-a zâmbit și Townsend.
— Da, cred că o să ne descurcăm.
Masen a dat din cap.
— Cazul ăsta începe să nu-mi miroasă a bine, domnule Townsend. Deloc nu-mi place încotro se îndreaptă lucrurile.
— Mda, ceva nu-i în regulă.
— Încep să mă întreb dacă nu cumva Kemp i-a îngropat pe undeva, în vreun șanț de lângă vreun drum de țară între Castle Rock și Twickenham.
Masen a zâmbit din nou.
— Dar o să-i dăm noi de cap, domnule Townsend, și o să-l facem pe Kemp să vorbească. Am rezolvat cazuri mai grele decât ăsta.
— Sigur, domnule, a spus cu respect Townsend, convins că așa era.
— O să-l facem să vorbească, chiar dacă va trebui să nu ieșim două zile din sala de interogatoriu și să-l tocăm mărunt mărunțel.
Cam la fiecare sfert de oră, Townsend se strecura afară din birou și se ducea la dispecerat, unde încerca să ia legătura cu George Bannerman. Nu îl cunoștea foarte bine pe șerif, dar avea o părere mai bună despre el decât Masen și i se părea că Bannerman merita să fie avertizat că Andy Masen îi voia capul. Când se făcuse deja ora zece și tot nu reușise să dea de șerif, a început să se neliniștească. De asemenea, a început să se întrebe dacă ar trebui să-i spună lui Masen că Bannerman tot nu răspundea la apeluri sau dacă n-ar fi fost mai bine

să-și țină gura.
Roger Breakstone a ajuns în New York, cu avionul, la 8:49, a luat un taxi până în centru și s-a cazat la hotelul Biltmore cu câteva minute înainte de 9:30.
— Rezervarea a fost făcută pentru două persoane, nu? l-a întrebat recepționerul.
— Asociatul meu a fost chemat de urgență acasă.
— Mare păcat, a spus recepționerul, pe un ton nepăsător, și i-a întins formularul pe care trebuia să-l completeze.
Cât timp Roger a scris pe hârtia aia ce trebuia să scrie, recepționerul i s-a lăudat casierului că primise bilete la meciul din weekend al echipei Yankees.
Roger a ajuns în cameră și s-a întins pe pat. Voia să doarmă puțin, pentru că nu prea apucase s-o facă noaptea trecută. Însă somnul îl ocolea. Donna avea un amant și, colac peste pupăză, Vic aflase, dar nu-i spusese nimic despre asta, deși aveau și așa destule probleme nasoale cu cerealele alea de culoarea sângelui. Acum dispăruseră și Donna, și Tad. Dispăruse și Vic. Parcă se alesese praful de toată viața lor, în ultima săptămână. Cea mai tare scamatorie din lume – abracadabra – și totul se dusese de râpă. Acum erau în rahat până mai sus de gât. Îl durea rău capul. Și durerea aia venea în valuri mari și tulburi și copleșitoare.
În cele din urmă, s-a hotărât să se scoale din pat, pentru că nu voia să mai stea singur cu durerea aia urâtă și cu gândurile alea și mai urâte. Și-a zis că mai bine s-ar duce la tipii de la compania Summers Marketing & Research, de la intersecția dintre 47th Street cu Park Avenue, ca să-i supere și pe ei, să-i facă să le piară cheful de viață – în fond, pentru ce altceva îi plătea Ad Works?
S-a oprit în holul hotelului ca să ia o aspirină și a pornit mai departe. Mersul pe jos nu l-a ajutat să scape de durerea de cap, dar i-a dat ocazia să-și reamintească faptul că detesta New Yorkul din tot sufletul.
Nici vorbă să mă întorc aici, și-a spus el. *Mai bine descarc lăzi cu Pepsi dintr-un camion decât să le aduc înapoi pe Althea și pe fete.*
Compania Summers se afla la etajul treisprezece al unui zgârie-nori uriaș, urât, cu ferestre care nu se puteau deschide, deoarece se zicea că așa se putea face

economie la căldură. Tipa de la recepție a zâmbit și a dat din cap când Roger şi-a spus numele.
— Domnul Hewitt tocmai a ieșit. Lipsește doar câteva minute. A venit și domnul Trenton?
— Nu, a fost nevoit să se întoarcă acasă.
— Am ceva pentru dumneavoastră. Am primit-o de dimineață.
Tânăra i-a întins lui Roger o telegramă într-un plic galben. Destinatarii erau V. TRENTON/ R. BREAKSTONE/ AD WORKS/ PRIN BUNĂVOINȚA IMAGE-EYE STUDIOS. Rob o expediase către Summers Marketing ieri spre seară.
Roger a rupt plicul și a văzut că era un mesaj de la bătrânul Sharp și că era destul de lung.
Ne anunță că ne-au reziliat contractul, și-a zis el și a început să citească telegrama.
Cu câteva minute înainte de ora douăsprezece, pe Vic l-a trezit țârâitul telefonului. Dacă nu ar fi sunat, probabil că ar fi dormit aproape până seara. Somnul îi fusese profund și se trezise ud leoarcă de transpirație și speriat pentru că nu-și dădea seama unde se află. Avusese din nou visul ăla. Cu Donna și Tad ghemuiți într-o firidă dintr-o stâncă, ca să scape de o bestie înspăimântătoare și fantastică. A întins mâna să ridice receptorul, având senzația că se învârtea camera întreagă, cu el cu tot.
Donna și Tad, și-a spus el. *Mă anunță că sunt bine.*
— Alo?
— Vic? Roger sunt.
— Roger?
S-a ridicat brusc în capul oaselor. Cămașa îi era atât de udă de transpirație, că i se lipise de corp. Jumătate din mintea lui încă mai dormea și încerca să facă față acelui coșmar. Lumina era prea puternică. Iar căldura... fusese cât de cât mai răcoare atunci când se culcase. Acum, dormitorul era un adevărat cuptor. Cât era ceasul? Cât de mult l-au lăsat să doarmă? Iar casa... casa era atât de *tăcută*!

— Roger, cât e ceasul?
— Cât e...?
Roger s-a întrerupt ca să se uite.
— Abia douăşpe. Ce...
— Douăşpe? Dumnezeule... Roger, am adormit.
— Ce s-a întâmplat, Vic? Au venit acasă?
— Nu erau aici când m-am culcat. Boul ăla de Masen mi-a promis...
— Cine-i Masen?
— El conduce ancheta. Trebuie să mă duc să văd ce se întâmplă, Roger. Trebuie să aflu...
— Stai niţel, frate. Te sun de la Summers. Trebuie neapărat să-ţi spun că am primit o telegramă de la Sharp. Ne păstrăm contractul.
— Ce zici? Ce?
Totul se desfăşura mult prea repede pentru el. Donna... contractul... vocea absurd de veselă a lui Roger.
— Mi-au dat o telegramă când am ajuns aici. Moşul şi cu fiu-său au trimis-o la Image-Eye şi Rob ne-a expediat-o aici. Vrei să ţi-o citesc?
— Spune-mi care-i ideea principală.
— Se pare că bătrânul Sharp şi fiul lui au ajuns la aceeaşi concluzie ca noi. Sigur, folosind alte raţionamente. Din punctul de vedere al moşului, treaba cu Zingers este un fel de reluare a luptei de la Alamo, gen noi suntem băieţii buni, care nu se dau goniţi de pe redute şi îi resping pe agresori. Trebuie să facem front comun, toţi pentru unul şi unul pentru toţi.
— Mda, m-am gândit eu că aşa o să zică, a spus Vic, în timp ce-şi masa ceafa. Boşorogul ăla e un tip foarte loial. Ăsta a fost motivul pentru care n-a reunţat la noi atunci când am plecat din New York.
— Dar să ştii că puştiul tot şi-ar dori să scape de noi, numai că nu i se pare că e acum momentul potrivit. Crede că va fi considerată o slăbiciune din partea lor, ba chiar o posibilă asumare a vinovăţiei. Poţi să *crezi* aşa ceva?
— Aş putea să cred orice vine din partea prostului ăla paranoic.
— Ne cer să ne ducem imediat la Cleveland şi să semnăm un contract nou.

Unul pe doi ani, nu pe cinci. Peste cinci, aproape sigur că va fi ăla micu' la conducere și evident că el o să ne ceară să facem pași. Dar doi ani... doi ani înseamnă destul de mult, Vic! În doi ani o să ajungem barosani! Și atunci o să ne permitem să le zicem...
— Roger, trebuie să...
— ...să-și ia contractul ăsta de rahat și să și-l vâre undeva! Și mai vor să discutăm și despre noua campanie. Am impresia că le place și cântecul de lebădă al Profesorului Cereal.
— Mă bucur, Roger, dar acum trebuie neapărat să aflu ce mama dracului au pățit Donna și Tad.
— Da. Da. Știu că n-a fost tocmai cel mai potrivit moment să te sun, dar n-am putut să țin doar pentru mine vestea asta bună, omule. Aș fi explodat, naibii!
— Veștile bune sunt oricând bine primite, i-a spus Vic.
Însă tot simțea un junghi de invidie, unul ascuțit ca un ghimpe, auzind ușurarea și bucuria din vocea lui Roger. Și mai simțea și un fel de dezamăgire amară pentru că nu-i putea împărtăși sentimentele. Dar, stai, poate că ăsta era un semn bun.
— Sună-mă când știi ceva de ai tăi, Vic. Bine?
— Sigur, Rog. Mulțumesc de telefon.
A închis, s-a încălțat și a coborât la parter. În bucătărie era același dezastru – iar lui i se întorcea stomacul pe dos doar când se uita la el. Însă pe masă era un bilet de la Masen, fixat cu o solniță.
Domnule Trenton,
Steve Kemp a fost prins în Twickenham, un orășel din vestul statului Massachusetts. Soția și fiul dumneavoastră nu sunt, repet, nu sunt cu el. Nu v-am trezit ca să vă dau vestea deoarece Kemp se prevalează de dreptul lui de a nu spune nimic. Dacă nu apar probleme, va fi adus direct la sediul din Scarborough al poliției statului pentru a fi acuzat de vandalism și deținere de substanțe interzise. Estimăm că va ajunge aici pe la 11:30 a.m. Dacă vom afla ceva, vă voi suna imediat.
Andy Masen

— Să *fac ceva* pe dreptul lui de a nu declara nimic, a mârâit Vic.
A intrat în sufragerie, a găsit numărul de la sediul din Scarborough și a sunat.
— Da, domnul Kemp este la noi, i-a spus ofițerul de serviciu. A ajuns acum vreo cincisprezece minute. Domnul Masen este cu el în sala de interogatoriu. Kemp a cerut un avocat. Nu cred că domnul Masen poate veni la tele...
— Nu mă interesează ce crezi, l-a repezit Vic. Du-te și spune-i că-l caută soțul Donnei Trenton și că vreau să-și miște curul până la telefon și să discute cu mine.
După câteva secunde, a auzit vocea lui Masen.
— Credeți-mă că vă înțeleg îngrijorarea, domnule Trenton, dar ne poate fi de mare folos acest scurt răstimp până când va sosi avocatul lui Kemp.
— Ce-a zis până acum?
Masen a ezitat puțin, apoi a răspuns:
— A recunoscut că v-a vandalizat casa. Cred că și-a dat seama în cele din urmă că treaba asta e mult mai gravă decât niște prafuri de tras pe nas ascunse sub roata de rezervă a camionetei. A recunoscut actul de vandalism în fața polițiștilor din Massachusetts care l-au adus aici. Dar susține că nu era nimeni acasă și că a plecat de acolo fără să-l întrebe cineva de sănătate.
— Doar nu crezi minciuna asta, nu?
Masen a spus cu prudență:
— Este destul de convingător. Nu aș spune că în momentul ăsta cred ceva. Dar, dacă aș avea timp să-i mai pun niște întrebări...
— N-a aflat nimeni nimic de la atelierul lui Camber?
— Nu. L-am trimis acolo pe șeriful Bannerman, cu instrucțiuni precise să ia imediat legătura cu noi dacă găsește dovezi că doamna Trenton ar fi fost acolo sau dacă îi vede mașina. Și, din moment ce nu ne-a sunat...
— Să nu-mi spui că ai abandonat pista asta! a exclamat Vic pe un ton tăios.
— Domnule Trenton, acum chiar că trebuie să încheiem convorbirea. Dacă aflăm ceva...
Vic a trântit receptorul în furcă și a rămas în picioare. Respirația lui agitată era unicul sunet din sufrageria mută și fierbinte. Apoi s-a dus încet până la scară și

a început să urce. A stat o clipă pe coridorul de la etaj, după care a intrat în camera fiului său. Camioanele de jucărie ale lui Tad erau frumos aliniate lângă perete. I se frângea inima când se uita la ele. Canadiana galbenă a lui Tad era agățată în cuierul de pe peretele de lângă pat, iar cărticelele de colorat erau așezate în teanc pe măsuță. Ușa de la dulap era deschisă, iar Vic a închis-o cu un gest absent și, fără să se gândească prea mult la ce face, a pus scaunul în fața ei.

S-a așezat pe patul lui Tad, cu mâinile atârnând moi între genunchi și s-a uitat afară, la ziua senină și fierbinte.

Piste care nu duceau nicăieri. Doar piste care nu duceau nicăieri. Atunci, *ei* unde sunt?

(piste care nu duc nicăieri, fundături)

Mda, asta era o expresie prevestitoare de rău. Mama lui îi spusese odată că, atunci când avea vârsta de acum a lui Tad, fusese fascinat de astfel de drumuri care nu duceau nicăieri. S-a întrebat acum dacă nu cumva Tad moștenise interesul ăsta de la el – interesul pentru fundături. S-a întrebat acum dacă Tad mai era în viață.

Și și-a dat brusc seama că Drumul Orășenesc 3, unde se afla atelierul auto al lui Joe Camber, chiar o fundătură era.

S-a uitat în jur și a văzut că nu mai era nimic pe perete, deasupra patului lui Tad. Dispăruseră „Vorbele De Gonit Monstrul“. De ce le-o fi luat? Sau le luase Kemp din motive înțelese doar de mintea lui întoarsă pe dos? Dar, dacă Steve Kemp intrase aici, atunci de ce nu răvășise și camera lui Tad la fel cum făcuse cu toate încăperile de la parter?

(fundături și „Vorbele De Gonit Monstrul“)

Oare Donna își dusese mașina la atelierul lui Camber? Își amintea prea vag discuția lor despre supapa înțepenită. Iar ei îi era oarecum teamă de Joe Camber, nu așa îi spusese?

Nu. Nu de Camber. Camber voia doar s-o dezbrace cu privirea. Nu, de *câine* îi era teamă. Cum îl chema pe câinele ăla?

Glumiseră pe seama lui… Tad. Tad strigându-l pe câine.

Și din nou a auzit în minte vocea ca de fantomă a lui Tad, voce atât de disperată și de rătăcită în camera asta dintr-odată prea goală și prea sinistră: *Cujo... Cuuujooo... aici, Cujo...*

Și atunci s-a întâmplat ceva, un lucru despre care Vic nu a pomenit nimănui niciodată. În loc să audă în minte vocea lui Tad, o auzea *de-adevăratelea,* subțire și tristă și îngrozită, o voce care parcă-și lua rămas-bun și care *se auzea din interiorul dulapului.*

Lui Vic i-a scăpat un țipăt înăbușit și s-a tras mai în spate pe pat. În fața ochilor lui holbați, ușa de la dulap se deschidea încet, împingând scaunul cu care o proptise. Iar fiul lui striga *Cuuuuuu*...

Și atunci și-a dat seama că nu era vocea lui Tad și că mintea lui epuizată și suprasolicitată crea vocea lui Tad din scrâșnetele slabe pe care le scoteau picioarele scaunului pe parchetul lăcuit. Da, asta era și...

...și erau niște ochi în dulap, i-a văzut el, ochi roșii și înfundați în orbite și sinistri...

A scos un țipăt înăbușit. Scaunul s-a răsturnat fără absolut niciun motiv rațional. Și înăuntru a observat ursulețul lui Tad, cocoțat pe un maldăr de cearșafuri și pături. Da, băiatul văzuse ochii ursulețului, nimic altceva.

Simțind cum i se zbate inima în gât, Vic s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de dulap. Dinăuntru venea un miros, greu și neplăcut. Poate de naftalină – da, și a naftalină mirosea – dar mai era ceva... o duhoare ca de sălbăticiune.

Nu fi absurd. E doar un dulap. Nu o peșteră. Nu vreun bârlog de monstru.

S-a uitat la ursulețul lui Tad. Și ursulețul lui Tad s-a uitat la el, fără să clipească. În spatele ursulețului și în spatele hainelor de pe umerașe, era întuneric. Orice s-ar fi putut ascunde acolo. Absolut *orice.* Dar firește că nu era nimic.

Ce m-ai speriat, măi, ursulețule! a zis Vic.

Nu aveți voie în camera asta, monștrilor! a spus ursulețul.

Îi sclipeau ochii. Erau ochi din sticlă mată, dar sclipeau.

E stricată ușa, atâta tot, și-a zis Vic. Transpira rău de tot; pe obraji îi curgeau stropi sărați și mari ca niște lacrimi.

N-aveți ce căuta aici, i-a răspuns ursulețul.

Ce-i cu mine? l-a întrebat Vic pe ursuleț. *Îmi pierd mințile? Asta se întâmplă când înnebunești?*
La care ursulețul i-a răspuns: *Monștrilor, lăsați-l în pace pe Tad!*
Vic a închis ușa de la dulap și a văzut, cu ochi mari de uimire, cum se ridică ivărul și iese din scoabă. Iar ușa a început din nou să se deschidă.
N-am văzut asta. N-o să cred niciodată că am văzut așa ceva.
A trântit ușa la loc și a proptit din nou scaunul de ea. Apoi a luat un teanc mare din cărțile cu poze ale lui Tad și l-a pus pe scaun, ca să-l facă mai greu. De această dată, ușa a rămas închisă. Victor a stat în picioare, uitându-se la ea și gândindu-se la fundături. Pe asemenea drumuri, nu era cine știe ce trafic. Toți monștrii își făceau culcuș sub poduri sau în dulapuri sau la capătul fundăturilor. Era un fel de adevăr universal valabil.
Acum se simțea și mai neliniștit decât înainte.
A ieșit din camera lui Tad, a coborât la parter și s-a așezat pe treptele din spatele casei. Și-a aprins o țigară. Îi tremura ușor mâna. S-a uitat la cerul metalic, simțind cum i se amplifica sentimentul de neliniște. Se întâmplase ceva în camera lui Tad. Nu știa ce, dar ceva se întâmplase. Da. Ceva se întâmplase acolo.
Monștri și câini și dulapuri și ateliere auto și fundături.
Le adunăm, doamnă profesoară? Le scădem? Le împărțim? Le înmulțim?
Și-a aruncat țigara în curte.
Credea că Steve Kemp era de vină, cum să nu creadă asta? Kemp era de vină pentru tot. Kemp îi distrusese casa. Kemp aproape că-i distrusese și căsnicia. Kemp urcase în dormitor și-și împroșcase sperma pe patul în care dormiseră Vic și soția sa în ultimii trei ani. Kemp sfâșiase țesătura vieții în general tihnite a lui Vic Trenton.
Kemp. Kemp. Steve Kemp era de vină pentru tot. Haide să-i punem lui totul în cârcă – și Războiul Rece, și problema cu ostaticii din Iran, și diminuarea stratului de ozon.
Mare tâmpenie. Pentru că nu toate relele de pe lume se întâmplau din vina lui Kemp, nu? De exemplu, treaba cu fulgii de cereale Zingers: Kemp nu avusese

nicio legătură cu *asta*. Și nu putea fi învinuit nici pentru supapa defectă de la mașina Donnei.
Vic s-a uitat la Jaguarul lui vechi. Trebuia să se urce în el și să plece undeva. Nu mai putea rămâne aici; ar înnebuni dacă ar mai sta chiar și un minut. Ar trebui să se urce în mașină și să se ducă în goana mare până la Scarborough. Să pună mâna pe Kemp și să-l zgâlțâie până spunea tot adevărul, până mărturisea ce făcuse cu Donna și cu Tad. Numai că avocatul lui avea să fie deja acolo și, oricât de incredibil părea, era posibil ca avocatul ăla chiar să-i fi obținut deja eliberarea pe cauțiune.
Un arc. Un arc ținea supapa aia cu ac la locul ei. Iar dacă arcul era defect, supapa se bloca și nu mai permitea benzinei să ajungă la carburator.
Vic s-a dus la Jaguar și s-a urcat în el. S-a strâmbat când s-a așezat pe scaunul încins de soare. Trebuie să pornească repede. Să facă nițică răcoare înăuntru.
Încotro să pornească?
La atelierul lui Camber, i-a răspuns imediat mintea lui.
Dar asta era o prostie, nu? Masen îl trimisese deja acolo pe șeriful Bannerman, cu instrucțiuni clare să-i raporteze imediat dacă observa ceva în neregulă, iar polițaiul ăla nu-i raportase nimic, ceea ce însemna...
(că l-a prins monstrul)
În orice caz, n-ar strica să se repeadă până acolo, nu? Plus că așa ar fi avut senzația că nu stătea degeaba.
A pornit motorul și a coborât dealul, îndreptându-se către Route 117, nefiind încă sigur, totuşi, dacă să facă la stânga, spre autostrada 95 și Scarborough, sau la dreapta, către Drumul Orășenesc 3.
A frânat la un indicator de oprire și a rămas acolo până când l-a claxonat mașina din spate. Apoi a făcut brusc la dreapta. Nu strica să dea o fugă până la atelierul lui Joe Camber. Ajungea acolo în cincisprezece minute. S-a uitat la ceas și a văzut că era douăsprezece și douăzeci.
Donna știa că venise momentul.
La fel de posibil era și ca momentul să fi trecut, dar ar trebui să se împace cu ideea asta – și probabil să și moară cu ea. Nu va veni nimeni. Niciun cavaler în

armură, călare pe un armăsar argintiu, nu va urca Drumul Orășenesc 3 – se pare că Travis McGee[74] era prins cu alte treburi.

[74] Travis McGee – protagonistul seriei de romane polițiste omonime a scriitorului american John Dann MacDonald (1916-1986) (n. tr.).

Tad era pe moarte.

S-a forțat să repete asta și a scos o șoaptă răgușită:

— Tad e pe moarte.

Nu reușise să facă deloc curent în mașină în dimineața asta. Geamul din partea ei nu mai voia să se deschidă, iar prin cel al lui Tad nu intra decât arșiță. Singura dată când îl lăsase în jos mai mult de un sfert, Cujo plecase de la umbra atelierului și se repezise mârâind înverșunat la portiera din dreapta. Acum nu mai curgea transpirația pe fața și gâtul lui Tad. Nu mai avea ce să curgă. Pielea îi era uscată și încinsă. Peste buza inferioară îi atârna buza umflată și vineție. Atât de slab respira, că abia dacă-l mai auzea. De două ori își lipise urechea de pieptul lui, ca să se convingă că încă mai trăia.

Nici ea nu era mult mai bine. Mașina devenise un adevărat cuptor. Piesele metalice erau acum mult prea fierbinți, la fel era și volanul din plastic. O durea piciorul și nu mai avea nicio îndoială că mușcătura câinelui o infectase cu ceva. Poate era prea devreme să fie rabie – se ruga la Dumnezeu să fie încă devreme –, dar rănile erau roșii și inflamate.

Și Cujo se simțea foarte prost. Uriașul câine de pe vremuri parcă se micșorase cumva sub blana încâlcită și plină de sânge. Ochii îi erau încețoșați și aproape inexpresivi, ochi de moșneag care suferă de cataractă. Însă continua să stea la pândă, aidoma unei mașini de ucis care s-a deteriorat din ce în ce mai mult, dar care încă mai este extrem de periculoasă. Nu mai făcea spume la gură; botul ciopârțit îngrozitor de tare îi era uscat acum. Parcă era o bucată de rocă magmatică, scuipată din măruntaiele clocotitoare ale unui vulcan bătrân.

Monstrul ăsta, și-a zis ea, *tot ne mai pândește.*

Oare veghea asta infernală dura doar de câteva ore sau de o viață întreagă? Nu-i așa că tot ce se întâmplase înainte fusese doar un vis, poate asemănător cu momentele acelea când îți aștepți în culise intrarea în scenă? Mama, care părea

atât de dezgustată și de indignată de tot ce se întâmpla în jurul ei; tatăl, bine intenționat, dar nefolositor; școlile, prietenii, iubiții, seratele dansante... Toate acestea i se păreau doar un vis acum, așa cum probabil că pare tinerețea pentru cei în vârstă. Nu mai conta nimic, nu mai *exista* nimic în afară de curtea aceasta tăcută și arsă de soare, unde domnea moartea, iar și mai multă moarte își aștepta rândul. Monstrul ăla bătrân tot mai stătea la pândă și viața se scurgea din copilul ei, se scurgea, se tot scurgea...

Bâta de baseball. Atât îi mai rămăsese.

Bâta de baseball și, poate, încă ceva din mașina polițistului mort – presupunând că avea să reușească s-ajungă până la ea. Poate o armă... ceva...

S-a apucat să-l mute pe Tad pe bancheta din spate. Gemea și gâfâia și se lupta împotriva senzației de amețeală care venea în valuri peste ea și îi întuneca vederea. În cele din urmă, a reușit să-l pună în spate – era mut și nemișcat ca un sac cu cereale.

S-a uitat pe geamul din partea lui, a văzut bâta în ierburi, a deschis portiera. Cujo s-a ridicat din pragul întunecat al atelierului și, cu capul lăsat în jos, a început să înainteze încet pe alee, către ea.

Era ora douăsprezece și jumătate când Donna Trenton a coborât pentru ultima dată din Fordul Pinto.

Vic a ieșit de pe Maple Sugar Road și a intrat pe Drumul Orășenesc 3 chiar atunci când soția lui se ducea să ia din ierburi vechea bâtă de baseball a lui Brett Camber, marca Hillerich & Bradsby. Conducea repede, pentru că dorea să ajungă la atelierul auto și după aceea să se întoarcă și să se ducă urgent la Scarborough, care se afla la vreo optzeci de kilometri distanță. Dar, pentru că niciodată socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, imediat ce se hotărâse să vină aici mai întâi, mintea lui începuse să i se vaite că umbla după potcoave de cai morți. Una peste alta, nu se mai simțise niciodată atât de neputincios ca acum.

Conducea Jaguarul cu mai mult de nouăzeci de kilometri pe oră, atât de hotărât să ajungă acolo cât mai repede, că și-a dat seama că văzuse mașina lui Joe Camber abia după ce a trecut de casa lui Gary Pervier. A apăsat brusc

pedala de frână și mașina s-a oprit după șase metri, în scrâșnet de roți și miros de cauciuc ars. Botul Jaguarului a ajuns de-a curmezișul drumului. Normal că n-a găsit pe nimeni polițistul ăla care s-a dus la Camber acasă, pentru că tipul era aici.
S-a uitat în oglinda retrovizoare, a văzut că drumul era gol și a dat repede înapoi. A intrat cu mașina pe aleea lui Pervier și a coborât.
L-a cuprins cam aceeași tulburare care-l cuprinsese pe Joe Camber cu două zile în urmă, când descoperise petele de sânge (numai că acum erau uscate și maronii) și ușa din plasă spartă în partea de jos. Vic a simțit în gură un gust scârbos și coclit. Și gustul ăsta făcea parte din poveste. Cumva, totul avea legătură cu dispariția Donnei și a lui Tad.
A intrat în casă și imediat duhoarea l-a izbit drept în nas – o putoare umedă și intensă, de putrefacție. Fusese caniculă în ultimele două zile. La jumătatea holului era ceva ce semăna cu o măsuță răsturnată, însă Vic era convins că nu asta era. Din cauza mirosului. S-a apropiat și a văzut că nu era o măsuță. Era un om. Un om care părea să aibă gâtul tăiat cu un cuțit foarte bont.
S-a dat înapoi. A icnit. Îi venea să vomite. Telefonul. Unde era telefonul? Trebuia să sune la poliție.
A pornit spre bucătărie și s-a oprit după câțiva pași. A înțeles dintr-odată totul. Ca un fel de revelație, care l-a izbit cu o forță copleșitoare; era ca și cum două jumătăți de imagine se contopiseră și creaseră un întreg tridimensional.
Câinele. Câinele făcuse asta.
Fordul Pinto era la atelierul lui Joe Camber. Acolo fusese tot timpul. Fordul Pinto și...
— Dumnezeule, Donna...
A făcut fulgerător stânga împrejur și a fugit la ușă și la mașina lui.
Donna era cât pe ce să cadă; nu o mai ajutau deloc picioarele. S-a reechilibrat și a întins mâna după bâta de baseball, neîndrăznind să se uite în jur după Cujo până nu a luat-o de pe jos, pentru că se temea să nu-și piardă iarăși echilibrul. Dacă ar fi avut timp să se uite puțin mai departe – foarte puțin mai departe –, ar fi văzut în iarbă revolverul de serviciu al lui George Bannerman. Dar nu s-a

uitat.
S-a întors pe picioarele ei nesigure chiar când Cujo se repezea la ea.
A îndreptat capătul greu al bâtei spre Saint-Bernard și a cuprins-o disperarea când a simțit cum i se mișca mânerul în mâini – da, era crăpat rău de tot. Mârâind cu ură, câinele s-a ferit. Donnei i se zbătea pieptul în sutienul din bumbac alb. Ambele cupe erau mânjite de sânge; își șterse mâinile de ele după ce își vârâse degetele până în fundul gurii lui Tad, iar el i le mușcase.
S-au uitat unul la altul în lumina fierbinte a zilei de vară. S-au măsurat din priviri. Singurele sunete erau respirația rapidă a Donnei, mârâitul înfundat al lui Cujo și ciripitul ascuțit și vesel al unei vrăbii de undeva din apropiere. Umbrele lor erau niște pete mici și fără formă pe alee.
Cujo a început să se miște către stânga. Donna s-a mișcat către dreapta. Își dădeau târcoale. Ținea bâta de locul unde i se părea ei că lemnul ar fi cel mai crăpat. Avea degetele încleștate pe materialul aspru al benzii adezive.
Cujo s-a încordat.
— Haide! i-a zbierat ea.
Și Cujo a sărit.
Donna a învârtit bâta întocmai ca Mickey Mantle[75] când voia să lovească o minge foarte rapidă. N-a nimerit capul lui Cujo, dar l-a lovit în coaste. S-a auzit o bufnitură surdă, urmată de un pocnet venit din interiorul câinelui. Cujo a scos un fel de urlet prelung și a căzut lat pe pietriș. Donna simțea cu spaimă că bâta urma să se frângă sub banda adezivă – dar, pentru moment, încă mai rezista.

[75] Mickey Mantle (1931-1995) – jucător de baseball la echipa New York Yankees (n. tr.).

A scos un zbieret ascuțit și spart și l-a izbit pe Cujo peste spate. S-a mai rupt ceva în el. A auzit pocnetul. Câinele a răcnit și a încercat să se târască mai departe, dar ea s-a repezit din nou și din nou, rotind bâta și lovindu-l și zbierând. Lumea se învârtea în jurul ei. Se simțea cât toate harpiile din mitologie, cât cele trei vrăjitoare din *Macbeth*, clocotea de dorința de răzbunare – dar nu pentru ce-i făcuse ei, ci pentru ce-i făcuse lui Tad. Mânerul crăpat al bâtei îi pulsa în mâini, ca o inimă care bătea năvalnic.

Acum, lemnul era plin de sânge. Iar Cujo tot mai încerca să scape de acolo, însă nu mai putea să se miște repede. A reușit să evite o lovitură – capul bâtei a atins pietrișul – dar următoarea l-a nimerit chiar la mijlocul coloanei, dărâmându-l.
Donna a crezut că s-a terminat; chiar a făcut un pas sau doi în spate. Răsuflarea îi șuiera și o ardeau plămânii. Atunci, câinele a scos un mârâit furios și s-a repezit din nou la ea. L-a lovit încă o dată și a auzit din nou bufnitura aia oribilă... iar când Cujo s-a rostogolit pe alee, bâta cea veche s-a rupt în două. Partea din față, cea groasă, a zburat mai departe și a lovit capacul roții din dreapta față a Fordului Pinto, cu un *bang* melodios. Donna a rămas doar cu un băț crăpat în mână, lung de vreo patruzeci de centimetri.
Cujo se ridica din nou în picioare... se *chinuia* să se ridice în picioare. Era tot plin de sânge. Ochii îi pâlpâiau ca luminile de la un joc mecanic defect.
Cu toate astea, ei tot i se părea că rânjește.
— *Atunci, haide, hai încă o dată!* i-a țipat ea.
Și, pentru ultima oară în viață, ruina aceea muribundă care mai rămăsese din Cujo, câinele cuminte și bun al lui Brett Camber, s-a repezit la FEMEIA care-i provocase toată această suferință atroce. Donna l-a lovit cu resturile bâtei și o așchie lungă și ascuțită s-a înfipt adânc în ochiul drept al lui Cujo și i-a ajuns în creier. S-a auzit un pocnet mic și irelevant – așa cum face o boabă de strugure când o strângi între degete. Inerția mișcării l-a făcut pe Cujo să se izbească de Donna, răsturnând-o. Acum voia s-o muște de gât. Mârâia și pocnea din colți la câțiva centimetri distanță de pielea ei. Donna a ridicat brațul când câinele s-a târât peste ea. Vedea cum îi curge o mâzgă urâtă din ochi. Îi simțea răsuflarea împuțită. A încercat să-i împingă botul în sus și atunci el a apucat-o cu colții de antebraț.
— Încetează! a zbierat ea. Încetează! De ce nu vrei să încetezi? Te rog! Te rog! Te rog, încetează!
Stropi groși de sânge îi stropeau obrajii – sângele ei, sângele câinelui. Durerea din braț era ca un foc care părea să învăluie întreaga lume... Încetul cu încetul, câinele reușea să-i apese mâna în jos. Mânerul crăpat al bâtei se scutura și se

zgâlțâia în mod ridicol, parcă ieșind din orbita găurită a câinelui.
I s-a repezit la gât.
Donna i-a simțit colții și, cu un ultim urlet tremurat, a dat din mâini și l-a îmbrâncit într-o parte. Cujo a căzut cu un bufnet.
A început să dea din picioarele posterioare, scormonind pietrișul. Și le-a mișcat din ce în ce mai încet... și mai încet... până când nu și le-a mai mișcat deloc. Ochiul încă întreg se holba mânios la cerul de vară. Coada îi rămăsese pe pulpele Donnei și era la fel de grea ca o carpetă turcească. Câinele a mai răsuflat o dată. Și încă o dată. A scos un fel de fornăit și imediat i-a țâșnit din gură un șuvoi mic de sânge. Apoi a murit.
Donna Trenton și-a dat capul pe spate și a urlat triumfător. A reușit să se ridice pe jumătate, s-a prăbușit la loc, a reușit să se ridice de tot. S-a împleticit doi pași și s-a împiedicat de trupul câinelui. A căzut și și-a zdrelit genunchii. S-a târât în patru labe până la locul unde aterizase capătul plin de sânge al bâtei de baseball. L-a ridicat, s-a sprijinit de capota mașinii și a reușit să se țină pe picioare. Dar n-a plecat de acolo, ci s-a împleticit până la locul unde zăcea Cujo. A început să dea în el cu ce-i mai rămăsese din bâta de baseball. Fiecare lovitură se termina cu un pocnet metalic. Așchiile din lemn trecuseră prin banda adezivă și îi intrau acum în palmele moi, iar sângele i se prelingea pe încheieturi și antebrațe. Mai zbiera și acum, dar vocea i se spărsese la urletul ăla de triumf, așa că nu mai putea să scoată decât niște cârâieli înfundate; la fel cum făcuse Cujo înainte să moară. Lovea și lovea și iar lovea cu bâta. Îl făcea fărâme pe câinele mort. În spatele ei, Jaguarul lui Vic intra pe aleea casei.
Nu știa la ce se așteptase, dar oricum nu la așa ceva. Îi fusese teamă, însă când și-a văzut soția – oare *chiar* Donna era? – aplecată peste cadavrul ăla diform și zdrobit de pe alee, lovindu-l iar și iar cu ceva ce semăna cu un fel de ciomag preistoric... teama i s-a preschimbat într-o panică atât de intensă, că aproape n-a mai putut să gândească. Preț de o secundă nesfârșită (pe care va face tot posibilul să o uite), a simțit o dorință fierbinte să dea Jaguarul în marșarier și să plece de acolo... să plece fără să privească înapoi. Pentru că ceea ce se petrecea în curtea aceea plină de soare era absolut incredibil și înfiorător.

Dar a oprit motorul și a sărit afară din mașină.
— Donna! *Donna!*
Femeia nu a dat semne că l-ar fi auzit sau că ar fi fost conștientă de prezența lui. Fruntea și obrajii îi erau îngrozitor de arse de soare. Cracul stâng al pantalonilor era sfâșiat și îmbibat de sânge. Iar abdomenul părea... părea... *găurit.*
Ciomagul ăla... ce era? o bâtă de baseball? ... se tot ridica și tot cobora. Donna scotea niște croncăneli aspre și înverșunate. Din leșul câinelui țâșneau valuri de sânge.
— *Donna!*
A reușit să apuce bâta tocmai atunci când se pregătea să lovească din nou și i-a smuls-o din mâini. A aruncat-o cât colo și a luat-o de umărul gol. S-a întors cu fața la el, însă ochii îi erau goi și încețoșați, părul îi stătea vâlvoi ca la vrăjitoare. S-a holbat la el... a clătinat din cap... și s-a îndepărtat de câinele mort.
— Donna, iubito, Dumnezeule mare! a spus el încetişor.
Vic era, dar Vic nu putea să fie aici. O vedenie, da, asta era. Boala aia oribilă a câinelui își făcea mendrele cu ea, îi provoca halucinații. S-a îndepărtat... s-a frecat la ochi... dar Vic nu a dispărut. A întins o mână tremurătoare şi vedenia i-a prins-o în mâinile ei, bronzate și puternice. I-a făcut bine. O dureau îngrozitor și palmele și degetele.
— Vîîî? a hârâit ea. Vîîî... Vîîî... Vic?
— Da, iubito. Eu sunt. Unde-i Tad?
Deci mirajul era real. Chiar Vic era. Și-ar fi dorit să plângă, dar nu mai avea lacrimi. I se rostogoleau ochii în orbite, ca niște rulmenți supraîncălziți.
— Vic? Vic?
A cuprins-o cu brațul de umeri.
— Donna, unde este *Tad?*
— Mașină. Mașină. Rău. Spital.
Acum abia dacă mai putea să șoptească, dar nici asta prea mult. Curând, i se vor citi cuvintele de pe buze, ca la oamenii muți. Însă n-avea nicio importanță, nu? Vic era aici. Ea și cu Tad erau salvați.

Vic a plecat de lângă ea și s-a dus la mașină. Donna nu s-a mișcat din loc și nu și-a luat privirea de la trupul zdrobit al câinelui. Până la urmă, nu fusese chiar atât de rău, nu? Atunci când nu-ți mai rămâne nimic în afara dorinței de a supraviețui, când ajungi la capătul puterilor, la capătul capătului puterilor, iar viața îți atârnă doar de un fir de ață, ți se pare în regulă să fie ori laie, ori bălaie – ori supraviețuiești, ori mori. Acum nici n-o mai deranja atât de rău vederea sângelui și nici mâzga aia vag cenușie care se prelingea din capul crăpat al lui Cujo. Acum nimic nu mai părea atât de rău. Pentru că Vic era aici, iar ei erau salvați.

Vocea speriată a lui Vic a străpuns tăcerea deplină din jur:

— Doamne, *Dumnezeule!*

Donna s-a uitat și l-a văzut cum scotea ceva din spatele Fordului Pinto. Un sac cu ceva. Cu cartofi? Cu portocale? Cu ce? Oare fusese la cumpărături înainte să se întâmple toată această grozăvenie? Da, fusese, dar dusese toate sacoșele în casă. Ea și cu Tad le duseseră înăuntru. Cu căruciorul lui. Deci, ce...

Tad! a încercat ea să strige și a fugit la el.

Vic a dus în brațe băiatul și l-a întins la puțina umbră care mai era lângă latura casei. Chipul lui Tad era îngrozitor de alb. Șuvițele de păr îi atârnau de capul mic și gingaș ca niște paie ude. Mâinile îi zăceau moi pe jos, parcă mult prea ușoare ca să poată strivi iarba de sub ele.

Vic și-a lipit urechea de pieptul lui Tad. Apoi și-a ridicat ochii la Donna. Era alb la față, dar părea destul de calm.

— Când a murit, Donna?

Cum adică a murit? a încercat ea să strige. Gura i se mișca, dar fără să iasă din ea niciun sunet, de parcă ar fi fost o persoană de pe ecranul unui televizor al cărui volum fusese dat la zero. *Nu-i mort, nu era mort când l-am mutat în spate, cum poți să-mi zici că-i mort? Cum poți să-mi zici una ca asta, ticălosule?*

Toate astea a încercat să i le spună, dar nu a fost în stare, pentru că nu mai avea voce. Oare viața se scursese din Tad la fel cum se scursese și din câine? Imposibil. Niciun Dumnezeu, nicio Nemesis, nimeni n-ar fi putut da dovadă de o asemenea cruzime fără margini.

S-a repezit la soțul ei și l-a îmbrâncit la o parte. Vic, care numai la așa ceva nu se aștepta, a căzut în fund. Donna s-a ghemuit lângă Tad. Și-a pus mâinile pe capul lui. I-a deschis gura, l-a strâns de nări ca să i le închidă și a început să-i facă respirație gură la gură.
Muștele toropite de căldură reușiseră să descopere cadavrul lui Cujo și pe cel al șerifului George Bannerman, soț al Victoriei și tată al Katrinei. Muștele nu aveau preferințe. Le plăceau la fel de mult și câinele, și omul. Erau muște democratice. Soarele ardea victorios peste întreaga curte. Era ora unu și zece minute, iar vara tăcută sclipea și dănțuia pe câmpuri. Cerul era ca o bucată imensă de denim bleu-pal. Prognoza tușii Evvie se adeverise.
Donna îi făcea respirație artificială fiului ei. Sufla viață în el. Sufla. Sufla. Fiul ei nu era mort; nu trecuse prin tot infernul ăsta ca să-i moară fiul. Nu se putea întâmpla așa ceva.
Nu trebuia să se întâmple.
A suflat. A suflat. A suflat viață în fiul ei.
Încă-i mai făcea respirație gură la gură când a intrat ambulanța în curte, douăzeci de minute mai târziu. Nu-i permisese lui Vic să vină lângă Tad. Ori de câte ori voia să se apropie, își arăta colții și încerca să mârâie. Dar din gât nu-i ieșea niciun sunet.
Buimăcit de durere, aproape de limita nebuniei, însă convins, cu ultima fărâmă de luciditate din el, că nimic din toate astea nu se întâmplau cu adevărat, Vic a intrat în casa familiei Camber pe ușa de pe verandă, la care Donna se uitase atât de multă vreme. Ușa interioară nu era încuiată. S-a dus la telefon și a sunat la urgențe.
Când a ieșit, a văzut-o pe Donna continuând să-i facă respirație artificială fiului lor mort. A vrut să se ducă la ea, dar s-a răzgândit și s-a dus la Fordul Pinto. A deschis portiera din spate. Dinăuntru a răbufnit o căldură cumplită, care s-a repezit la el ca un leu invizibil. Cum de rezistaseră înăuntru întreaga după-amiază de luni și toată ziua de marți până astăzi, la prânz? Nu putea să creadă una ca asta.
A găsit o pătură veche sub podeaua portbagajului, unde era și roata de rezervă.

A scuturat-o și a pus-o peste corpul mutilat al lui Bannerman. După care s-a așezat pe iarbă și s-a uitat la Drumul Orășenesc 3 și la pinii pârliți de soare. Iar mintea i s-a îndepărtat senină de tot ce era în jur.
Șoferul și cei doi infirmieri au pus cadavrul lui Bannerman în ambulanța centrului de urgențe din Castle Rock. Apoi s-au apropiat de Donna. Donna și-a dezvelit dinții la ei. Buzele pârjolite ale femeii au format cuvintele *Trăiește! Trăiește!* Unul dintre infirmieri a vrut să o ridice în picioare și să o ia de acolo, dar ea l-a mușcat. Infirmierul avea să fie nevoit mai târziu să se ducă la spital, pentru tratament antirabic. Celălalt infirmier a dat fuga să-l ajute. Donna s-a luptat cu amândoi.
S-au îndepărtat de ea. Vic continua să stea pe iarbă, cu bărbia sprijinită în mâini și cu ochii la drum.
Șoferul de pe ambulanță a adus o seringă. A urmat altă luptă. Seringa s-a spart. Tad zăcea mort pe iarbă. Umbra de acolo mai crescuse puțin acum.
Au apărut două mașini de poliție. Într-una dintre ele era Roscoe Fisher. Șoferul de pe ambulanță i-a spus că George Bannerman a murit și Roscoe a început să plângă. Celălalt polițist s-a apropiat de Donna. Altă luptă, scurtă și violentă, la capătul căreia patru bărbați puternici au reușit în cele din urmă să o ia pe Donna Trenton de lângă fiul ei. A fost cât pe ce să le scape din mâini, iar atunci li s-a alăturat și Roscoe Fisher, care încă mai plângea. Donna a început să scoată zbierete mute și să-și miște furioasă capul în toate direcțiile. A apărut o altă seringă și acum au reușit să-i injecteze tranchilizantul.
Infirmierii au scos o targă mobilă din ambulanță și au dus-o până la locul unde se afla Tad. L-au ridicat, tot mort, și l-au pus pe ea. Apoi l-au acoperit complet cu un cearșaf. Văzând ce-i făceau, Donna s-a zbătut de două ori mai tare. A reușit să-și elibereze o mână și a început să dea cu sălbăticie din ea. A scăpat din strânsoarea bărbaților.
— Donna, i-a spus Vic, ridicându-se în picioare. Iubita mea, s-a terminat. Te rog. Renunță, potolește-te.
Dar Donna nu s-a repezit la targa pe care era întins fiul ei, ci la bâta de baseball. A luat-o de pe jos și a început să dea din nou în câine. Mușchii de pe

el s-au ridicat într-un nor cu sclipiri verzi și negre. Zgomotul făcut de bâtă pe cadavru era puternic și oribil, zgomot ca de tranșat carnea într-o măcelărie. Trupul lui Cujo tresălta puțin la fiecare lovitură.
Polițiștii au vrut să se apropie de ea.
— Nu, le-a șoptit unul dintre infirmieri.
După doar câteva secunde, Donna s-a prăbușit pur și simplu. Bâta de baseball a lui Brett Camber s-a rostogolit dintre degetele ei moi.
Ambulanța a plecat cam după vreo cinci minute, în urlete de sirenă. Unul dintre infirmieri se oferise să-i facă un calmant lui Vic – „doar cât să vă liniștească un pic, domnule Trenton“ – și, chiar dacă se simțea deja foarte tranchilizat, acceptase din politețe injecția. A luat de pe jos ambalajul seringii de unică folosință și s-a uitat atent la cuvântul UPJOHN tipărit pe el.
— Am făcut campanie publicitară pentru tipii ăștia, pe vremuri, i-a spus el infirmierului.
— Serios? l-a întrebat cu prudență bărbatul.
Era un tip destul tânăr, fără prea multă experiență, care avea senzația că va vomita în curând. În viața lui nu mai văzuse un asemenea dezastru.
Una dintre mașinile de poliție urma îl ducă pe Vic la spitalul Northern Cumberland din Bridgton.
— Puteți să așteptați puțin? a întrebat el.
Cei doi polițiști au dat din cap. Și ei se uitau cu multă prudență la Vic Trenton, de parcă ar fi avut vreo boală molipsitoare.
Vic a deschis ambele portiere de la Fordul Pinto. A fost nevoit să se opintească și să tragă tare de tot de portiera din stânga; era incredibil cât de tare o deformase câinele ăla. Poșeta Donnei era acolo. Și bluza. Bluza era sfâșiată, ca și cum câinele ar fi mușcat din ea. Pe bord erau câteva ambalaje de cârnăciori și termosul lui Tad, care răspândea miros de lapte stricat. Plus cutiuța cu Snoopy.
La vederea ei, a simțit un junghi cumplit în inimă, dar a refuzat să se gândească la ce ar putea să însemne asta pentru viitor – presupunând că va mai exista un viitor după ziua aceasta sinistră și fierbinte. A găsit și unul dintre tenișii lui Tad.
Tadder. Offf, Tadder.

I s-au înmuiat picioarele și s-a prăbușit pe scaunul din dreapta. A rămas acolo, cu capul în jos, uitându-se la bara de crom de la baza portierei. De ce? De ce a fost posibil să se întâmple așa ceva? Cum de s-a putut ca atât de multe evenimente disparate să fi dus la tragedia asta? A fost o conspirație, un complot al unor forțe oculte? Ce a fost?

Dintr-odată, au început să-i pulseze tâmplele – tare și dureros. Nasul i s-a umplut de lacrimi și sinusurile i s-au înfundat. Și-a tras nasul, și-a înghițit lacrimile și s-a frecat la ochi. S-a gândit că, de fapt, Cujo era răspunzător pentru moartea a cel puțin trei oameni, cu tot cu Tad, poate chiar mai mulți, dacă se găseau pe undeva și cadavrele celor din familia Camber. Oare polițistul pe care l-a acoperit cu pătura aia veche și apoi a fost urcat în ambulanță avea și el soție și copii? Probabil că da.

Dacă aș fi ajuns aici măcar cu o oră mai devreme... Dacă n-aș fi adormit...

Iar mintea i s-a revoltat: *Eram atât de sigur că de vină era Kemp! Atât de sigur! Oare ar fi fost mai bine dacă aș fi ajuns aici măcar cu cincisprezece minute mai devreme? Oare acum Tad ar mai fi în viață dacă n-aș fi stat atât de mult cu Roger la telefon? Dar când a murit? Dar oare chiar a murit? Cum ar trebui să trăiesc de acum încolo fără să-mi pierd mințile? Ce o să se întâmple cu Donna?*

A mai apărut o mașină de poliție. Din ea a coborât un polițist care a vorbit ceva cu unul dintre cei care-l așteptau pe Vic și care s-a apropiat apoi de el și i-a spus în șoaptă:

— Cred că ar cam trebui să plecăm, domnule Trenton. Quentin spune că vor veni reporteri, că sunt deja pe drum. Nu cred că ar fi bine să le spuneți acum ceva.

— Nu, n-ar fi bine, l-a aprobat Vic.

A vrut să coboare din mașina Donnei și chiar atunci a văzut cu coada ochiului o bucățică de hârtie galbenă, care ieșea de sub scaunul lui Tad. A scos-o de acolo și a văzut că erau „Vorbele De Gonit Monstrul“, pe care el le scrisese ca să-l liniștească pe micuț atunci când trebuia să se culce. Foaia de hârtie era mototolită și ruptă în două locuri și pătată rău de tot de transpirație. Părea aproape transparentă pe alocuri.

Nu aveți voie în camera asta, monștrilor!
N-aveți ce căuta aici.
N-aveți nicio treabă sub patul lui Tad!
Oricum, n-ați încăpea acolo.
N-aveți nicio treabă în dulapul lui Tad!
Nici acolo n-ați încăpea.
N-aveți nicio treabă în fața ferestrei lui Tad!
Nu aveți de ce să vă țineți.
Accesul strict interzis vampirilor și vârcolacilor și tuturor creaturilor cu colți.
Nici voi n-aveți nicio treabă aici.
În noaptea asta, *nimeni n-o să-l atingă pe Tad, nimeni n-o să-i facă rău lui...*
N-a putut să mai citească. A mototolit hârtia și a aruncat-o în leșul câinelui. Hârtia aia era o minciună, o minciună siropoasă, iar formulările din ea erau la fel de instabile ca vopseaua roșie care curgea din cerealele alea Zingers. Totul, absolut totul era doar o mare minciună. Lumea era plină de monștri cărora li se permitea să-i muște pe cei inocenți și pe cei mult prea creduli.
S-a lăsat condus la mașina de poliție. L-au dus de acolo, la fel cum fuseseră duși de acolo înaintea lui și George Bannerman și Tad Trenton și Donna Trenton.
După o vreme, în curte a ajuns o femeie veterinar, cu o camionetă. S-a uitat la câinele mort, după care și-a pus niște mănunși lungi, de cauciuc și a scos din mașină un fierăstrău de oase. Polițiștii rămași acolo și-au dat seama ce urma să facă femeia și s-au întors cu spatele.
Veterinara a retezat capul Saint-Bernardului și l-a băgat într-un sac mare de gunoi. Mai târziu, dar în aceeași zi, avea să fie trimis la singura clinică din statul Maine, unde aveau să i se facă analizele pentru a afla dacă a avut rabie sau nu.
Prin urmare, nici Cujo nu mai era acolo.
Era patru fără un sfert, în aceeași după-amiază, când Holly a chemat-o pe Charity la telefon. O căuta cineva și Holly părea cam îngrijorată.
— Mi se pare că-i o persoană oficială, i-a zis ea.
Cam cu o oră mai devreme, Brett cedase în sfârșit rugăminților interminabile

ale lui Jim Junior și se dusese cu micuțul lui văr la terenul de joacă de la Centrul Comunitar Stradford.

Casa devenise mult mai tăcută de atunci. Nu se mai auzeau decât vocile celor două femei care tot depănau amintiri din vremurile de demult – din vremurile *frumoase* de demult, își tot spunea în gând Charity. Vorbeau despre ziua aia când tati căzuse de pe căruța cu fân într-o balegă cât el de mare (dar având mare grijă să nu pomenească de toate dățile când le bătuse din cauza cine știe cărei greșeli reale ori imaginare, și atât de rău obișnuia să le bată, că nu mai puteau să șadă pe scaun după aceea); și mai vorbeau și despre ziua aia când se furișaseră în cinematograful din Lisbon Falls ca să-l vadă pe Elvis în *Love Me Tender*[76] (dar nu și despre ziua aia când mami aflase că nu mai putea cumpăra pe credit de la prăvălia din cartier și plecase de acolo în lacrimi, sub privirile dezaprobatoare ale celorlalți clienți, abandonându-și coșul plin cu produse); vorbeau despre cum Red Timmins, care locuia mai încolo pe aceeași stradă, încerca în permanență s-o pupe pe Holly atunci când veneau de la școală (dar nu și despre cum Red rămăsese fără o mână atunci când căzuse tractorul peste el, în august 1962). Își dăduseră amândouă seama că era în regulă să deschizi dulapul amintirilor... atâta vreme cât nu te uitai până în fundul lui. Pentru că era posibil ca acolo să se ascundă niște monștri, niște monștri care voiau să te muște.

[76] Film din 1956, purtând numele unui cântec al lui Elvis Presley și regizat de Robert D. Webb (n. tr.).

De două ori a deschis Charity gura ca să o anunțe pe Holly că ea și cu Brett voiau să plece acasă a doua zi, și de ambele dăți a închis-o la loc fără să-i spună nimic. Se tot gândea ce cuvinte ar fi putut alege pentru ca Holly să nu creadă că nu se simțeau bine la ea.

Însă acum a uitat pentru moment de problema asta. Și-a luat cana cu ceai și s-a dus la telefon. Se simțea puțin neliniștită – doar nimănui nu-i place să fie sunat de o „persoană oficială“ atunci când e în vacanță.

— Alo?

Holly și-a văzut sora albindu-se şi a auzit-o bâlbâind:

— Ce? *Cum?* Nu... nu! E o greșeală. Precis e o greșeală. Credeți-mă, trebuie să

fie...
A amuțit brusc, ascultând ce i se spune. Sora ei primea niște vești îngrozitoare din Maine, s-a gândit Holly. Își dădea seama de asta din felul în care i se crispau treptat trăsăturile, chiar dacă nu putea să audă nimic din ce se vorbea la telefon.
Vești proaste din Maine. Știa povestea. Era în regulă să stea cu Charity în bucătăria însorită și să bea ceai și să mănânce felii de portocale și să-și amintească cum au intrat ele fără bilet la cinema. Sigur că era în regulă, însă asta nu schimba faptul că fiecare zi din copilărie de care își amintea aducea cu ea şi o veste proastă – piesele triste care formau acum puzzle-ul vieții ei –, iar imaginea de ansamblu era atât de înfiorătoare, încât ar fi preferat să nu-și mai vadă niciodată sora mai mare decât să fie obligată să pună toate piesele alea la un loc. Chiloți rupți de care râdeau celelalte fete de la școală. Cules de cartofi până o durea spatele și, dacă te ridicai prea brusc, ți se scurgea imediat sângele din cap şi te lua cu leșin. Red Timmins – cu câtă grijă evitaseră ea și cu Charity să pomenească despre mâna zdrobită a lui Red, pe care medicii au fost nevoiți să i-o amputeze; însă ea s-a bucurat când a auzit de accidentul lui, s-a bucurat *foarte tare.* Pentru că își amintea cum, odată, Red aruncase în ea cu un măr verde și o lovise drept în față și îi dăduse sângele pe nas și o făcuse să plângă. Își amintea cum Red îi făcea ace la mână și râdea ca prostul. Își amintea că mâncau la cină doar unt de arahide și cereale, atunci când stăteau rău de tot cu banii. Își amintea halul în care puțea latrina în miezul verii, a *căcat* puțea, iar ăla nu era deloc un miros bun.
Vești proaste din Maine. Și, cumva, dintr-un motiv complet absurd, pe care era convinsă că nu aveau să îl discute niciodată, chiar dacă vor trăi până la o sută de ani și îi vor petrece pe ultimii douăzeci împreună, Charity hotărâse să rămână credincioasă acelui mod de viață. Arăta destul de rău, nu mai era fata drăguță de pe vremuri. Avea riduri în jurul ochilor. I se lăsaseră sânii, se vedea asta chiar dacă purta sutien. Diferența dintre ele era de doar șase ani, dar, dacă te-ai fi uitat cu atenție la amândouă, ai fi crezut că erau șaisprezece, mai degrabă. Însă cel mai rău era că părea să n-o intereseze câtuși de puțin faptul că

îl condamna la un trai asemănănător pe fiul ei, pe băiatul acesta frumușel și inteligent... singura lui șansă era să se trezească la realitate, să-și ia soarta în propriile-i mâini la un moment dat, până nu va fi prea târziu. În aparență, și-a zis Holly cu o amărăciune înverșunată pe care toți anii cei buni nu reușiseră să o stingă, viața mea pare desprinsă din basme. Dar atunci când provii dintr-un mediu de căcat, te aștepți mereu și la vești proaste. Și vine o zi când te uiți în oglindă și o vezi acolo pe Charity Camber. Și, uite, vin acum alte vești proaste din Maine, sursa celor mai îngrozitoare vești din lume.

Charity a pus receptorul în furcă. A rămas cu ochii țintă la el. Cana cu ceai fierbinte era lângă ea, pe masă.

— A murit Joe, a spus ea dintr-odată.

Holly a icnit. Parcă i se răciseră dinții în gură. *De ce ai venit?* a vrut ea să-i strige. *Știam că ai să aduci toate nenorocirile după tine și chiar așa ai făcut.* Dar a zis:

— Of, draga mea, ești sigură?

— Era un tip din Augusta. Masen îl cheamă. De la procuratura generală.

— A avut... un accident de mașină?

Acum Charity s-a uitat la ea, iar Holly a fost deopotrivă uluită și îngrozită să observe că sora ei nu arăta ca un om care tocmai ce primise o veste atât de cumplită, ci arăta de parcă primise o veste *extrem de bună.* Parcă i se neteziseră toate ridurile de pe chip. Nu i se citea nimic în privire... sau stai puțin, în spatele acelei lipse de expresie se deslușea cumva o stare de șoc, sau de mulțumire la aflarea faptului că visurile îi puteau deveni realitate de acum înainte.

Dacă ar fi văzut chipul surorii ei atunci când verificase numerele de pe biletul de loterie, Holly și-ar fi dat seama despre ce era vorba.

— Charity?

— Câinele, a spus ea. Cujo.

— Câinele?

În primul moment, Holly a fost derutată, nereușind să priceapă ce legătură putea să fie între moartea soțului lui Charity și câinele lor. Apoi s-a dumirit. Și

din nou și-a adus aminte de brațul stâng, îngrozitor de zdrobit, al lui Red Timmins. A repetat pe un ton strident:
— *Câinele?*
Înainte ca sora ei să apuce să-i răspundă – dacă intenționa să o facă –, s-au auzit glasuri vesele din curtea din spate: cel pițigăiat al lui Jim Junior și cel domol și amuzat al lui Brett. Abia acum Charity s-a schimbat ca prin farmec la față. Acum părea copleșită de durere. Asta era o expresie pe care Holly și-o amintea bine și nu putea s-o sufere, o expresie care făcea toate chipurile să pară identice – expresie pe care o purtase și ea deseori pe vremuri.
— Băiatul, a exclamat Charity. Brett. Holly... cum să-i spun că tatăl lui a murit?
Holly nu a știut ce să-i răspundă. Doar s-a uitat neputincioasă la sora ei, dorindu-și ca aceasta să nu fi venit s-o viziteze.
CÂINE TURBAT UCIDE PATRU PERSOANE ÎN TREI ZILE DE TEROARE, era titlul de pe prima pagină a ediției de seară a ziarului *Evening Express* din Portland. Subtitlul era: *Unicul supraviețuitor se află internat la spitalul Northern Cumberland în stare gravă.* Titlul ediției de a doua zi a ziarului *Press-Herald* spunea: TATĂL VORBEȘTE DESPRE EFORTURILE DISPERATE ALE SOȚIEI SĂ ÎȘI SALVEZE FIUL. Însă, în ediția de seară, articolul despre acest eveniment nu și-a mai găsit loc decât în partea de jos a paginii: DNA TRENTON RĂSPUNDE LA TRATAMENTUL ANTIRABIC, SPUNE MEDICUL. Și, într-un articol de câteva rânduri: CÂINELE NU ERA VACCINAT, PRECIZEAZĂ VETERINARUL DIN LOCALITATE. Trei zile mai târziu, povestea a trecut pe pagina a patra: DEPARTAMENTUL DE SĂNĂTATE PUBLICĂ SUSȚINE CĂ O VULPE SAU UN RATON CU RABIE AR FI DE VINĂ PENTRU DEZASTRUL FĂCUT DE CÂINELE TURBAT DIN CASTLE ROCK. Un ultim articol din acea săptămână a anunțat că Victor Trenton nu intenționa să-i dea în judecată pe supraviețuitorii familiei Camber, despre care se spunea că ar fi fost „în stare de șoc“. Informația aceasta a fost destul de vagă, însă a oferit presei pretextul de a readuce pe tapet întreaga poveste. O săptămână mai târziu,

articolul de fond de pe prima pagină a ziarului de duminică a prezentat din nou tragicele evenimente. După încă o săptămână, un tabloid național a publicat un rezumat al celor întâmplate, punând accentul pe elementele cu impact profund asupra cititorilor. Iar titlul a fost: BĂTĂLIE CU DEZNODĂMÂNT TRAGIC ÎN MAINE; MAMA SE LUPTĂ CU SAINT-BERNARDUL UCIGAȘ. După acest articol, nu s-a mai scris nimic despre cele întâmplate în Castle Rock.

În toamna aceea, toți locuitorii din centrul statului Maine intraseră în panică din cauza rabiei. Un specialist a atribuit această reacție „zvonurilor și incidentului oribil, însă izolat, din Castle Rock".

Donna Trenton a stat internată în spital aproape patru săptămâni. Își terminase ciclul de tratament pentru mușcăturile câinilor turbați – o duruse foarte tare, dar alte probleme nu avusese. Din cauza severității acestei boli, însă – și din cauza stării ei de depresie profundă – a trebuit să mai rămână ceva timp acolo, sub atenta supraveghere a medicilor.

Vic a adus-o acasă la sfârșitul lui august.

Și-au petrecut înăuntru acea primă zi ploioasă, fără să vorbească prea mult. În seara respectivă, pe când stăteau în fața televizorului, dar deloc atenți la ce era pe ecran, Donna l-a întrebat cum mergeu lucrurile cu Ad Works.

— Totul e în regulă, i-a răspuns el. Roger s-a ocupat singur de ultima reclamă a Profesorului Cereal... desigur, cu ajutorul lui Rob Martin. Și a fost un succes. Acum ne ocupăm de o altă campanie, una mare, pentru întreaga linie de produse Sharp.

Era minciună doar pe jumătate; Roger era cel complet implicat în această campanie. Vic se ducea la agenție câte trei sau patru zile pe săptămână și ori se juca aiurea cu creionul, ori stătea cu ochii ațintiți la mașina de scris.

— Însă tipii de la Sharp au mare grijă ca nimic din ce ne dau ei să facem să nu depășească perioada de doi ani stipulată în contractul nou semnat. Roger a avut dreptate. Până la urmă, tot ne vor da papucii. Dar atunci nu va mai conta.

— Bine, a spus Donna.

Acum avea perioade mai bune, perioade când semăna foarte mult cu ea, cea de

dinainte. Însă, în cea mai pare parte timpului, tot apatică era. Slăbise aproape zece kilograme, așa că părea numai piele și os. Nici la ten nu arăta prea bine. Nu-și mai făcea manichiura și avea unghiile rupte și urâte și cu pielițe.
S-a uitat puțin la televizor, după care s-a întors cu fața la Vic. Plângea.
— Donna, a exclamat el. Iubita mea.
A strâns-o în brațe. Era țeapănă și încordată. Îi simțea oasele în mult prea multe locuri.
— Mai putem să locuim aici? a reușit ea să-l întrebe cu o voce nesigură. Vic, mai putem noi să trăim aici?
— Nu știu, a răspuns el. Dar cred că ar trebui să ne străduim.
— Poate-ar fi mai bine să te întreb dacă tu mai poți să trăiești alături de mine. Și să știi că am să înțeleg dacă ai să zici că nu. Am să înțeleg foarte bine.
— Nu-mi doresc nimic altceva decât să trăiesc lângă tine. Și cred că am știut asta tot timpul. Poate că au fost câteva minute, o oră, imediat după ce am primit scrisoarea de la Kemp, când nu mi-a fost clar. Însă aia a fost singura dată când am avut îndoieli. Te iubesc, Donna. Întotdeauna te-am iubit.
Ea l-a strâns cu putere în brațe. Ploaia molcomă de vară bătea în ferestre și forma umbre cenușii și negre pe parchet.
— N-am putut să-l salvez, a spus ea. Numai la asta mă gândesc. Nu pot să scap de sentimentul ăsta de vină. Revăd în minte tot ce s-a întâmplat atunci... iar... și iar... și iar. Dacă aș fi încercat să ajung mai devreme la ușa aia de la verandă... sau la bâta de baseball...
A încercat să-și înghită nodul lacrimilor.
— Și, în cele din urmă, când mi-am făcut curaj să mă dau jos din mașină, se... se terminase totul. Murise.
Vic i-ar fi putut aminti că ea pusese binele lui Tad mai presus de al ei în tot timpul acela. Că motivul pentru care nu se dusese la ușa aia a fost că se gândise la ce s-ar fi întâmplat cu Tad dacă o prindea câinele înainte de a intra în casă. I-ar fi putut spune că veghea aia necontenită îi slăbise puterile lui Cujo probabil la fel de mult cum o epuizase și pe ea, dar, dacă ar fi încercat mai devreme să-l lovească cu bâta, rezultatul s-ar fi putut să fie cu totul altul; chiar și așa, câinele

aproape că o omorâse. Dar înțelegea că toate astea i se spuseseră iar și iar; i le spusese el și i le spuseseră și alți oameni – medici și polițiști. Și mai înțelegea că toată logica din lume n-ar putea să-i atenueze durerea pe care o simțea la vederea acelui teanc prea ordonat de cărți de colorat sau a leagănului gol și nemișcat din curtea casei. Logica nu putea atenua acel sentiment acut de eșec personal. Doar timpul o putea face, dar nici măcar timpul nu va face o treabă perfectă.

— Nici eu nu l-aș fi putut salva, a spus el.

— Tu...

— Eram convins că Steve Kemp era de vină. Dacă aș fi ajuns mai devreme la atelierul lui Camber, dacă n-aș fi adormit, dacă n-aș fi vorbit atât de mult la telefon cu Roger...

— Nu, a șoptit ea. Nu te gândi la asta.

— Trebuie să mă gândesc. Presupun că și tu o faci. Va trebui să găsim o modalitate prin care să ne împăcăm cumva cu situația și să supraviețuim. Că asta fac oamenii, nu? Supraviețuiesc. Și încearcă să se ajute între ei.

— Îl simt mereu... îi simt prezența... peste tot.

— Mda. Și eu.

În urmă cu două sâmbete, el și cu Roger duseseră toate jucăriile lui Tad la o organizație caritabilă. După aceea, se întorseseră aici și băuseră câteva beri urmărind un meci la televizor, fără să vorbească prea mult. După plecarea lui Roger, Vic s-a dus la etaj, a intrat în camera lui Tad, s-a așezat pe patul băiețelului său și a plâns până când a simțit că nu mai avea lacrimi. A plâns și și-a dorit să moară, dar nu a murit, iar a doua zi s-a întors la serviciu.

— Du-te să faci cafea, a spus el, lovind-o în joacă la fund pe Donna. Și eu o să fac focul. E friguț aici.

— Bine, a zis ea, ridicându-se de pe canapea. Vic?

— Da?

— Și eu te iubesc, a rostit ea pe un ton sufocat de lacrimi.

— Mulțumesc, i-a răspuns el. Cred că aveam nevoie de asta.

Donna a schițat un zâmbet și s-a dus să pună de cafea. Așa au reușit să treacă

de seara aceea, cu toate că Tad era mort. Au reușit să treacă și de ziua următoare. Și de cealaltă. Nu le-a fost mult mai bine nici la sfârșitul lui august, și nici în septembrie, dar atunci când frunzele au început să cadă, parcă le era puțin mai binișor. Puțin.

Era îngrozitor de agitată și încerca din răsputeri să nu o arate.

Stătea la masa din bucătărie cu o cană cu ceai atunci când Brett s-a întors din magazie, și-a curățat ghetele de zăpadă și a intrat în casă pe ușa din spate. La început, băiatul doar s-a uitat la ea fără să spună nimic. În ultimele șase luni, slăbise și se mai înălțase. Iar acum părea deșirat, de unde înainte fusese mereu zdravăn, dar suplu. În primul trimestru nu luase note prea bune la școală și intrase de două ori în belele – de ambele dăți fiind vorba despre încăierări în curtea școlii, probabil încercând să-și verse furia pentru cele întâmplate în vara trecută. Dar notele din al doilea trimestru erau mult mai bune.

— Mamă? Mami? A...

— L-a adus Alva, i-a spus ea, punându-și cu grijă cana pe farfurie ca să nu se audă țăcănitul. Nu te obligă nimeni să-l ții.

— Are toate vaccinurile făcute? a întrebat-o repede Brett, iar ei i s-a frânt puțin inima auzind care era prima lui întrebare.

— Să știi că da, i-a răspuns ea. Alva a încercat să mă păcălească, dar eu i-am spus că nu-l iau decât dacă-mi arată factura de la veterinar. Nouă dolari au costat vaccinurile. Antijigodie și antirabic. Și i-a dat și un tub cu cremă pentru căpușe și râie auriculară. Dacă nu-l vrei, Alva o să-mi dea înapoiăia nouă dolari.

Pentru că banii deveniseră importanți acum. O vreme, nici nu fusese sigură că-și mai puteau permite să păstreze casa, ori dacă ar fi trebuit să încerce s-o păstreze. Discutase deschis cu Brett. Existase o poliță de asigurare de viață, dar deloc mare. Domnul Shouper, de la Casco, banca din Bridgton, îi explicase că, dacă punea într-un cont de economii banii de asigurare și banii câștigați la loterie, putea să acopere aproape toate ratele ipotecare pe următorii cinci ani. Ea își găsise un loc de muncă bunicel în secția de expedieri de la Trace Optical, singura fabrică din Castle Rock. Vânduse toate uneltele lui Joe – inclusiv

scripetele cel nou – și obținuse încă trei mii de dolari. Deci *puteau* să păstreze proprietatea, îi explicase ea lui Brett, dar nu avea să le fie prea ușor. Cealaltă variantă era să-și ia un apartament în oraș. Brett se gândise bine, iar în ziua următoare îi spusese că își dorea același lucru ca ea: să păstreze casa. Prin urmare, rămăseseră acolo.

— Cum îl cheamă? a întrebat-o Brett.

— N-are nume. Abia ce-a fost înțărcat.

— E de rasă?

— Da, a râs Charity. Rasa metis. Corcitură pursânge.

Băiatul a zâmbit, însă zâmbetul îi era forțat. Totuși, și-a spus Charity, tot mai bine decât să nu zâmbească deloc.

— Mă lași să-l duc în casă? A început să ningă.

— Te las, dacă pui ziare pe jos. Și tu ștergi dacă face pipi în altă parte.

— Bine.

A deschis ușa ca să se ducă după cățel.

— Ce nume vrei să-i pui?

— Nu știu, a răspuns Brett.

A făcut o pauză lungă, foarte lungă.

— Încă nu știu. Trebuie să mă gândesc.

Charity a avut senzația că fiul ei plângea și a fost nevoită să-și înfrâneze dorința de a se duce să-l ia în brațe. În orice caz, Brett era cu spatele la ea, așa că nu avea cum să fie sigură. Se făcea mare și, oricât de mult ar fi durut-o asta, putea să priceapă că băieților mari nu le convine, în general, să-i vadă mamele lor plângând.

A ieșit și s-a întors cu cățelul în brațe. A primit un nume abia în primăvară când, fără să știe exact de ce, și Brett și Charity au început să-i spună „Willie“. Era un cățel micuț, vioi, cu păr scurt, care semăna mai mult cu un terier. Arăta cam ca un Willie. Și așa i-a rămas numele.

Mai târziu, dar tot în primăvară, Charity a primit o mărire de salariu. Nu cine știe ce, dar suficient cât să poată pune deoparte câte zece dolari pe săptămână. Pentru facultatea lui Brett.

La scurtă vreme după îngrozitoarele evenimente petrecute în curtea familiei Camber, rămășițele lui Cujo au fost incinerate. Cenușa a fost aruncată la gunoi și dusă apoi la stația de tratare a deșeurilor din Augusta. Cred că ar trebui subliniat faptul că încercase întotdeauna să fie un câine bun. Încercase să facă toate lucurile pe care i le cereau BĂRBATUL lui și FEMEIA lui și, mai ales, BĂIATUL lui. Și-ar fi dat viața pentru ei, dacă așa ar fi trebuit. Nu voise niciodată, dar niciodată, să omoare pe cineva. Însă primise o lovitură cumplită, poate din partea destinului, sau poate doar din partea unei boli degenerative a sistemului nervos, care se chema rabie. Iar liberul-arbitru nu a avut niciun cuvânt de spus.

Nu s-a descoperit niciodată micuța vizuină în care intrase iepurele fugărit de Cujo. În cele din urmă, dintr-un motiv doar de ei cunoscut, liliecii au plecat de acolo. Iepurele n-a mai fost în stare să iasă și a murit de foame, în chinuri lente și mute. Din câte știu eu, oasele lui încă se mai află acolo, alături de oasele tuturor celorlalte animale micuțe care avuseseră ghinionul să cadă acolo înaintea lui.

Îți spun ca să știi și să nu uiți,
Îți spun ca să știi și să nu uiți,
Îți spun ca să știi și să nu uiți,
Bătrânu' Blue s-a dus în raiul cățeilor cuminți.
Vechi cântec popular

septembrie 1977 – martie 1981